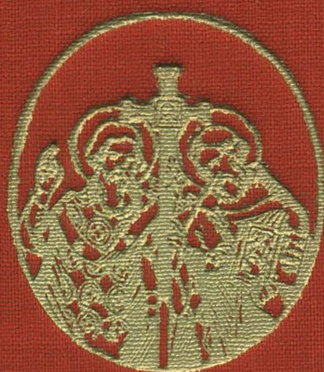
ČTENÍ
Z PÍSMA SVATÉHO

NOVÝ ZÁKON – ZJEVENÍ SV. JANA APOŠTOLA

SVATBA BERÁNKOVA.

„Radujme se a plesejme a vzdejme Bohu chválu, neboť přišla svatba Beránkova a Nevěsta jeho (Církev) se připravila. A bylo jí dáno, aby se oblékla v jemné plátno běloskvoucí, čisté“ — jemným plátnem totiž jsou spravedlivé skutky světců — i řekl mi: „Napiš: Blahoslavení jsou ti, kteří jsou povoláni k svatební hostině Beránkově.“

Zj. sv. Jana 19, 6—9.

ČTENÍ Z PÍSMA SV. NOVÉHO ZÁKONA

ZJEVENÍ SVATÉHO JANA APOŠTOLA

IV. DÍL

TEXTY ZJEVENÍ S ÚVAHAMI A VÝKLADEM.

PODLE PŘEKLADU Dr JANA L. SÝKORY A Dr JANA HEJČLA.

1946.

„VŠE PRO KATOLICKOU AKCI."

Nr. 13.392.

Nihil obstat. Censor ex officio: Dr RUDOLF COL.

Imprimatur

Olomucii, die 26. X. 1945. . . . . . Dr UDALRICUS KARLÍK.
Vicarius generalis.

V dětinné pokoře a úctě

Přesvaté a přeslavné Královně nebe i země,
povždy Panně a Matce Krále věků
Sídlu Moudrosti, plné Ducha svatého,
nejvýš Dobrotivé a nejvýš Milostivé
Pomocnici tohoto díla, Třikrát Podivuhodné

MARII

aby ve Znamení Jejího Nejčistšího Srdce jako Nového
Hořícího Keře, zapáleného Duchem svatým,
Vítězil, Kraloval a Vládl

JEŽÍŠ KRISTUS

Jediný a Nejmilejší Syn Věčného Otce,
od Téhož ustanovený Král všech národů a všech lidí,
Božský Střed všech srdcí,

Jenž s největší Slávou přemůže nejvýš odpornou a ohyzdnou
moc satanovu v celém světě
skrze Svou Přesvatou Nevěstu,

CÍRKEV KATOLICKOU

a Apoštolskou,

všech národů jedinou Matku, Vůdkyni a Učitelku
Neomylnou.

ÚVODEM K ROZBORU A VÝKLADU SYMBOLŮ VE ZJEVENÍ SV. JANA.

Obsah jediné prorocké knihy novozákonní vzácným darem Ducha sv. Církvi.

Ježíš Kristus přislíbil apoštolům: „Když přijde onen Duch pravdy, naučí vás všeliké pravdě.... a příští věci zvěstuje vám." Jan 16, 13. Toto přislíbení Ježíše Krista vyplnilo se zvláštním způsobem na svatém Janu, apoštolovi. Ve vyhnanství na ostrově Patmu roku 95. po Naroz. Páně byla mu zjevena hluboká tajemství o osudech Církve a světa. V jednu neděli zmíněného roku Duch svatý ve vidění, to jest ve vnitřním nadpřirozeném povznesení a osvícení mysli, rozvinul před apoštolem jedinečný živý obraz, v němž byly mu v symbolech — náznacích předvedeny nejdůležitější události vnitřních i zevnějších dějin Církve Ježíše Krista, průběh a výsledek nesmírného zápasu mezi Církví a branami pekelnými. Apoštol dostal ve vidění od Ježíše Krista rozkaz: „Co vidíš, napiš do knihy...." Zjev. 1, 11. a něco dále druhý rozkaz: „Napiš tedy, co jsi viděl a co jest a co se stane potom, tajemství (budoucích osudů) sedmi hvězd (symbol všech církevních představených, to jest Církve učící) a sedmi svícnů zlatých (symbol všech církevních obcí, Církve slyšící)." Jan 1, 19. 20. Zjevená proroctví podle slov Ježíše Krista obsáhnou dějiny Církve od času svatého Jana „co jest" až do posledního času „a co se stane potom". Že Duch svatý je původcem viděného Zjevení i do knihy zapsaného proroctví, svědčí v druhé kapitole sedmkrát opakované: „Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím..." Zjev. 2, 7....

Proroctví o budoucích osudech Církve pod rouškou symbolů.

Duch svatý v knize Zjevení svatého Jana neukazuje budoucnost Církve a světa přímo, nýbrž prostřednictvím náznačných

– symbolických obrazů. Symbol — náznak je osoba, věc, jméno, číslo, barva a pod., kterými se nějaká skutečnost naznačuje. Symbolické vidění je obraz, který Bůh vyvolal v mysli proroka, aby takto znázornil určitou budoucí událost nebo nějakou vyšší pravdu. Úkony a děje, jež prorok z vidění předkládá svým posluchačům, nejsou tedy skutečné úkony a děje, nýbrž jen vnitřní představy prorokovy. Vidění obyčejně prorok uvádí slovy: „Uviděl jsem", „ukázalo se", „uslyšel jsem", ve Starém Zákoně proroci začínají líčit vidění slovy: „Hospodin mi ukázal", „viděl jsem v duchu". Apoštol Jan hned na počátku připomíná symbolický ráz Zjevení řeckým slovem „esémane": „A on (Ježíš) naznačil to", „co se musí státi v brzku". Zjev. 1, 1. Řecké „esémane", české „naznačil" znamená: ve znameních, v symbolech ukázal. Vidění svatého Jana začíná slovy: „Přišel jsem u vytržení ducha v den Páně a uslyšel jsem za sebou hlas veliký..." Zjev. 1, 10. Od tohoto verše až po slova Ježíše Krista, Zjev. 22, 16.: „Já, Ježíš, poslal jsem anděla svého, abych vám osvědčil věci tyto v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, hvězda jasná a jitřní" trvalo nepřetržitě pásmo vidění apoštolova s půlhodinovou přestávkou. Zjev. 8, 1.

Zjevení svatého Jana jest tedy řetěz symbolů a symbolických obrazů. Vzhledem k tomuto symbolickému rázu celé knihy svatý Jeroným praví, že v knize Zjevení je takřka tolik tajemství, kolik slov. Čtenář Zjevení nesmí ani okamžik zapomenout, že má před sebou symboly. Čte o hvězdách, ale nejedná se o hvězdy, nýbrž hvězdy symbolisují církevní představené kněze nebo biskupy. Čte o moři, ale nejedná se o moře, moře je symbolem národů. Čte o hoře, ale nejedná se o horu nebo o hory, hora je symbolem panovníka nebo vlády. Čte o sedmi hlavách šelmy vystupující z moře národů, ale není to jenom „sedm" hlav — panovníků Církvi nepřátelských, nýbrž sedmičkou, symbolickým číslem plnosti — celku, jsou označeni všichni panovníci Církvi nepřátelští. Čte o třech a půl roku nebo, což je totéž, o čtyřiceti a dvou měsících nebo o tisíci dvou stech šedesáti dnech (zase totéž, polovička sedmi let) a znamená to symbolicky opak úplnosti: neúplnost — dočasnost — nějaký čas. Čte o sto čtyřiceti čtyřech tisících vyvolených v nebi a neznamená to tento počet, nýbrž „všecky" vyvolené, symbolicky počítané násobkem čísla dvanácti, které symbolisuje Církev v plném počtu všech oslavenců; neboť dvanáctka je symbolickým číslem Církve. A tak dále.

Při četbě Písma svatého je prvním pravidlem uvědomit si:

„K jakému slovesnému druhu patří úryvek nebo celá kniha Písma svatého, kterou čtu?“ Je to vypravování dějepisné? Je to parabola? Je to alegorie? Je to symbolika? Je-li to dějepisné vypravování, líčí mi skutečnost, jak se stala. Je-li to parabola, může být vypravování smýšlené a má pouze účel přirovnáním znázornit a do paměti vtisknout důležitou pravdu. Je-li to alegorie, musím smyslovému obrazu podložit duchovní smysl. Mám-li před sebou obrazy symbolické, musím při každém obrazu najít hlavní náznačnou vlastnost a podle té (v rámci logické a dějinné souvislosti s ostatními obrazy) musím usoudit na určitou věc, osobu, událost, dějinné období, časové datum a podobně. Správný výklad a porozumění jednotlivým částem Písma svatého předpokládá správné rozeznání a určení slovesné formy toho kterého místa nebo celé knihy. Pro exegesi jsou ze všech literárních forem nejtěžší alegorie a symbolika. Ve formě alegorie je napsána starozákonní kniha Píseň písní. V symbolické formě je napsána poslední kniha Nového Zákona: Zjevení svatého Jana, řecky: Apokalypse.

Pro těžkou symbolickou formu svých proroctví po devatenácti stech letech od svého napsání nemá ještě Zjevení svatého Jana úplného věcného výkladu, který by Církev mohla doporučit alespoň jako velice pravděpodobný, pokud se jedná o historické události v ní v symbolickém rouchu obsažené. Proč asi? Hledíme-li na tuto mezeru v exegesi Písma svatého s Boží stránky, musíme uznat: Duch svatý to chtěl, aby symboly Apokalypsy nevydaly zatím svá tajemství. Hledíme-li na neúspěšné pokusy exegetů s lidské stránky, zjistíme, že buď přehlíželi symbolickou formu Zjevení a považovali náznaky za skutečnost, anebo se snažili porozumět symbolům ne z jejich vnitřního rozboru, nýbrž jen zevnějším srovnáváním jednotlivých symbolů Zjevení s podobnými obrazy na jiných místech Písma svatého, nebo dokonce srovnáváním obrazů Zjevení s obrazy orientální mythologie a pod. První skupina exegetů, považujíc náznaky mylně za skutečnost, nevychází ze samých přírodních katastrof, protože symbolické obrazy ve Zjevení jsou často vzaty z přírody. Podle slov Ježíše Krista nastanou přírodní katastrofy až na konci světa, jinak v církevních a světových dějinách od doby sv. Jana není o takových katastrofách ničeho známo. Kromě toho symboly vzaté Duchem svatým z přírody jsou — řekli bychom — tak „odpřírodněny“, že se nemohou v přírodě v takové podobě vůbec myslit. Na příklad: není mysli-

telné, aby hora veliká, ohněm planoucí, byla vržena do moře, a aby se třetina moře obrátila v krev, a aby třetina tvorstva, které žilo v moři, zemřela, a třetina lodí aby vzala zkázu. (Zjev. 8, 8.) Není myslitelné, aby hvězda veliká hoříc jako pochodeň padla na třetinu řek a na prameny vod, a aby se třetina vod stala pelyňkem. (Zjev. 8, 10.) Není myslitelné, aby byla udeřena třetina slunce a třetina měsíce a třetina hvězd, a aby třetina dne nesvítila a podobně i noci. (Zjev. 8, 12.) Duch svatý takovým „odpřírodněním" obrazu dal na jevo, že se nesmí promítat do skutečnosti, nýbrž musí mu být porozuměno jinak: symbolicky. Druhá skupina exegetů počíná si tak, že určitý symbolický obraz v Apokalypse hledá na jiných místech Písma svatého. Najde-li ho někde, třeba ani ne v prorockém smyslu, poukáže na ono místo Písma svatého, na příklad na „egyptské rány". Více k výkladu a k porozumění symbolu neučiní a takovým způsobem ani učinit nemůže. Protože zevnější podobnosti obrazů nemají k sobě žádného vnitřního vztahu, přichází takový výklad „ad absurdum".

Příklady ze dvou nejnovějších a nejobsáhlejších komentářů poslední doby:

K Zjev. 6, 12.—17. vykládá Dr. Peter Ketter: Die Apokalypse, Herder 1942 takto:

„Šestá pečeť. Přírodní katastrofy..... Malá Asie byla ode dávna často navštěvována zemětřesením..... Ale co svatý Jan viděl ve Zjevení bylo více než místně ohraničené chvění země. Všecko tvorstvo vyjelo z kolejí. Bylo sice ještě slunce na obloze, ale jeho zářící kotouč ztratil všecek jas a jevil se jako pod tmavým povlakem..... A nyní ukazuje Apoštol obraz, jehož básnickou krásu nesmíme kazit učeným tvrzením, že mnohé hvězdy jsou hodně větší než naše zeměkoule, a že by tedy pádem na naši zemi tuto zcela rozdrtily i s jejími obyvateli, takže by nikdo nezůstal pro další hrůzné zjevy. Světová skutečnost nesmí se zaměňovat s apokalyptickým viděním. Str. 113.

První čtyři trouby..... Jako při otevření pečetí jsou i první čtyři zatroubení seskupeny v jednotu. Zda-li ohlášené přírodní katastrofy se stanou najednou nebo po sobě, se neříká. Roztřídění není časové, nýbrž věcné. Země i moře, prameny i hvězdy budou postiženy, ale pokaždé jednou třetinou. Není zde míněna matematická přesnost....... Pohromy se oproti předchozímu stupňují a nedají se z přírodních příčin vysvětlit. Připomínají zánik Sodomy a egyptské rány..... Jako sedmá rána přišlo tam krupobití. Zde přichází k tomu ještě krev. Zprvu nejsou

hned pohromou zachváceni lidé, ale jsou uprostřed pohromy, neboť pro jejich zločiny pohroma přišla. Třikrát je něco vrženo s nebe a působí pohromu. Echo druhého zatroubení připomíná druhou egyptskou ránu, ale je hroznější než tato. Vlastně ne hora, ale něco jako hora ohromné, podobné žhavé mase. Poněvadž od vulkánu klesajícího do moře by se neproměnila třetina moře v krev, nelze na takovou událost myslit. Žádný tvor nemůže v této části, vroucího a svoji přirozenost měnícího, mořského živlu existovati a tvořící se obrovské vlny působí pohlcení třetiny lodí. Třetí pohroma působí jedovatými látkami rozpadlých hvězd, komety nebo mocného meteoru otrávení třetiny řek a pramenů.

K Zj. 16, 1—21 Vylévání misek..... Vidění misek má nápadnou podobnost s viděním trub. Obojí naráží na starozákonní egyptské rány..... Andělé postupně plní Boží příkazy. První vylévá obsah své misky na pevninu země. Účinek se rovná šesté egyptské ráně..... Po pevnině druhou a třetí ranou jsou navštíveny vody, napřed moře a potom řeky a prameny. Vztah ku druhé a třetí pohromě při zatroubení andělů jest nepopíratelný...."

Výše zmíněný exegeta, jak patrno z výkladu neuznává Zjevení svatého Jana za symbolická proroctví. Bez ohledu na to, že důležité symboly: „moře", „hora", „hvězda" jsou v samém Zjevení vyloženy (Zjev. 17, 15. — Zjev. 17, 9. 10. — Zjev. 1, 20.) vykládá všecky obrazy slovně a jeho namáhavá práce nepřináší užitku, naopak činí z knihy Zjevení snůšku absurdních katastrof, které se v přirozeném běhu světa a v dějinách církevních nikdy nestaly ani nestanou. A Zjevení svatého Jana podle slov Ježíše Krista má přece podávat důležité události církevních dějin: „co jest a co se stane potom".

Takovým výkladem jednotlivých míst Zjevení se obrací smysl nejdůležitějších proroctví úplně na ruby. To co má být nadpřirozeným světlem, stává se temnotou, v níž se nikdo nevyzná. Co má ukazovat bezpečnou cestu jednotlivcům i národům v spletitých dějinných osudech světa, stává se bludištěm, z něhož není východu. Exegeta výše zmíněný velice chybil, že námahu, kterou věnoval sepsání obsáhlého komentáře, nevěnoval napřed pozornému studiu a rozboru „symboliky" ve viděních prorockých vůbec a ve vidění sv. Jana zvláště. Nebylo by mu uniklo důležité poučení, že „symboly" jsou jenom obrazy, ne skutečnost, že jsou takřka obrázkovým písmem, kterým chce

Duch svatý dokonaleji a výstižněji k nám mluvit než slovy a písmem obyčejným.

Jiný exegeta P. Allo: Saint Jean „L' Apocalypse, Paris 1921 počíná si při výkladu prorockých obrazů ve Zjevení takto: „Řada trub. — Trouby jsou jistě eschatologické (z konce světa), ale takové eschatologie, kterou třeba brát v širším smyslu.., Tyto první pohromy, jako ty z otevření prvních čtyřech pečetí, tvoří jeden obraz: to jest: hněv Boží zasahuje nejprve neživou přírodu, která slouží k okrase lidského života, než zasáhne přímo lidstvo. Tyto rány poskytují analogii (podobnost), viděnou už svatým Irenejem (s ranami v Egyptě z knihy Exodu) 2. Mojžíš. Mohou také odpovídati znamením na nebi z eschatologie synoptiků. Není třeba myslit na postup od jedné katastrofy ke druhé, ani je bráti doslova, ani se na ně nedívat jako na skutečné postupné události budoucnosti. Je to jenom schéma utvořené vzhledem k dělení světa na čtyři části, nebo na čtyři živly: vody (rozdělené na vody mořské a vody sladké), zemi, oheň a vzduch, jestliže k tomu přidáme i sedmou ránu. Neboť Jan zachovávaje obvyklé rámce, neváhal je rozmontovati a rozbíti. Budeme viděti v „Sedmi miskách" úplně podobné rozdělení. Pořádek je logický ne chronologický. A nic nenaznačuje, že by obrazy byly alegorií lidských skutků v dějinách. Všecky aplikace tohoto druhu konané dřívějšími exegety překročují naprosto literární smysl."

.... v. 7. „smíšené krví" — — — „déšť ohně a krve" v Sibyle V. verš 377 — — — Ex. IX. 24. sedmá rána na Egypt.

..... v. 8. „jako" naznačuje, že to nebyla vlastně hora, ale spíše hvězda. Srovnej ránu na řece Nil a „druhou misku" Zj. 16, 3.

..... v. 10. Srovnej Is. 14, 12? — — — Týká se sladkých vod. Podobné jako pád hvězdy Gohikar (Bundehesch, 30, 18, 31), před koncem světa, zmíněný Boussetem, což je rys, který snad byl židovským a křesťanským Apokalyptikem vypůjčen od Peršanů, jako řada jiných takových rysů. Konec VI. kapitoly už nám ukázal pád všech hvězd. Ale není v tom odpor, neboť na onom místě nejednalo se ještě o zjevy uskutečněné....."

P. Allo neví si rady s mnohými obrazy Zjevení, podobně jako mnozí jiní exegetové, kteří za každou cenu chtějí zůstat u litery, ačkoli litera zabíjí, duch oživuje (2, Kor. 3, 6), ačkoliv celá stavba knihy přesvědčuje, že všecky obrazy jsou symbolické. Nic v celé Apokalypse nevidí svatý Jan ve sku-

tečné podobě, nýbrž jen v podobě symbolické. Ježíš Kristus ukazuje se mu jako Beránek se sedmi rohy, jako Král na bílém koni s lukem v ruce, církevní obce vidí apoštol jako zlaté svícny, církevní představené jako hvězdy, vidí soudy Boží v uzavřené knize zapečetěné sedmi pečetěmi, vidí anděly v podobě živočichů, vidí dvacet čtyři starce, vidí v nebi oltář zlatý, anděla s kaditelnicí a s vonidly, slyší anděly troubit, vidí vysypávat oheň z kaditelnice na zem, vidí sebe samého, jak pojídá knížku z ruky andělovy, vidí anděla třtinou měřit chrám Boží..... vidí šelmu se sedmi hlavami a s deseti rohy vystupovat z moře, vidí jinou šelmu vystupovat ze země se dvěma rohy podobnými beránkovým, vidí jako moře sklené, smíšené s ohněm, vidí anděly oděné rouchem lněným se sedmi zlatými miskami a mnoho jiného. Není takřka ani jediná věc ani jediná osoba v celém Zjevení, která by nebyla oděná do symbolického roucha. Tak Duch svatý dostatečně naznačil, že v knize je všecko symbolické, tedy také předpovídané události, a že musí být tyto od vykladatele i od čtenáře pozorně ze symbolického obalu vyňaty jako jádro ze slupky. Svatý Jan výstražně volá v druhém verši první kapitoly: ,,esémane", to jest: Ježíš Kristus budoucí události z církevních dějin neukázal, ale jen ,,naznačil' symboly, ovšem takovými, aby po náležitém odstupu a při pozorném rozboru mohly být poznány. Ježíš Kristus sám výslovně první symboly, v knize Jím uvedené, vykládá: ,,hvězda'" znamená církevního představeného, ne nebeské těleso, — ,,svícen" znamená církevní obec, ne podstavec se světlem. Tak dává pokyn a návod k výkladu a porozumění všem dalším symbolům. Ve Zjev. 17, 9. anděl dává návod k exegesi symbolu „hlava šelmy" — „hora" — „vody". K této exegesi anděl připojuje poznámku: „Tu jest na místě rozum, který má moudrost." P. Allo patří mezi exegety, kteří nerozebírají jednotlivé prorocké symboly, aby našli prorocké jádro, ale prostě shrnují všecky do eschatologického košíku, s nadpisem u každého „srovnej s tou neb onou egyptskou ranou" nebo dokonce s proroctvím Sibyly a jiných.

Není nesnadné poznat symbolickou řeč.

Symbol je to, čím se určitá osoba, věc, událost vhodně a případně naznačuje, aby se dosáhlo důkladnějšího poznání a porozumění tomu, co se naznačuje. Kristus Pán řekl Petrovi: „Neboj se, od toho času budeš lidi loviti." Rybářskou činností symbolisoval činnost apoštolskou. Apoštolský úřad tím více vynikl. Rybář loví ryby do sítí a vytahuje je na břeh. Apoštol, biskup, kněz přijímá lidi do Církve Kristovy, aby je tak dopravil na břeh života věčného. Rybářství je vhodným náznakem úřadu apoštolského. Pomáhá jasně znázornit jeho důležitost.

Tam, kde mezi dvěma věcmi není podobnosti, a to podobnosti vhodné a nápadné, tam nemůžeme mluvit o symbolu. Když Ježíš Kristus řekl nad chlebem při poslední večeři slova: „Toto jest tělo mé, které se za vás vydává...." a nad vínem „.... toto jest krev má....." Luk. 22, 19. — Mat. 26, 28. nelze Jeho slova brát jako symbolická. Chléb nemůže být symbolem těla, protože není mezi nimi žádné nápadné a vhodné podobnosti. Také u vína není nápadné a vhodné podobnosti s krví, vyjma snad barvu u červeného vína. Na tomto místě nemluví Pán Ježíš symbolicky, ale mluví o skutečné proměně chleba a vína ve své Tělo a ve svou Krev. Symbolicky mohl a snad také mluvil Ježíš Kristus o něco dříve nad velikonočním beránkem. Tu mohl říci a také asi řekl: Tento beránek znamená mne. Beránek velikonoční byl mnohoznačným Jeho předobrazem.

Něco jiného než „symbol" je předobraz. Předobraz má svoji skutečnou existenci i kdyby předobrazem nebyl. Přechod Mořem Rudým byl předobrazem křtu. A právě tím, že se stal a jak se stal, předobraz naznačuje prorocky něco z Nového Zákona.

Symbol i to, co je symbolisováno, musí mít něco nápadně i případně podobného. Kdo používá symbolu, chce něco krátce a výstižně znázornit a zároveň i vzbudit pozornost a touhu po poznání. Není vždycky snadné najít v symbolu symbolisovanou věc. Čtenář musí rozumem i jemnocitem vystihnout na symbolu určitou známku, která je vhodná k nějakému znázornění. A zase rozumem i jemnocitem se stálým zřetelem k úmyslu původce symbolů a se zřetelem k celkové souvislosti, musí najít protějšek k symbolu, věc, která je symbolisována. Když myslí, že ji našel, přezkouší symbolickou podobnost, která nesmí být jen povrchní, nýbrž musí v symbolu vydatně osvětlit i podstatu

naznačené věci, neboť to je účel symbolu. Když odhalená věc, událost vhodně zapadá do souvislosti, je to dokladem, že výklad je správný. Zjevení svatého Jana je kniha symbolických proroctví z církevních a světových dějin a tvoří harmonický celek. Symbolika této knihy je nit, která se vine celou knihou a spojuje jednotlivé části a obrazy tak, že kdo ji pevně zachytí od počátku a opatrně slovo za slovem sleduje, může bez omylu v podstatných věcech vniknout pod tajemnou roušku symbolů.

Známky správnosti výkladu.

Důležitou a snad nejdůležitější známkou správnosti výkladu symbolů ve Zjevení svatého Jana je, aby nezůstaly žádné zbytky symbolických obrazů nevyloženy. Neboť Duch svatý volil symboly tak případně, že každá část symbolického obrazu, ba každé slovo, má svůj hluboký význam a smysl, takže nikde v celém Zjevení nezůstává žádný zbytek, žádné slovo, které by významu nemělo.

Druhá známka velice důležitá správného výkladu Zjevení je, aby se v různých obrazích neopakovalo totéž. Není způsobem Ducha svatého totéž opakovat, nýbrž podávat v nových obrazech nové věci a nová proroctví tak, aby se navzájem doplňovala a tvořila jasný a určitý obraz, nikoliv nějaké mlhoviny.

Duch svatý dává klíč k tajemstvím tomu, komu Sám chce.

Abychom porozuměli způsobu vyjadřování Ducha svatého prostřednictvím symbolů, bylo by užitečné a zajímavé projít a prostudovat všecky symbolické obrazy Písma svatého Starého i Nového Zákona. K tomu by bylo potřeba samostatné a obsáhlé knihy. Nám postačí jenom si podat některé ukázky.

Duch svatý zahaloval leckteré proroctví rouškou symbolu. K porozumění symbolickým proroctvím dával charisma symbolické intuice. Kdo tohoto daru Ducha svatého neměl, marně se namáhal proniknout clonu tajemných náznaků, i když tyto náznaky byly jednoduché a snadné. Dar symbolické intuice měl Josef Egyptský. Král egyptský se marně namáhal, marně se namáhali jeho hadači, vyložit tajemné obrazy o kravách a o klasích z králových snů. Přivedli Josefa z vězení. Na žádost královu o vyložení snů Josef odpověděl: „Ne já, ale Bůh dá faraonovi příznivou odpověď. Sny královy jsou jednakého významu. Bůh

ukázal faraonovi, co hodlá učiniti. Sedm pěkných krav a sedm plných klasů znamená sedm roků úrody; oboje má týž význam. Sedm pak krav suchých a hubených, které po nich vystoupily, a sedm klasů žhoucím větrem zničených znamená sedm roků budoucího hladu. Že se ti pak totéž dvakráte zdálo, to znamená, že jistě se stane, co Bůh praví, a že se to vyplní hodně brzy." Prorocké symboly králových snů, které se zdály na první pohled nesmyslné a nepochopitelné, staly se správným vysvětlením Josefovým hluboce významné a přispěly k záchraně nejenom národa egyptského, ale i okolních národů, rodiny Jakobovy nevyjímaje. (I. Moj. 41,).

Jiným příkladem vedle mnoha ostatních je symbolický sen krále Nabuchodonozora (Dan. 2, 28.), který žádný mag králův, ale jedině Bohem osvícený prorok Daniel králi připomněl a vyložil. Řekl králi: „Tajemství, na něž se král doptává, mudrci, zaklínači, hadači a věštci, nemohou králi nikterak vyložiti. Jest však Bůh na nebi, jenž odkrývá tajemství, a ten ukázal tobě, králi Nabuchodonozore, co přijíti má v posledních dobách. — Co se ti zdálo, co viděla hlava tvá na lůžku, bylo toto: „Ty, králi, počal jsi mysliti na svém lůžku, co se v budoucnosti stane, a ten, jenž odkrývá tajemství, ukázal tobě, co má přijíti. Také mně to tajemství odkryto bylo, ne však proto, že jest ve mně více moudrosti než ve všech ostatních živých, ale proto, aby králi výklad podán byl, a myšlení mysli své, aby zvěděl. Tys, králi, viděl: „Hle, cosi jako veliká, socha; socha ta veliká a postavy vysoké stála proti tobě, a vzezření její bylo hrozné. Hlava té sochy byla z nejlepšího zlata, prsa a ramena ze stříbra; břicho a bedra z mědi; stehna byla železná, nohy pak byly dílem železné a dílem hliněné. Hleděls pak na to, až se utrhl bez rukou lidských kámen s hory, udeřil sochu do nohou železných a hliněných a rozdrtil je. Tehdy roztříštěno bylo železo, hlína, měď, stříbro i zlato, a obrátilo se jakoby v plevy letního humna, jež uchvacuje vítr a po nichž nezbývá ani stopy. Z kamene pak, který udeřil sochu, stala se veliká hora, a naplnil celou zemi. To byl ten sen.

Také význam jeho povíme před tebou, králi! Tys král králů, jemuž Bůh nebes dal království a zámožnost a moc a slávu, v jehož ruku dal všecko, kde sídlí lidé, zvěř polní i ptactvo nebeské, a pod jehož panství všecky věci postavil — ty jsi ta hlava zlatá. Po tobě pak povstane království jiné, menší tebe, stříbrné, poté království jiné, třetí, jež panovati bude nad celou

zemí. A království čtvrté bude jako železo. Jako železo drobí a tříští všecky věci, tak ono rozdrobí a roztříští toto všecko. Žes pak viděl nohy a prsty dílem z hrnčířské hlíny a dílem železné (to znamená), že to království rozdělené bude; něco železné pevnosti bude míti, ježto jsi viděl, že smíšeno bylo železo s hlínou. A prsty nohou odpola železné a odpola hliněné (znamenají, že) království bude zpola silné a zpola křehké. Železo pak smíšené s blátem a hlínou, jak jsi viděl, (znamená, že) budou sice slepena lidmi, nebudou však při sobě držeti, jako železo nemůže býti smíšeno s hlínou. A za dnů těch králů zřídí Bůh nebes království, jež na věky nebude zničeno, a toho království jeho nedostane se jinému národu; rozdrobí a dokonale zničí všecky říše, samo však státi bude na věky. Veliký Bůh ukázal králi, které věci příště přijdou. Pravdivý jest sen a spolehlivý jeho výklad."

I toto symbolické vidění se zdálo být všem posluchačům těžké a nepochopitelné. Vysvětlením Danielovým otevřel se bohatý obsah symbolů a představil v několika větách posluchačům Království Messiášovo-Církev, Její podstatu i Její vlastnosti: dá Jí vznik Vykupitel-Bůh (symoblisovaný kamenem) (Mat. 21, 42), bude Skálou, bude jedna, bude pro celý svět, podmaní si všecky národy, pozemští králové se svou mocí jsou oproti ní plevami.

Ježíš Kristus používal symboliky, aby obsah svých slov co nejlépe znázornil: „Já jsem světlo světa." Jan 8, 12. Tak se symbolicky přirovnal k hmotnému světlu světa ke slunci. Tím výstižně naznačil, že Jeho učení je celému světu nezbytně potřebné k nadpřirozenému životu, že vírou osvěcuje a milostí z víry zahřívá. Totéž s podobným symbolickým významem řekl apoštolům: „Vy jste světlo světa...." Mat. 5, 14. Nazýval apoštoly „solí země". O sobě a o apoštolech pravil symbolicky: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti...." Jan 15, 5. Symbolická jsou slova Ježíše Krista k Petrovi: „Ty jsi, Petr, to jest Skála, ... A tobě dám klíče království nebeského....." Mat. 16, 18. Podobně na jiných místech Evangelia.

Ve Skutcích apoštolských líčí svatý Lukáš symbolické vidění svatého Petra: „..... i uzřel nebe otevřené a jakousi schránu jako veliké prostěradlo, ana se snáší dolů, jsouc spuštěna za čtyři (symbolické číslo označující svět, čtyři strany světa) cípy s nebe na zem; a v ní byli všichni čtvernožci a plazi pozemští a ptáci nebeští (symboly pohanských národů). I zazněl k němu

hlas: „Vstaň, Petře, bij a jez!“ Ale Petr řekl: „Nikoli, Pane, neboť jsem nikdy nejedl nic poskvrněného a nečistého.“ A hlas opět, podruhé řekl k němu: „Co Bůh za čisté prohlásil ty neprav býti poskvrněným.“ To se stalo po třikrát; „a hned nato vzata jest schrána do nebe.“ Sk. 10, 11—16. Apoštol v prvním okamžiku překvapen nepochopil, že viděný obraz není skutečnost, nýbrž že je to symbol-náznak velice důležité skutečnosti: světová Církev Kristova (schrána na způsob prostěradla se čtyřmi cípy) se nebude štítit pohanských národů, třebas zapadlých do zvířecí surovosti, nečistoty, jak se štítili Židé, ale bude přijímat všecky lidi a všecky národy. Až mu přišli poslové od pohanského setníka Kornelia, který toužil po přijetí do Církve, pochopil všecko.

Z Apokalypsy uvedeme si alespoň některé příklady symboliky, z nichž je patrno, že symbolický obraz by byl „absurdum“ a neměl by právo na existenci, kdyby něco vyššího neznamenal. Ve Zjevení 5, 6.—7. čteme: „I spatřil jsem mezi trůnem a čtyřmi živočichy a mezi starci Beránka, an stojí jako zabitý, maje sedm rohů a sedm očí,.... I přišel a vzal knihu z pravice toho, jenž seděl na trůně.“ V této jediné větě je celá řada nemožností: jak může být Beránek u trůnu Božího, jak může být jako zabitý a přece být živ, jak může mít sedm rohů a sedm očí, a jak může Beránek vzít knihu z rukou Boha Otce, jenž sedí na trůně? Odpověď: jenom tehdy, když toto všecko pouze symbolisuje, naznačuje Ježíše Krista. Svatý Jan toto viděl jako symbol Ježíše Krista, trpělivého a obětovaného jako Beránka, majícího od Otce všecku moc. Roh je ve zjevení symbolem moci, sedmička je symbolem celku a plnosti. Oči jsou symbolem vševědoucnosti Ježíše Krista. Tedy symbol výše uvedený ve skutečnosti v nebi neexistuje, není tam Ježíš Kristus jako Beránek se sedmi rohy a sedmi očima. Tak byl jenom v představě sv. Jana a tak je vypodobněn v knize Apokalypsy, aby byly znázorněny obrazem vlastnosti Ježíše Krista: trpělivost, obětovná láska až k smrti, všemohoucnost, vševědoucnost. Bez tohoto vztahu k Ježíši Kristu by obraz byl „absurdum“.

Jiný příklad: Ve Zjevení 13, 1. čteme: „I uviděl jsem z moře vystupovati šelmu, která měla sedm hlav a deset rohů a na rozích jejích bylo deset korun a na hlavách jejích jména rouhavá.....“ Taková šelma ve skutečnosti nikde není, ani na nebi, ani na zemi. Je to tedy pouze symbol, náznak něčeho. Jenom tak má právo na existenci v knize svatého Jana. Co znamená?

Vystupuje z moře. Moře znamená národy. Hlavy šelmy znamenají panovníky národů. Výraz „šelma" naznačuje spojenectví s drakem-satanem proti Církvi. „Sedm" znamená celek, to jest všecky panovníky v církevních dějinách až do konce světa, kteří budou pronásledovat Církev. „Roh" rovněž znamená vladařskou moc. Protože deset rohů nelze rozdělit na sedm hlav, viděl je svatý Jan na jedné hlavě, symbolisující vladařskou moc pohanského Říma, se zvlášť označenými panovníky počtem deseti, kteří pronásledovali Církev. Kdyby obraz šelmy neměl tohoto náznačného smyslu, neměl by v knize svatého Jana práva na existenci a neměl by smyslu vůbec.

Rozbor a výklad symbolických obrazů ve Zjevení sv. Jana.

Najděme si jinou exegetickou úlohu. Exegeta nebo čtenář najde v Apokalypsi obraz, jehož existenci zdravý rozum ani v minulosti ani v přítomnosti ani v budoucnosti nemůže uznat a připustit, alespoň ne v přirozeném běhu světa. Ví jenom, že Duch svatý je původcem toho obrazu, a že ten obraz má být proroctvím o důležité události z církevních dějin. Ve Zjev. 8, 7. čteme o zatroubení prvního anděla zvěstujícího očistné zkoušky: „I zatroubil anděl první a nastalo krupobití a oheň smíšený s krví, a bylo to vrženo na zem, a třetina země shořela, a třetina stromů shořela, a všecka tráva zelená shořela."

Ve skutečnosti takové krupobití je nemožné. Tento obraz v knize Ducha svatého by neměl právo na existenci, kdyby něco nesymbolisoval. Symbolisuje událost z dějin církevních, a to událost pro církevní dějiny důležitou. Musí to být něco s počátku církevních dějin. Je to snad pronásledování prvních křesťanů od říše římské? Hlavní symbol je „krupobití". Bližší určení je „a oheň smíšený s krví". Co je krupobití? Pohroma na vlnící se slibnou polní úrodu. Ne, když je zrní ještě pod zemí, ale když už se vlní v lánech vzrostlého obilí. Pokud byla Církev v katakombách, byla zrním pod zemí. Až dostala svobodu za Konstantina Velikého, začaly se její farnosti a diecése vlnit jako slibná úroda v celé jižní Evropě, v severní Africe... A teď přišlo krupobití. Jakého druhu? Válečné: „oheň a krev". Co to bylo? Stěhování národů. Hunové a Germáni, mezi nimi Vandalové, padli na vlnící se lány mladé Církve s takovou ničivou silou, že diecése a farnosti v Evropě i v Africe byly rozdrceny, kostely a kláštery vypáleny a obráceny v trosky (oheň),

kněží a biskupové (stromy) povražděni, věřící (tráva zelená) takřka vyhubeni. „Země“ jsou pozemsky smýšlející pohané; také z velké části, z jedné třetiny utrpěli záhubu.

Symbol je tím vyložen. Byla to očistná pohroma pro Církev. Církev nezahynula, Jí to prospělo, protože se zakořenila v nové mladé a zdravé národy, místo degenerovaných Římanů a Řeků.

Další symbol hned v 8. verši je ještě podivnější než prvý: „I zatroubil druhý anděl, a něco jako hora veliká, ohněm planoucí, bylo vrženo do moře, a třetina moře obrátila se v krev, i zemřela třetina tvorstva, které žilo v moři, a třetina lodí vzala zkázu“. Taková událost zvláště se svými následky je přirozeně nemožná. Důvod své existence ve Zjevení má jenom ve své symbolice. „Hora“ ve Zjevení podle výkladu andělova v 17. hlavě znamená vladařskou moc, nejenom krále, ale také říši. Hora plná ohně je sopka. Sopka má tu nápadnou vlastnost, že po celá staletí řádí ve svém okolí, někdy více, někdy méně. Která říše byla takovou sopkou v církevních a světových dějinách? Po celá staletí znepokojovala a hubila křesťanský svět říše turecká. Byla symbolicky v pravém slova smyslu sopkou „v moři“, symbolu národů. Veliké množství obyvatel z jejího okolí (jedna třetina) tvorstva v moři zahynulo. „Lodi“ symbolisují města a malé země, které padly Turkům do moci a zahynuly (pro Církev).

Církev touto pohromou byla tříbena, věřící byli povzbuzováni k vyznávání víry.

Takovým způsobem je třeba rozebrat a rozluštit všecky symboly. Duch svatý pomáhá. A pak teprve zazáří Apokalypse jako maják Ducha svatého a ve svém světle ukáže Církev jako jediný Přístav spásy.

S pomocí Boží.

Toužíme po správném výkladu Zjevení a prosíme o něj. Porozumění Zjevení bude ke cti a chvále Ducha svatého, který se ukáže jako vševědoucí Původce prorocké knihy Zjevení svatého Jana a všech knih Písma svatého, bude to ke cti a chvále Ježíše Krista, Božského Zakladatele a Ochránce Církve, Krále národů a ke cti a chvále Boha Otce, Nejvyššího Pořadatele dějin světa a Církve.

Exegeta knihy Zjevení svatého Jana cítí, jak je slabým a nepatrným před jedním z největších písemných darů Ducha svatého, před knížkou, která obsahuje vševědoucí Boží pohled od

počátku Církve až ke hranicím času a věčnosti, před knížkou, která obsahuje soudy Boží nad světem a jeho obyvateli, soudy, které jsou společným dílem Nejsvětější Trojice a které jsou jasným reflektorem na všecko dění na nebi i na zemi. Ústřední postavou celého Zjevení je Ježíš Kristus, Král králů a Pán pánů. K této ústřední postavě druží se ve dvanácté hlavě Matka Ježíše Krista a Matka Církve, kterou zde zastupuje, než se Církev na konci věků ukáže sama jako Nevěsta Beránkova, ozdobená a připravená vejít do věčných příbytků. Jeviště Zjevení oživují andělé a oslavenci Boží. Za kulisami skrývá se satan se svými pomocníky. Dějem je boj satana proti Ježíši Kristu a proti Jeho Církvi. Boje se účastní všechny národy. Staví se buď k Ježíši Kristu anebo se dávají svést na stranu satanovu a jeho pomocníků. Ježíš Kristus nechrání své Církve před bojem, ale naopak: posílá Ji do nejtěžších bojů, aby Jí dal příležitost získat si zásluh a odměn největších. Až když dosahuje boj vrcholu, zasahuje svojí Božskou Mocí, vytrhuje Církev z víru nepřátel a sráží Její protivníky: satana i jeho pomocníky, aby mohla Církev vykonat svůj úkol na zemi a podrobit Ježíši Kristu všecky národy. To bude dlouhá doba rozkvětu Církve. A pak přijde poslední zkouška, boje Antikristovy. Poslední zástupy mučedníků naplní nebe a Ježíš Kristus ukončí dějiny posledním soudem. — To je v hlavních rysech obsah Zjevení svatého Jana. Tyto hlavní rysy může pochopit každý čtenář, i když nerozeznává a nechápe všecko do podrobností, co je v knize obsaženo. Ježíš Kristus klade největší důraz na věrnost a lásku k Sobě. Ve vidění sedmi listů oceňuje církevní představené i věřící podle této věrnosti a lásky. Věrnost a láska k Ježíši Kristu jsou zárukou vítězství po Jeho boku. On sám svým věrným přislibuje: „Kdo zvítězí, bude oblečen v roucho bílé a nevymaži jména jeho z knihy života a vyznám jméno jeho před Otcem svým i před anděly jeho". Zjev. 3, 5.

S pokornou prosbou k Duchu svatému, aby se smiloval nad ubohostí a neschopností nás všech lidí, a aby ke všem nesmírným darům, kterými zahrnul Církev svatou, přidal ještě tento vytoužený dar: porozumění prorockému obsahu Zjevení, činí autor pokus o úplný věcný výklad všech symbolů ve Zjevení obsažených. Povzbuzení a oporu své smělosti nalézá ve slovech vládnoucího sv. Otce Pia XII.

V okružním listě: O časovém podporování biblických studií — praví papež Pius XII. mimo jiné toto:

„Bůh ponechal v Posvátných, Jím vnuknutých knihách, úmy-

slně obtíže, abychom byli nabádáni k horlivému studiu a zkoumání, a jsouce si spasitelně vědomi omezenosti svého ducha, byli školeni v patřičné pokoře..... Tímto stavem věcí nesmí se však katolický exegeta, jenž má činnou a silnou lásku ke svému oboru a jest upřímně oddán svaté matce Církvi, nijak dáti odstrašiti, aby se vždy a vždy znovu dal do obtížných, dosud nerozřešených otázek, nejen aby vyvrátil námitky protivníků, nýbrž především aby se dopracoval positivního řešení, řešení to, které se shoduje s naukou Církve, zvláště o úplné bezbludnosti Písma svatého, ... Snahy těchto dělníků na vinici Páně třeba posuzovati nejen mírně a spravedlivě, nýbrž i láskyplně. Této povinnosti nechať jsou pamětlivi všichni ostatní synové Církve a nechať jsou dalecí oné málo opatrné horlivosti, která se domnívá, že musí proti všemu, co jest nové, již proto, že je to nové bojovati nebo se chovati podezíravě.

U nařízení a zákonů, jež Církev dala, běží — — to nechať si přede vším uvědomí — — o věrouku a mravouku, a mezi mnohými věcmi, jež jsou v Písmě svatém, v knihách zákonů a dějin, v mudroslovné a prorocké literatuře obsaženy, jest jen málo těch, jejichž smysl byl církevní autoritou stanoven, a též věcí, o nichž jsou svatí Otcové zajedno, není mnohem více. Proto zůstávají mnohé a to zcela důležité otázky, při jejichž výkladu a vysvětlení katoličtí exegeté mohou a musí zcela svobodně osvědčiti svou prozíravost a své nadání, aby tak jedenkaždý podle sil přispíval k všeobecnému užitku, ke vždy rostoucímu pokroku církevní vědy a k obraně a cti Církve...."

ZJEVENÍ SVATÉHO JANA ‚APOŠTOLA‘ O BUDOUCNOSTI CÍRKVE KRISTOVY.

MÍSTO A OKOLNOSTI ZJEVENÍ SVÀTÉHO JANA.

VE VYHNANSTVÍ NA OSTROVĚ PATMU.

Apoštol přijal od Ježíše Krista, Ježíš Kristus od Boha Otce — Blahoslavený, kdo čte a zachovává — Pozdrav sedmi obcím a celé Církvi od Krále nebe i země — Co jsem viděl na ostrově Patmu — Rozkaz, který jsem obdržel — Ježíš Kristus vysvětluje symboly hvězd a svícnů.

Zjev. 1,

1. Zjevení Ježíše Krista. Dal mu je Bůh, aby ukázal služebníkům svým, co musí státi se v brzku. A on (Ježíš) naznačil to skrze anděla svého, poslav ho služebníku svému Janovi. 2. A ten osvědčuje jakožto slovo Boží a svědectví Ježíše Krista všecko, co byl viděl. 3. Blahoslavený, kdo čte a kdo poslouchají slova proroctví toho a zachovávají, co v něm jest napsáno, neboť čas jest blízko.

4. Jan sedmi církvím v Asii: Milost vám a pokoj od toho, jenž jest a jenž byl a jenž přijde, a od sedmi duchů, kteří jsou před trůnem jeho, 5. a od Ježíše Krista, jenž jest svědek věrný, prvorozenec mrtvých a vládce králů pozemských. Tomu, jenž nás miluje a nás obmyl od hříchů našich krví svou 6. a učinil nás královstvím, kněžími Bohu a Otci svému; tomu (budiž) sláva i vláda na věky věků. Amen.

7. Hle, přichází s oblaky a uzří ho každé oko i ti, kteří ho zbodali a budou kvíliti nad ním všecka pokolení země. (Ano), stane se.

8. Já jsem alfa a omega (počátek a konec), praví Pán Bůh — ten, jenž jest a jenž byl a jenž přijde — všemohoucí.

9. Já Jan, váš bratr a spoluúčastník v soužení a kralování a v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově jménem Patmos pro slovo Boží a pro svědectví o Ježíšovi. 10. Přišel jsem u vytržení ducha v den Páně a uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako (hlas) trouby, 11. jenž pravil: Co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím (v Asii), do Efesu a do Smyrny a do Pergamu a do Tyatiry a do Sard a do Filadelfie a do Laodicee. 12. I obrátil jsem se, abych se díval po hlase, který se mnou mluvil. A když jsem se obrátil, uzřel jsem sedm svícnů zlatých 13. a uprostřed svícnů kohosi, jenž byl podoben Synu člověka, oblečen v řízu a opásán na prsou pásem zlatým; 14. hlava a vlasy jeho byly bílé jako vlna bílá (a) jako sníh, a oči jeho jako plamen ohně; 15. a nohy jeho podobny žhavému kovu, jako v rozpálené peci, a hlas jeho (byl mohutný)

jako hukot veliké vody. 16. A měl ve své pravici sedm hvězd, a z úst jeho vycházel (ostrý) meč dvojbřitký, a obličej jeho byl jako když slunce svítí ve své síle.

17. A když jsem ho uviděl, padl jsem k nohám jeho jako mrtvý. I položil pravici svou na mne a řekl: Neboj se, já jsem první a poslední 18. a živý; a byl jsem mrtev a hle, jsem živ na věky věků, a mám klíče od smrti a od místa zemřelých. 19. Napiš tedy, co jsi viděl a co jest a co se stane potom, 20. tajemství sedmi hvězd, které jsi viděl na mé pravici, a sedmi svícnů zlatých; sedm hvězd jsou andělé sedmi církví a sedm svícnů jest sedm církví.

*

Od Boha jsme vyšli, k Němu se musíme vrátit.

První kniha Písma svatého „Genesis" vypravuje, jak všecko tvorstvo od Boha vzalo původ stvořením. Poslední kniha Písma svatého „Zjevení svatého Jana" naznačuje, jak se rozumné tvorstvo musí k Bohu vrátit, aby ve spojení s Ním došlo svého věčného štěstí.

Druhá a třetí kapitola o vnitřních poměrech v Církvi.

Obsah knihy přehledně naznačen vypadá takto: První kapitola obsahuje úvod. V druhé a třetí hlavě podává svatý Jan prorocký obraz o vnitřních stavech, které Církev Ježíše Krista prodělá až do posledního soudu. Podklad obrazů je vzat ze skutečných poměrů v sedmi tehdejších maloasijských křesťanských obcích. V Církvi Kristově budou v sedmi periodách jejich dějin podobné poměry, jako byly v určité obci a budou zasluhovat buď chvály, útěchy a povzbuzení, nebo napomenutí, pokárání i hrozby. Spolu je v této části knihy obsaženo vyzvání k největší horlivosti a věrnosti ve službě Boží, aby jednotlivé obce i celá Církev stále byly připraveny na příchod, visitaci a soud Ježíše Krista.

Čtvrtá až jedenáctá kapitola: Církev prochází těžkými zkouškami.

Druhá část, od hlavy čtvrté až do hlavy jedenácté přihlíží zvláště k zevnějšímu rozvoji a zápasům Církve a představuje v symbolických obrazích různé zkoušky, utrpení a navštívení, která Bůh v různých dobách dopustí na Církev. Stane se tak, aby se hříšní a nespravedliví obrátili a činili pokání, spravedlivým aby se dostalo příležitosti osvědčit a vytříbit křesťanské

ctnosti a rozmnožit tak nejvyšší měrou zásluhy pro nebe. V symbolickém obraze „otevírání pečetí Beránkem“ znázorňují se všeobecně soudy Boží nad národy protivícími se Bílému Jezdci — Ježíši Kristu, Králi králů a Pánu pánů a pronásledujícími Jeho Církev. V symbolickém obraze „sedmera zatroubení andělů“ naznačuje Duch svatý prorocky nejtěžší očistné zkoušky, jimiž Církev projde, až do konce světa. Po skončení trestného období za bludy lutheranismu a za všecku bezbožnost, která z něho vzešla, mezi šestým a sedmým zatroubením, naznačuje se v 10. kapitole počátek slavného dlouhého období rozkvětu a vítězství Církve. V 11. hlavě se líčí poslední zápas Církve a Jejích dvou svědků s Antikristem. Chrám Církve je dostavěn a dějiny se uzavrou sedmým zatroubením archandělovým.

Dvanáctá až dvacátá kapitola: Zákulisí dějin Církve. Rozhodný boj o vládu nad národy.

V třetí části, v kapitole dvanácté až dvacáté ukazuje. Zjevení sv. Jana zhoubné působení tří nepřátel Církve: satana a jeho pomocnic dvou šelem, jakož i soudy Boží, které budou nad nimi vykonány. Jedna šelma jsou vlády národů Církvi nepřátelské. Této šelmě, zvláště zarputilému nepříteli Ježíše Krista a Jeho Církve, židovstvu, pracuje do rukou druhá šelma, duchovní moc satanova, náhražka Evangelia, hlasatelé materialistické vědy. Tato šelma nesmírně svádí a vypovídá Církvi boj na život a na smrt. To je ona „skrytá bezbožnost“, Thes. 2, 7. o níž mluví sv. Pavel. Vyvrcholí Antikristem, jehož jméno jest obsaženo v čísle 666. Ve čtrnácté hlavě se líčí, jak před dobou rozkvětu Církve materialismus se svými falešnými naukami dozraje a Mocí Ježíše Krista bude skosen, jak vyznavači materialismu budou rozdrceni jako hrozny v lisu na světovém bojišti. Církev projde rudým mořem bez pohromy, Její pronásledovatelé zahynou (Zj. 15,) Symbolický obraz „sedmi posledních misek hněvu Božího“ ukazuje v detailech konec trestného období za lutheranismus. Babylonská věž světového materialismu se rozpadne v hrozné válce na světovém bojišti, kde se utkají národy světa, posedlé jako třemi zloduchy třemi směry materialismu. Padnou nepřátelé Církve, v první řadě nevěstka sedící na národech — babylonské židovstvo, národy podrobí se Beránkovi, satan bude spoután na tisíc let, aby nemohl svádět národy. K tomuto jest připojeno vidění o viditelném příchodu Kristově, o vzkříšení mrtvých, o obecném soudě a zavržení zlých.

Dvacátáprvá až dvacátádruhá kapitola: Obnovení světa a věčné Království Kristovo.

Ve čtvrté části se líčí obnova přírody po konci světa a věčné kralování Kristovo se všemi svatými.

Bůh Otec sdílí svoji vševědoucnost se Synem.

Zj. 1, 1.

„Zjevení Ježíše Krista. Dal mu je Bůh, aby ukázal služebníkům svým, co musí státi se v brzku". Zjevení je darem od Boha Otce Ježíši Kristu, jako Hlavě lidstva, pro nás, služebníky Jeho, abychom se potěšili v soužení a v pronásledování. Na první stránce Písma svatého máme plán stvoření světa, aby každý pamatoval, že všecky věci vyšly z rukou Božích, člověka nevyjímaje. Na konci Písma svatého máme v poslední knize nárys vedení a řízení Církve a celého světa, aby každý poznal, že nic se neděje bez Boží Vůle a bez Božího dopuštění. V tomto velkolepém obraze Božího řízení světa jsou obsažena všecka utrpení a pronásledování Církve Boží. Satan a jeho pomocníci vyvolávají na všech stranách boje a protivenství, bludy a nevěru v Božství Ježíše Krista, v Božský původ Církve, ze všech sil usilují o zničení Království Božího na zemi, o záhubu věrných služebníků Božích a o nastolení vlády satanovy. Ale místo toho působí proti svým plánům nový a nový rozkvět Církve, očistění Její, naplňují nebe nesmírnými zástupy mučedníků, vyznavačů. Láska k Ježíši Kristu ve zkouškách a pronásledováních dosahuje největší dokonalosti, poklady zásluh Ježíše Krista se rozmnožují o poklady zásluh druhého tajemného Těla Kristova: Církve.

Ve všech bouřích kotvit v Ježíši Kristu a v Jeho Církvi.

„Služebníkům svým" dává Prozřetelnost Boží v knize Zjevení svatého Jana nahlédnout do svých plánů, co „se musí státi". Kdo zůstane věrný Ježíši Kristu a Jeho Církvi, kdo si vyprosí prostřednictvím Matky Boží Panny Marie milost, aby vždycky byl služebníkem dobrým a věrným, nemůže zahynout, kdyby celé peklo se vší svou mocí povstalo proti němu. Vševidoucí oko Ježíše Krista bdí nade všemi věrnými. Všemohoucí ruka Jeho posílá anděly, kteří vykonávají se vší přesností a ochotou Jeho rozkazy, ničí zlobu nepřátel a vytrhují z jejich spárů všecky spravedlivé.

Od císařů římských až do doby Antikrista.

„V brzku“ musí se to státi. Brzy po dání Zjevení začne se toto plnit. Postupně vyplní se všecko, co je v něm obsaženo. Na konci světa a v životě věčném budeme moci posoudit, jak věrným obrazem skutečnosti bylo, co „Ježíš naznačil skrze anděla svého, poslav ho služebníku svému Janovi“.

Po druhé jako svědek Ježíše Krista Zj. I, 2.

„A ten osvědčuje jakožto slovo Boží a svědectví Ježíše Krista všecko, co byl viděl“. Jako na konci svého evangelia staví se svatý Jan co svědek veřejného působení Ježíše Krista, tak i nyní v knize Zjevení dosvědčuje svojí apoštolskou autoritou, že je lidským svědkem Božského svědectví Ježíše Krista ve Zjevení. Slova „co byl viděl“ nejsou zbytečná. Pečetí, že apoštol napsal do knihy všecko, co viděl, a jenom to, co viděl, bez vynechávek a bez přídavků, vyjma úvodu a zakončení.

Nečti, abys upokojil zvědavost Zj. I, 3.

„Blahoslavený, kdo čte a kdo poslouchají slova proroctví toho a zachovávají, co v něm jest napsáno, neboť čas jest blízko“. Nestačí jenom číst a poslouchat výklad Zjevení. Blahoslavení, kteří přinášejí ovoce dobrého bohumilého života, zachovávajíce, co jest v něm napsáno a přikázáno. Brzy se začnou plnit všecky soudy Boží, v knize předpověděné.

Nesprávný výklad proroctví stal se Židům záhubou.

Mnoho je těch, kteří považují Zjevení svatého Jana za odpovědi na svoje zvídavé otázky o budoucnosti a osudech národů ve světském smyslu. To by bylo nesprávné. Jako nesprávné bylo, když židé v mesiášských proroctvích hledali zprávy o světské moci a svrchovanosti židovského národa nad světem. Co bylo v proroctvích Duchem svatým řečeno v duchovním smyslu o velikosti a moci Mesiáše a Jeho Království-Církve, vykládali židé špatně o hmotném bohatství a ozbrojené moci židovstva. Tak se octl národ židovský na scestí jako žádný národ jiný. Místo na cestu spásy nastoupil na cestu největších zločinů vůči Vykupiteli a vůči Jeho Církvi.

Zlatá nitka celého Zjevení.

Hlavním naučením celé knihy Zjevení je: neochabovat, nevlažnět ve víře, v naději a lásce k Ježíši Kristu, nenávidět blud a každý hřích, který vydává člověka na pospas satanu a z Království Ježíše Krista strhuje křesťana do říše satanovy, ze služebníka Božího činí pomocníka a otroka padlých andělů.

Světlo z majáku osvětluje cestu do přístavu.

V prvním třistaletém pronásledování křesťanů byla prorocká kniha svatého Jana velikou útěchou a posilou věřících. Pod vedením Církve také v pozdějších dobách za stěhování národů, v dobách krutých válek, v dobách hlubokého ponížení Církve, kdy se šířily všemožné bludy a Církev se ocitala v nejprudších bouřích, ve všech těch těžkých chvílích zářilo Zjevení jako maják na rozbouřeném moři a svítilo do přístavu spásy: blíž k Ježíši Kristu a Jeho Církvi.

Oslepuje a vrhá do záhuby ty, kteří se dívají bez Církve.

Těm, kteří se svatokrádežnou rukou chápali Apokalypse bez vedení Církve, aby z této knihy čerpali doklady pro svoje bludy, stalo se takové počínání kletbou a trestem. Příkladem jsou z českých dějin bludy husitské. Svůdcové i svedení opíjeli se falešnými výklady Apokalypse k největším zločinům, ba až k šílenství. Každý si vykládal tajemné obrazy Zjevení, jak chtěl, pálili kostely, kláštery, vraždili kněze, řeholníky, věřící a při tom se odvolávali na Zjevení, jakoby byli posly a bojovníky Božími. Nazývajíce Církev „apokalyptickou šelmou" stali se jí sami. Husitské poblouznění, zanícené a udržované zneužíváním Apokalypse, přivedlo český národ na pokraj záhuby, ale stalo se také výstrahou a poučením: Písmo svaté, šířící ústy povolaných apoštolů největší požehnání, bez učitelského úřadu Církve Ježíše Krista v ústech bludařů a falešných učitelů působí rozvrat a záhubu.

Symbolické číslo „sedm" znamená celek, tedy... Zj. I, 4.

„Jan sedmi církvím v Asii: Milost vám a pokoj od toho, jenž jest a jenž byl a jenž přijde, a od sedmi duchů, kteří jsou před trůnem jeho..." V Malé Asii bylo v době, kdy svatý Jan psal

Zjevení, více než sedm církevních obcí. Apoštol jmenuje ve svém pozdravení jen sedm obcí, poněvadž mu jich bylo ve vidění sedm jmenováno. Číslo „sedm“ je v Písmě svatém symbolické a znamená: celek, veškerenstvo. Také zde „Jan sedmi církvím...“ znamená symbolicky: všem obcím, celé Církvi.

Apoštolské přání.

„Milost a pokoj Boží“ jsou nejvzácnější dary Ducha svatého a jsou ovocem pravé víry v Ježíše Krista. Milost Boží zjednává odpuštění hříchů a přináší do duše pokoj a mír, jehož svět dáti nemůže.

Duch svatý je Dárce, ale podíl má Bůh Otec i Bůh Syn.

Na udělování darů milosti a pokoje má podíl celá Nejsvětější Trojice, která jest jediný Bůh, Jenž byl od věčnosti a Jenž svým příchodem k soudu ukončí čas a ponechá jenom věčnost. Bůh Otec dal světu Syna svého, Bůh Syn Vtělením a Vykoupením otevřel lidstvu poklady Ducha svatého. „Sedm duchů-archandělů“ ve službách Nejsvětější Trojice zvláště Ducha svatého jsou zprostředkovateli mezi nebem a zemí: svatý Michael, archanděl je ochráncem Církve, svatý Gabriel, archanděl byl zprostředkovatelem proroctví týkajících se Vykupitele a Jeho Království. Pod vedením nejvyšších andělů všichni andělé spolupůsobí na oekonomii salutis.

Božský svědek — Zj. I, 5.

Na trůně Nejsvětější Trojice v královské slávě v jednotě s Bohem Otcem a Duchem svatým vládne nebi i zemi Ježíš Kristus „jenž jest svědek věrný, prvorozenec mrtvých a vládce králů pozemských“. Ježíš Kristus svým vtělením stal se na zemi tlumočníkem a svědkem Vůle Boha Otce. „Kdo shůry přichází, jest nade všecky; kdo ze země jest, jest zemský a mluví po zemsku. Kdo s nebe přichází, jest nade všecky, a co viděl a slyšel, o tom svědčí, ale svědectví jeho nikdo nepřijímá. Kdo přijal svědectví jeho, ten zpečetil, že Bůh jest pravdomluvný; neboť ten, jehož Bůh poslal, mluví slova Boží; vždyť Bůh dává mu Ducha bez míry. Otec miluje Syna a všecko dal mu do ruky. Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však nevěří v Syna, neuzří života, nýbrž hněv Boží zůstává na něm.“ Jan 3, 31 — 36.

Prorok Isaiáš předpověděl, že Mesiáš bude svědkem: „Ejhle, svědkem národům učiním ho, vůdcem a zákonodárcem kmenů". Is. 55, 4. Ježíš Kristus před Pilátem praví: „Ano, já jsem král. Já jsem se k tomu narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší hlas můj". Jan 18, 37. Ježíš Kristus ve svém pozemském životě svědčil o Bohu Otci, o Jeho lásce k lidem, že Syna svého jediného dal..., svědčil o Církvi, o Jejím konečném vítězství pod Jeho ochranou: „Důvěřujte, já jsem přemohl svět". Jan 16, 33 — — „Ty jsi Petr, to jest skála, a na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné ji nepřemohou..." Mat. 16, 18.

Božský Křisitel.

Svatý Jan nazývá Ježíše Krista „prvorozencem mrtvých", jenž první ze všech, kteří mají lidské tělo, vstal z mrtvých. Zmrtvýchvstání je novým zrozením těla pro život věčný. Ježíš Kristus vstal zmrtvých vlastní mocí. Ostatní vstanou Jeho mocí. Také apoštol Pavel nazývá Ježíše Krista „prvorozencem mrtvých" Kol. I, 18. Církev v pronásledování z tohoto názvu čerpala útěchu a nezlomnou sílu.O něco dále sám Spasitel Církvi celé, nejenom svatému Janovi, dává povzbuzení: „Neboj se, já jsem první a poslední a živý; a byl jsem mrtev, a hle, jsem živ na věky věků, a mám klíče od smrti a od místa zemřelých". Zj. I, 17. 18.

Věčný Král.

Již ve Starém Zákoně v žalmech i v prorocích bylo předpověděno, že Mesiáš bude „vládcem králů pozemských". „Ano, já prvorozencem učiním ho, nejvyšším mezi králi země". Žalm 88, 28. Prorok Daniel vidí: „A viděl jsem ve vidění, v noci, a aj — — s oblaky nebeskými přicházel jako syn člověkův, přišel až k starci velikého věku, a postavili jej před obličej jeho. I dal jemu moc a čest a vládu; všichni národové, kmeny a jazyky sloužiti budou jemu; moc jeho je věčná, jíž nepozbude, a vláda jeho nebude zrušena". Dan. 7, 13. 14.

Ježíš Kristus jako svrchovaný Božský Král je ústřední postavou Zjevení svatého Jana. V šesté hlavě vyjíždí mezi národy světa, aby si je podrobil: „I uviděl jsem, a hle, kůň bílý, a ten, jenž seděl na něm, měl luk, a byla mu dána koruna, a vyšel

vítězně, aby zvítězil". Zj. 6, 2. Po dlouhém boji podrobí si národy a krále světa: „Ti budou bojovati s Beránkem, ale Beránek je přemůže, neboť on jest Pán nad pány, a Král nad králi, a s ním jsou ti, kteří jsou povoláni a vyvoleni a věrni". Zj. 17, 14. Nepřátelé Ježíše Krista budou poraženi. Ježíš Kristus už není sám: „A uviděl jsem nebe otevřené, a hle, kůň bílý a ten, jenž na něm sedí, slove Věrný a Pravdivý a se spravedlností soudí a bojuje... A vojska nebeská jela za ním na bílých koních, oblečena v jemné plátno, bílé, čisté... Na rouchu, a to na bedru svém, má napsáno: Král nad králi a Pán nad pány". Zj. 19, 11 — 16. V Božské královské moci Ježíše Krista má Církev svoji bezpečnou naději vítězství. Kterého vladaře by se měla Církev bát? Ovšem nejeden vladař, nejeden král, i nejeden nevladař a nekrál během dějin církevních pohrdali Ježíšem Kristem a Jeho Církví, dávali se do boje, pronásledovali Církev, ale hynuli, Církev trpěla, ale vítězila. To je právě Božská strategie Božského Krále, že křížová cesta Jím posvěcená je i pro Církev cestou triumfální, a že Kalvarie Církve s hřeby, trnovou korunou a křížem — nástrojem zničení a smrti, připravují Církvi a v Ní i Ježíši Kristu nejslavnější vítězství už zde na zemi. Právě ve století dvacátém, kdy satan materialismem zaslepil všecky národy a kdy už vztahuje ruku, aby zasadil Církvi poslední rány, zaznívá ze všech zemědílů jásavé, nezadržitelné a vítězné volání: „Ať žije Kristus Král". Kolem nesčíslných svatostánků po celém světě s novým nadšením pěje Církev svůj hymnus, i když teče proudem krev Jejích hrdinů: „Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat". Na obrazích při svých Eucharistických kongresech představuje Církev národům jejich Bílého Eucharistického krále, jak objímá celý svět.

Jeho Vítězství naším vítězstvím. Zj. I, 5 — 6.

Nedivme se, že svatý Jan, apoštol Eucharistie, jsa Duchem svatým dobře poučen ve Zjevení o budoucím slavném Vítězství Krista Krále a Jeho Církve, vyjadřuje radost a vděčnost: „Tomu, jenž nás miluje a nás obmyl od hříchů našich krví svou a učinil nás královstvím, kněžími Bohu a Otci svému; tomu budiž sláva i vláda na věky věků. Amen". Královské Srdce Ježíše Krista krvácelo pro Církev, vydalo do poslední krůpěje všecku svoji Krev. Aby nikdo nemohl pochybovat o Jeho Královské Lásce, Jeho Krev nás smířila s Otcem a učinila nás ve svátosti pokání hodnými Božské Lásky. Ve svatém přijímání Král králů svým

Tělem a Krví proměňuje nás ve své Mystické Tělo a dává nám podíl na své věčné Královské slávě a blaženosti. Účastí na Oběti Mše svaté dává nám Božský Velekněz možnost podávat Bohu Otci spolu s Ním nejvzácnější obětní Dar Jeho Těla a Jeho Krve.

Buďte vděčni!

Jenom Moc Božského Krále mohla přemoci hřích a smrt. Křesťan, který hodně přistupuje k sv. zpovědi a k sv. přijímání, stává se vítězem nad hříchem a nad druhou smrtí věčného zavržení. Za toto vítězství je povinnen nesmírnou vděčností Ježíši Kristu. Po svaté zpovědi i po sv. přijímání má mít první místo díkučinění: „Ježíši, Spasiteli dobrý, tys pro nás svými ranami, svojí Krví a svojí Smrtí vydobyl vítězství věčného života. Tobě budiž sláva i vláda na věky věků. Amen."

Milost Kristova jen v Království Kristově.

Milost, pokoj a účast na královské vládě Ježíše Krista slibuje svatý Jan na počátku knihy Zjevení těm, kteří se ochotně a radostně podrobí láskyplné Královské Jeho Moci už zde na zemi. Království Kristovo na zemi je Jeho Církev.

Jenom Církev katolická, založená Ježíšem Kristem na Petrovi a na apoštolech, má Ho jako svého Božského Zakladatele a Krále ve svých svatostáncích. Jenom v Církvi katolické vyplňuje své přislíbení: „A ejhle, já jsem s vámi po všecky dni až do konce světa". Mat. 28, 20. Jenom Církev katolická ohlašuje celému světu, všem národům, neomylně a závazně Jeho učení a Jeho přikázání: „Utěšitel, Duch svatý, kteréhož Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všem věcem a připomene vám všecko, co jsem mluvil vám". Jan 14, 26. „Jděte tedy a učte všecky národy. Křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. A učte je zachovávati všecko, co jsem vám přikázal". Mat. 28, 19. 20. Jenom Církev katolická vykonává Královskou Mocí Ježíše Krista odpuštění hříchů ve svátosti pokání: „Pokoj vám; jako mne poslal Otec, i já posílám vás". To pověděv, dechl na apoštoly a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého; kterým odpustíte hříchy, odpouštějí se jim, a kterým je zadržíte, zadrženy jsou". Jan 20, 21 — 23. Jenom Církev katolická podává denně na všech místech světa Královský dar Ježíše Krista Bohu Otci: nejdražší Oběť Mše svaté, ve Starém Zákoně předobrazenou a předpově-

děnou prorokem Malachiášem: „Neboť od východu slunce až na západ veliké jest jméno mé mezi národy; na každém místě bude obětováno, a podávána bude jménu mému oběť čistá;..." Mal. 1, 11. Cena této Oběti Těla a Krve Ježíše Krista ke cti a slávě Boha Otce je tak veliká, že jenom skrze ni se dostává Bohu náležitého klanění, díkučinění, smíru ode všech tvorů. Jenom Církvi katolické dostalo se klíčů Království nebeského v nástupcích Petrových, papežích římských: „Ty jsi Petr (to jest Skála), a na té Skále vzdělám Církev svou, a brány pekelné ji nepřemohou. A tobě dám klíče království nebeského, a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi". Mat. 16, 18. 19.

Je nejvyšší čas, aby si všichni lidé a všecky národy položili tyto otázky.

Ježíš Kristus je Božský Král pokoje a milosti, Církev je Jeho Království. Co se stane s těmi, kteří se Ježíši Kristu a Jeho Církvi nepodrobí? Co čeká ty, kteří, milujíce více lež satanovu než Boží Pravdu — přijímajíce ochotněji bludy a nevěru než učení Ježíše Krista v Církvi katolické — budou popírat Jeho Božství, kteří budou tupit a pronásledovat Jeho Církev? O tom mluví Duch svatý ústy svatého Jana v dalších verších.

Buď Spasitelem nebo Soudcem. Zj. I, 7.

„Hle, přichází s oblaky a uzří ho každé oko, i ti, kteří ho zbodali a budou kvíliti nad ním všecka pokolení země. Ano. Stane se". Oblaka jsou v Písmě svatém znakem Božské velebnosti. V oblacích přijde Božský Soudce soudit všecky národy. Svůj Božský soud připomínal Ježíš Kristus židovským soudcům: „Avšak pravím vám: od tohoto času uzříte Syna člověka seděti na pravici moci Boží a přicházeti v oblacích nebeských". Mat. 26, 64. Kaifáš pochopil, že se Ježíš Kristus těmi slovy prohlašuje za Božského Soudce nad světem, roztrhl si šat na znamení hněvu a nazval výrok Krista Pána rouháním, za něž zasluhuje smrti. Prohlášení Ježíše Krista před Kaifášem za Božského Soudce a před Pilátem za Božského Krále bylo vlastní a jedinou příčinou, že nenávist židovská i lhostejnost pohanská Ho odsoudila k smrti: „Nechceme, aby tento kraloval nad námi" Luk. 19, 14. Židé i pohané jako nástroje satanovy zbodli Tělo Ježíše Krista na Kříži, ale tím Jej nezbavili Jeho Královské

a Soudcovské Moci. Božskou Královskou Moc ukázal Ježíš Kristus svým Zmrtvýchvstáním, Nanebevstoupením a Posazením na Pravici Boha Otce. Božskou Soudcovskou Moc ukáže zvláště na konci světa: „Hle, přichází s oblaky a uzří ho každé oko i ti, kteří ho zbodali a budou kvíliti nad ním všecka pokolení země", to jest všichni ti, kteří svého láskyplného Krále zraňovali nevěrou, bludy, lhostejností a jinými hříchy, všichni ti, kteří neušetřili ani Církve, ale nenáviděli a pronásledovali Ji.

Satan chtěl první neodvislost a autonomii v Království Božím.

Ale nejenom na konci světa, nýbrž i nyní, každý okamžik, vykonává Ježíš Kristus soud nad každým člověkem, nad odbojnými národy, nad nepřáteli a pronásledovateli Církve. Líčení těchto partikulárních soudů bude obsahem Zjevení, a bude nejvýš vážným důvodem všem lidem a všem národům, aby nechali nenávisti a lhostejnosti k Ježíši Kristu, který „nás miluje a nás obmyl od hříchů našich krví svou, a učinil nás královstvím, kněžími Bohu a Otci svému.." Zjevení svatého Jana ukáže, jak nerozumné bylo během dějin lidstva počínání národů a jednotlivců, kteří chtěli prosadit z návodu satanova neodvislost od Krále a Pána národů Ježíše Krista a Jeho Církve, jak neblahé a ke katastrofám vedoucí byly autonomie odtržených a odloučených od Království Kristova-Církve katolické, jak záhubné byly všecky cesty a chodníčky, které si hledaly národy i jednotlivci, mimo jediné cesty Evangelia. Přísné soudy Boží to budou, které naplní svět kvílením, ale přivedou národy k rozumu.

Podmínkou všeho blaha je oddanost Ježíši Kristu. Zj. I, 8.

Ukáže se, že bez Krále pokoje a míru není na světě možný trvalý pokoj a mír, že bez Krále spravedlnosti a lásky není na světě možná vzájemná spravedlnost a láska, že bez Krále věčného života, bez Jeho Církve, nelze života věčného dosáhnout. „Já jsem alfa a omega, počátek a konec, praví Pán Bůh — ten jenž jest jenž byl a jenž přijde — všemohoucí". Alfa a omega jsou první a poslední písmeno řecké abecedy. Ježíš Kristus, Syn Boží, Bůh, Král a Soudce národů je začátek i konec dějin lidstva. Těm, kteří se chtějí se satanem rozpínat a vypínat na světě, mluví do duše žalm 2.: „Proč se bouří národové, a kmeny kují marné plány? Scházejí se Králové země, vládcové se umlou-

vají na Pána a jeho Pomazaného (Krista). (Vzbouření národové:) „Roztrhejme jejich pouta a jho jejich (Boha Otce, Boha Syna) odvrhněme!“ Ten, jenž v nebesích sídlí, se směje, Hospodin se posmívá jim. Poté však mluví k nim ve svém hněvu, ve svém rozhorlení je děsí: (Mesiáš) „Já přec jsem Králem od něho (Boha Otce) učiněn na Sionu, jeho svaté hoře! — Hlásám výrok Hospodinův: Pravilť ke mně: „Syn můj jsi ty, já dnes (od věčnosti) zplodil jsem tě. Požádej a dám ti národy v majetek, a v tvé vlastnictví končiny země. Ovládej je železnou holí, a jako nádobu z hlíny je rozbij!“ (nepoddají-li se Lásce Boží, musí se poddat neúprosné spravedlnosti) (Žalmista:) Teď tedy, králové buďte moudří, přijměte výstrahu, vládcové země! Služte Hospodinu s bázní, jásejte mu s uctivým chvěním. Podvolte se přikázáním, by se Hospodin nerozhněval, ať není vaše cesta vám zkázou; můžeť snadno vzplát hněv jeho. Blaze všem, kdo doufají v něho!“

Buďte i vy jako já! Zj. I, 9.

„Já Jan, váš bratr a spoluúčastník v soužení a v kralování a v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově jménem Patmos pro slovo Boží a pro svědectví o Ježíšovi“. Nyní svatý Jan popisuje stručně místo, okolnosti a způsob, jak se mu Zjevení dostalo. Apoštol se jmenuje jménem, ale z pokory nenazývá se apoštolem, ale bratrem a spolutrpitelem věřících. Celá Církev znala dobře svatého Jana, všude se vědělo, že jako biskup efesský a metropolita maloasijský byl za císaře Domitiána pro své apoštolské působení a pro vyznání víry v Ježíše Krista jat, dopraven do Říma, tam mučen a když ve vařícím oleji neutrpěl poruchy, poslán do vyhnanství na pustý skalnatý ostrůvek Patmos v moři Egejském jihozápadně od Efesu. Stačila krátká připomínka a každý čtenář dovedl ocenit slova: soužení, vytrvalá trpělivost v Ježíši Kristu (řecky hypomoné). Prostinká a stručná slova měla na všecky tehdejší i pozdější pronásledované křesťany nesmírně povzbudivý účinek, protože byla podložena nejenom příkladem apoštolovým, ale také jasným paprskem pevné křesťanské naděje: jestliže s Kristem trpíme, budeme s Ním také kralovat. Ze slov apoštolových: „byl jsem na ostrově jménem Patmos, protože jsem hlásal slovo Boží a protože jsem vydával svědectví, že Ježíš Kristus je Bůh a Spasitel“ — vyznívá veliká radost a svatá hrdost.

Extase, mystický stav svatých duší.

Zjevení přijal svatý Jan ne v obyčejném stavu, ale ve vytržení mysli v den Páně, to jest v neděli, nepřetržitě s půlhodinovou přestávkou: „Přišel jsem u vytržení ducha v den Páně..“ Vytržení mysli je nadpřirozený, Bohem způsobený stav, v němž pojednou při denním bdění je světec odtržen od pozemských věcí, ztrácí smysly pro pozorování zevnějšího světa a je soustředěn na to, co mu Bůh dává viděti ze světa nadpřirozeného.

Všecko všem. Zj. I, 11.

V extasi zezadu uslyšel mocný hlas podobný hlaholu polnice. Zezadu proto, aby byl poněkud zmírněn mocný účinek Zjevení: „Co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím, do Efesu a do Smyrny a do Pergamu a do Tyatiry a do Sard a do Filadelfie a do Laodicee“. Sedmi obcemi je, jak výše řečeno, symbolisována celá Církev. Nejenom listy, ale, všecko, co vidíš, napiš do knihy a pošli...“, celé Církvi celé Zjevení.

Sedmero obcí tehdy a dnes.

Efes je jmenován první. Efes byl dlouholetým sídlem svatého Jana. Toto město sv. Pavel si zvolil za působiště a založil tam velikou křesťanskou obec. Dnes na místě bývalého velkého města leží nevelká ves Aja Saluk.

Od Efesu na sever leží Smyrna, město doposud kvetoucí obchodem. Ve Smyrně byl biskupem sv. Polykarp, žák sv. Jana. Od Smyrny na sever leží starobylé město Pergamon, bývalé sídlo králů a útulek věd, kde se vyráběly pergameny na psaní. Město stojí do dneška, ovšem bývalá sláva je pryč.

Od Pergama k jihovýchodu tam, kde nyní je město Akhissar, stávalo starověké město Thyatira. Obyvatelé Thyatiry se zaměstnávali nejvíce obchodem s nachovými látkami.

Sardy jsou dnes chudou vesnicí v údolí řeky Paktolu a na úpatí Tmolu. Kdysi to bylo královské sídlo bohatého Kroesa. Obyvatelstvo mělo za stara pověst lidí zkažených a nemravných.

Od Sard dále k jihovýchodu ležela Filadelfia, lydské město Za císaře Tiberia byla Filadelfia zničena zemětřesením, ale opět byla vystavěna. Nyní je město obydleno Turky. V několika chrámech konají se bohoslužby křesťanské. Turci městu říkají Šeher-Výšina.

Poslední z jmenovaných měst jest Laodicea na Lyku. Kdysi to bylo velice kvetoucí město. Bylo zničeno zemětřesením za panování Neronova. Zříceniny připomínají živě slávu a velikost města. Mezi jinými stavbami vynikají zříceniny divadla, které mohlo pojat až 30.000 lidí. Chatrná vesnice na místě Laodicee jmenuje se dnes Eskahissar, česky: Starý hrad. Svatý Jan, když konával návštěvy křesťanských obcí v Malé Asii, konával je asi v uvedeném pořádku.

Počátek symbolických obrazů: symbol Církve Ježíše Krista. Zj. I, 12.

Uslyšev hlas, svatý Jan se obrátil. Píše: „I obrátil jsem se, abych se díval po hlase, který se mnou mluvil. A když jsem se obrátil, uzřel jsem sedm svícnů zlatých..." Svícny byly symbolem církevních obcích, jak sám Ježíš Kristus vysvětluje svatému Janovi o něco dále. Číslo „sedm" znamená také zde „veškerost". Sedm svícnů znamená všechny církevní obce spojené Ježíšem Kristem v jednotu v jediné Církvi. Svícny v chrámě jerusalemském bývaly opatřeny olejovými lampami. Zajisté i svícny viděné svatým Janem měly hořící lampy. Symbolisovaly Církev, která osvěcuje svět světlem Evangelia, hojí rány hříchu olejem milosti a hřeje ohněm Boží Lásky. Zlato znamená nadpřirozenou drahocennou podstatu Církve, záležející v Lásce Boží k lidem. Jak vznikla Církev? Božský Spasitel naznačil to Nikodemovi: „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal..." Jan 3, 16. Ježíš Kristus z Lásky k Otci a z lásky k lidem se vtělil, svým životem, utrpením a smrtí získal nekonečné zásluhy Vykoupení a uložil je ve své Církvi na zemi jako zlato se ukládá v pokladnici. Podstata Církve je nejčistší zlato Lásky Boží k lidem. Zlato je výstižným symbolem Boží Lásky: Zlato nerezaví, nemění se, zachovává vždy a všude svůj královský lesk. Bláto mu neuškodí a oheň je nezničí. Láska Boží je věrná, nedává se odstrašit nevděkem, prochází i nejpalčivějším ohněm vykupitelského Utrpení a Smrti, největšího Ponížení a Obětování: „Sebe sama zmařil přijav způsobu služebníka tím, že podobným se stal lidem a ve vnějším zjevu svém byl shledán jako člověk. Ponížil sebe sama stav se poslušným až k smrti, a to smrti kříže". Filip. 2, 7. 8.

A tato Láska Boží vlévá se skrze Ducha svatého Církvi Ježíše Krista ve svátostech, především křtem svatým a potom ostatními svátostmi. Církev ve svých pokřtěných věřících mi-

luje svého Boha a Spasitele ne nějakou přirozenou lidskou láskou, nýbrž dává mu zlato nadpřirozené Lásky, Duchem svatým vlité na křtu svatém a víc a více rozněcované ve svátosti pokání, ve svátostném přijímání Těla a Krve Kristovy, i ostatních svátostech. Je tedy skutečně Boží Láska podstatou Církve Ježíše Krista a touto svojí podstatou liší se Církev od každé jiné společnosti na zemi. Podstatou společností náboženských založených mimo Církev katolickou a proti Ní, je lidská nemohoucnost, podléhající satanově nepřátelské negaci Božího díla.

Ježíš Kristus v Církvi, jako Bůh i jako člověk Zj. I, 13.

S Církví je ustavičně spojen Ježíš Kristus jako Její Spasitel, Její Původce, Její Pán a Její Odměnitel. V extasi apoštol jako ve snu vidí, slyší, cítí, činí různé úkony: „...Uzřel jsem uprostřed svícnů kohosi, jenž byl podoben Synu člověka, oblečen v řízu a opásán na prsou pásem zlatým;..." Svatý Jan nebyl z těch, kteří znali Vykupitele jenom z Danielova proroctví: „A viděl jsem ve vidění v noci, a aj — s oblaky nebeskými přicházel jako Syn člověkův,..." Dan. 7, 13. On Ježíše Krista znal z nejdůvěrnějšího styku po tři léta. Svatý Jan to byl, který v Evangeliu znamenal výroky Ježíše Krista, v nichž On rád se nazýval Synem člověka, vedle výroků jiných, v nichž žádal víru v Sebe jakožto Jednorozeného Syna Božího. Svatý Jan chápal, proč se Spasitel tak rád jmenoval Synem člověka; že tak činil z lásky k člověčenstvu, jež přišel na svět zastupovat před Bohem Otcem jako druhý Adam, že tak činil z lásky ke své lidské Matce, aby Ji vyvýšil a oslavil. Slovem „podoben"Synu člověka naznačuje apoštol, že podoba je lidská, ale podstata je jiná, Božská.

Jako velekněz a jako Král.

Svatý Jan popisuje podobu Ježíše Krista, ne tak, jak v nebi skutečně vypadá, nýbrž jak ji symbolicky ve vidění spatřil s odznaky Nejvyššího kněze a Krále. Byl oděn v dlouhou řízu, jakou nosili kněží i králové. Velekněží nosili vlněný pás protkávaný zlatými nitkami. U kněží byl pás odznakem mravní čistoty, u králů byl odznakem moci. Široký zlatý pás, který pokrýval i prsa Ježíše Krista byl odznakem nejvyšší Svatosti Jeho jediného Božského Velekněžství, z něhož má Církev svoji kněžskou moc v biskupech a knězích, symbolisovaných dále hvěz-

dami. Zlatý pás byl také symbolem svrchované Královské Moci Ježíše Krista nad národy. Jako Velekněz i jako Král národů je Ježíš Kristus ustavičně mezi „svícny“, to jest v Církvi, v jejích farnostech, v jejích svatostáncích na oltářích, i v živých svatostáncích biskupech a kněžích, a svojí milostí v duších věřících.

Božská dokonalost společná s Otcem Zj. I, 14.

„Hlava a vlasy jeho byly bílé jako vlna bílá a jako sníh,...“ U proroka Daniela jest tak symbolicky vypodobněn Bůh Otec. Dan. 7, 9. Zde se tím naznačuje jedna odvěčná podstata Boha Syna s Bohem Otcem. Bílá barva obsahuje v sobě všecky barvy. Božská podstata obsahuje v sobě všecky dokonalosti v míře nejvyšší.

Vševědoucnost a všemohoucnost.

„A oči jeho jako plamen ohně; a nohy jeho podobny žhavému kovu, jako v rozpálené peci,...“ Oči s plamenem ohně symbolisují vševědoucnost a všepostihující spravedlnost, která neomylně rozezná zlato od plev. Všecko dobré i zlé na světě je podrobeno zkoušce těchto Božských očí. Nejtajnější úmysly, které dodávají nebo ubírají skutkům nadpřirozené ceny, vyjdou na jevo, a ukáží se jako zlato nebo jako plevy. Zlato zůstane, plevy shoří. Oheň nohou symbolisuje všemohoucnost Ježíše Krista. Dobrým je k útěše, zlým je k výstraze. Jak lehkým se zdá být mnohdy nepřátelům Církve boj proti Ní. Ale boj proti Církvi, je bojem proti Ježíši Kristu. Jak se děsí a bojí mnohdy malověrní, když jsou svědky násilí proti Církvi: „Důvěřujte, já jsem přemohl svět“. Jan 16, 33.

Představení v Církvi a Slovo Boží.

„A hlas jeho byl mohutný jako hukot veliké vody“. Tak je symbolisována pronikavost Evangelia ke všem národům. Evangelium je hlas Ježíše Krista. „A měl ve své pravici sedm hvězd, a z úst jeho vycházel ostrý meč dvojbřitký,...“ Hvězdy, jak dále vykládá sám Spasitel, znamenají církevní představené a hlasatele Evangelia, poslané od Ježíše Krista skrze Církev: „Vy jste světlo světa“ Mat. 5, 14. „Jako mě poslal Otec, i já posílám vás“. Jan 20, 21. Biskupové, kněží i ostatní církevní

představení vykonávají v Církvi učitelskou, kněžskou a královskou neboli pastýřskou Moc Ježíše Krista, jsou Jemu poddáni a jsou pod Jeho nejvyšší Ochranou: „Kdo vás slyší, mne slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá, kdo však mnou pohrdá, pohrdá tím, jenž mě poslal". Luk. 10, 16. Slovo Boží z úst Ježíše Krista i z úst biskupů a kněží v Církvi katolické je Boží pravda, která potírá a dokonale potře satanovu lež. Proto je slovo Boží symbolisováno jako ostrý dvojbřitký meč. Svatý Pavel píše: „Živé jest slovo Boží a účinné a řiznější nad každý meč dvojbřitký; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubův a morku, a rozeznává myšlenky a úmysly srdce". Žid. 4, 12. Slovo Boží, je-li zachováváno, přináší největší blaho, není-li zachováváno, má v zápětí tresty Boží.

Symbol Ježíše Krista.

„A obličej jeho byl jako když slunce svítí ve své síle." Slunce dává světlo pro celý svět. Všecka světla na zemi, svíčky, lampy, reflektory nedovedou udělat z noci den. Jediné slunce. Umělá světla nemají v sobě životní síly jako má slunce. Jediné slunce má dost životní a ničím nenahraditelné síly. Slunce jediné má ničím nenahraditelné teplo pro všecky pozemské tvory. Slunce je ve Zjevení svatého Jana symbolem Ježíše Krista jako Zdroje života časného i věčného, Zdroje světla Boží Pravdy, Zdroje tepla Milosti Boží. Slunce je však také symbolem papežského Stolce, z něhož se dostává všem členům Církve plnosti světla, to jest neomylné Boží Pravdy i plnosti tepla, to jest Milosti Boží. Měsíc béře světlo od slunce, proto je symbolem Církve, která béře světlo i teplo nadpřirozené od Krista. Co je zahaleno sluncem (ve Zjevení), je přikryto Jeho zásluhami (Zj. 12,), nebo je posláno s plnou Jeho Mocí (Zj. 10,).

Sladce se trpí i umírá v Tvém náručí!

Svatý Jan byl miláčkem Páně. Po tři roky ze všech apoštolů nejdůvěrněji se s Ním stýkal. A přece nyní, jako kdysi na hoře Tábor, nemůže odolati nesmírné Jeho velebnosti a padá ve vidění k nohám Jeho jako mrtvý: „A když jsem ho uviděl, padl jsem k nohám jeho jako mrtvý. I položil pravici svou na mne a řekl: „Neboj se, já jsem první a poslední a živý; a byl jsem mrtev a hle, jsem živ na věky věků, a mám klíče od smrti a od místa zemřelých." Jako na hoře Tábor tak i nyní k zemi

poraženého apoštola (ne skutečně, ale ve vidění, jako my když něco prožíváme ve snu) Ježíš Kristus zvedá a povzbuzuje. Slova, která pronáší k apoštolovi byla, jsou a budou vždy velikou útěchou pro pronásledovanou Církev. „Ježíš Kristus je první a poslední", protože je Bůh. Kdyby nebyl Bohem, nemohl by se nazvat prvním a posledním, začátkem a koncem. Kdyby nebyl Bohem, nemohl by říci: „Mám klíče od smrti a od místa zemřelých." Je Bůh a je Hlavou Církve. Čeho by se Jeho Církev mohla obávat? Všecko Jí musí prospívat k dobrému i ty nejtěžší zkoušky a pronásledování, i mučení a vraždění Jejích dítek. Ba právě muka a smrt budou největším jejich ziskem. Nejenom k sv. Janovi na ostrově Patmu, ale ke všem věrným vyznavačům, vězňům, mučedníkům schyluje se každou chvíli Ježíš Kristus se slovy: „Neboj se, já jsem první a poslední a živý; a byl jsem mrtev a hle, jsem živ na věky věkův, a mám klíče od smrti a od místa zemřelých." Těm, kteří v Ježíše Krista věří, Jej nadevšecko, až k smrti milují, do Jeho Církve náleží, jsou slova Pána nad životem a smrtí sladkou útěchou; těm, kteří v Něho vlastní vinou nevěří, Ho nemilují a do Církve Jeho nechtějí náležet, jsou výstrahou a pobídkou. Je ještě druhá smrt, která se jmenuje věčné zavržení od Lásky Boží. Je místo této věčné smrti, peklo. A zde klíč Ježíše Krista jenom zavírá a nikdy, nikdy neotvírá.

Kniha Zjevení je vševidoucím pohledem Božím až ke hranicím času a věčnosti.

Zj. 1, 19. 20.

„Napiš tedy, co jsi viděl a co jest a co se stane potom, tajemství sedmi hvězd, které jsi viděl na mé pravici, a sedmi svícnů zlatých; sedm hvězd jsou andělé sedmi církví a sedm svícnů jest sedm církví." Budoucnost byť jediného okamžiku jest tajemstvím Božím. Čím více je nevystihlým tajemstvím pro člověka budoucnost Církve a světa až do konce času. Původce takové knihy, která takové tajemství bude obsahovat, může být jedině Bůh. Církev, která tato tajemství opatruje po staletí a tisíciletí, může být jedině Církev Boží.

Autentický výklad dvou symbolů.

Ježíš Kristus vykládá svatému Janovi dva důležité symboly a tím dává i návod k rozboru a výkladu všech ostatních sym-

bolických náznaků v knize obsažených: Hvězda ve Zjevení neznamená nikdy hvězdu, nýbrž církevního představeného, biskupa nebo kněze. Tento je vyslancem Božím, řecky „angelos". Svícen neznamená ve Zjevení nikdy svícen, nýbrž církevní obec, diecesi. Hvězdy symbolisují Církev učící, svícny Církev slyšící.

Hvězda, výstižným symbolem kněžského povolání.

Proč v symbolické řeči Zjevení znamená „hvězda" církevního představeného, biskupa nebo kněze? Hvězda je rozžata Bohem samým, aby svítila lidem, má své místo na nebi. Pomyslně můžeme dodat: kdyby hvězda své místo na nebi opustila, byla by přitažena zemí, padla by na ni a přestala by svítit světu jako Boží světlo. Právě tak ve světě nadpřirozeném: biskup, kněz jsou Boží světla, jedno velké, druhé menší, rozžatá od Boha, neboť On dává všem biskupům a kněžím povolání: „Ne vy jste mne vyvolili, nýbrž já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek, a užitek váš aby zůstával..." Jan 15, 16. „Vy jste světlo světa" Mat. 5, 14. Každý kněz a každý biskup má určené místo na nebi Církve Kristovy, kde má svítit a komu má svítit. Když svůj úkol podle svého povolání dobře vykoná, bude mít na věky své místo v nebi, v Církvi oslavené. Kdyby se nechal přitáhnout pozemskými věcmi a lákadly: žádostí těla, očí, pýchou života, kdyby se nechal odtrhnout od služby Ježíši Kristu tělem, světem a ďáblem, stává se zpronevěřilým a nevděčným služebníkem, přestává být světu světlem a ztrácí své místo v Církvi oslavené. V symbolu „hvězdy" je obsaženo velice důležité memento pro rodiče. Jako hvězdu nemůže na nebi rozžat lidská ruka, tak nemohou lidé, ani rodiče, dát svému synu kněžské povolání. Nesmí žádným způsobem na kněze nutit. Kněz bez povolání je hvězda určená k pádu, jestliže zavčas v největší pokoře s přemocnou přímluvou Matky Boží, nevyprosí si místo na nebi, to jest povolání ke kněžství.

Symbol svícnů.

Proč svícny a světla na nich znamenají církev slyšící? Obraz svícnů je vzat z chrámu. V chrámě se rozžehají svíce. Rozžehá je tam ruka chrámového služebníka. Světlo víry v duších věřících rozžehá a udržuje ruka kněze, služebníka Božího, v chrámě Církve Boží. Kněz rozžehá nadpřirozené světlo víry v duši

křtem svatým. Kázáním slova Božího dolévá do lamp duší olej, aby světlo nehaslo, nezkomíralo, ale aby jasně svítilo na všech cestách života. Protože znečištěná lampa špatně svítí a čmoudí, musí služebník čas od času lampu očistit. Také Boží služebník kněz udělováním svátosti pokání čistí duše, aby světlo víry v nich jasně a mohutně „svítilo všem, kteří jsou v domě". Každým hodným udělením kterékoliv svátosti mohutní světlo víry v duších věřících. Věřící nutně potřebují ruky služebníka Božího, kněze, aby světlo víry bylo v jejich duších zažehnuto, aby nepřestalo hořet a aby hořelo stále více a lépe. Povinností věřících je za kněze se modlit, vyprošovat hojná kněžská povolání, vyprošovat kněžím horlivost a požehnání, aby co nejvíce a nejkrásnějších světel v duších lidských zapálili. Povinností věřících je ochotně nechat nalévat do svých duší olej slova Božího na kázání, při misiích, na exerciciích. Časté a hodné přijímání svátostí posiluje a rozmnožuje účinky slova Božího.

Farnost, církevní obec, má být před očima Božíma a ve chrámě Církve zlatým mnohoramenným svícnem, vydávajícím jasné a čisté světlo živé víry. Tak to naznačil a tak si to přeje Ježíš Kristus.

ZJEVENÍ O VNITŘNÍCH POMĚRECH V CÍRKVI KRISTOVĚ.

(CO ŽÁDÁ JEŽÍŠ KRISTUS OD SVÝCH SLUŽEBNÍKŮ.)

SEDM LISTŮ OD JEŽÍŠE KRISTA SEDMI OBCÍM A CELÉ CÍRKVI.

Co praví Ježíš Kristus biskupu efesskému a celé Církvi v prvním období Jejích dějin —: Vrať se k první dokonalé lásce — biskupu smyrenskému a Církvi v druhém období —: v soužení a chudobě jsi bohat, buď věrný až k mučednické smrti — biskupu v Pergamu a Církvi v třetím období —: nezapřel jsi víry uprostřed bludů — biskupu v Tyatiře a Církvi ve čtvrtém období —: tvých skutků posledních je více než prvních — biskupu sardskému a Církvi v pátém období —: máš jméno, jakobys žil, a jsi mrtev, probuď se — biskupu ve Filadelfii a Církvi v šestém období —: hle, dal jsem před tebou dveře otevřené, kterých nikdo nemůže zavříti, neboť malou máš moc, ale zachoval jsi slovo mé — biskupu laodicejskému a Církvi v sedmém období —: nejsi studený, ani horký, buď horlivý a učiň pokání.

Zjev. 2.

1. Andělu církve efesské napiš: Toto praví ten, jenž drží
sedm hvězd ve své pravici, jenž chodí uprostřed sedmi svícnů
zlatých: 2. Znám skutky tvé i práci a trpělivost tvou a to, že
nemůžeš snésti zlých a zkusil jsi těch, kteří praví, že jsou apo-
štoly, nejsouce jimi, a shledal jsi je jako lháře, 3. a že máš
trpělivost a snášel jsi pro jméno mé, a neustal jsi. 4. Ale mám
proti tobě, žes opustil lásku první. 5. Pomni tedy, odkud jsi
vypadl, a čiň pokání a konej skutky první; ne-li, přijdu na tebe
a pohnu svícnem tvým s místa jeho, jestli neučiníš pokání.
6. Ale to máš, že nenávidíš skutků Mikulášovců, které také já
nenávidím. 7. Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím:
Tomu, kdo zvítězí, dám jísti se stromu života, který jest v ráji
Boha (mého).

8. Andělu církve smyrenské napiš: Toto praví ten, jenž jest
první a poslední, jenž byl mrtev a ožil: 9. Znám tvé soužení
a tvou chudobu, (ale jsi bohat) i rouhání se strany těch, kteří
praví, že jsou židé, ale nejsou jimi, nýbrž lidem satanovým.
10. Nic se neboj toho, co budeš trpěti. Hle, ďábel uvrhne
některé z vás do vězení, abyste byli zkrušeni, a budete míti sou-
žení po deset dní. Buď věrný až do smrti, a dám ti korunu
života. 11. Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím: Kdo
zvítězí, neutrpí škody od smrti druhé.

12. Andělu církve pergamské napiš: Toto praví ten, jenž má
meč (ostrý), dvojbřitký: 13. Vím, kde bydlíš: tam, kde jest

trůn satanův; a držíš se jména mého a nezapřel jsi víry mé ani ve dnech, ve kterých (žil) Antipas, svědek můj věrný, jenž byl usmrcen u vás, kde satan přebývá. 14. Ale mám proti tobě (něco) málo: že tam máš některé, kteří se drží učení Balaama, jenž učil Balaka udělati pohoršení před syny israelskými, aby jedli (věci obětované modlám) a smilnili; 15. tak máš i ty některé, kteří se drží učení Mikulášovců podobně. 16. Učiň tedy pokání; ne-li, přijdu na tebe brzy a budu bojovati s nimi mečem úst svých. 17. Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo zvítězí, dám mannu skrytou a dám mu kamének bílý a na kaménku napsané jméno nové, jehož nikdo nezná leč ten, kdo jej dostává.

18. Andělu církve tyatirské napiš: Toto praví Syn Boží, jenž má oči jako plamen ohně, a nohy jeho jsou podobny kovu žhavému: 19. Znám tvé skutky, i tvou lásku a víru a službu a trpělivost i to, že posledních skutků tvých jest více nežli prvních. 20. Ale mám proti tobě, že necháváš ženu Jesabelu, která se vydává za prorokyni, a ta učí a svádí mé služebníky, aby smilnili a jedli věci obětované modlám. 21. A dal jsem jí čas, aby učinila pokání, ale nechce se káti ze smilství svého. 22. Hle, uvrhnu ji na lože a ty, kteří s ní cizoloží, v soužení veliké, neučiní-li pokání ze svých skutků; 23. a dítky její usmrtím. Všecky církve seznají, že já jsem ten, jenž zpytuje ledví a srdce, a dám vám každému podle skutků vašich.

24. Vám pak pravím, těm ostatním v Tyatiře, kteří nemají toho učení, kteří nepoznali, jak říkají, hlubokostí satanových: Nevložím na vás jiného břemene; 25. ale toho, které máte, se držte, dokud nepřijdu. 26. A kdo zvítězí a bude zachovávati skutky mé až do konce, tomu dám moc nad pohany, 27. a bude je spravovati berlou železnou a jako nádobu hrnčířskou je roztříští, 28. jak i já jsem přijal od Otce svého, a dám mu hvězdu jitřní. 29. Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím.

Zjev. 3.

1. Andělu církve sardské napiš: Toto praví ten, jenž má sedm duchů Božích a sedm hvězd: Znám tvé skutky, že máš jméno, jakobys žil, a jsi mrtev. 2. Probuď se a utvrď ostatek, jenž jest na umření; neboť neshledávám skutků tvých dovršenými před Bohem svým. 3. Proto pomni, kterak jsi přijal a uslyšel, a zachovávej to a učiň pokání. Nebudeš-li tedy bdíti, přijdu na tebe jako zloděj a nezvíš, kterou hodinu přijdu na tebe. 4. Avšak máš v Sardech několik (málo) jmen, která neposkvrnila roucha svého; a (ti) budou choditi se mnou v rouše bílém, neboť jsou (toho) hodni. 5. Kdo zvítězí takto, bude oblečen v roucho bílé a nevymaži jména jeho z knihy života a vyznám jméno jeho před Otcem svým i před anděly jeho. 6. Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím.

7. Andělu církve filadelfijské napiš: Toto praví ten svatý, ten opravdový, jenž má klíč Davidův, jenž otvírá, a nikdo nezavře, zavírá, a nikdo neotevře: 8. Znám tvé skutky; hle, dal jsem před tebou dveře otevřené, kterých nikdo nemůže zavříti, neboť malou máš moc a přece zachoval jsi slovo mé a nezapřel jsi jména mého. 9. Hle, dám ti některé z lidu satanova, z těch, kteří praví, že jsou židé, a nejsou jimi, nýbrž lžou; hle, učiním, aby přišli a poklonili se před nohama tvýma, a poznali, že já jsem si zamiloval tebe. 10. Poněvadž jsi zachoval slovo trpělivosti mé, i já tě zachovám od hodiny pokušení, která přijde na celý okrsek zemský, aby zkusila obyvatele země. 11. Hle, přijdu brzy; drž, co máš, aby nikdo nevzal tvé koruny. 12. Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě Boha mého a ven nevyjde již. A napíši na něj jméno města Boha svého, nového to Jerusalema, který sestupuje s nebe od Boha mého, i jméno mé nové. 13. Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím.

14. Andělu církve laodicejské napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a opravdový, počátek tvorstva Božího. 15. Znám tvé skutky, že nejsi ani studený, ani horký. Ó bys byl studený anebo horký; 16. takto však, poněvadž jsi vlažný, a nejsi ani horký, ani studený, vyvrhnu tě z úst svých. 17. Neboť pravíš: Jsem bohat, ano zbohatnul jsem a ničeho nepotřebuji; a nevíš, že jsi nešťastník a ubožák, chudý a slepý a nahý. — 18. Radím ti koupit si ode mne zlato ohněm zkušené, abys zbohatnul, a roucha bílá, abys oblékl se a neukázala se hanba tvé nahoty, a mast oční k pomázání očí svých, abys viděl. 19. Já kárám a trestám ty, které miluji; buď tedy horlivý a učiň pokání. 20. Hle, stojím u dveří a tluku; jestliže kdo uslyší hlas můj a dveře (mi) otevře, vejdu k němu a budu večeřeti s ním a on se mnou. 21. Kdo zvítězí, tomu dám seděti s sebou na trůně mém, jak i já jsem zvítězil a posadil jsem se s Otcem svým na trůně jeho. 22. Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím.

*

Úvodní symbolický obraz Ježíše Krista.

Zjevení svatého Jana počalo viděním Ježíše Krista v symbolické podobě Velekněze a Krále uprostřed Církve. Apoštol viděl bílou barvou hlavy a vlasů Ježíše Krista — symbolicky znázorněnou Jeho Božskou dokonalost a soupodstatnost s Otcem. Viděl plamenem ohně v očích znázorněnu Jeho vševědoucnost, ohněm nohou naznačenou Božskou všemohoucnost. Hlas Božského Krále a Velekněze je celým světem slyšen v Evangeliu. Evangelium nesou světu biskupové a kněží, symbolisovaní „sedmi hvězdami". V Evangeliu nesou a podávají národům Boží slovo,

které napřed vyšlo z úst Božích, z úst Ježíše Krista, potom z úst všech hlasatelů slova Božího v Jeho Církvi. Učení Ježíše Krista v Církvi je Boží neomylnou Pravdou, která neúprosně potírá každou satanovu lež, každý blud jako ostrý dvojbřitký meč. Tvář Bohočlověka Ježíše Krista zazářila svatému Janu jako slunce v plné síle na znamení, že Ježíš Kristus jediný je Spasitelem světa, dávaje mu světlo Božské Pravdy, teplo Božské Milosti a tak i věčný život.

Dojem na apoštola.

Ježíš Kristus pozvedá ve vidění apoštola omráčeného jasem Božského světla a jako ve večeřadle po svém Zmrtvýchvstání povzbuzuje ho slovem: „Neboj se..., připomíná mu své Božství: „já jsem první a poslední a živý“, připomíná i své člověčenství, které se obětovalo za lidstvo až k smrti Kříže: „a byl jsem mrtev....“, připomíná své Zmrtvýchvstání: „a hle, jsem živ na věky věků, a mám klíče od smrti a od místa zemřelých“. Apoštol porozuměl, že mluví k němu skutečně jeho Mistr a Pán obměnou slov, která zaznamenal do Evangelia: „Já jsem vzkříšení a život; kdo věří ve mne, byť umřel, živ bude, a každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky“. Jan 11, 25.

Každá Božská Osoba má jinak podíl na Zjevení.

Druhou kapitolou začíná vlastní prorocké Zjevení. Původcem jeho je Trojjediný Bůh, ale tak, že Bůh Otec je dal, Bůh Syn je přijal jako dar od Otce pro Církev Zj. I, I. a skrze Ducha svatého tento dar Církvi odevzdal činným prostřednictvím andělovým a trpným prostřednictvím Janovým.

Mistrovské Dílo Ducha svatého.

Duch svatý je vlastním autorem obsahu knihy Zjevení, jako je vlastním autorem i všech ostatních knih Písma svatého. Ježíš Kristus vzhledem k této prorocké knize zvláště na Ducha svatého poukázal: „Když přijde onen Duch pravdy, naučí vás všeliké pravdě.... a příští věci zvěstuje vám“. Jan 16, 13. Kdežto proroci starozákonní byli aktivními zpracovateli prorockého Zjevení Božího, které přijali a vedeni inspirací Ducha svatého správně, ale svým způsobem, to jest svým slohem, svojí formou prosaickou nebo básnickou, je podali — zde v Apokalypse Duch

svatý je Tvůrcem i Zpracovatelem v plném slova smyslu a to proto, že předmět Zjevení je nesmírně důležitý. Každý symbol je organickou a jemnou součástkou Mistrovského díla Ducha svatého. Symbolika této knihy je zvláštním, řekli bychom, obrázkovým písmem Ducha svatého, jímž se nejenom zjevuje věc, ale naznačuje se výstižným způsobem i podstata věci. Mluví-li ve Zjevení Ježíš Kristus, nebo mluví-li Jeho Jménem anděl, mluví Duchem svatým. V sedmi listech k církevním obcím je to ke konci každého naznačeno: „Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo zvítězí, dám jísti se stromu života..." Slova jsou Ježíše Krista, ale pronesena Duchem svatým.

„Pán Bůh duchů prorockých poslal anděla svého, aby ukázal..."
Zj. 22, 6.

Než započneme výklad prorockých obrazů ve Zjevení, napadá nám ještě jedna nezodpověděná otázka: Jaký úkol měl ve Zjevení „anděl", o němž se svatý Jan zmiňuje v prvním verši první kapitoly a na konci knihy v kapitole 22, 6. — v řeckém originále s určitým členem, což znamená, že měl na mysli určitého anděla? Můžeme mít oddůvodněně za to, že to byl archanděl Gabriel, zvěstovatel nejdůležitějších zjevení Božích; proroku Danielovi ve Starém Zákoně (Dan. 9, 21 — 27), Zachariášovi a Marii Panně v Zákoně Novém. Když tam, tedy i zde při Zjevení o budoucích osudech Církve měl archanděl spolupůsobit, tentokrát tak, že v mysli svatého Jana slyšitelným a viditelným způsobem předváděl všecko, co měl apoštol zaznamenat.

Na konci Apokalypse píše svatý Jan: „A já, Jan, jsem ten, jenž slyšel a viděl tyto věci. A když jsem je uslyšel a uviděl, padl jsem, abych se poklonil před nohama anděla, jenž mi to ukázal. Ale on řekl mi: „Hleď, ať toho nečiníš; jsem spoluslužebník tvůj, i bratří tvých proroků, a těch, kteří ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj." Zj. 22, 8. 9. Že archanděl mluvíval jménem Ježíše Krista je patrno z dalších slov téže kapitoly.

Boží visitace sedmera obcí.

Všem adresátům „sedmera listů" ukládá Visitátor Ježíš Kristus pokání, vyjímaje biskupa ve Smyrně a ve Filadelfii. Těmto dvěma se dostává jenom chvály, spojené s napomenutím, aby v křesťanských příkladných ctnostech vytrvali.

V listech je nadpřirozená síla Božské Autority a zároveň sladká útěcha i mocná výstraha. Představení i poddaní v Církvi svaté, v době klidu i v době pronásledování, mohou přečtením listů zkontrolovat svůj život a své počínání v povinnostech svého stavu.

Listy jsou sice psány na adresu biskupovu, ale týkají se i těch, kteří jsou mu svěřeni. Biskup je zástupcem diecese, farář je zástupcem farnosti. Mravní dokonalost diecese, farnosti je chválou i biskupa, faráře. Mravní nedostatek diecese, farnosti postihuje i dobré jméno biskupa, faráře.

Slovný smysl prvního listu církevní obci v Efesu.

Efesského biskupa Božský Spasitel napřed chválí. Po Timotheovi, žáku svatého Pavla, byl biskupem v Efesu Onesimos, kterého svatý Ignác, mučedník chválí jako muže nevýslovné lásky a doporučuje ho jako vzor křesťanům efesským. Výtka v listu obsažená netýká se tak biskupa jako spíše jeho poddaných, ale přece ukládá biskupovi povinnost pozvednout lásku a horlivost k prvotní výši.

Zj. 2, 1.

„Andělu (biskupu) církve efesské napiš: „Toto praví ten, jenž drží sedm hvězd ve své pravici, jenž chodí uprostřed sedmi svícnů zlatých." Ježíš Kristus bdí nad pastýři své Církve, dává jim svoji Autoritu i svoji všemohoucí Ochranu a Pomoc. Nikdo jich nemůže vytrhnout z Jeho ruky.

„Jenž chodí..." Ježíš Kristus stále visituje, vševidoucím okem pozoruje a soudí vrchnosti i poddané, jaké světlo vydávají, jakým životem žijí. Církevní obce poslouchají svých pastýřů? Řídí se příkladem jejich obětavosti a lásky? Každou hodinu, každý okamžik vykonává nad každým Ježíš Kristus soud, buď příznivý nebo nepříznivý. V symbolickém obraze Církve je zlatem svícnu naznačeno, že podstatou Církve Ježíše Krista musí být nadpřirozená láska: „Přikázání nové vám dávám, abyste se milovali vespolek; jako jsem já miloval vás, abyste se i vy milovali vespolek. Po tom poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým (zlato)." Jan 13, 34. 35.

Zj. 2, 2. 3.

Biskupu efesskému i jeho diecesanům dostává se nejprve chvály za skutky dobré, konané v milosti Boží, s láskou k Bohu i k bližnímu, za almužny všeho druhu hmotné i duchovní; dostává se chvály biskupovi za práci vyučování ve víře, za neumdlévající trpělivost ve všech překážkách, zvláště v pronásledováních, za to, že nemůže snésti zlých a proto se přičiňuje, aby je pohnul k pokání a k polepšení. Chválí biskupa Božský visitátor za to, že zkusil a rozeznal bludaře v rouše beránčím, kteří se vydávali za apoštoly, že je odhalil jako lháře, podvodníky, učitele bludů a že vůbec osvědčil příkladnou trpělivost ve vyznávání a šíření Evangelia: „Snášel jsi pro jméno mé, a neustal jsi."

Zj. 2, 4.

„Ale mám proti tobě, žes opustil lásku první." Svaté vševidoucí Oko Boží vidí také stín. Už to není ta horlivost, která byla s počátku. Menší horlivost, protože menší láska. S vrcholu lásky k Ježíši Kristu sestoupili věřící a snad i biskup o několik stupňů níže. Ježíš Kristus si zaslouží plné a nejplnější lásky. Rtuť v teploměru vystoupí na sto stupňů jen ve vodě, která vře. Láska věřícího křesťana k Spasiteli má stát vždycky na sto stupních, má být hotova každou chvíli, ke každé oběti, má se viditelně projevovat skutky lásky k bližnímu. A v tom všem efesští věřící polevili.

Zj. 2, 5.

„Pomni tedy, odkud jsi vypadl, a čiň pokání a konej skutky první." Vynahraď, co jsi zanedbal, novou horlivostí a dřívější láskou. Tehdy i dnes! Svatý Bernard praví: „Na žebříku Jakobově všichni andělé vystupují nebo sestupují, ale žádný nezůstává stát. Tak i ty. Nebudeš-li se zdokonalovati, budeš upadati."

„Ne-li, přijdu na tebe a pohnu svícnem tvým." Nevykonáte-li obnovu, neodstraníte-li nedostatek lásky a horlivosti, vezmu vám světlo víry a dám ho jiným: „Pohnu svícnem tvým s místa jeho." Služebníku lenivému bude hřivna odňata a bude dána tomu, kdo se přičiní, aby užitek přinesl. A skutečně se tak stalo. Nejenom efesským křesťanům, ale i ostatním maloasijským obcím. Kdysi kvetly nejkrásnějšími květy, ale později

jako stromy, v nichž zasychá míza, ochabovaly ve víře, až uschly a zahynuly úplně.

Zj. 2, 6.

„Ale to máš (to je tvoje veliká zásluha), že nenávidíš (bezbožné) skutky Mikulášovců (bludařské sekty, která popírala Božství Kristovo a považovala smilstvo za dovolené), které také já nenávidím." Tedy není jenom Církev nesnášenlivá k bludařům, ale je také naprosto nesnášenlivým Ježíš Kristus. Nenávist se nevztahuje a nesmí vztahovat na osoby, nýbrž jenom na skutky, které jsou důsledkem bludné nauky.

Zj. 2, 7.

„Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím (církevním obcím): Tomu, kdo zvítězí, dám jísti se stromu života, který jest v ráji Boha mého." Kdo dobrý boj bude bojovat a zachová si lásku nade všecko k Ježíši Kristu, lásku vyrůstající z pravé víry a čistoty duše ode hříchu, ten bude odměněn ovocem se stromu Zásluh Ježíše Krista na dřevě Kříže. Zásluhy Ježíše Krista, zásluhy Jeho láskyplné Oběti, jsou pravým Stromem života věčného, ovocem tohoto Stromu je věčná blaženost. Čím více kdo prospíval v lásce k Ježíši Kristu a k duším, tím větší blaženosti se mu dostane v životě věčném.

Prorocký smysl listů.

Doposud jsme si podali výklad slovného smyslu prvního listu. V prvním listě i v každém dalším zračí se obraz duchovního stavu místní obce, k níž byl list adresován. Ale jako mnohá starozákonní místa mají dvojí smysl a význam a to slovný a duchovní, tak jest tomu i v listech Zjevení. Listy, mistrovskými rysy Ducha svatého, kreslí nejenom obraz duchovního vnitřního stavu místní a současné obce církevní v Malé Asii, ale zároveň také duchovní vnitřní stav celé Církve Ježíše Krista v určitém úseku Jejích budoucích dějin.

Ježíš Kristus měří výšku lásky v tom kterém období kladnými ukazateli.

Sedm listů ve Zjevení svatého Jana svým prorockým obsahem je jako teploměr, v němž místo rtuti je křesťanská láska.

Ježíš Kristus tento teploměr přikládá na mystické tělo Církve a sám pozoruje a také nám vševědoucně naznačuje, jak vysoko bude stát křesťanská láska v jednotlivých obdobích církevních dějin (jako stála v době sv. Jana v určitých církevních obcích). Víra a láska jsou dvě nerozlučné sestry. Kde je živá křesťanská víra, tam je také velká láska k Ježíši Kristu a bližnímu. Kde víra je ohrožena, kazí se a ochabuje, tam také upadá láska. Je tedy víra bezpečným koeficientem lásky. Ukazatelem křesťanské lásky jsou také „skutky" dobré: almužny duchovní i hmotné, sedmero skutků duchovního i tělesného milosrdenství. Kde věřící konají mnoho dobrých skutků, tam vysoko stojí křesťanská láska. Další známkou křesťanské lásky je „práce" pro rozšíření víry doma i v cizině, katolická akce a dílo misijní. Podle této práce posuzuje Ježíš Kristus „lásku k Sobě" ve farnosti nebo diecesi, i v celé Církvi. Nejkrásnějším a nejcennějším ukazatelem lásky je „trpělivost" pro víru v Ježíše Krista. Trpělivost, která se jmenuje „mučednictvím" je stostupňovou láskou které si Ježíš Kristus nejvíc váží, nejvíc ji chválí a nejvíc ji odměňuje. Velkým ukazatelem dokonalé lásky k Spasiteli je oddaně snášená „chudoba", to jest nedostatek hmotných a pozemských věcí a statků, dobrovolné odříkání všeho časného, aby bylo získáno věčné: dobrovolné sliby chudoby, čistoty, poslušnosti.

Úpadek a nedostatek lásky naznačuje zápornými ukazateli.

Negativním ukazatelem upadlé lásky křesťanské jsou: bludy ve víře, modlářská pověra, přilnulost k zemi a hmotě hříchy, zvláště nečistotou, smilstvem všeho druhu, duchovní smrtelnou lethargií náboženské lhostejnosti a vlažného stavu spoléhání na milosrdenství Boží. Kde se tyto hříšné stavy vyskytnou, tam odumírá nadpřirozený život, přestává nadpřirozená láska k Bohu a k bližnímu, tam nastává stav duchovní hniloby, počátek věčné smrti zavržením a odloučením od Boha, věčného života. V takovém stavu je jediná pomoc, jediný lék: činit pokání, to jest vykonat dokonalou duchovní obnovu. Musí se především obnovit láska k Bohu (zlato), láska k lásky nejhodnějšímu Ježíši Kristu. Láska k Bohu, k Ježíši Kristu se obnovuje v duši dokonalou lítostí nad hříchy, kajícným vyznáním hříchů a polepšením života. Konverse od těla, světa a ďábla k Bohu dává duši „bílé roucho" nadpřirozeného života dítka Božího a právo-

platného dědice blaženosti věčné, nadpřirozeným světlem darů Ducha svatého otevírá se duchovní zrak k rozeznávání dobrého a zlého, záslužného a hříšného, k jedinému oceňování všeho: „Quid hoc ad aeternitatem?!“ (Mast oční k pomázání očí, abys viděl. Zj. 3, 18.) Mocným prostředkem k vykonání dobrého pokání je hlas Ježíše Krista ze svědomí, z kázání, z misií, z exercicií: „Hle, stojím u dveří (duše) a tluku; jestliže kdo uslyší hlas můj a dveře mi otevře, vejdu k němu a budu večeřeti s ním a on se mnou“, „bude smír a láska mezi námi“. Kde láskyplný a mírný hlas Ježíše Krista a Jeho volání k pokání nepomůže, nastupují tresty. Ale i tresty jsou hlasem Lásky Boží: „Já kárám a trestám ty, které miluji; buď tedy horlivý a učiň pokání“. Zj. 3, 19.

Ježíš Kristus žádá návrat k dokonalé lásce pokáním.

Nebude-li volání Ježíše Krista k pokání uposlechnuto, nastanou velmi vážné sankce spravedlnosti Boží: ztráta milosti víry se všemi následky (pohnu svícnem tvým s místa jeho), časné velké pohromy i vyhubení zatvrzelých (hle, uvrhnu ji na lože a ty, kteří s ní — falešnou prorokyní — cizoloží, v soužení veliké a dítky její usmrtím), náhlý soud Boží (nebudeš-li bdíti, přijdu na tebe jako zloděj a nezvíš, kterou hodinu přijdu na tebe), zavržení (vyvrhnu tě z úst svých, to znamená, už tě nebudu nazývat svým, nebudu tě znát).

To, co prodělávají jednotlivci, církevní obce: diecese i farnosti a co prodělává v každé době i celá Církev, je boj a sice ten nejtěžší boj, boj o spásu duší. V tomto boji je vítězství možné jen ve spojení s Ježíšem Kristem. S Ježíšem Kristem nemůže se nikdo spojit jinak než nadpřirozenou láskou se všemi předpoklady pravé víry, dobrých skutků, atd. Kdo lásku v Milosti posvěcující zachová, ten je vítězem. Kdo lásku těžkým hříchem a ztrátou Milosti posvěcující ztratí, je satanem poražen a patří jemu.

Jenom láska vítězí a dochází nejvyšší odměny.

Vítězům slibuje Duch svatý: požívání věčné blaženosti, ovoce to se stromu Zásluh Ježíše Krista na Kříži, korunu života věčného, to jest zvláštní odměnu za zvláštní zásluhy obětavé lásky k Ježíši Kristu, mannu skrytou, to jest nebeské vnitřní spojení s Ježíšem Kristem, jako se spojuje pokrm s tím, který ho požívá,

a kamének bílý, to jest zvláštní jméno vítěze u Ježíše Krista, v kterémžto jméně budou obsaženy zvláštní vynikající zásluhy. Kdo bude láskou vítězit, dostane podíl na získání pohanů Ježíši Kristu, v čemž bude apoštolská odměna zvláštní blízkosti u Ježíše Krista, Slunce života a blaha nejvyššího. Kdo bude láskou vítězit v době zvláště od Boha odvrácené a nebezpečné, dostane nejkrásnější roucho Milosti a Slávy, bude mít zvláštní podíl na Životě Božím, jméno jeho bude zvláště oslaveno u Boha Otce od andělů i ode všech nebešťanů. Kdo bude žít a pracovat v době rozkvětu Církve, bude „sloupem v chrámě Božím" bude mít jedinečné vyznamenání za zásluhy o Království Boží-Církev (bude miláčkem Marie Panny, Matky Církve) a miláčkem Ježíše Krista, Krále národů. Všichni vítězové budou mít věčný podíl v Království Kristově u Trůnu Nejsvětější Trojice.

Prorocký smysl prvního listu o prvním období vnitřních dějin Církve.

V prvním listě možno viděti obraz vnitřního stavu prvního období Církve Kristovy od Seslání Ducha svatého až do doby, kdy římský císař Nero vydal edikty o pronásledování křesťanů, to jest od roku 33. po narození Krista Pána až do roku 64. V prorockém smyslu chválí Ježíš Kristus mladičkou Církev svoji v počátcích tohoto prvního období, protože tehdy Církev ještě sice nepatrná, ale plná Ducha svatého konala divy lásky k Ježíši Kristu a lásky vzájemné. Život prvních křesťanů v Jerusalemě popisuje svatý Lukáš ve Skutcích apoštolských 2, 42 — 47. Od počátku tohoto období pronásledovali Církev židé. Církev se ozbrojovala velikou trpělivostí a hleděla si „skutků" duchovního i tělesného milosrdenství, „práce" pro rozšíření víry v Ježíše Krista v Jerusalemě i mimo Jerusalem, později mimo zemi židovskou. V celém prvním období pod vedením apoštolů neúprosně odmítala Církev jakýkoliv věroučný nebo mravoučný ústupek jak vůči židům, tak vůči bludařům už tehdy povstávajícím. Ježíš Kristus to v listě konstatuje a chválí: „Znám skutky tvé, milá Církvi, i práci a trpělivost tvou a to, že nemůžeš snésti zlých a zkusila jsi těch, kteří praví, že jsou apoštoly, nejsouce jimi, a shledala jsi je — svými věroučnými rozhodnutími — jako lháře — bludaře —, a že máš trpělivost a snášela jsi pro jméno mé — pronásledování a nenávist od židů — a neustala jsi". Tato slova Božského Visitátora jsou věrným obrazem vnitř-

ního duchovního stavu Církve v prvním období (které už ovšem patřilo minulosti v té době, kdy svatý Jan obdržel Zjevení). Doklady k tomu jsou obsaženy ve Skutcích apoštolských a v listech sv. Pavla i druhých apoštolů.

Tamtéž jsou i doklady pro oprávněnost výtky Ježíše Krista: „Ale mám proti tobě, žes opustila, — ne ve všech, ale v mnohých svých členech — lásku první". Když Církev se šířila mimo Jerusalem a mimo zemi židovskou, přibývalo pšenice, ale začala se ukazovat i koukol. Láska poklesla. Už to nebyla stostupňová láska obce Jerusalemské. Apoštolé musili často vytýkat a k lásce povzbuzovat. Proto napsal svatý Pavel nevýslovně krásnou, ale také důtklivou kapitolu v prvním listě Korintským: „Kdybych jazyky lidskými i andělskými mluvil, lásky však neměl..." I. Kor. 13, 1. Ježíši Kristu záleží nejvíce na lásce, protože kde je láska, tam je také všecko ostatní dobré. Láska je ohnisko, z něhož vychází všecky ostatní ctnosti jako paprsky. Láska křesťanova musí se stále rozhořívat ohněm ze Srdce Ježíšova: „Můj Ježíši, dej ať tě víc a více miluji!"

„Pomni tedy, odkud jsi vypadla, a čiň pokání a konej skutky první". Obec efesská si nevzala tuto výzvu k srdci, proto zahynula. Ale Církev jako celek Duchem svatým posílena uposlechla výzvy svého Božského Visitátora a už v následujícím období dosáhla nejvyšší stostupňové lásky. V druhém období nedostává se Jí žádné výtky, ale jen chvály a povzbuzení.

Každá jednotlivá duše v kterékoliv době má příležitost pod dojmem této výtky sebe zkontrolovat: „Jak je s mojí láskou první i poslední? Křesťan milující Ježíše Krista nade všecko, miluje i bližního svého jako sebe samého. Bez lásky hyne každá duše. Bez lásky Kristovy by zahynula i Církev.

Slovný smysl listu církevní obci ve Smyrně.

Smyrna se nyní jmenuje Ismyr. Má více než 250 tisíc obyvatel, z nichž většina jsou křesťané. I nyní je město sídlem arcibiskupovým. Jméno „Smyrna" znamená vonnou, ale velice hořkou myrhu. Tak už jméno církevní obce je výrazným nadpisem listu jí Ježíšem Kristem adresovaného.

O biskupu ve Smyrně Spasitel mnoho neříká. Byl jím svatý Polykarp, který zemřel jako mučedník roku 161. Dostává se mu jenom chvály bez jakékoli výtky. Je milován od Ježíše Krista, protože musil mnoho trpěti s celou svojí diecesí. Židé

z nenávisti vyvolávali pronásledování křesťanů, a radovali se, když křesťané byli zbavováni všeho práva, okrádáni a olupováni o majetek, uvrhováni do vězení. Aby je povzbudil k vytrvalosti Božský Spasitel připomíná:

Zj. 2, 8.

„Já jsem první a poslední..." Já budu rozhodovat o posledních věcech každého z vás i o posledních věcech každého z vašich pronásledovatelů. Nebudou rozhodovat ani císař římský, ani náčelníci židovští, ale Já. Já jsem Ten, jenž byl mrtev a ožil, nebojte se smrti, dal jsem vám důkaz Svým Zmrtvýchvstáním, že Já jsem Pánem života i smrti. Důvěřujte, že Já jsem Dárcem radostného a slavného života věčného.

Zj. 2, 9 .

„Znám tvé soužení a tvou chudobu, ale jsi bohat, i rouhání se strany těch, kteří praví, že jsou židé, ale nejsou jimi, nýbrž lidem satanovým". Původci velikého utrpení biskupova i věřících ve Smyrně byli židé. Svou nenávistí k Ježíši Kristu a k Jeho Církvi dokazovali plnou platnost slov Spasitelových: „Proč nerozumíte mluvě mé? Proto, že nemůžete slyšeti slova mého. Vy jste z otce ďábla a chcete činiti žádosti otce svého..." Jan 8, 43. 44. Slovo „chudoba" stojí mezi soužením a rouháním. Židé u pohanských vrchností pomlouvali křesťany nejhorším způsobem, připisovali jim zločiny, svalovali na ně vinu za různé pohromy. Pohanské úřady nechávaly si křesťany udávat, žádaly od nich zapření víry a odpad od Ježíše Krista. Věrným křesťanům byl zabavován majetek. Už svatý Pavel v listě Židům, to jest křesťanům ze židovství, povzbuzoval je, aby se nenechali násilím svých sourodáků zastrašit: „Rozpomínejte se na předešlé dny, ve kterých, byvše osvíceni, přestáli jste veliký boj utrpení, jednak potupami a útisky staveni jsouce na odiv, jednak stavše se účastníky těch, jimž se takto vedlo. Vždyť nejen jste se ukázali soucitní s vězni, nýbrž i s radostí jste snesli odebrání svého majetku vědouce, že máte statek lepší a to trvalý...." Žid. 10, 32 — 34.

„Jsi bohat", neboť soužení, chudoba, potupy snášené z lásky ke Mně jsou největším bohatstvím: „Blahoslaveni, kteří protivenství trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest království nebeské. Blahoslaveni jste, když pro mne budou vás tupiti a pronásle-

dovati a mluviti všecko zlé proti vám lhouce; radujte se a plesejte, neboť odplata vaše hojná je v nebesích. Tak zajisté pronásledovali proroky, kteří byli před vámi". Mat. 5, 11. 12. Vaše chudoba zjednává vám u Mne poklady milosti. Náhradou za ztracené majetky dostanete všecko bohatství nebe. „Nevyvolil Bůh chudých pro tento svět za bohatce ve víře a dědice království, které zaslíbil těm, kteří ho milují?" Jak. 2, 5.

Zj. 2, 10.

Křesťanům ve Smyrně se dostává upozornění, že nastanou pro ně nejtěžší zkoušky. Budou pro víru uvrhováni do žalářů. Bude od nich žádána věrnost až k smrti: „Nic se neboj toho, co budeš trpěti. Hle, ďábel uvrhne některé z vás do vězení, abyste byli zkušeni, a budete míti soužení po deset dní". Ježíš Kristus slovem Ducha svatého povzbuzuje své miláčky, kteří budou pro Jeho Jméno trpět: „Nic se neboj toho, co budeš trpěti". Z těch slov pramení síla a útěcha do duší všech, kteří pro Ježíše Krista a s Ním kdykoliv budou trpěti. Utrpení se jim promění v radost, neboť kde hoří plamen Božské lásky, tam ničím není oheň sebevětšího utrpení.

Zlý duch se v předešlém verši nazývá „satanem", což znamená „odpůrce". V tomto verši se jmenuje „ďáblem", to jest „popuzovačem", „pomluvačem". Všichni ti, kteří Církev pronásledují, věřící uvrhují do žalářů a vodí na smrt, jednají pod vedením pekla tehdy i dnes. A Ježíš Kristus to dopouští: „Abyste byli zkušeni". Utrpení v pronásledování je pro věřící zkouška ohněm. Zlato se zkouší vždycky ohněm. Oheň zlatu nikdy neuškodí, naopak, má-li na sobě zlato něco, co zlatem není, spálí to a tak zlato očistí, aby zářilo v plné kráse. Podstatou Církve je Láska Boží, symbolisovaná na svícnech zlatem. V mučednictví dosahuje láska věřících k Ježíši Kristu na duchovním teploměru největší, stostupňové výšky. Největší lásce dostane se také největší odměny: „Buď věrný až do smrti (lépe: až k smrti) a dám ti korunu života". Smrtí myslí se zde smrt násilná, jak sv. Pavel píše o Ježíši Kristu v listě Filipským: „...stav se poslušným až k smrti, a to smrti kříže". Fil. 2, 8. „Koruna" mučedníků bude jedna z nejkrásnějších, protože bude zdobená rubíny krve a bude tak nejpodobnější Koruně Ježíše Krista, Krále. Kdo prošel nejtěžšími překážkami, bude slavit největší vítězství a dosáhne největší odměny.

„A měl ve své pravici sedm hvězd, a z úst jeho vycházel ostrý meč dvojbřitký, a obličej jeho byl jako když slunce svítí ve své síle." Zj. I, 16.

„A budete míti soužení po deset dní". Symbolicky se desíti dny naznačuje deset kratších nebo delších období, nebo vůbec krátký čas. Lze tu viděti obraz pronásledování od císařů v říši římské. Tato pronásledování čekala jak na obec smyrenskou tak i na celou Církev.

Zj. 2, 11.

„Kdo zvítězí — připomíná Duch svatý, — neutrpí škody od smrti druhé". „První smrt", to jest tělesná smrt věrného křesťana, i kdyby byla spojena s nejhoršími mukami, trvá chvilku, a po ní následuje život ve věčné blaženosti. Tato smrt nepřináší

trpícím pro Ježíše Krista žádnou škodu, ale nesmírný zisk. Jak v Evangeliu prohlašuje Božský Spasitel nejedenkrát: „Kdo ztratí život svůj pro mne, nalezne jej". Mat. 16, 25. „Smrt druhá", věčná se věrného křesťana nedotkne: „Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duše zabíti nemohou, ale bojte se spíše toho, jenž může duši i tělo zatratiti do pekla". Mat. 10, 28. Svatý Bernard píše: „Je mi dobře i v trápení, jenom když Ty jsi, Ježíši se mnou. Takové trápení je lepší než dobře se míti bez Tebe. Lépe jest v soužení Tebe objímati, lépe v ohni s Tebou přebývati, než bez Tebe v nebi býti. Co bych měl bez Tebe v nebi, co mám bez Tebe na zemi?"

„Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím..." Už po druhé zaznívá tato věta ve Zjevení a stejně ozve se i z ostatních listů svatého Jana. Nejsou tedy psány listy jen každý pro jedinou obec, nýbrž pro všecky obce.

Prorocký smysl druhého listu o druhém období vnitřních dějin Církve.

Druhý list ve světle Ducha svatého ukazuje vnitřní stav celé Církve Ježíše Krista v druhém období Jejích dějin. Je to období nejtěžšího pronásledování, mučednictví, ale také největší lásky, horlivosti a slávy. Církev si vzala napomenutí svého Visitátora Ježíše Krista k srdci: „Vrať se k lásce prvé..."

Ve vytrvalé lásce k svému Spasiteli a Králi nechala se Církev pronásledovat, olupovat, tupit, do vězení vrhat i na Kalvarii vodit. Když působením svatých apoštolů, zvláště Petra a Pavla, zapustila kořeny na mnohých místech říše římské, stala se schopnou zkoušek, které Ji měly otužit, zkrášlit, rozšířit a ukázat světu jako nerozbornou Skálu Boží. Přímým nástrojem zkoušek stal se satan se vší svojí mocí a zlobou. Nepřímým nástrojem byli židé i pohané.

„Nic se neboj toho, co budeš trpěti. Hle, ďábel uvrhne některé z vás do vězení, abyste byli zkušeni, a budete mít soužení po deset dní". A Církev se nebála, neustoupila z bojiště, na němž stála jako kdysi David proti Goliášovi. Kříž byl Její zbraní i záštitou a posilou. „Deset dní" znamenalo by podle našeho mínění, deset období kratších nebo delších pronásledování od deseti císařů: za Nerona od r. 64 do r. 68, za Domitiana hlavně v roce 95 — 96, za Trajana 98 — 117, za Hadriana 117 — 138, za Marka Aurelia 161 — 180, za Septimia Severa 202 — 211, za

Maximina Traka 235 — 238, za Decia 249 — 251, za Valeriana 253 — 260, za Diokleciána 303 — 305. Dějepisec z té doby, Eusebius píše: Meče častým stínáním byly otupeny a častou potřebou se lámaly, katové jsouce ustavičnými popravami unaveni, musili se střídati, avšak křesťané prozpěvovali chválu Bohu.

Věřící všech stavů byli po dvěstě padesát let jímáni, vězněni v žalářích, trápeni všemi možnými mukami, pro zábavu pohanům dravé zvěři předhazováni, a jenom menšina byla těch, kteří ze strachu nebo ze zištnosti zradili a odpadli. Nebe se plnilo mučedníky, vyznavači, pannami s palmami vítězství v rukou. Kolik jich bylo v těchto prvních stoletích, v hrdinském období církevních dějin, věrno až k smrti, ukáže nám až kniha života při posledním soudu. Církev porozuměla a uvěřila slovům Ducha svatého vzatým z úst Ježíše Krista: „Kdo zvítězí, neutrpí škody od smrti druhé".

Slovný smysl listu církevní obci v Pergamu.
Zj. 2, 12. 13.

Město Pergamon bylo sídlem zatvrzelého a pyšného pohanství. Vedle jiných pohanských chrámů byl v Pergamu chrám boha Eskulapa, jehož odznakem byl had. Tento had byl současně jakýmsi erbem satana, původce krvavého pronásleďování křesťanů v tomto městě i v okolí. V Pergamu sídlil vrchní krajský soud, který byl nástrojem pronásledovatelů vůči křesťanům. Proto praví Ježíš Kristus ve Zjevení biskupu a církevní obci pergamské: „Vím, kde bydlíš: tam, kde jest trůn satanův..." Za biskupem, kterým byl tehdy asi sv. Karpus, stojí Ježíš Kristus s mocí a silou Evangelia. Může být pevnost satanova sebetvrdší, Boží Slovo jako nejostřejší meč pronikne a porazí pohanské pověry: „Toto praví ten, jenž má meč ostrý, dvojbřitký:..."

Zj. 2, 13.

V tomto listě je mnoho chvály, ale také něco výtek. Ježíš Kristus chválí biskupa i věrné křesťany, že se drží Jeho Jména, znamenajícího Boha a Spasitele, pomazaného Bohem Otcem za Božského Velekněze a Krále. Jméno Ježíš v řeči hebrejské znamená: „Bůh je Spasitel". Jméno Kristus v řecké řeči znamená „Pomazaný". Pomazáni k vykonávání svého úřadu byli velekněží a králové. Biskupovi i věřícím dostává se chvály,

že se nedali svést ani lákáním, ani pronásledováním od křesťanské víry. Jsou hodnými následovníky dřívějšího biskupa Antipa, který zemřel smrtí mučednickou. Pro neohrožené a účinné hlásání Evangelia byl vhozen do rozžhavené měděné modly, nedlouho před tím, co tento list byl napsán. „A držíš se jména mého a nezapřel jsi víry mé ani ve dnech, ve kterých žil Antipas, svědek můj věrný, jenž byl usmrcen u vás, kde satan přebývá."

Zj. 2, 14. 15.

Satan je původcem každého pronásledování Církve; on je také původcem pověr a bludů. Jako v Efesu, tak i v Pergamu uchytila se sekta Mikulášovců, kteří s křesťanským učením mísili pověry a nemravnosti pohanské a byli počátkem různotvárných svůdných bludů gnostických. Gnostické bludy spojovali nauku křesťanskou, ze které zůstávalo velmi málo, s řeckou filosofií, s pohanskými východními náboženstvími, zejména s parským dualismem, chaldejsko-babylonskou astrologií a magií a to tím způsobem, že hleděli zároveň zjevení Písma svatého falešným výkladem změlčiti a znehodnotiti. Satanovy bludy měly nesmírně zhoubný účinek na mravní život těch, kteří je přijímali. Svůdnost mikulášovských bludů přirovnává Ježíš Kristus k počínání pohanského věštce Balaama. Balaam dal moabskému králi Balakovi návod, jak by měl Israelity svádět k odvrácení se od jejich náboženství k pohanskému. Poradil mu, aby poslal do ležení Israelitů pohanské moabské a madiánské ženy. Ženy měly se stát pohoršením Israelitům, to jest měly je svádět k požívání pokrmů před tím obětovaných modlám a ke hříchům nemravnosti. Pohoršení se šíří jako nákaza a jako požár. Ti, kteří se dali svést, svádí ostatní a satan se raduje. Něco podobného se dálo v diecesi pergamské. Mikulášovci sváděli věřící k bludům promíseným pohanskými pověrami. Popírali Božství Ježíše Krista a prohlašovali bezzákonnost — svobodu svědomí: jejich vyznavačům je všecko dovolené i skutky proti šestému a devátému přikázání. Některé křesťany skutečně svedli. „Ale mám proti tobě něco málo: že tam máš některé, kteří se drží učení (návodu) Balaama, jenž učil Balaka udělati pohoršení před syny israelskými, aby jedli věci obětované modlám a smilnili; tak máš i ty některé, kteří se drží učení Mikulášovců podobně."

„Učiň tedy pokání; ne-li, přijdu na tebe (k tobě) brzy a budu bojovati s nimi mečem úst svých.“ Božský Visitátor zjišťuje, že v pergamské diecesi začíná blud ohrožovat pravou víru. Biskup sice nenese na tom vinu, protože je horlivý a činí co může ve prospěch křesťanské víry: „mám proti tobě něco málo.“ Ale i tak Ježíš Kristus ukládá biskupovi povinnost zjistit učiněnou mravní škodu na svedených duších, starat se o nápravu, zamezit důkladným poučením a varováním šíření nákazy bludu a mravní bezzákonnosti. Musí se snažit s pomocí Boží přivést provinilce k upřímnému pokání. Buď meč slova Božího u úst biskupových vyhubí bludy, nebo přijde Ježíš Kristus s druhou stranou dvojbřitkého meče a slovo Boží neuposlechnuté stane se nad nepoddajnými přísným Soudem Božím. Ježíši Kristu záleží na zachování pravé víry, protože víra v Něho a láska k Němu jsou nerozlučně spojeny. Chce-li dokonalou a nejvyšší lásku k Sobě, musí chtít a žádat i neporušenou víru. Boží Pravda víry a Boží Zákon lásky nesnesou porušení ani na jedné ani na druhé straně. Články víry a Boží přikázání tvoří dohromady a drží pohromadě budovu křesťanského života v nejužším spojení s Ježíšem Kristem, který dal lidstvu Boží Pravdu svého učení, jako jediné světlo k věčnému cíli a Boží přikázání určil jako jedinou cestu k tomuto cíli. Články víry jsou v budově křesťanského života jako základy a jako svorníky. Boží přikázání jsou jako kvádry a jako traversy. Poruší-li se některý článek víry, celá budova křesťanského života utrpí trhlinu, která se bude zvětšovat, až se celá budova rozpadne v trosky. Podobně i naopak. Odbourávají-li se kvádry a traversy Božích přikázání, povolí konečně i svorníky článků víry a budova křesťanského života a tím i věčná spása vezme za své. Jestliže původce bludu řekne svým stoupencům: „Nevěřte, Ježíš Kristus není Bůh, je jenom pouhý tvor jako každý jiný,“ porušil tím základní článek křesťanské víry a nemá na čem postavit budovu křesťanského života, neboť přikázání Ježíše Krista nikoho nezavazují, není-li Bohem a nikdo nevezme na sebe jho a břímě Kristových přikázání, nevěří-li v Božskou Jeho Autoritu. Kdo nezachovává přikázání Ježíše Krista, nemiluje ho: „Kdo má příkazy mé a je zachovává, ten mě miluje. Kdo však miluje mne, bude milován od Otce mého, i já ho budu milovati a zjevím se mu.... Miluje-li kdo mne, slovo mé

zachovávati bude, a Otec můj bude ho milovati, i přijdeme k němu a příbytek u něho si učiníme. Kdo mne nemiluje, slov mých nezachovává, a přece slovo, které slyšíte, není moje, nýbrž Otce, který mě poslal." Jan 14, 21—24. Proto jsme řekli, že víra je koeficientem lásky k Ježíši Kristu. Každý blud ve víře je smrtelným porušením lásky k Ježíši Kristu (pokud je zaviněný) a zbavuje pobloudilého naděje na život věčný: „budu bojovati s nimi mečem úst svých."

Tajemnůstkářští bludaři měli svá podvodná mysteria a slibovali svým stoupencům odhalení tajemství a požitky a rozkoše z tohoto odhalení vyplývající. Tajemné a kouzelné pokrmy a nápoje, tajemné vědy, tajemné síly, všecko plné nepoznané sladkosti a rozkoše, byla lákadla satanovy léčky k záhubě duší.

Zj. 2, 17.

„Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo zvítězí, dám mannu skrytou a dám mu kamének bílý a na kaménku napsané jméno nové, jehož nikdo nezná, leč ten, kdo jej dostává." Zvítězit nad pokušeními proti víře, když bludy a svody satanovy jsou tak lákavé, je velká milost, ale i velká zásluha. Odměnou bude vítězům „manna skrytá" tajemný pokrm, to jest vnitřní nejužší spojení s Ježíšem Kristem, spojení tak úzké jako když se spojuje pokrm s tím, který ho požívá. Kdo radostně, ochotně a vděčně přijímá duchovní pokrm hlásaného „slova Božího" žádným bludem neporušeného, tomu za odměnu se dostane zde na zemi pokrmu „Vtěleného Slova Božího", Těla a Krve Ježíše Krista, a tím i nejužšího vnitřního spojení s Ním v nevýslovné lásce a pokoji. V nebi zůstane na věky všem vyvoleným (bez požívání jiného pokrmu) vnitřní, nevýslovně sladké požívání Ježíše Krista podle zásluh víry a lásky každého v životě pozemském.

Vyznavači bludů a různých mysterií dostávali zvláštní odznaky a zvláštní jména. Věrným vyznavačům své Božské Pravdy slibuje Ježíš Kristus „bílý kamének a na kaménku napsané jméno nové". Bílý kamének býval odznakem štěstí, odznakem nevinnosti u soudu, a zvláště býval odznakem vítězství při závodech. Při závodech bylo vpisováno jméno vítěze na bílý kamének. S kaménkem, opatřeným svým jménem, dostavil se vítěz k rozdělovatelům odměn. Život křesťana na zemi je závodem o odměnu u Ježíše Krista, o „bílý kamének",

na němž bude tajemným způsobem vepsán „životní ideál“ Bohem určený a křesťanem vyplněný. Nebeský kamének bude určitý stupeň věčné slávy, a s ním bude spojeno „nové jméno“, které vyvolenému dá Ježíš Kristus. Jméno bude vystihovat život a zásluhy věrného křesťana.

Prorocký smysl třetího listu o třetím období vnitřních dějin Církve.

Třetí list obrazí třetí období vnitřních církevních dějin. Je to období nesmírného duchovního zápasu Církve Kristovy s pohanskými pověrami evropských národů a s vyrojivšími se lákavými a nebezpečnými bludy. Možno v něm viděti období hrdinných věrozvěstů mezi pohanskými národy Evropy, období slavných církevních Učitelů a slavných církevních sněmů. Církev Kristova dostala roku 313 po Kr. P. náboženskou svobodu, ale tím neskončil Její boj, ba neskončilo ani Její pronásledování. Satan z dopuštění Božího dostal moc, aby tříbil Církev. Pohanské pověry pozvedly hlavu proti Evangeliu, a satan vyvolal tolik bludů a takové boje proti Církvi, že se tato ocitala i s Božskou Pravdou svého Učení na pokraji záhuby. A bylo třeba, aby na Její záchranu povstával Ježíš Kristus, „jenž má meč ostrý, dvojbřitký“, který v ústech věrozvěstů, církevních Otců, papežů římských a v prohlášeních církevních sněmů zjednával vítězství Učení Církve Kristovy a porážku bludů satanových.

V slovech třetího listu vidíme prorocky v hlavních rysech duchovní stav Církve v Evropě od století čtvrtého až do století desátého, kdy většina evropských národů přijala víru Kristovu a vstoupila do lůna Církve katolické. Evropa se stala pramenem křesťanské kultury, ale nepřestala být taktéž zřídlem kalných pramenů pohanských pověr a satanových slin, kterými stříkal po Církvi, bludů. Církev bojovala statečně a rozdrtila jeden blud po druhém. Po období mučedníků nastala doba slavného vyznavačství a šíření víry: „Vím, kde bydlíš: tam, kde jest trůn satanův; a držíš se jména mého a nezapřel jsi víry mé ani ve dnech, ve kterých žil Antipas (symbolisující dobu mučedníků), svědek můj věrný, jenž byl usmrcen u vás, kde satan přebývá.“

„Ale mám proti tobě něco málo: že tam máš některé, kteří se drží učení Balaama...“ Balaam znamená v překladu „zhoubce

lidu". Na pohanského Balaama si zahrál ve čtvrtém století císař Julián Odpadlík. Nasládlým jedem pohanských pověr a mravní nevázaností pokoušel se vrátit pohanství bývalou moc.

„Tak máš i ty některé, kteří se drží učení Mikulášovců..." Blud sekty Mikulášovců v městě Pergamu popíral Božství Kristovo. Byl obrázkem nepatrných rozměrů bludu kněze Aria, na počátku čtvrtého století. Arius sveden bludy gnosticko-manichejskými počal učit, že Syn Boží není věčný, že není téže podstaty s Otcem, nýbrž že je tvorem. Může hřešit, Bohem nazývá se neprávem. Ježíš Kristus není Bohem.... Arius, svým bludem stal se v nejplnějším slova smyslu Nikolaem-Mikulášem, což znamená ve špatném smyslu: svůdce lidu. Kdežto nespočetné ostatní bludy v těchto stoletích vznikly a brzy na to zanikly, blud arianismu se udržel v některých národech evropských až do 7. století. Ve století čtvrtém byl rozšířen tak, že svatý Jeroným naříkal: „Okršlek zemský zalkal vida, že je ariánským." Jako v Pergamu, tak i v tomto období Církve neřekl Ježíš Kristus nadarmo: „Učiň tedy pokání; ne-li, přijdu na tebe a budu bojovati s nimi mečem úst svých." Nepřemožitelný meč Pravdy Boží vykořenil i tento hluboce zakořeněný a daleko rozšířený blud, jako vykořenil před tím bludy macedonianismu, apolinarismu, nestorianismu, bludy Pelagiovy a jiné. Mečem Pravdy Boží vítězně bojovali učitelé církevní: sv. Athanasius, svatý Basil, svatý Řehoř Naziánský, sv. Jan Zlatoústý, sv. Řehoř z Nyssy, sv. Efrém Syrský, sv. Cyril Jerusalemský, sv. Epifanius, sv. Ambrož, sv. Augustin, sv. Jeroným, sv. Řehoř Veliký a j.

Jak vysoko stála láska křesťanská v Církvi za tohoto období? Ježíš Kristus to naznačuje nepřímo: Ačkoliv bydlíš tam, kde jest trůn satanův, držíš se jména mého a nezapřel jsi víry mé... Kdyby nestála láska vysoko spolu s vírou, Božský Spasitel by to vytkl. I v tomto období duchovní teploměr Ježíše Krista na mystickém Těle Církve ukazuje sto stupňů. I v této době plnilo se nebe mučedníky, vyznavači.

Slovný smysl čtvrtého listu církevní obci v Tyatiře.

V 16. kapitole Skutků apoštolských se vypravuje o ženě, která se slovem sv. Pavla obrátila k víře křesťanské a stala se apoštolkou města Tyatiry. To je první zmínka o tomto městě. Obrácená žena byla seménkem hořčičným, z něhož povstala církevní obec tyatirská.

Zj. 2, 18.

„Andělu církve tyatirské napiš: Toto praví Syn Boží, jenž má oči jako plamen ohně, a nohy jeho jsou podobny kovu žhavému:" .... Ježíš Kristus nazývá se v listě k Tyatirským Synem Božím, připomíná svoji Vševědoucnost, která zpytuje ledví a srdce, spravedlivě rozsuzuje a svou Všemohoucnost, která odplácí podle skutků. Ježíš Kristus připomíná v tomto listě své právo nad národy podle slov 2. žalmu 7—9: „Hlásám (Mesiáš) výrok Hospodinův (Boha Otce): Pravilť ke mně: „Syn můj jsi ty, já dnes (od věčnosti) zplodil jsem tě. Požádej, a dám ti národy v majetek, a v tvé vlastnictví končiny země. Ovládej je železnou holí, a jako nádobu z hlíny je rozbij."

„Oči jako plamen ohně" jsou oči vševědoucího Soudce, znajícího tajemství ledví a srdce. Kde nepomáhá výstraha Božského Soudce, ať hlasem svědomí, hlasem Církve učící, tam Božský Soudce zakročí svojí Mocí: „nohy jeho jsou podobny kovu žhavému". Oheň symbolisuje Moc Boží Lásky: „Oheň na zem hodit jsem přišel, a co chci jiného, než aby se vznítil?" Luk. 12, 49. Ale oheň symbolisuje také moc Soudu Božího nad těmi, kteří Lásce Boží odpírají: „Každý strom, který nenese ovoce dobrého, bude vyťat a na oheň uvržen." Mat. 3, 10. — „Vějička je v ruce jeho, i vyčistí mlat svůj a shromáždí svou pšenici do obilnice, plevy však bude páliti ohněm neuhasitelným." Mat. 3, 12.

Zj. 2, 19.

Vševědoucí Visitátor církevní obce tyatirské zná biskupa i věřící a pronáší o nich chválu: „Znám tvé skutky", to znamená: vím, že konáte skutky duchovního i tělesného milosrdenství vůči svým bližním. „Znám tvou lásku a víru", to znamená: Vím, že máš živou, pevnou a stálou víru v Mé Božské Učení, proto je také tvoje láska ke Mně veliká, z celého srdce, z celé duše, ze vší mysli a ze vší síly..... Je horlivá i tvá „práce" (služba) pro Mne, neboť se staráš o rozšíření víry mezi nevěřícími. Musíš ještě hodně vytrpět pro Mé Jméno, ale trpíš to rád a vytrvale. Biskup i věřící neochabují, ale postupují v horlivosti: „Znám... i to, že posledních skutků tvých je více nežli prvních."

Zj. 2, 20. 21. 22. 23.

„Ale mám proti tobě, že necháváš ženu Jesabelu, která se vydává za prorokyni, a ta učí a svádí mé služebníky, aby smilnili a jedli věci obětované modlám." Od chvály přechází Ježíš Kristus k výtce. V Tyatiře je žena, která působí pohoršení, jako kdysi působila mezi Israelity veliké pohoršení pohanská manželka krále Achaba. Jako ta zaváděním modloslužby sváděla Israelity i k smilstvu, podobně činí i žena v Tyatiře, která se vydává za prorokyni a svádí křesťany k smilstvu, zvouc je na hostiny, na nichž se podávají pokrmy dříve obětované pohanským podlám. Tato žena kazí jinak dobré jméno církevní obce v Tyatiře. Jistě biskup ji vyzval k pokání. Ježíš Kristus na ně čeká. Falešná prorokyně a svůdkyně pokání činiti nechce, zůstává ve svých hříších: „A dal jsem jí čas, aby činila pokání, ale nechce se káti ze smilství svého." Kde není dobré vůle k odstranění pohoršení, tam nastupují Boží tresty: „Hle, uvrhnu ji na lože a ty, kteří s ní cizoloží, v soužení veliké, neučiní-li pokání ze svých skutků; a dítky její usmrtím." Svůdkyně i svedení budou potrestáni, když vyprší lhůta daná k pokání. Falešná prorokyně bude postižena nemocí, která znemožní její pohoršlivé působení: „uvrhnu ji na lože". Spoluvinníci budou potrestáni „velikým soužením", aby uznali své provinění. A potomstvo ženy vyhyne.

Zj. 2, 23.

„Všecky církve seznají, že já jsem ten, jenž zpytuje ledví a srdce, a dám vám každému podle skutků vašich". Protože jsem dlouho čekal a dával čas k pokání, bude se mnohým věřícím zdát, že falešná prorokyně i její spoluvinníci hřeší beztrestně. Nejenom jedna církevní obec, ale všecky církevní obce, celá Církev poznají, že Mé čekání a Má shovívavost nebyly zapomínáním nebo přehlížením zlých skutků vinníků. Znám dobře vinu každého a žádný hřích nezůstane bez trestu. Zrovna tak i vaše dobré a záslužné skutky nezůstanou bez odměny.

Zj. 2, 24.

„Vám pak pravím, těm ostatním v Tyatiře, kteří nemají toho učení, kteří nepoznali, jak říkají hlubokostí satanových". Bludaři „gnostikové", o něž se tu jedná, chlubili se, že svým osví-

ceným rozumem v novém velikém světle poznávají hluboká tajemství, ostatním křesťanům neznámá a nepřístupná. Lákali zvědavé a vědychtivé sliby, že v gnostickém učení a vědění otevře se jim „nové jitro“ „nový den“ „nová hvězda jitřní“ „nové slunce“ poznání. Tyto sliby, tak podobné satanovu slibování v ráji: „otevrou se oči vaše a budete jako bohové, poznávajíce dobré i zlé“ nezlákali věrných křesťanů tyatirských. Každý blud je dílem satanovým a satansky slibuje lepší poznání, novou pravdu, a uvolnění od břemene přikázání Církve Ježíše Krista. Satan ústy bludařů posmívá se věřícím, že musí nést jho a břímě Kristovo, kdežto on uvolňuje a odlehčuje.

Zj. 2, 24. 25.

Ježíš Kristus prohlašuje proti lžím bludařů, že prý věřící křesťané budou zatěžováni novými a nesnesitelnými břemeny: „Nevložím na vás jiného břemene (než je obsaženo v Evangeliu); ale toho, které máte, se držte, dokud nepřijdu (až do posledního dne, kdy přijdu k soudu)“. Co ukládá Ježíš Kristus ve svých příkázáních, od toho žádný nemůže uvolnit, Jeho přikázání jsou závazná, pokud svět bude trvat, ale „jho Jeho jest sladké a břímě Jeho jest lehké“.

Zj. 2, 26. 27. 28.

„A kdo zvítězí a bude zachovávati skutky mé až do konce, tomu dám moc nad pohany, a bude je spravovati berlou železnou a jako nádobu hrnčířskou je roztříští, jak i já jsem přijal od Otce....“ Kdo pokušení a lákání k odpadu od Ježíše Krista přemůže, kdo Mu ve víře a lásce zůstane věrný, kdo bude věrně zachovávat Jeho přikázání, bude mít podíl na království Ježíše Krista nad národy. To znamená: věrný křesťan zde na zemi modlitbou i apoštolskými skutky, po smrti přímluvou u Boha, bude pomáhat, aby přišlo Království Ježíše Krista mezi pohanské národy, a až přijde Království Ježíše Krista mezi všecky národy, bude mít každý zasloužený podíl na Jeho Královské cti a slávě. Tuto Královskou čest a slávu přijal Ježíš Kristus od svého Otce. Národy se budou Ježíši Kristu poddávat jeden po druhém, jejich pohanská hmotařská náboženství budou rozdrcena jako hliněné nádoby železnou holí.

„A dám mu hvězdu jitřní". Ježíš Kristus je věčným Světlem svým věrným. Hvězdou jitřní, duchovním Sluncem vyvolených nemůže být nikdo jiný jenom On.

Prorocký smysl čtvrtého listu o čtvrtém období vnitřních dějin Církve.

Čtvrtý list by svým obsahem znázorňoval období církevních dějin, kdy pohanství v Evropě bylo z největší části již přemoženo Učením Evangelia a většina národů evropských přijala sladké jho přikázání Ježíše Krista. Církev rozkvétala a přinášela požehnané ovoce „víry, lásky" v podobě „skutků duchovního i tělesného milosrdenství, horlivé „služby" pro zájmy Ježíše Krista a Jeho Království, „trpělivosti" a ostatních křesťanských ctností. V lůně Církve vznikly řeholní řády (řád sv. Benedikta, Cisterciáci, Kartusiáni, Premonstráti, Karmelitáni, Servité, Trinitáři, Dominikáni, řády sv. Františka z Assisi a jiné), které šířily neúnavně křesťanskou zbožnost, mravnost a vzdělanost. Církev slovem Evangelia snažila se prodchnouti život rodin a národů, snažila se všecky stavy naplnit vědomím křesťanských povinností, snažila se potírat nezřízené náruživosti a vášně, temné pověry, ukrutnosti pohanské. Manželství jako nerozlučná svátost dalo ženě její čest a důstojnost. Nespočetné řady svatých ze všech stavů byly požehnaným výsledkem působení Církve. Plným právem platilo Církvi svaté v tomto období uznání Ježíše Krista, Jenž oheň přišel hodit na zem..., vyjádřené slovy: „Znám tvé skutky, (milá Církvi), i tvou lásku a víru a službu a trpělivost, i to, že posledních skutků tvých (v tomto období od 10. až do konce 13. století) jest více nežli prvních".

Nejkrásnějším květem křesťanského ducha v tomto období je svatý František z Assisi, sv. Dominik a jejich řády. Ve svatém Františku dosáhla křesťanská láska nejvyššího vrcholu. Teploměr lásky vystoupil nejvýš.

Ale mezi křesťanskými národy se objevila a zvláště v této době protlačila se až do Evropy, ačkoliv byla původu asijského, Jesabela, říše vyznavačů lži-proroka Mohameda. Své pohanskožidovské bludy vnucovala jako duchovní pokrm i národům křesťanským. Náboženství Mohamedovo — islam je zrůdnou formou monotheismu — vírou v jediného Boha, přizpůsobenou nejnižším lidským vášním. Mravní nevázanosti dostalo se v Mohamedově nauce zákonného schválení příkladem Mohamedovým i vý-

slovným povolením mnohoženství, zapuzování manželek a j. Islam, jak se jinak nazývá Mohamedova nauka, je skutečně „hlubokostí satanovou" svojí nenávistí ke Kříži Kristovu, jehož tajemství Lásky Boží nechápe a chápat nechce. „Hlubokostí satanovou" je vražedná nenávist ke všemu křesťanskému, zvláště k přikázáním Evangelia o odpuštění, o lásce k bližnímu, která považuje Islam za břemeno nesnesitelné, protože žije z nenávisti.

„Ale mám proti tobě, že necháváš ženu Jesabelu, která se vydává za prorokyni, a ta učí a svádí mé služebníky, aby smilnili a jedli věci obětované modlám (symbolicky znamená: přijímání duchovního pokrmu bludné nauky, směřující k uctívání modly-satana místo Boha)". Výtka Ježíše Krista křesťanským národům v této době byla na místě. V Asii, v severní Africe, ve Španělsku, na ostrovech ve Středozemním moři vyhynulo křesťanství, protože křesťané byli mdlí a váhaví do boje proti svůdným a násilným „hlubokostem satanovým" v islamu. Křížové výpravy na obranu Svaté Země byly sice velikým projevem víry a lásky Křesťanstva k Ježíši Kristu, ale nedosáhly svého účelu: úplného odstranění mohamedánského nebezpečí, protože národy i jejich panovníci v Evropě byli mezi sebou hašteřiví, zištní a sobečtí. Proto Ježíš Kristus Sám se svojí Božskou Mocí přichází Církvi na pomoc: „A dal jsem jí (říši Mohamedových vyznavačů) čas, aby učinila pokání (dlouhá doba tisíc tři sta let od založení islamu až po naše časy), ale nechce se káti ze smilství svého (ve čtvrtém období). Hle, uvrhnu ji na lože (bezmocnosti a slabosti) a ty, kteří s ní cizoloží (národy, které přijaly islam) v soužení veliké, neučiní-li pokání ze svých skutků; a dítky její usmrtím (jako byly usmrceny dítky Jesabely starozákonní)." Dvacáté století je svědkem, že bývalá velmoc turecké říše zchátrala a stala se bezmocnou. Nepoddá-li se ani nyní Evangeliu Ježíše Krista, vyplní se výstraha Ježíše Krista do poslední písmeny.

Celé Církvi v tomto období odevzdává Božský Visitátor své Evangelium k věrnému plnění: „Nevložím na vás jiného břemene (kromě přikázání Evangelia); ale toho, které máte, se držte, dokud nepřijdu (dokud neujmu vládu nade všemi národy)".

Protože se blíží doba, (ve čtvrtém období) kdy Církev bude hotova s obrácením pohanských národů evropských, vybízí Ježíš Kristus celou Církev, všecky věřící a všecky řády, aby se vynasnažovali v horlivém shromažďování zásluh. Neboť čeká Církev

hojná žeň v misiích mezi pohanskými národy mimoevropskými. Tam půjdou ti, kteří se vyznamenají láskou k Ježíši Kristu a k nesmrtelným duším. Dostane se jim nadpřirozené pomoci, aby podrobili také všecky ostatní národy všech zemědílů sladkému jhu Kristovu a aby pozemské, hmotařské (hliněné), pověrčivé smýšlení národů vzalo za své.

„A kdo zvítězí a bude zachovávati skutky mé až do konce (shromáždí zásluhy celé Církvi, aby za ně byla ve vhodný čas získána misijní povolání), tomu dám moc nad pohany, a bude je spravovati berlou železnou (přispěje k budoucímu jejich podrobení vládě Kristově) a jako nádobu hrnčířskou je roztříští, jak i já jsem přijal od Otce svého (dostal jsem od Otce Královské právo a moc nade všemi národy)...“

„A dám mu hvězdu jitřní“, to jest: ve všech námahách, obětech často nadlidských Já mu budu Sluncem: útěchou, silou, světlem, životem. „Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím“.

A slyšeli. Nejlépe poslouchal hlasu Ježíše Krista skrze Ducha svatého řád svatého Františka. Připravil se na misijní úkoly tak dobře, že se stal největším a nejpočetnějším pracovníkem v pohanských misiích.

Slovný smysl listu církevní obci v Sardech.
Zj. 3, 1.

Největších výtek se dostává biskupu a obci sardské. Sardy byly hlavním městem starověké Lydie. Obyvatelstvo bylo pověstné mravní zkažeností. I ti, kteří přijali víru křesťanskou, žili pohansky a jenom nemnoho jednotlivců uchránilo se bez poruchy ve spravedlnosti křesťanské. Biskup činil ústupky hříšným obyvatelům, přestal brát opravdově povinnosti svého úřadu, v němž zastupoval Ježíše Krista. Ježíš Kristus má k svým službám v nebi všecky duchy-anděly, symbolisované „sedmi“, na zemi má ve své Církvi k službám duchovní představené: biskupy a kněze, symbolisované „sedmi hvězdami“. Kdo je ve službách Ježíše Krista, musí si zachovat andělskou svatost a horlivost. Proto Duch svatý staví vedle sebe sluhy Ježíše Krista nebeské i pozemské: „Andělu církve sardské napiš: Toto praví ten, jenž má sedm duchů Božích a sedm hvězd:...“

„Znám tvé skutky, že máš jméno, jakobys žil, a jsi mrtev“. Mrtev před Bohem je ten, kdo se dopustil smrtelného hříchu. Biskup sardský žije podle těla a podle jména, ale jeho duše se

nalézá ve smrtelné lethargii duchovní a náboženské lhostejnosti k Božím přikázáním. A jaká je hlava, takové jsou i údy. Biskup se dopustil skutků těžce hříšných, které nemohly zůstat skryté před očima Ježíše Krista. Byla to těžce hříšná shovívavost k hříchům diecesanů? Nechal se satanem strhnout k těm hříchům, kterých bylo plné jeho pohanské, mravně zkažené okolí? „Znám tvé skutky" a přece všem představeným církevním do konce světa nepřestanou platit slova řečená apoštolům: „Vy jste sůl země: jestliže sůl se zkazí, čím bude osolena? K ničemu nehodí se již, leč ji vyhodit ven a nechat pošlapat od lidí". Mat. 5, 13. Jak by mohl ozdravět mravní život poddaných, když by byl biskup mravně nakažen? Nákaza by se šířila dál a kde by se zastavila? Zatím biskup i diecesani jsou velkou většinou křesťany jenom podle jména, nejsou jimi podle života. Chybí jim Milost Boží, posvěcující, Ježíš Kristus nežije v jejich duších. Kde Ježíš Kristus Duchem svatým nežije v duši, tam je lethargie duše, která náhlým soudem Božím se může lehce proměnit ve věčnou smrt.

Zj. 3, 2.

„Probuď se a utvrď ostatek, jenž jest na umření;" Biskup si musí zpytováním svědomí ujasnit, v jakém stavu se nachází on i jeho diecesani. Musí činit pokání, musí velikou lítostí a vyznáním svých hříchů usmířit svého Božského nejvyššího Představeného, Ježíše Krista. Musí se vrátit celou horlivostí k plnění svých povinností, jak je přijal svěcením na biskupa. Musí k pokání přivést i své diecesany. Musí je důkladnými misiemi očistit od hříchů, odvrátit od dosavadního hříšného života, musí je nadále vésti k opravdovému křesťanskému životu ve zbožnosti, čistotě, zdrženlivosti. Lethargie musí zmizet, diecese musí duchovně ožít.

„Neboť neshledávám skutků tvých dovršených před Bohem svým". Víra není živá, pevná a stálá. Láska k Bohu není nade všecko, láska k bližnímu není jako k sobě. A z tohoto nedostatku plyne nedostatek skutků duchovního a tělesného milosrdenství, nedostatek práce pro rozšíření křesťanské víry mezi nevěřícími, nedostatek trpělivosti a vytrvalosti ve všem dobrém. „Skutky" biskupa a křesťana vůbec musí být dokonalé, od víry a lásky počínaje. Ježíš Kristus se nespokojí s „něčím", On chce všecko, protože dobré skutky křesťana jsou ke cti a slávě Boha

Otce, pro Něhož Ježíš Kristus přinesl nejdokonalejší Oběť. „Buďte tedy dokonalí, jak i Otec váš nebeský dokonalý jest". Mat. 5, 48. Nejvýš Dokonalému Otci, nejvýš Dokonalý Syn chce přivést dokonalé služebníky, kteří by byli na věky Jeho chloubou a ctí u Otce.

Zj. 3, 3.

„Proto pomni, kterak jsi přijal a uslyšel, a zachovávej to a učiň pokání". Apoštol Pavel připomínal Timotheovi: „Z této příčiny připomínám ti, abys opět rozněcoval milost Boží, která jest v tobě vzkládáním rukou mých... Jako vzoru zdravých slov drž se těch, která jsi uslyšel ode mne, zůstávaje ve víře a lásce, které jsou v Kristu Ježíši. Krásný statek ten opatruj skrze Ducha svatého, jenž přebývá v nás". 2. Tim. I, 6. 13. 14. „Učiň pokání", to jest obrať se od hříchu a vlažnosti k lásce a k horlivosti.

„Nebudeš-li tedy bdíti, přijdu na tebe jako zloděj a nezvíš, kterou hodinu přijdu na tebe". Nestaneš-li se dobrým, to jest bdělým pastýřem, přijdu tě visitovat jiným způsobem, náhlým a důrazným. Podle slovíčka „tedy", je patrno, že na biskupa a na jeho diecesi přijde ještě tato druhá visitace, která dosáhne svého cíle.

Zj. 3, 4.

Za nejtěžších okolností mezi mnoha zkaženými, pod nedostatečným vedením hlavy církevní obce, jsou přece v Sardech věrné duše. Nedaly se strhnout špinavým proudem bezbožnosti a zkaženosti mravní, zachovali si roucho Milosti Boží posvěcující neposkvrněné těžkým hříchem. Zachovali si poklad křesťanské víry a lásky a rozmnožovali jej novými záslužnými skutky křesťanského milosrdenství, práce pro rozšíření Evangelia a záchranu duší, křesťanské trpělivosti a vytrvalosti ve všem dobrém: „Avšak máš v Sardech několik málo jmen, která neposkvrnila roucha svého: a ti budou choditi se mnou v rouše bílém, neboť jsou toho hodni". Tito věrní křesťané budou mít v nebi zvláště krásné roucho Milosti a Slávy, protože musili překonávat mnohem těžší překážky. Plně si ji zasloužili.

Zj. 3, 5.

„Kdo zvítězí takto, bude oblečen v roucho bílé a nevymaži jména jeho z knihy života a vyznám jméno jeho před Otcem svým i před anděly jeho. Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím". Aby povzbudil všecky budoucí farníky a diecesany, kteří budou v podobných poměrech, jako sardští, Božský Odměnitel vypočítává, co jim dá za jejich věrnost: „roucho bílé" to jest: zvláštní krásu a slávu, „nevymaži jména jeho z knihy života", záporným vyjádřením naznačuje zvláštní podíl na životě Božím, „a vyznám jméno jeho před Otcem svým", od Otce dostane se jim zvláštního vyznamenání, i přede všemi anděly budou požívat zvláštní cti, jako bojovníci, kteří prodělali těžký boj.

Zj. 3, 6.

„Kdo má ucho..." Duch svatý vybízí i zde k veliké pozornosti a zároveň nabízí milost k ochotnému slyšení, k plnému porozumění a věrnému vyplnění všeho, co jest v listě obsaženo. „Duchu svatý, dej světla, dej síly, dej ochoty!

Prorocký smysl pátého listu o pátém období církevních dějin.

Ubohý stav diecese sardské jest jako obraz budoucího hlubokého úpadku křesťanské lásky, víry a všech mravních ctností v dějinách církve. Úpadek nastal od roku 1303, od smrti papeže Bonifáce VIII. Tehdy Filip IV. král francouzský přiměl papeže Klementa V., že odešel z Říma od hrobu sv. Petra a přestěhoval se do francouzského města Avignonu. Papežství se ocitlo v moci surových králů francouzských, a stalo se hříčkou jejich světských politických pletich. Pobyt papežů v Avignoně trval 70 let a nazývá se právem „babylonským zajetím" papežů. Papežství v zajetí francouzských králů ztrácelo u ostatních národů důvěru, (papež byl považován za loutku francouzských králů), ztrácelo úctu a svrchovanou autoritu nad křesťanskými národy. Biskupové, řídící se příkladem papežovým, dleli často mimo diecesi, čímž kázeň duchovenstva velmi hynula. Papežové ve Francii nemajíce z území papežského státu potřebných příjmů na církevní i soukromé potřeby, vymýšleli zdroje příjmů (annaty, expektance, reservace) a různé poplatky, což mělo v zápětí mnoho zlořádů. Papežství opuštěním hrobu sv. Petra ztratilo s očí svůj apoštolský vzor, vzory svých svatých a slavných

předchůdců. Papežové stali se svým počínáním podobni světským knížatům. Když konečně kardinálové uposlechli proseb umírajícího papeže Řehoře XI. a zvolili jeho nástupce Urbana VI. v Římě, stalo se, že titéž kardinálové nespokojeni s Urbanem VI. pro jeho přísnost, na nátlak francouzského krále Karla V. zvolili vzdoropapeže. Vzdoropapež zvolil si sídlo v Avignonu. Kardinálové zavinivší rozkol přidali ještě to, že zvolili na sněmu v italském městě Pise ještě dalšího vzdoropapeže, s úmyslem sesadit papeže římského i vzdoropapeže avignonského. Zmatek byl urovnán teprve na sněmu v Kostnici. Právoplatný papež římský dobrovolně odstoupil, dva vzdoropapeži byli odstraněni a nastoupil papež Martin V. Ale zmatky způsobené avignonským zajetím papežů a z něho vzešlým rozkolem, zaviněným světáckými kardinály, nástroji francouzských králů, nesly následky. Uvolnila se církevní kázeň a poslušnost. Avignonské zajetí papežů trvalo od roku 1309 až do roku 1378, zmatky rozkolu potom až do roku 1415.

A právě v této době tak hluboce otřesené autority papeže, kardinálů i biskupů povstal a rozmohl se v Evropě nový básnicko-filosofický směr (v umění: renesance). „Humanismus" hlásal návrat k řeckému a římskému klasicismu. Pokud byl usměrněn křesťanstvím, dosáhl krásných výsledků. Ale „humanismus" zašel až do krajností, v nichž opouštěl mravouku i věrouku křesťanskou a způsobil nejenom návrat k starému řecko-římskému umění, nýbrž i návrat k starému pohanskému životu. Střediskem polopohanského hnutí stal se Řím, v němž za nepřítomnosti papežů rozmohl se nejhorší živel, který se nedal ovládnout už ani po návratu papežů do Říma. Humanisticko-zpohanštělé hnutí se stalo povodní, která se převalila i přes papežský Stolec. Zasedli na něm papežové, kteří měli mnohem více smyslu pro humanistické snahy i se všemi jeho kazy než pro vedení a řízení Církve Kristovy. Nedovolenými prostředky: světskou mocí, úplatky a násilnými pletichami knížecích rodů dostali se na stolec papežský lidé neschopní a nehodní, kteří církevních statků a majetku zneužívali k obohacení svých příbuzných (nepotismus) a na důležitá místa kardinálů a biskupů dosazovali rovněž své příbuzné naprosto nehodné. Nejsmutněji vynikl z humanistických papežů Alexander VI. (1492 — 1503) původním jménem Rodrigo Borgha. Byl to světácký kavalír, vládychtivý, zchytralý, výmluvný, nadšený humanista, vždy dobré mysli. Již při obsazování papežského Stolce

předchůdcem napínal síly, aby se zmocnil tiary. Co se mu tehdy nepodařilo, podařilo se mu pomocí simonistických úplatků nyní. Slíbil voličům bohaté odměny, palác, úřady, důchody a tak získal 15 z 23 hlasů. Vědomí této násilnické a nanejvýš hříšné viny jej provázelo jako děsivý přízrak po celý jeho pontifikát. Tak byl zvolen za papeže člověk, který by v jiné době církevních dějin nebyl připuštěn k žádné ani k té nejnižší církevní službě. V krátké době skoro celý církevní majetek se ocitl v rukou jeho příbuzných — nepotů, mezi nimi i jeho nelegitimních dítek. Náhlá násilná smrt nelegitimního syna otřásla Alexandrem, ale opravdového pokání nečinil.

Zdá se, jako by pátý list svatého Jana platil tomuto zpohanštělému období v dějinách církevních, ba mohli bychom říci, že platí přímo zmíněnému Alexandru VI. Netřeba se diviti, že vševědoucí Ježíš Kristus už v roce, kdy svatý Jan dostal Zjevení, nehodnému nástupci svatého Petra a všem zpohanštělým kardinálům, biskupům i věřícím adresuje nanejvýš přísná slova určená původně biskupu sardskému: „Toto praví ten, jenž má sedm duchů Božích a sedm hvězd (Jehož svaté Moci podléhají všichni andělé i ti, kteří jim mají být na zemi nejpodobnější: papež, biskupové a kněží): Znám tvé skutky, že máš jméno, jakobys žil, a jsi mrtev." Před lidmi a před světem užíváš jména a ještě k tomu jména papeže, hlavy Církve, jako bys měl v sobě plnost života nadpřirozeného v milosti Boží, ale ty ve skutečnosti nadpřirozeného života posvěcující milosti v sobě nemáš. Před mýma očima jsi duchovně mrtev. „Probuď se a utvrď ostatek (to jest své podřízené v Boží Církvi), jenž jest na umření (protože jsou strženi tvým špatným příkladem), neboť neshledávám skutků tvých dovršených před Bohem svým. (V úpadku je tvoje víra, tvoje láska, všecky tvoje křesťanské ctnosti, které zvláště u tebe mají být dokonalé a vzorem pro druhé)."

„Proto pomni, kterak jsi přijal a uslyšel, a zachovávej to a učiň pokání. Nebudeš-li tedy bdíti, přijdu na tebe jako zloděj a nezvíš, kterou hodinu přijdu na tebe". (Přijal jsi apoštolský úřad, zařiď svůj život podle toho. Neobnovíš-li svůj život a s tebou všichni, kteří se odvrátili ode mne a omámeni a zaslepeni světáckým a pohanským životem spí v duchovní lethargii v celé Církvi, okusíte mé zkoušky, která náhle přijde). Na Alexandra přišlo několik nápadných navštívení Božích, která ho měla přivést k pokání. Ale nenapravil se. Na všecky ostatní v celé

Církvi po celé Evropě, kteří propadli nákaze zpohanštělého humanismu přikvačila z dopuštění Božího bouřlivá vichřice „bludů Lutherových". Otřásla stromem Církve a olámala nespočetné větve, v nichž vyschla míza nadpřirozené víry a lásky.

Církev postižená dvojím zlem, zaplavená povodní pohanského humanismu a bludy Lutherovými, Duchem svatým na církevním sněmu Tridentském začala probouzet a utvrzovat „ostatek", jenž byl na umření.

V nebezpečných dobách v patnáctém a šestnáctém století vykonaly nesmírné dílo pro záchranu Církve a světa svatí a světice Boží: svatá Kateřina Sienská, svatý Jan Kapistrán, svatý Vincenc Fererský, svatý Bernardin Sienský, svatý Ignác z Loyoly, svatý František Borgiáš, svatý Alois Gonzaga, svatý František Xaverský, svatý František Saleský, svatá Terezie od Ježíše, svatý Stanislav Kostka, svatý Jan Berchmans, svatý Petr Kanisius, svatý Jan z Kříže, svatý Filip Neri a jiní. Lodička Petrova, Církev svatá, ocitla se v prudkém vlnobití, ale nepotopila se. Co bylo mrtvé, oživlo, co bylo zkažené, se napravilo, bouře byla překonána, a Církev vyšla z ní slavnější a krásnější než kdy před tím. To proto, že uposlechla napomenutí Ježíše Krista: „Probuď se a utvrď ostatek..." V sedmnáctém, osmnáctém, devatenáctém i dvacátém století Církev upevněná a okrášlená překonává nové a nové útoky bran pekelných: nevěra, zednářství, falešná věda, násilí světských mocí a vlád mohou Církev pronásledovat, mohou Ji trýznit, mohou Ji uvádět do katakomb, ale nemohou Jí vzít Její Moc jako Matky národů, nemohou Jí vzít Její neomylnou Pravdu, nemohou Jí vzít jistotu Jejího velikého vítězství v dalším období, které bychom mohli viděti naznačené a předpověděné v šestém listě Zjevení svatého Jana.

Slovný smysl listu církevní obci ve Filadelfii.

Zj. 3, 7.

„Andělu církve filadelfijské napiš: Toto praví ten svatý, ten opravdový, jenž má klíč Davidův, jenž otvírá, a nikdo nezavře, zavírá a nikdo neotevře". Šestý list adresuje Ježíš Kristus biskupu Demetriovi ve Filadelfii na východní hranici Lydie. Filadelfia česky znamená „bratrůmilovná". Nyní se bývalá Filadelfie jmenuje Alašehr.

V původním řeckém textu „svatý" a „opravdový" je psáno se členem: ho hagios, ho aléthinos. Tím se naznačuje, že Ježíš Kristus, na něhož se přívlastky vztahují je podstatou svou „Svatost" „Pravda". Z Ježíše Krista má původ všecka svatost a všecka pravda udělovaná tvorům. Kdo z lidí chce se stát svatým, může se jím stát jenom skrze Ježíše Krista. Kdo chce být proniknut Boží Pravdou, nemůže jinak než v Ježíši Kristu, to jest v Jeho Evangeliu a v Jeho Církvi. Ježíš Kristus má všecku duchovní Moc na nebi i na zemi, jako od Otce poslaný Vykupitel a Spasitel Církve. Tato duchovní Moc je symbolicky naznačena „klíčem Davidovým", protože Vykupitel je podle těla z rodu Davidova. Jako „trůnem", tak i „klíčem" Davidovým označuje Duch svatý svrchovanou Královskou Moc Vykupitele. Prorok Isaiáš praví o novém správci paláce Davidova: „Takto mluví Pán, Bůh zástupů:.... Položím klíč domu Davidova na jeho rámě, otevře-li, nikdo nebude moci zavříti, zavře-li, nikdo nebude moci otevřít". Is. 22, 22. Archanděl Gabriel zvěstuje Panně Marii: „...Pán Bůh dá mu trůn Davida, otce jeho,... a království jeho nebude konce". Luk. I, 32. Ježíš Kristus je Král a Pán „domu Davidova" „království Davidova" Mar. 11, 10. Marně čekají nevěřící židé na jiného spasitele, na jiné království. Ježíš Kristus, Jenž jest Svatost sama, Pravda sama, Jenž má svrchovanou Božskou Moc, které nic nemůže odporovat, má svoji Církev, která jest Jeho Královstvím, do něhož se má Jeho Milostí, přičiněním věrozvěstů a dobrou vůlí slyšících skrze slovo Evangelia otevřít postupem času brána všem národům. Čas vstupu do Církve tomu kterému národu ustanovuje Ježíš Kristus „jenž otevírá a nikdo nezavře" Věrozvěstům, kterým dal Ježíš Kristus poslání a moc, nikdo ani židé jako nástroj satanův, ani peklo samo nezabrání uvedení toho kterého národa do Církve. Kdo se bude protivit Ježíši Kristu a Jeho Církvi, za tím se Mocí (klíčem) Ježíše Krista jako Soudce národů uzavrou jako za satanem brány pekelné: „jenž zavírá, a nikdo neotevře".

Zj. 3, 8.

Ježíš Kristus zná skutky filadelfijského biskupa, jako znal skutky biskupů předešlých. Jsou to skutky zasluhující veliké odměny. Biskup i jeho diecesani zachovávali přikázání Evangelia a nestyděli se za Ježíše Krista Ukřižovaného, ale vyznávali víru v Něho jako Boha a Spasitele světa. Láska jejich je

veliká, nezasluhuje výtky, ale zasluhuje odměny: „Znám tvé skutky; hle, dal jsem před tebou dveře otevřené, kterých nikdo nemůže zavříti, neboť malou máš moc a přece zachoval jsi slovo mé a nezapřel jsi jména mého". Odměnou bude věrnému biskupovi a věrné diecesi, že z Filadelfie se bude šířit Evangelium jako otevřenou branou k pohanům. Slovům věrozvěstů filadelfijských dostane se veliké Moci Boží. Tak bude bohatě vyvážena malá světská moc biskupova.

Zj. 3, 9.

Biskupovi filadelfijskému dostane se duchovního úspěchu a vítězství i nad zatvrzelými židy. Někteří se obrátí: „Hle, dám ti některé z lidu satanova, z těch, kteří praví, že jsou židé, a nejsou jimi, nýbrž lžou; hle, učiním, aby přišli a poklonili se před nohama tvýma, a poznali, že já jsem si zamiloval tebe". Židé, kteří zatvrzele odpírají uvěřit v Ježíše Krista, jsou falešnými vyznavači židovského zákona, protože nevěří prorokům, kteří o Vykupiteli všecko předpověděli. Vyplněná proroctví jsou svědectvím, že Ježíš Kristus je Vykupitel a Spasitel. Vyplněná proroctví všech starozákonních proroků jsou svědectvím proti židům, že nevěří Bohu, který mluvil skrze proroky. Zatvrzelá nevěra učinila z národa vyvoleného lid satanův. Nejsou už ve službách Božích, ale jsou ve službě satanově a proto pronásledují Církev Ježíše Krista. Pro dobré a záslužné skutky biskupa a diecese filadelfijské dostane se některým ze zatvrzelých židů milosti obrácení. Uznají Království Kristovo a stanou se jeho členy. Poznají, že v biskupovi působí Ježíš Kristus svojí Božskou Mocí a Láskou.

Zj. 3, 10. 11.

„Poněvadž jsi zachoval slovo trpělivosti mé, i já tě zachovám od hodiny pokušení, která přijde na celý okrsek zemský, aby zkusila obyvatele země. Hle, přijdu brzy; drž, co máš, aby nikdo nevzal tvé koruny". Biskup a jeho diecesani byli vždycky pamětlivi slov Ježíše Krista: „Blahoslaveni jste, když pro mne budou vás tupiti a pronásledovati a mluviti všecko zlé proti vám lhouce..." Mat. 5, 11. Za trpělivost a obětavost ve víře a v lásce k Ježíši Kristu, dostane se jim nejvzácnějšího daru: setrvání v dobrém až do konce. Přijdou těžké zkoušky, veliká pronásledování, na všecky obyvatele. „V těchto těžkých chví-

lích přijdu k vám, a dám vám duchovní vítězství nad vašimi pronásledovateli a dám vám „korunu“ vítězství v životě věčném. Nenechte se připravit o tuto korunu nestálostí ve víře a v lásce!“ Tak povzbuzuje Ježíš Kristus Filadelfiji a připojuje na konec slavný slib.

Zj. 3, 12. 13.

„Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě Boha mého a ven nevyjde již. A napíši na něj jméno města Boha svého, nového to Jerusalema, který sestupuje s nebe od Boha mého, i jméno mé nové“. Kdo se v těchto všech zkouškách osvědčí, bude apoštolským „sloupem“ ve chrámě Církve, zabezpečí své vyvolení, aby byl na věky členem Církve oslavené. Nevypadne ze spásy, neboť bude nesmazatelně poznamenán jménem „vyvoleného člena“ Města Božího, to jest Církve oslavené, Nového Jerusalema. Církev Ježíše Krista, skutečné Město Boží a Nový Jerusalem „sestupuje s nebe“, to znamená má svůj původ „v nebi“ v Ježíši Kristu, který Ji založil a v Duchu svatém, který Ji řídí a dává Jí nadpřirozený život. Ježíš Kristus poznamená vítěze nejenom jménem „vyvoleného člena Církve své“, ale poznamená ho svým novým Jménem, které dostal od Otce po dokonaném vykoupení. Je to Jméno Krále králů a Pána pánů. Jak píše svatý Pavel v listě k Filipským: „Ponížil sebe sama stav se poslušným až k smrti, a to smrti kříže. Proto také Bůh povýšil ho a dal mu jméno, které jest nade všecko jméno, aby ve jménu Ježíšově pokleklo veškeré koleno, nebešťanů, pozemšťanů i těch, kteří jsou v podsvětí „a aby každý jazyk vyznal, že Pánem jest Ježíš Kristus ke slávě Boha Otce“. Fil. 2, 8 — 11.

Prorocký smysl šestého listu o šestém nejslavnějším období církevních dějin.

Šestý list ve slovném smyslu obrazí stav diecese, kde Ježíš Kristus, Král, Jenž jest Svatost a Pravda, vládne uprostřed svých milovaných a milujících duší, které používají Jeho Božské Moci k největšímu rozšíření Jeho Božského Království.

V prorockém smyslu možno viděti v šestém listě šesté období církevních dějin. Církev nezůstala v hlubokém úpadku a smrtelné lethargii pátého období. Probuzena Duchem svatým po sněmu Tridentském, utvrdila na všech stranách ostatek, který zbyl po

bouřlivé vichřici lutheránských a jiných bludů v šestnáctém století a nastoupila cestu do nového slavného období svých dějin, do období, kdy Království Ježíše Krista dobude vítězství nade všemi národy.

Na toto období se musí Církev i svět připravit „pokušením", to jest tříbením satanovým: „Já zachovám tě (Církvi) od hodiny pokušení, která přijde na celý okrsek zemský, aby zkusila obyvatele země". Po sněmu Tridentském jest (při šestém zatroubení anděla Zj. 9, 15.) ustanovena Vůlí Boží doba tříbení Církve spolu s tresty na národech za bludy lutheranismu a za všecko, co z něho v pozdějších stoletích vzešlo. Tuto zkoušku „pokušení" Církev vítězně překoná a pak Jí nastane slavné období proniknutí ke všem národům a přemožení bludů a rozkolů.

Církev v tomto období svého triumfu nade všemi národy stane se Filadelfií — Láskou bratrskou — jednou Rodinou národů — jedním Ovčincem Kristovým. Církev v tomto období pronikne „Svatost" a „Pravda" Ježíše Krista. Ježíš Kristus, předpověděný od proroků jako Božský Král z rodu Davidova se svrchovanou Mocí „klíčů" v „domě Davidově", to jest v Církvi — Království Mesiášově, otevře v tomto období dokořán brány svého Království pro všecky národy, a v něm své Srdce pro všecky duše. Satan, který z dopuštění Božího v době tisíc a devíti set let dějin Církve stál u brány a dělal nejtěžší překážky národům, sváděl je hříšným materialismem a tak se snažil národům uzavřít bránu vstupu do Církve, ten nyní bude sám uzavřen do pekelné propasti Královskou Mocí (klíčem) Ježíše Krista. Moc Ježíše Krista se ukáže světu jako Moc svrchovaná — Božská. Co otevře, nikdo nebude moci zavříti, a co zavře, nikdo nebude moci otevříti. Církev bude otevřena, brány pekelné budou zavřeny až do období vystoupení Antikristova před koncem světa. Zj. 20, 3. Tehdy na určitou, blíže neznámou, ale nepříliš dlouhou dobu dostane peklo moc naposled tříbit Církev.

„Znám tvé skutky" Církvi, za tři sta devadesát jeden rok (Zj. 9, 15.), kdy jsem dal branám pekelným vůli, aby všemožným způsobem: nejhoršími bludy, hmotařskou nevěrou a bezbožností, nejhorším násilím — vyzkoušely pevnost tvé víry a stálost tvé lásky. „Neboť máš malou moc" světskou v tomto období. Svět ti ponechal jen nepatrné území pro Církevní stát, v němž máš symbol neodvislosti od panovníků a vlád pozemských. Nemáš vojska, nemáš politické moci, jsi bezbranná. A přece zachovala jsi slovo Mé (obhájila jsi Má přikázání před

celým světem) a nezapřela jsi Jména Mého (vyznala jsi vždy a všude víru ve Mne jako jediného Spasitele a Krále národů). „Hle, dám ti některé z lidu satanova, z těch, kteří praví, že jsou židé, a nejsou jimi, nýbrž lžou; hle, učiním, aby přišli a poklonili se před nohama tvýma, a poznali, že já jsem si zamiloval tebe." Odměnou tvé veliké víry a lásky bude, milá Církvi, nejenom že ti přivedu národy pohanské, ale způsobím, že i ze zatvrzelých židů někteří uvěří. Další odměnou bude, že ti neuškodí „hodina pokušení, jež přijde na celý okrsek zemský, aby zkusila obyvatele země" ani v nejhorším stadiu „posledních sedmi misek hněvu Božího", kdy se ukončí doba trestů a tříbení. Neuškodí ti tato těžká zkouška, „poněvadž jsi zachovala slovo trpělivosti mé", jak jsem je naznačil v Evangeliu: „Blahoslaveni, kteří protivenství trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest království nebeské. Blahoslaveni jste, když pro mne budou vás tupiti a pronásledovati a mluviti všecko zlé proti vám lhouce; radujte se a plesejte, neboť odplata vaše hojná jest v nebesích". Mat. 5, 10. 11. „Hle, přijdu brzy; drž, co máš, aby nikdo nevzal tvé koruny". Čas plyne rychle a přijde konečně okamžik, kdy ujmu v tobě, Církvi, vládu nade všemi národy jako jejich jediný, pravý a uznaný Král. Připravuj se co nejlépe vírou a láskou, abys měla zasloužený podíl na mé Kralovské Slávě. „Kdo zvítězí, toho učiním sloupem v chrámě Boha mého a ven nevyjde již." Statečné a horlivé spolubojovníky v tomto období vyznamenám a odměním, že je učiním „sloupy" (horlivými apoštoly) v duchovním Chrámě Mého Božského Srdce i ve skutečném chrámě Své Církve. Budou nesmazatelně a na věky zapsáni v Mém Srdci, které bude zvláště v tomto období otevřeno jako „Svatý Chrám Boží" všem lidem dobré vůle. V tomto období dám vznik a umožním největší rozšíření úcty Svého Nejsvětějšího Srdce jako Stánku, v Němž možno přebývat s Nejvyšším. „Kdo vejde" to jest, kdo se cele a bez výhrady zasvětí Mému Srdci, zůstane v Něm a „ven nevyjde již".

„A napíši na něj jméno města Boha svého, nového to Jerusalema, který sestupuje s nebe od Boha mého..." Zde Ježíš Kristus v prorockém symbolu „města Božího" a „nového Jerusalema, který sestupuje s nebe" naznačuje pro toto období, že Jeho spolubojovníci a vítězové oddaní a zasvěcení Jeho Srdci budou také poznamenáni Jménem Panny Marie, v Jejímž Srdci mají příbytek všichni vyvolení Boží. Panna Maria jako

Matka Církve je duchovním — Církev skutečným — „Městem Božím“ a „Novým Jerusalemem“. Možno tu viděti symbolické ohlášení, že ve vítězném období Církve bude vedle Nejsv. Srdce mít druhé nejpřednější místo a úkol Srdce Panny Marie. „Bude sestupovat.“ Jsme svědky, jak za posledních sto let několikrát sestoupila Matka Boží s nebe na tuto zemi s nejpožehnanějším účinkem. Papež Pius XII. zasvětil celý svět Nejčistšímu Srdci Panny Marie. Blíží se triumf Ježíše Krista a Jeho Církve nade všemi národy. Matka Boží je ustanovena, aby lidstvo připravila na přijetí Božského Krále. (Introit na svátek Zjevení Panny Marie v Lurdech 11. února.)

Slovný smysl listu církevní obci v Laodicei.

Laodicea bylo město ve Frygii, nedaleko ústí řeky Lyka do Meandra. Dnes je tam vesnice Eskihissar. Po horlivosti přicházívá někdy vlažnost. V Laodicei byla v počátcích horlivost pro Evangelium. Ale později nastal úpadek do vlažnosti. Vlažnost je velikým hříchem proti lásce k Ježíši Kristu. Jméno „Laodicea“ znamená česky „soud nad lidem“.

Zj. 3, 14.

Ježíš Kristus pronáší k biskupu v Laodicei i k jeho diecesanům nejpřísnější výtku a důtku: „Andělu církve laodicejské napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a opravdový, počátek tvorstva Božího:“ .... Sebe nazývá Ježíš Kristus jménem „Amen“. „Amen“ v hebrejské řeči znamená potvrzení správnosti: „tak jest“. V ústech Ježíše Krista znamená Božské potvrzení správnosti Jeho slov, přikázání i přislíbení. Jest tedy „amen“ pečetí pravdivosti Božího slova. Ježíš Kristus jest živé Slovo Boží a jest také živé Božské Amen, živá Pečeť Pravdy, protože je Pravda sama. Z Božské Pravdivosti Ježíše Krista vyplývá důsledek, že On je ke každé věci spravedlivé i nespravedlivé svědek (to jest: soudce) nejlepší: „věrný a opravdový“. Za svého života na zemi byl Ježíš Kristus věrným a opravdovým svědkem slov Otcových. On jediný je dokonale znal, správně je předkládal lidem, žádal jejich dokonalé plnění a spravedlivě odsuzoval jejich nezachovávání: „Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského, nýbrž kdo činí vůli Otce mého, jenž jest v nebesích, ten vejde do království nebeského.“ Mat. 7, 21. Ježíš Kristus, Božský Visitátor Církve, je svědkem

věrným a opravdovým dobrých i zlých skutků Jejích představených i věřících. Ježíš Kristus jest „počátek tvorstva Božího" To znamená, že skrze Něho se stalo první stvoření všeho tvorstva a skrze Něho stalo se i druhé stvoření vykoupených duší Duchem svatým. Vykoupené a Duchem svatým posvěcené duše v Církvi svaté jsou ve zvláštním a nejkrásnějším smyslu „tvorstvem Božím". „Tvorstvo Boží" je majetkem Ježíše Krista, jemuž patří jako Tvůrci „skrze něhož všecky věci povstaly, a bez něhož nepovstalo nic z toho, co povstalo". Jan 1, 3. a Jemuž patří jako Vykupiteli, který dal těm, „kdožkoli ho přijali, moc státi se dítkami Božími, — kteří se zrodili nikoli z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, nýbrž z Boha." Jan 1, 12. 13. Proto má Ježíš Kristus nejvyšší právo soudit.

Zj. 3, 15.

„Znám tvé skutky, že nejsi ani studený, ani horký. Ó bys byl studený nebo horký; takto však, poněvadž jsi vlažný, a nejsi ani horký, ani studený, vyvrhnu tě z úst svých." Biskup a jeho diecesani jsou na visitačním soudě Božím shledáni ve stavu vlažnosti. Tuto vlažnost dokazují skutky biskupa a jeho diecesanů. Co to znamená vlažnost? Víra spojená s láskou k Ježíši Kristu je „horká" vroucí, horlivá ve všech skutcích malých i velkých, vůči Bohu i vůči bližnímu. Kde zůstala sice víra, kde zůstalo snad i vědomí povinnosti lásky, ale kde místo horlivosti v konání dobrého a potírání zlého se dostavila liknavost, tam panuje vlažnost. Kde je nevěra, kde není žádné lásky k Ježíši Kristu, tam je studenost. Ale kdo je duchovně „studený", ten alespoň může uvést důvod a příčinu: „Protože nevěřím, proto ani nemiluji." Kdežto vlažný věří, ví, že má povinnost milovat a lásku horlivostí projevovat, ale nedbá. Proto vina „vlažného" je větší a trestuhodnější než vina „studeného", který je duchovně mrtev. Tak byl vinnen biskup laodicejský. Nesnažil se o nejvyšší dokonalost křesťanskou, ke které byl povolán a ke které se mu dostávalo Milosti Boží. Jeho těžké provinění je vlažnost v lásce k Ježíši Kristu.

Zj. 3, 16.

Ježíš Kristus hrozí, že za velké provinění vlažnosti, nenapraví-li se, přijde veliký a nejtěžší trest Boží: „Vyvrhnu tě z úst svých", to znamená: má ústa už tebe nebudou nazývat

„mým", přestaneš mít podíl na bohatství Mé Milosti i na životě věčném."

Zj. 3, 17.

Biskup se klamně domnívá, že jeho vysoký úřad zabezpečuje mu sám sebou právo na Milost Boží i na život věčný. Jeho diecesani se domnívají, že katolická víra i bez skutků lásky k Bohu a k bližnímu jim stačí ke spáse. A zatím, skutečnost je taková, že biskup i diecesani jsou bez zásluh pro věčný život, že o ně se sami denně připravují právě svojí vlažností, nedbalostí a pohodlnou leniností. Před tváří Ježíše Krista biskup i diecesani jsou duchovní žebráci: „Neboť pravíš: Jsem bohat, ano zbohatnul jsem a ničeho nepotřebuji; a nevíš, že jsi nešťastník a ubožák, chudý a slepý a nahý." Biskup i věřící v Laodicei žili v blahobytu, který snad je ukolébával v myšlence, že blahobyt je Božím požehnáním a že tedy Pán Bůh je s nimi spokojen, jenom když mají jméno křesťanů a když na venek vykonávají své křesťanské povinnosti. Utěšovali se domněnkou, že dokonalost a horlivost je jenom pro svaté. Nevyhledávali příležitosti ke skutkům tělesného a duchovního milosrdenství. Nepovažovali za přísnou povinnost starat se o spásu duše svých bližních. Odříkání, sebezápor, duchovní chudoba, následování Krista Pána v nepříjemných ctnostech ponechávali aspirantům svatosti. Za to nebáli se dobrovolných a vědomých přestupků Božích přikázání, aby si zpříjemnili pozemský život. To byla vlažnost, láska skomírala, ale sebevědomí zůstalo; mám všecko: pro tělo blahobyt, pro duši mám katolickou víru, nic mi nechybí a ničeho nepotřebuji. A zatím: základ duchovního blaha a štěstí, láska a Milost, které spojují duši s Bohem byly pryč. A bez lásky a bez Milosti je duše, jako dům po vyhoření: jsi nešťastník a ubožák, protože's ztratil poklad v Bohu. Jestli kdo zasluhuje politování, jsi to ty. Nejsi tedy bohatý, ale jsi žebrák vlastní vinou, neboť máš poklady Milosti a zásluh ve ctnostech na dosah ruky. Jsi slepý, nevidíš na cestu k nebi: „Kdo chce za mnou přijíti, zapři sebe sám, vezmi kříž svůj na sebe a následuj mne. Neboť kdo by chtěl život svůj zachovati, ztratí jej; kdo by však ztratil život svůj pro mne, nalezne jej." Mat. 16, 24. 25. „Jsi slepý vlastní vinou, neboť máš světlo víry, a přece se nedíváš na všecky věci, sub specie aeternitatis" „co mi to nebo ono bude platit na věč-

nosti". „Jsi nahý" vlastní vinou, protože těžkými hříchy ztrácíš „bílé roucho" nadpřirozeného života dítka Božího a nestaráš se, abys hodným přijetím svátosti pokání ztracené roucho zase oblékl.

Zj. 3, 18.

„Radím ti koupit si ode mne zlato ohněm zkušené, abys zbohatnul..." Vlažnému biskupovi Ježíš Kristus radí pokání a obrácení od vlažné lásky k horlivé lásce. Vroucí a vytrvalou modlitbou musí si především zjednat (koupit) zlato lásky k Ježíši Kristu. Láska k Bohu se obnovuje v duši dokonalou lítostí (zkouší se „ohněm" utrpení), kajícným vyznáním hříchů a polepšením života. Bohatství zlata „lásky" se rozmnožuje vytrvalým cvikem v křesťanských ctnostech zvláště lásky k Bohu a bližnímu: „abys zbohatnul". Konverse od těla, světa a ďábla k Bohu ve svátosti pokání dává duši „bílé roucho" nadpřirozeného života dítka Božího a právoplatného dědice blaženosti věčné. Světlem Darů Ducha svatého (mastí k pomazání duchovního zraku) otevírají se oči křesťana k oceňování všech věcí podle skutečné jejich ceny a hodnoty: „Quid hoc ad aeternitatem?"

Zj. 3, 19.

„Já kárám a trestám ty, které miluji; buď tedy horlivý a učiň pokání." Pokárání, kterého se biskupu dostalo, je vzácnou milostí. Ježíš Kristus nepřestal biskupa milovat. A proto ho vybízí k napravení toho, co zanedbal. Nedbalostí biskupovou i jeho diecesanů utrpěly zájmy Boží, trpěla čest a sláva Boží, hynuly duše. Proto se musí přičinit, aby pro zájmy Boží, pro spásu duší vykonal co nejvíce: „buď tedy horlivý... „Učiň pokání", vykonej duchovní obnovu svou a svých věřících exerciciemi, misiemi. Je chvíle rozhodná. Ježíš Kristus potřebuje horlivých duší, aby jimi mohl naplnit a ozdobit nebe. Ježíš Kristus potřebuje zlata horlivých a svatých duší, aby je bez obavy mohl zkoušet „ohněm" utrpení a pronásledování.

Zj. 3, 20.

„Hle, stojím u dveří a tluku; jestliže kdo uslyší hlas můj a dveře mi otevře, vejdu k němu a budu večeřeti s ním a on

se mnou." Ježíši Kristu záleží na každé duši. Každou volá k pokání. Klíčem k srdci člověka je svobodná vůle. Tento klíček je úplným vlastnictvím člověka. Otevře srdce, komu chce, komu nechce, neotevře. Božský Přítel, Host a Král přichází ke dveřím srdce, tluče na dveře hlasem svědomí, slova Božího, napomínáním rodičů, duchovních i světských představených, tresty, utrpením. Žádá o vpuštění do nitra duše, kam přináší Pokoj, Radost, Naději věčného života. „Hlas" Božského Přítele, Hosta a Krále je plný touhy. Chce být přijat ochotně a s největší láskou. Chce kralovat v maličkém království lidského srdce. Ale jen On Sám jediný. Když duše skutečně uposlechne hlasu svého Krále a otevře, když vyžene všecky nepravé krále, všecky vášně a náruživosti a připraví trůn lásky pro svého Spasitele, ujme se vlády On a učiní duši dokonale šťastnou. A toto nejvyšší štěstí omilostněné duše je „duchovní večeří" — hostinou. Duše se sděluje, oddává se vším co má, svému sladkému Královskému Hostu, a On zase sděluje a dává duši, Sebe.

Zj. 3, 21.

„Kdo zvítězí, tomu dám seděti s sebou na trůně mém, jak i já jsem zvítězil a posadil jsem se s Otcem svým na trůně jeho." Vítězství duše závisí od jejího spojení s Ježíšem Kristem. Proto je třeba katolické víry, která křtem svatým spojuje pokřtěného s Ježíšem Kristem. Proto je třeba svatého přijímání Těla a Krve Ježíše Krista ve svatém přijímání, kterým se spojení udržuje, upevňuje a na nejvyšší míru zdokonaluje. Na zemi poskytuje křesťan své srdce za trůn Ježíši Kristu Králi. V nebi Ježíš Kristus, Král dá duši „seděti s Ním" na trůně Slávy Otcovy. Ovšem triumfální cesta s této země až k trůnu Boží Slávy je cesta křížová. Ježíš Kristus po ní šel s nesmírnou Láskou k Otci a k nám. Tak zasloužil i svému Člověčenství Božské Slávy na pravici Boha Otce. Po cestě křížové vede za Sebou a k Sobě každou věrnou duši i celou Církev.

„Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím." V sedmém listě končí se duchovní cvičení, ve kterých Ježíš Kristus Duchem svatým naznačuje na příkladech sedmi biskupů a církevních obcí, čeho si přeje a čeho si nepřeje v jejich duchovním životě. Ty, kteří plní Jeho přání, nazývá Vítězi. Tak ukazuje, že život člověka na zemi má jediný smysl a účel: nadpřirozenou láskou vydobýt si věčnou Lásku Boží.

Prorocký smysl sedmého listu o posledním období vnitřních dějin Církve.

Po tisíciletém období největšího rozkvětu a rozšíření Církve mezi všecky národy nastane zvlažnění v lásce k Ježíši Kristu. Mnozí z Církve učící i slyšící budou se domnívat, že jsou dobrými členy Církve, když zevně k Ní náleží, když plní určité povinnosti, které jim Církev ukládá. Ale nejlepší Svědek Vůle Otcovy Ježíš Kristus, Tvůrce i Obnovitel lidstva, ukazuje na svém duchovním teploměru, že láska hluboko klesla, až na velmi nebezpečnou mez duchovní vlažnosti: „Znám tvé skutky, že nejsi ani studený, ani horký. Ó bys byl studený anebo horký; takto však, poněvadž jsi vlažný, a nejsi ani horký, ani studený..... Buď tedy horlivý a učiň pokání.“ Nevíme, zda-li biskup v Laodicei poslechl. Ale Církev Ježíše Krista na konci dějin světa určitě uposlechne všech rad svého Božského Spasitele a Ochránce, který se pro toto období nazývá jménem „Amen“ na znamení, že On tímto posledním obdobím uzavře dějiny Církve a dějiny světa.

Církev si zjedná (koupí) za vroucí modlitby k Duchu svatému „zlato“ vroucí lásky k Ježíši Kristu. Takové „zlato“, které obstojí v „ohni“ zkoušek a tříbení za pronásledování Církve Antikristem, který v tomto období dostane do rukou všecku moc satanovu, aby Církev zničil. Právě pronásledování Antikristovo dá přemnohým věřícím příležitost, aby nejtěžším utrpením z lásky k Ježíši Kristu dosáhli největší svatosti, dokonalosti a stali se důstojnou korunou Církve. Horlivým přijímáním svátostí budou „bílá roucha“ věřících stále zvyšovat svoji čistotu a lesk. „Mast na oči“ — Dary Ducha svatého: dar rozumu, dar moudrosti, dar rady, dar síly, dar umění, dar pobožnosti, dar bázně Boží budou vyprošovány a Duchem svatým rozdávány v nebývalé míře.

Vždyť Církev si bude vědoma, že se nalézá v posledním období svých dějin. I když nebude vědět určitý okamžik příchodu Ježíše Krista k soudu, ale bude tušit, že „stojí u dveří a tluče“. A Církev bude se připravovat otevřít Mu dveře, aby mohl vejít jako Božský Ženich ke své věrné Nevěstě, která s nedočkavou touhou po dokonaném boji spojí se s Ním ve věčném Objetí. Svatební Hostina bude trvat na věky: „Jestliže kdo uslyší hlas můj a dveře mi otevře, vejdu k němu a budu večeřeti s ním a on se mnou.“

Zvítězí spolu s Církví každý, kdo se Jí bude věrně držet, i když bude nejvíc pronásledována, pohrdána, mučena, usmrcována, kdo bude bez váhání a bez pochybností věřit, čemu vedena Duchem svatým učí, kdo bude horlivě konat, co Ona — jako Nevěsta Krále králů a jako Matka národů zrozená pod Křížem z bolestí Spasitele a Jeho Bolestné Matky — přikazuje a poroučí.

„Kdo má ucho, poslyš, co Duch praví církvím." V sedmi prorockých listech vidíme, jakoby znázornění sedmera různého stavu, jaký bude během staletí v Církvi Ježíše Krista: buď stav opuštěné první největší lásky k Ježíši Kristu, nebo stav bohatství milosti a lásky Boží uprostřed pronásledování, nebo stav veliké učitelské horlivosti uprostřed nezaviněných a konečně přemožených bludů, stav horlivé služby Boží v sousedství s úhlavním nepřítelem Církve, stav zmrtvělosti v opravdovém křesťanském životě, stav zevnější bezmocnosti, ale největší duchovní moci podmaňující Ježíši Kristu celý svět, konečně stav zvlažnělosti napravené pokáním.

Zrcadlo pro všechny, kteří vedou a vychovávají.

Znázorněné vnitřní stavy církevních obcí v Malé Asii i stavy celé Církve v sedmi dějinných obdobích jsou a mají být duchovním zrcadlem všem církevním představeným všech dob a všech národů: papežům, biskupům, farářům, řeholním představeným, všem kněžím a konečně i všem věřícím: otcům, matkám, učitelům, vychovatelům mládeže, všem, kteří mají od Boha uloženou zodpovědnost za duchovní stav svých svěřenců vzhledem k jejich věčnému cíli v Ježíši Kristu.

Hranice dějinných období.

Je pochopitelné, že dějinná období znázorněná v listech nemají v dějinách Církve hranice přesně vymezené, poněvadž přechod z jednoho období do druhého je zcela ponenáhlý.

ZJEVENÍ O ZEVNĚJŠÍCH OSUDECH CÍRKVE KRISTOVY.

(SOUDY A TRESTY BOŽÍ OČISŤUJÍ CÍRKEV, A JEJÍ NEPŘÁTELE NUTÍ K POKÁNÍ.)

2. VIDĚNÍ SEDMI PEČETÍ.

Nebeský soudní dvůr.

Pozvání Boží ke vstupu do nebe — Symboly Bytosti Boží — Zástupcové Starého i Nového Zákona — Trůn Boží a jeho okolí v symbolech — Moře, symbol národů řízených Prozřetelností Boží — Živočichové, jako symboly tvorstva pozemského — Oslava Tvůrce a Pána všehomíra.

Zj. 4,

1. Potom jsem uviděl, a hle, dveře otevřeny v nebi, a hlas první, který jsem byl uslyšel, an mluví se mnou jako hlas trouby, pravil: „Vystup sem a ukáži tobě, co musí se státi potom."

2. A hned přišel jsem u vytržení mysli. A hle, trůn stál v nebi, a na trůně někdo seděl.

3. A ten, jenž seděl, byl podoben na pohled jaspisu a sardisu, a duha byla kolem trůnu podobná na pohled smaragdu.

4. A kolem trůnu byly dvacet čtyři trůny a na těch trůnech (viděl jsem) dvacet čtyři starce, ani sedí oblečeni v roucha bílá a mají koruny zlaté na hlavách svých.

5. A z trůnu vycházely blesky a hřmění a hromobití, a sedm lamp hořelo před trůnem; jest to sedm duchů Božích.

6. A před trůnem (bylo) jako moře sklenné, podobné křišťálu a uprostřed trůnu i kolem trůnu čtvero živočichů plných očí zpředu i vzadu.

7. A živočich první (byl) podoben lvu a druhý živočich podoben teleti a třetí živočich měl tvářnost lidskou a čtvrtý živočich byl podoben orlu letícímu.

8. A ti čtyři živočichové měli každý šest křídel a vně kolem i uvnitř byli plni očí a bez ustání dnem i nocí říkali: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, jenž byl a jenž jest a jenž přijde.

9. A když ti živočichové vzdávali slávu a čest a díky tomu,
jenž seděl na trůnu a jenž žije na věky věků, 10. dvacet čtyři
starci padali před tím, jenž seděl na trůně a klaněli se tomu,
jenž žije na věky věků, a skládali koruny své před trůnem ří-

kajíce: 11. „Hoden jsi, Pane a Bože náš, aby se ti dostalo slávy a cti i moci, neboť ty jsi stvořil všecky věci a z vůle tvé byly a stvořeny jsou.“

*

Napřed visitace, potom soud a tresty.

V sedmi listech od Ježíše Krista jednotlivým obcím a celé Církvi je obsažena důtklivá výzva Ducha svatého: Ježíš Kristus stále visituje svoji Církev a celý svět, pronáší svůj soud nad hodnými i nehodnými a určuje tresty. Buďte připraveni na Jeho příchod, mějte všecko v nejlepším pořádku, jak církevní představení tak i věřící. Mějte dokonalou lásku, živou víru, konejte dobré skutky, hleďte si práce pro rozšíření Království Božího, buďte trpěliví v soužení a pronásledování. Netrpte bludů, chraňte se smrtelné lethargie hříchů i vlažné ochablosti. Varujte se, abyste nehřešili modlářstvím, to jest abyste nevzdávali úctu, která patří Bohu, stvořeným věcem, chraňte se mravní nečistoty, které se oddávají pohané. Dbejte, abyste měli bohatství Milosti Boží a dobrých skutků, vykonaných v Milosti Boží. Pak se nemusíte bát Visitace Ježíše Krista, nemusíte se bát Jeho soudu, nemusíte se bát trestů, které ukládá nehodným ve své Církvi i hříšníkům celého světa. To, co jest trestem pro nehodné, pro věrné Jeho jest jenom zkouškou spojenou s velikými zásluhami pro nebe.

Pozvání a pozdvižení do nebe.

Svatému Janovi dostalo se celého Zjevení v oné památné neděli, o níž se zpočátku zmínil. Po dání sedmera listů v pokračujícím vidění sv. Jana nastala nová extase. Mocí Ducha svatého byla duše apoštolova uchvácena a soustředěna na symbolické obrazy. V nadpřirozeném duchovním nazírání viděl otevřené nebe. Hlas Kristův ho pozval, aby vstoupil branou do nebe. Tím je naznačeno, že Ježíš Kristus otevřel lidem nebe, že Jeho volání a Jeho hlas nás do nebe zve a Jeho milost nás tam pozdvihuje.

Nemusíme závidět apoštolovi. I když se nám nedostane takového vytržení a nazírání, jakého se dostalo jemu, můžeme si i my otevřít bránu nebe a dostati se k Trůnu Božímu. Je

to modlitba, která nás pozdvihuje z prachu této země až do nebe. Mše svatá přenáší nás až k Trůnu Božímu, svaté přijímání nás úplně spojuje s Ježíšem Kristem a dává nám slyšeti Jeho hlas v tajemných rozhovorech po svatém přijímání.

Zj. 4, 1.

Ze čtvrté, páté kapitoly a z celého Zjevení musí se i nevěřící přesvědčit, kdo je Pánem.

„Potom jsem uviděl, a hle, dveře otevřeny v nebi, a hlas první který jsem byl uslyšel, an mluví se mnou jako hlas trouby, pravil: „Vystup sem a ukáži tobě, co se musí státi potom." Všecko toto: „otevřené dveře v nebi" „hlas jako trouby" i všecko to, co bude sv. Jan dále líčit, není skutečnost, nýbrž jen symbolické obrazy v představě apoštolově. Symbolickými obrazy se skutečnost naznačuje. Především se svatému Janovi ukazuje symbolicky Bytost Boží, Trůn Boží a jeho okolí, oslava Boha jako Tvůrce a Pána všehomíra. To je obsahem čtvrté kapitoly. V kapitole páté je symbolicky v obraze znázorněno, že Beránek, Ježíš Kristus, jsa od Boha Otce ustanoven svrchovaným Králem národů, má od Otce vševědoucí známost o budoucích soudech Božích nad národy a pravomoc k jejich vykonání, aby se národy staly Královstvím Božím na zemi. Postupné vykonávání soudů Božích nad národy, aby opustily tábor satanův a podrobily se vládě Ježíše Krista, Krále — bude obsahem dějin Církve a světa. A tyto dějiny Církve a světa budou obsahem Zjevení: „co se musí státi potom". V hlavních rysech ukáže Duch svatý v symbolickém zastření několikatisíciletou budoucnost Církve a světa, nechá sv. Jana předložit národům v jediné, rozsahem nepatrné, knize vševědoucí pohled Boží až ke hranicím času a věčnosti. Najde se někdo, kdo by ještě — po přečtení výkladu Zjevení — mohl pochybovat o Božském původu této knihy a celého Písma svatého, najde se někdo, kdo by mohl pochybovat o tom, že ústřední Osoba Zjevení, Ježíš Kristus, je také ústřední Osobou Dějin světa, Božský Král a Pán všech národů a že Jeho Církev je Jeho Královstvím, které i když je na tomto světě, není s tohoto světa? Rozumně pochybovat nelze.

Zj. 4, 2. 3.

Krásný význam barev.

Ve vidění svatého Jana nastává zmíněné mocné vytržení mysli: „A hned přišel jsem u vytržení mysli. A hle, trůn stál v nebi, a na trůně někdo seděl. A ten, jenž seděl, byl podoben na pohled jaspisu a sardisu, a duha byla kolem trůnu podobná na pohled smaragdu." „Jenž seděl na trůně" byl Bůh Otec (vzhledem k 5. kapitole), symbolisovaný ve svých vlastnostech leskem a barvou drahokamů. Křišťálová jasnost jaspisu-diamantu (Zj. 21, 11.) symbolisuje Boží Svatost, plamenná barva sardisu neboli karneolu naznačuje trestající a očišťující Boží Spravedlnost. Smaragdový-zelený lesk duhy značí Milosrdenství Boží k hříšníkům. Zelená barva je barvou naděje. Každý hříšník má v Božím Milosrdenství naději spásy. Symbolika zelené barvy je vzata z pole. Rolník vidí zelené osení na poli a má naději, že sklidí bohatou úrodu. Křesťan, který se utíká k Milosrdenství Božímu pokáním, má naději, že se mu dostane Milosti odpuštění hříchů a posvěcení duše. V dobře přijaté svátosti pokání s lítostí a opravdovým předsevzetím má hříšník záruku, že Svatost a Spravedlnost Boží nenajdou už na něm, zač by ho musily stíhat a trestat. Svatost, Spravedlnost a Milosrdenství Boží, symbolisované barvami jasného jaspisu, plamenně-červeného sardisu a zeleného smaragdu, jsou vlastnosti, které jsou velice důležité při vykonávání soudu Božího nad světem. Zvláštní postavení smaragdové duhy kolem celé Bytosti Boží připomíná všem lidem a všem národům ve všech dobách, že v dějinách světa Milosrdenství Boží ze všech Božích vlastností zvláště se projevuje.

Zj. 4, 4.

Přímluvci Církve.

„A kolem trůnu byly dvacet čtyři trůny a na těch trůnech viděl jsem dvacet čtyři starce, ani sedí oblečeni v roucha bílá a mají koruny zlaté na hlavách svých." Přísedícími Božího Soudu jsou: dvanáct patriarchů Starého Zákona a dvanáct apoštolů Zákona Nového. Patriarchové jsou zástupci všech věrných členů vyvoleného národa a jsou zároveň svědky Božích přislíbení tomuto národu daných, že z něho vzejde světu Vykupitel a Jeho věčné Království-Církev. Apoštolé jsou zástupci všech věrných členů Církve-Království Ježíše Krista a jsou zároveň svědky, že

se přislíbení Boží vyplnila na Ježíši Kristu a ustavičně se plní na Jeho světové říši — Církvi, která podrobuje svému Božskému Králi jeden národ po druhém, až Mu je podrobí všecky. Patriarchové a apoštolé tvoří soudní senát Boží. Jejich činnost záleží v tom, že mají právo mocné přímluvy u Ježíše Krista. Pro pronásledovanou Církev v době svatého Jana i později byla v tomto vidění veliká útěcha. Takoví přímluvci nedají Církvi zahynout.

Bílým oděvem je symbolisováno vítězství, radost a sláva patriarchů, apoštolů i všech ostatních svatých. Koruny na hlavách připomínají, že ti, kteří pro Království Kristovo trpěli, v nebi s Ním kralují. Tak se plní přislíbení Ježíše Krista dané v listech: „Kdo zvítězí, tomu dám seděti s sebou na trůně mém, jakož i já jsem zvítězil a posadil jsem se s Otcem svým na trůně jeho." Zj. 3, 21.

Zj. 4, 5.

Ne, že by u Trůnu Božího skutečně byly blesky, hřmění a hromobití.

„A z trůnu vycházely blesky a hřmění a hromobití, a sedm lamp hořelo před trůnem; jest to sedm duchů Božích." Jako na hoře Sinaji i zde „blesky a hřmění a hromobití" značí svrchovanou Zákonodárnou i Soudcovskou Moc Boží. Bůh dal všem rozumným tvorům svá přikázání, a bude všecky soudit z jejich plnění a zachovávání a to nejenom na konci světa, nýbrž i během dějin světa. Blesky symbolisují Boží přikázání. Blesk vrhá ostré světlo, vychází takřka z ruky Boží. Boží přikázání vrhá ostré světlo na tu nebo onu věc Bohem přikázanou nebo zapovězenou. Hřmění naznačuje hlas svědomí, které ustavičně provází plnění i neplnění Božích přikázání, vepsaných do duše, připomínaných slovem Božím z Písma svatého, z kázání, z napomínání rodičů a představených. Hromobití symbolisuje tresty Boží. Když si člověk nedá posvítit bleskem Božího přikázání ke správnému jednání, neuposlechnuté Boží přikázání zasáhne neposlušného a stane se mu trestem, bitím hromu Božího. Hříšník, jednotlivec nebo společnost, národ, porušením Božího zákona chce zasáhnout Boha a Jeho řád, Jím ustanovený pořádek. Jenomže rušitel je příliš malý. Nevyšine z kolejí Boží řád, ale sám sebe, nezpůsobí poruchu Bohu, ale zaviní a přivodí katastrofu sobě. Nejenom jednotlivci, ale celé národy chtěly odstranit z Božích přikázání nerozlučitelnost manželství, šesté a deváté přikázání

vůbec, víru v Božství v Ježíše Krista, víru v Církev Jím zřízenou a konečně byly na nejlepší cestě vzepřít se všem Božím přikázáním. Zmaterialisované společnosti lidské ničím nebyla povinnost věřit v Boha, tak jak On sám chce v neporušitelné Pravdě Bohem zjeveného náboženství, ničím nebyla povinnost světit nade všecko Jméno Boží, světit den sváteční... A výsledek: rány namířené proti Bohu a Jeho pořádku se obrátily jako blesky proti člověku. Hříchy a zločiny naplnily celý svět a staly se lidstvu metlou, jak je naznačeno v symbolickém obraze „Sedmi misek hněvu Božího".

Odznaky archandělů.

„Sedm lamp" hořících před Božím Trůnem symbolisuje sedm nejpřednějších andělů, archandělů, kteří mají od Boha úkol starati se o duchovní záležitosti Církve a světa. Kníže všech andělů, archanděl Michael má na starosti Církev, je Jejím ochráncem. Archanděl Gabriel má úkol zprostředkovati a opatrovat Zjevení Boží, je to anděl proroků (Zj. 22, 9.). Duchovní záležitosti Církve a světa jsou symbolicky naznačeny světlem lamp.

Zj. 4, 6.
Moře, symbolem národů řízených Boží Prozřetelností.

„A před trůnem bylo jako moře sklenné, podobné křišťálu a uprostřed trůnu i kolem trůnu čtvero živočichů plných očí zpředu i vzadu." Moře ve Zjevení svatého Jana je symbolem národů světa. Zde, před Božím Trůnem, moře jakoby ztuhlé, skleněné a křišťálové naznačuje, že všecky národy jsou ustavičně před Očima Božíma. Vševědoucnosti Boží nic neunikne, co se v národech děje dobrého nebo zlého. Očím Božím je všecko průhledné. Podle toho, co Bůh vidí v národech, vykonává nad nimi spravedlivé soudy.

Ne, že by byli u Božího Trůnu skuteční živočichové.

„Čtvero živočichů" symbolisuje anděly, kteří mají na starosti hmotný svět. Čtyřka je signaturou světa. Hmotný svět se všemi tvory je jevištěm, na němž se odehrávají dějiny národů, je svědkem i nástrojem soudů Božích. Svět hmotný je podnožím Božího Trůnu. Celá příroda a celý vesmír je ve službách Božích, každý tvor, každá přírodní síla, každý organismus, i člověk jako sou-

částka přírody, i jako tvor, který byl povznesen do nadpřirozeného řádu, všecko čeká a „dívá se" na pokyn Boží, neboť ponechán sám sobě, žádný tvor nic nemůže. Proto symbolické postavy živočichů jsou „plny očí zpředu i vzadu".

Zj. 4, 7.

Čtyři symboly světa.

„A živočich první byl podoben lvu a druhý živočich podoben teleti a třetí živočich měl tvářnost jako lidskou a čtvrtý živočich byl podoben orlu letícímu." Podoby živočichů jsou symboly toho, co je ve světě. Silný „lev" symbolisuje vhodně síly přírodní. Tvorstvo organické, které se rozmnožuje plozením, má za symbol „tele". Živočich, který měl „tvářnost jako lidskou" symbolisuje rozumného tvora v přírodě, člověka. Vysoko létající „orel" symbolisuje Ježíše Krista (Zj. 12, 14.), který povznesl člověka a tím i svět do nadpřirozeného řádu.

Zj. 4, 8.

Příroda, věrná služka Boží.

„A ti čtyři živočichové měli každý šest křídel a vně kolem i uvnitř byli plni očí a bez ustání dnem i nocí říkali: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, jenž byl a jenž jest a jenž přijde." Že živočichy jsou symbolisováni andělé, kteří mají na starosti hmotný svět, je naznačeno „křídly". Křídla symbolisují ochotu, poslušnost a rychlost andělů ve službě Boží. Trojka je číslem Božím, symbolisujícím Nejsvětější Trojici a také to, co je v Jejích službách. Proto mají „živočichové" tři dvojice křídel. To znamená: andělé, kteří mají na starosti hmotný svět, jsou oddanými služebníky Trojjediného Boha a budou jimi i při vykonávání soudů Božích nad světem.

„Oči" jsou odznakem cílevědomosti, účelnosti, prozřetelného úkonu. Každý tvor ve světě má svůj cíl, jehož má dosáhnout a za nímž má spět. Vůle Boží prostřednictvím andělů jej k určenému cíli vede. Tvorové, kteří sami rozumu nemají a přece rozumně podle zákona Božího spějí k svému přirozenému cíli, jsou svědky Boží Moci a Boží Moudrosti, která je ve všem řídí a k vytčenému cíli přivádí. Fysika a chemie a jiné přírodozpytné vědy ukazují, že „přírodní síly" nejednají slepě, nýbrž přesně podle Božího zákona jim daného. Přírodopisné vědy o organis-

mech potvrzují, že organická hmota se řídí složitými a přesnými zákony. Pod přírodní Boží zákony náleží i člověk, jemuž nadto byl k nadpřirozenému cíli dán i zákon nadpřirozený. Kolik tvorů tolik očí se dívá k Tvůrci. Ba každý atom, každá buňka, každá částečka hmoty, jako by měly své oko, kterým se obrací toužebně k Tvůrci, očekávajíce od Něho pokyn Božské Vůle a také jej ihned vyplní. Tak dosahují svého přirozeného cíle, k němuž je Tvůrce určil. Z vděčnosti za dobrotivé řízení Boží všech tvorů k jejich cíli, vzdávají andělé-zástupcové přírody Trojjedinému Bohu své trojnásobné vděčné: „Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, jenž byl (od věčnosti), jenž jest a jenž přijde (aby na konci světa učinil závěrečný a nezměnitelný soud nade všemi tvory, o jejich věčném osudu)." Chvalozpěv tvorstva nepřestává zníti.

Zj. 4, 9. 10.

„Te Deum" Církve Boží.

K chvalozpěvu hmotného tvorstva se připojuje klanění rozumných tvorů, kteří šťastně dosáhli svého nadpřirozeného cíle v Bohu: „A když ti živočichové vzdávali slávu a čest a díky tomu, jenž seděl na trůnu a jenž žije na věky věků, dvacet čtyři starci padali před tím, jenž seděl na trůně a klaněli se tomu, jenž žije na věky věků, a skládali koruny své před trůnem, říkajíce:..." Zástupcové tvorstva povýšeného do nadpřirozeného řádu, nedají se předstihnouti zemí. Svatí, Bohem korunovaní, skládají své koruny vděčně k nohám Božím a naznačují tak, že Dobrotou a Milostí Trojjediného Boha stali se účastnými Královské Moci a Slávy Boží.

Zj. 4, 11.

Používání všech tvorů podle Vůle Boží je nejkrásnější oslavou Tvůrce zde na zemi.

„Hoden jsi, Pane a Bože náš, aby se ti dostalo slávy a cti i moci, neboť ty jsi stvořil všecky věci a z vůle tvé byly a stvořeny jsou." Zástupcové světa vzdávali Bohu chválu nepřímo: „Svatý, svatý, svatý Pán Bůh...." Zástupcové Církve klaní se a chválu vzdávají přímo: „Hoden jsi, Pane a Bože náš..." Děkují za první milost a dar stvoření všech věcí. Tvůrčí slovo vyšlo od Boha, po tomto tvůrčím slově věci „byly a stvořeny jsou", to znamená, vyšly z dílny Boží, aby sloužily potřebám člo-

věka. Proto byly všecky věci stvořeny. Všecko tvorstvo na zemi je darem Božím pro krále tvorstva, pro člověka. Člověk má stvořených věcí používat podle Božích přikázání tak, aby mu pomáhaly k dosažení nadpřirozeného cíle v Bohu Stvořiteli. Nepoužívá-li člověk stvořených věcí podle Božích přikázání, ale proti nim, stávají se mu tyto nezřízeně užívané věci nejtěžší překážkou k dosažení věčného cíle. Ze všech stvořených věcí je člověku nejbližší jeho vlastní tělo a duše. Těla i duše se všemi jejich vlastnostmi a schopnostmi musí s pomocí Milosti Boží člověk užívat jen pro Boha, pro rozšíření Království Božího na zemi, ať ve stavu manželském, ať ve stavu svobodném, a v každém řádném povolání. Tělo se všemi živočišnými pudy musí být ovládáno duší, jejím rozumem, osvíceným Milostí víry a její vůlí, usměrněnou Milostí a cvikem ve ctnostech. Používáním těla i duše a všech stvořených věcí podle Vůle Boží, vzdává křesťan už zde na zemi Bohu slávu a čest, uznává pokorně Boží Moc a tak si zasluhuje pokračovat v lásky plném díkůvzdání v životě věčném: „Hoden jsi, Pane a Bože náš, aby se ti dostalo (od každého člověka řádným a vděčným používáním tvorstva) slávy a cti i moci, neboť ty jsi stvořil všecky věci a z vůle tvé byly a stvořeny jsou."

BŮH OTEC ODEVZDÁVÁ KNIHU SOUDŮ BOŽÍCH BERÁNKOVI.

Soudů Božích, týkajících se Církve a Jejích nepřátel, je mnoho — Soudy Boží jsou tajné — Nikdo není hoden do nich nahlédnouti a je zjeviti — Svatý Jan pláče — Jenž podle těla vyšel z rodiny Judovy a Davidovy — Beránek ozdobený ranami — Vzal knihu — Země i nebe se radují.

Zj. 5,

1. I uviděl jsem na pravici toho, jenž seděl na trůně, knihu popsanou uvnitř i vně a zapečetěnou sedmi pečeťmi.

2. A uzřel jsem anděla silného, an provolává hlasem velikým: Kdo jest hoden otevříti knihu a rozlámati její pečeti? 3. A nikdo ani na nebi ani na zemi ani pod zemí nemohl knihu otevříti ani do ní nahlédnouti.

4. I plakal jsem velice, že nikdo nebyl shledán hodným, aby knihu otevřel, ani aby se díval do ní.

5. Ale jeden ze starců mi řekl: Neplač, hle zvítězil lev z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel knihu i sedm pečetí jejích.

6. I spatřil jsem uprostřed mezi trůnem a čtyřmi živočichy a mezi starci Beránka, an stojí jako zabitý, maje sedm rohů a sedm očí, to jest sedm duchů Božích poslaných na všecku
zemi. 7. I přišel a vzal knihu z pravice toho, jenž seděl na trůně.

8. A když vzal tu knihu, čtyři živočichové a dvacet čtyři starci padli před Beránkem, majíce každý citeru a misky zlaté, plné věcí vonných — jsou to modlitby svatých.

9. A zpívali píseň novou říkajíce: Hoden jsi [Pane], vzíti knihu a otevříti pečeti její, neboť jsi byl zabit a vykoupil jsi krví svou pro Boha (lidi) z každého pokolení a jazyka a lidu
i národa 10. a učinil jsi je Bohu našemu královstvím a kněžími, a budou kralovati na zemi.

11. I uviděl jsem a uslyšel hlas mnoha andělů kolem trůnu a živočichů a starců; počet jejich byl tisíce tisíců; 12. a ti volali hlasem velikým: Hoden jest Beránek, ten, jenž byl zabit, aby dostal moc a bohatství a moudrost i sílu a čest a slávu i chválu.

13. A veškeré tvorstvo, které jest na nebi i na zemi a pod zemí i na moři, a co jest v nich, všecky jsem uslyšel praviti: Tomu, jenž sedí na trůně, a Beránkovi chvála a čest i sláva a moc na věky věků.

14. A čtyři živočichové pravili: Amen. A [dvacet čtyři] starci padli (na svou tvář) a klaněli se [tomu, jenž žije na věky věků].

*

Zj. 5, 1. 2.

Ani andělé v nebi neví...

„I uviděl jsem na pravici toho, jenž seděl na trůně, knihu popsanou uvnitř i vně a zapečetěnou sedmi pečetmi." Kniha, kterou svatý Jan vidí, je symbolem všech soudů Božích nade všemi lidmi a nade všemi národy.

V době svatého Jana vypadaly knihy jinak než nyní. Knihou se nazýval jediný list kratší nebo delší, svinutý v závitek. Knihy bývaly popisovány obyčejně jen uvnitř. Kniha soudů Božích je popsána i zevně. Její obsah je nesmírně bohatý. Knižní list býval ovinut kolem hůlky. Poněvadž se ve Zjevení mluví o sedmi pečetích a sedmkrát se kniha otvírá, nelze si to myslit jinak, než že bylo sedm listů na sebe navinuto na jedné hůlce, takže byl jeden závitek, jedna kniha, o sedmi listech. Každý list byl zvlášť zapečetěn.

„A uzřel jsem anděla silného, an provolává hlasem velikým: Kdo jest hoden otevříti knihu a rozlámati její pečeti? A nikdo ani na nebi ani na zemi ani pod zemí nemohl knihu otevříti ani do ní nahlédnouti." Bůh Otec drží knihu v pravici na znamení, že zná všecky budoucí věci i soudy nad lidmi a nad národy až do konce světa. V páté knize Mojžíšově praví Hospodin o svých soudech nad hříšníky: „Není to u mne uloženo, zapečetěno v mých pokladnách?" Deut. 32, 34. Nikdo ani z nejvyšších andělů není Bohem uznán za hodna rozlomit pečeť a otevřít knihu, vyzvědět soudy Boží a oznámit to těm, jichž se to týká. Archanděl Gabriel volá: „Kdo jest hoden...?" Kdo knihu otevře, musí být hoden. To znamená: musí mít největší zásluhy o čest a slávu Boha Otce v lidech a v národech, kterých se soudy týkají. Kdo knihu otevře, musí býti hoden, protože bude od Boha Otce pověřen nejvyšší Královskou a Soudcovskou Mocí, největším Bohatstvím nadpřirozených darů k rozdávání všem věrným, největší Moudrostí i Silou k dosažení Vítězství Božích

zájmů, a tím i k naplnění nejvyšší Cti a Slávy i Chvály Boží. Svatý Jan zármutkem plakal, vida, že ani mezi anděly ani mezi svatými není nikdo, kdo by byl hoden knihu otevřít.

Zj. 5, 4.

Touha svatého Jana jest i touhou naší.

„I plakal jsem velice, že nikdo nebyl shledán hodným, aby knihu otevřel, ani aby se díval do ní." A přece apoštol, jako zástupce celého lidstva, by byl tak rád nahlédl do těchto důležitých tajemství, ne ze zvědavosti, ale proto, že i malá vědomost o spravedlivých soudech Božích nad lidmi a národy je mocným povzbuzením k dobrému, výstrahou před zlým a útěchou, když tyto věci přijdou a když se tak osvědčí Svatost a Spravedlnost Boží. Zůstane kniha zavřená? Nikdo nenahlédne do tajemného jejího písma, do jejího obsahu plného Pravdy a Spravedlnosti? Nebude nikoho, kdo by to lidem a národům oznámil a je tak přidržel na cestě k Bohu?

Zj. 5, 5.

Jenž prorokován jest...!

„Ale jeden ze starců mi řekl: Neplač, hle, zvítězil lev z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel knihu i sedm pečetí jejích." Přísedící Božího Tribunálu má soucit s Janem a s celým člověčenstvem. A má čím potěšit: Juda, syn patriarchy Jakoba, byl prorocky nazván „lvem" hlavně vzhledem k Ježíši Kristu, který podle těla vzejde z jeho kmene. Ježíš Kristus je předpověděný a vším člověčenstvem očekávaný výhonek z královského kořene Davidova. Ježíš Kristus svým Vykupitelským dílem, svým Vítězstvím nad peklem, nad jeho pyšnou zlobou, získal Bohu Otci nejvyšší Čest a Slávu a lidem spásu. Za to, že Ježíš Kristus, jako člověk a jako zástupce člověčenstva svojí poslušnou a pokornou trpělivostí dal Bohu Otci nejdokonalejší zadostučinění za hříchy světa, dostává se Mu od Boha Otce nejvyšší Slávy a Cti, že i jako člověk a jako zástupce lidstva je zasvěcen do úradků a soudů Božích nad světem, že i jako člověk je obdařen Královskou vládou a Soudcovskou Mocí nade všemi lidmi, symbolicky řečeno: Ježíš Kristus jako člověk a zástupce člověčenstva stal se pro nás vítězným „lvem".

Zj. 5, 6.

Síla Jeho slabosti.

Ale svatý Jan nespatřil Vítězného Spasitele světa jako „lva“, nýbrž viděl Ho: „Beránka, jako zabitého“, to jest zjízveného ranami, z nichž je zřejmo, že byl usmrcen jako smírná Oběť. A právě v této pokorné a trpělivé Oběti Božího Beránka, podstoupené z poslušné lásky k Otci a nezištné lásky k lidem je nejenom Jeho Sláva u Otce, ale také Jeho svrchované Královské právo na národy, jako majetek, koupený za cenu Jeho krvavé Oběti: „I spatřil jsem uprostřed mezi trůnem a čtyřmi živočichy a mezi starci Beránka, an stojí jako zabitý, maje sedm rohů a sedm očí, to jest sedm duchů Božích poslaných na všecku zemi.“ Beránek je uprostřed mezi trůnem Božím a mezi zástupci světa a Církve. Tak je symbolicky naznačeno, že je Prostředníkem mezi Bohem na nebi a mezi lidmi na zemi a to Prostředníkem jediným. Stojí jako Obětní Beránek, ale bez obětníka, bez kněze na znamení, že On sám se obětoval, že jest Obětí i Obětníkem-Knězem. Stojí „jako zabitý“ mezi Božím Trůnem a mezi zástupci světa a Církve, aby tak bylo naznačeno, že Prostřednictví Jeho mezi Otcem a hříšným světem záleží právě v tom, že byl „zabitý“ jako Smírná Oběť a že se i nyní na oltářích nepřestává podávat Otci „jako zabitý“, v ustavičné nekrvavé Oběti Mše svaté. Beránek, jako symbol Ježíše Krista, Jemuž byla dána všecka moc na nebi i na zemi, má „sedm rohů“ a „sedm očí“. Roh je symbolem vladařské moci. Sedmička symbolisuje plnost. Oko je symbolem vševědoucnosti. Plnost všemohoucnosti a plnost vševědoucnosti v Ježíši Kristu znamená Jeho Důstojnost jako Božského Krále, Pána a Soudce, Jemuž stojí k službám archandělé se všemi anděly. Sedm archandělů má na starosti duchovní záležitosti Království Ježíše Krista u lidí v Církvi Jeho, v boji, který Církev vede na zemi proti branám pekelným. Ježíš Kristus posílá archanděly, na zem, aby vykonávali Jeho soudy.

Zj. 5, 7.

Jako Otcův dekret o Své Královské Vládě nad národy.

„I přišel (Beránek) a vzal knihu z pravice toho, jenž seděl na trůně.“ Ježíš Kristus béře knihu soudů Božích z rukou Otco-

vých, ne aby se sám dověděl o budoucích soudech Božích nad lidmi. Ty On, jako Bůh, jsa spojen jednou podstatou s Otcem, zná. Ale béře tuto knihu, aby odhalil její soudy nám a aby ukázal, že Mu Otec svěřil vládu nad národy.

Radost a dík země i nebe.

„A když vzal tu knihu, čtyři živočichové a dvacet čtyři starci padli před Beránkem, majíce každý citeru a misky zlaté, plné věcí vonných — jsou to modlitby svatých-" Živočichové, jako zástupci světa, a zástupci Církve, mají v Beránkově Moci a Slávě důvod k radostné chvále a důvod k přímluvným prosbám plným důvěry. Symbolem chvály a díků jsou citery, symbolem přímluvných proseb jsou zlaté misky. Nejenom andělé a svatí, ale také ti, které zastupují — věřící na zemi — mají svá srdce učinit zladěnými „citerami" Božími k ustavičné chvále Beránka Ježíše Krista a „zlatými miskami" prostými kazu a nečistoty k důvěrným prosbám pro Jeho zásluhy.

Připomenutí!

Jak mohli padnout živočichové a klanět se, když jsou podnožím Božího Trůnu, jak mohou svatí, kteří drží v jedné ruce citeru a v druhé zlatou misku, současně na citeru hrát? Tyto a podobné otázky v celém Zjevení svatého Jana nepotřebují jiné odpovědi než připomínku: Co svatý Jan vidí, není skutečnost, nýbrž jenom symbolické obrazy v jeho mysli a představách. V nebi nejsou žádní živočichové, žádné citery a žádné misky; Ježíš Kristus nikdy nebyl a nebude v nebi jako beránek se sedmi rohy a sedmi očima. Symboly ve Zjevení (kromě sedmera listů) mají právo na existenci jenom v tom, co naznačují, ne v tom, jak se jeví. V kapitole šesté vystupuje Ježíš Kristus v jednom obraze jako Beránek a současně jako Bílý Jezdec. Symbolika je obrázkové písmo Ducha svatého. Osoba Ježíše Krista může být současně a vedle sebe znázorněna kolikerým způsobem, protože jsou to jenom obrazy a ne skutečnost.

Zj. 5, 9. 10.

Nová bohoslužba a Království Beránkovo.

„A zpívali píseň novou říkajíce: Hoden jsi, Pane, vzíti knihu a otevříti pečeti její, neboť jsi byl zabit a vykoupil jsi krví

svou pro Boha lidi z každého pokolení a jazyka a lidu i národa a učinil jsi je Bohu našemu královstvím a kněžími, a budou kralovati na zemi." Nová píseň, protože nová bohoslužba. Přestala bohoslužba předobrazná a nastoupila jediná pravá a věčná bohoslužba. Přestaly obětní dary, které neměly pro Boha žádnou cenu, byl dán Obětní Dar, který má pro Boha Otce cenu nekonečnou. Proto nová bohoslužebná píseň, jejímž obsahem je vroucí dík andělů i lidí jménem světa a Církve za Oběť Beránka Božího. Kéž Beránek v odměnu za svoji Oběť vezme knihu a otevře pečeti její, nechť se stane Vykonavatelem Soudů Božích v knize obsažených, nechť se stane Králem a Soudcem těch, za něž byl zabit a které vykoupil krví svou, aby je posvětil pro Boha Otce, aby je učinil členy Svého Království, aby jim dal možnost podávat Otci zásluhy Své Oběti podobně jako to činí kněží. Věřící i když nemají kněžské moci, svojí zbožnou účastí na Mši sv. obětují spolu s knězem. Svým členstvím v Církvi, Království Kristově, mají už zde na zemi podíl na Jeho Královské Slávě: „A budou kralovati na zemi."

Zj. 5, 11. 12.

Všecko pro Tebe, Nejsvětější Srdce Ježíšovo!

„I uviděl jsem a uslyšel hlas mnoha andělů kolem trůnu a živočichů a starců; počet jejich byl tisíce tisíců; a ti volali hlasem velikým: Hoden jest Beránek, ten, jenž byl zabit, aby dostal moc a bohatství a moudrost a čest a slávu i chválu." Svatý Jan byl ve Zjevení svědkem slavné Adorace nebe Beránkovi. Miliony andělů se klaněly Beránkovi. Jakoby napřed tušili, co bude hlavním obsahem knihy, vyslovovali vroucí přání, aby Beránkovi se dostalo nejvyšší Královské Moci a Slávy, nejvyšší Královské Moudrosti i Síly, nejvyšší Královské Cti a Chvály.

Zj. 5, 13. 14.

Bože, chválíme Tebe!

„A veškeré tvorstvo, které jest na nebi i na zemi a pod zemí i na moři, a co jest v nich, všecky jsem uslyšel praviti: Tomu, jenž sedí na trůně, a Beránkovi chvála a čest i sláva a moc na věky věků. A čtyři živočichové pravili: „Amen". A dvacet čtyři starci padli na svou tvář a klaněli se tomu, jenž žije na věky věků." Všecko tvorstvo na zemi, i když nemá rozumu, tím, že

jest poslušno přírodních zákonů svého Tvůrce, vykonává svoji adoraci Ježíši Kristu, „skrze něhož povstaly všecky věci a bez něhož nepovstalo nic z toho, co povstalo". Andělé, zástupcové přírody, pronáší své rozumné a uvědomělé „Amen" „tak jest". Patriarchové a apoštolé za celou Církev mají nejmocnější důvod k vroucímu a vděčnému klanění: „Velké věci učinil mi Mocný, Jehož Jméno je svaté."

BERÁNEK OTEVÍRÁ ŠEST PEČETÍ „KNIHY“ USTANOVENÍ A SOUDŮ BOŽÍCH. — MANIFEST BOHA OTCE O KRÁLOVSKÉ VLÁDĚ JEŽÍŠE KRISTA NAD NÁRODY.

Ustanovení Boží pod první pečetí: Svět se všemi národy podrobí si vítězným bojem Ježíš Kristus, Král králů — Soud Boží pod druhou pečetí: Dokud bude svět odporovat Ježíši Kristu, Králi pokoje a míru, bude pokoj a mír ztrácet — Třetí soud Boží pod třetí pečetí: Dokud bude svět odporovat Ježíši Kristu, Králi spravedlnosti, bude vládnout nespravedlnost a z ní budou povstávat sociální a hospodářské krise — Čtvrtý soud Boží pod čtvrtou pečetí: Dokud bude svět odporovat Ježíši Kristu, Králi života věčného, bude život věčný ztrácet pod vládou násilné a hmotařské bezbožnosti — Ustanovení Boží pod pátou pečetí: Církev musí projít bojem, svojí křížovou cestou — Šestý soud Boží pod šestou pečetí: aby bezbožný hmotařský svět byl přiveden k pokání, nechá ho Bůh projít těžkými duchovními i politickými bouřemi a otřesy.

Zj. 6,

1. I uviděl jsem, když Beránek otevřel první ze sedmi pečetí,
a uslyšel jsem jednoho ze čtyř živočichů, an praví jako hlasem
hromovým: Pojď [a viz]. 2. I uviděl jsem, a hle, kůň bílý, a ten,
jenž seděl na něm, měl luk, a byla mu dána koruna, a vyšel
vítězně, aby zvítězil.
3. A když otevřel pečeť druhou, uslyšel jsem druhého živočicha, an praví: Pojď [a viz]. 4. I vyšel jiný kůň, červený, a
tomu, jenž seděl na něm, bylo dáno, aby odňal pokoj se země,
a aby (lidé) zabíjeli se vespolek; a byl mu dán meč veliký.
5. A když otevřel pečeť třetí, uslyšel jsem třetího živočicha,
an praví: Pojď [a viz]. I uviděl jsem, a hle kůň černý, a ten, jenž
seděl na něm, měl váhy ve své ruce. 6. A uslyšel jsem jako hlas
uprostřed čtyř živočichů, an praví: Mírka pšenice za denár a
tři mírky ječmene za denár, a vínu a oleji neuškoď.
7. A když otevřel pečeť čtvrtou, uslyšel jsem hlas čtvrtého
živočicha, an praví: Pojď [a viz]. 8. I uviděl jsem, hle kůň
plavý a jméno toho, jenž seděl na něm, bylo smrt, a místo
zemřelých šlo s ním, a byla mu dána moc nad čtvrtinou země,
aby (ji) usmrtil mečem a hladem i smrtí a šelmami zemskými.

9. A když otevřel pečeť pátou, uzřel jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které měli. 10. I zvolali hlasem velikým říkouce: Až dokud, Pane, svatý a opravdový, nesoudíš a nemstíš krve naší nad dobyvateli země?

11. I bylo jim dáno každému roucho bílé a řeklo se jim, aby odpočinuli ještě čas krátký, až se naplní (co do počtu) spoluslužebníci a bratři jejich, kteří mají býti usmrceni, jako oni.

12. A uviděl jsem, když otevřel pečeť šestou; a hle, zemětřesení veliké nastalo, slunce zčernalo jako šat žíněný a měsíc stal se celý jako krev, 13. a hvězdy nebeské spadly na zemi, jako strom fíkový shazuje padavky své, když se klátí větrem velikým, 14. a nebe uniklo jako kniha svinutá a každá hora i každý ostrov se pohnuly s místa svého. 15. A králové pozemští a velmoži a tisícníci i boháči a siláci a každý nevolník i svobodník ukryli se v jeskyních a ve skalách horských 16. a pravili k horám a skalám: Padněte na nás a ukryjte nás před tím, jenž sedí na trůně, a před hněvem Beránkovým, 17. neboť přišel den ten veliký hněvu jejich, a kdo bude moci obstáti?

*

„Beránek" jediný má právo na národy, protože si je koupil za svoji krev.

„I uviděl jsem, když Beránek otevřel první ze sedmi pečetí..." Ve vidění sedmi pečetí líčí Duch svatý perem a slovy svatého Jana symbolickým způsobem nástup Evangelia Ježíše Krista mezi národy. Ježíš Kristus dal k němu rozkaz apoštolům před svým Nanebevstoupením: „Jděte tedy a učte všecky národy. Křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. A učte je zachovávati všecko, co jsem vám přikázal. A ejhle, já jsem s vámi po všecky dni až do konce světa". Jindy pravil: „A bude hlásáno toto evangelium o království (Božím) po celém okrsku zemském na svědectví všem národům; a tehda (až potom) přijde konec". Mat. 28, 19. — 20. Mat. 24, 14.

Národy budou Ježíši Kristu a Jeho Evangeliu odporovat. Nebudou chtít přijat Ježíše Krista za Krále a Pána svého. S národem židovským budou volat: „Nechceme, aby tento kraloval nad námi". Luk. 19, 14. Nebudou chtít se podrobit královské vládě Ježíše Krista vírou v Jeho Božství, nadpřirozenou láskou k Bohu a k bližnímu, plněním všech Jeho přikázání. Proto Beránek — Ježíš Kristus bude otevírat pečetě soudů Božích nad jednotlivými národy a nad celým světem, podle toho jak se provinili proti Evangeliu, když jím pohrdali a proti Církvi,

když Ji neposlouchali a Ji násilně a krvavě potlačovali, aby nemohla vyplnit rozkaz svého Zakladatele.

Co znamená hlas živočichů a symboly jezdců.

První čtyři pečetě mají společné, že jeden ze čtyř živočichů při otevření volá svatého Jana: „Pojď a viz". Význam tohoto symbolického obrazu je: svět, příroda, všecko tvorstvo Boží na zemi budou svědky soudů Božích nad národy. Při otevření prvních čtyř pečetí vyjíždí pokaždé kůň určité barvy, a na něm jezdec, který buď má nebo dostane určitou moc. Kůň a jezdec, kteří se pohybují a mění místo, znamenají, že soudy Boží při rozlomení pečetí vyslovené budou se plnit na různých místech světa a v různých dobách.

Zj. 6, 1.

Symbolický doprovod Božského Zákonodárce.

Při otevření první pečeti volá jeden z živočichů jako representant světa hlasem hromovým na apoštola: „Pojď a viz". Hlas hromu je doprovodem, když se zjevuje Bůh a když mluví a dává svá přikázání. Tak tomu bylo na hoře Sinaji 2. Moj. 19, 16. V Evangeliu svatý Jan se zmiňuje, když Ježíš Kristus před zástupem židů i některými pohany dovolával se svědectví a oslavy jména Otcova, zazněl s nebe hlas: „Oslavil jsem je a ještě oslavím". Lid, který tu stál a to slyšel, pravil, že zahřmělo. Jan 12, 28. 29. Prvního jezdce ohlašuje hlas hromu jako vyslance Božího, který nese světu poselství a přikázání Boží.

Zj. 6, 2.

Pod první pečetí: Ustanovení Boží o vítězném boji a vládě Ježíše Krista nad národy.

Kůň prvního jezdce je bílý a jezdec na něm ozdobený korunou a ozbrojený lukem. Tento jezdec symbolisuje Ježíše Krista a jeho apoštoly. Bílá barva koně pomáhá naznačit královskou vznešenost jezdce. Králové používali bílých koní. Kromě toho je bílá barva odznakem pokoje a míru. Luk je symbolem Evangelia. Slova Evangelia jsou jako šípy, které se zabodávají do srdcí lidských. Jezdci byla dána koruna. Tak je symbolicky naznačeno,

co řekl Ježíš Kristus o sobě: „Dána jest mi všecka moc na nebi i na zemi. Jděte tedy a učte všecky národy..." Mat. 28, 19.

Po dlouhém boji zvítězí nade všemi národy.

„Vyšel vítězně, aby zvítězil" Duch svatý symbolicky naznačuje: Ježíš Kristus, který přinesl a dává světu Evangelium pokoje a míru, Evangelium lásky a spravedlnosti, Evangelium života věčného, je Pán a Král nebe i země, proto svojí Mocí zvítězí nade všemi národy a podrobí je sladkému jhu svého Evangelia. V Církvi jde světem od národa k národu Ježíš Kristus. Vyšel vítězně v apoštolech. Národy se bouřily a bouří, jak je prorocky naznačeno v žalmu 2.: „Proč se bouří národové, a kmeny kují marné plány? Scházejí se králové země, vládcové se umlouvají na Pána a jeho Pomazaného (Krista Krále): (volají) „Roztrhejme jejich pouta (přikázání Evangelia), a jho jejich odvrhněme!" Ježíš Kristus ujistil apoštoly: „Na světě budete míti soužení, avšak důvěřujte, já jsem přemohl svět". Jan 16, 33. O svém vítězství mluví s naprostou Božskou jistotou v čase přítomném, jakoby již se stalo. Brány pekelné marně budou překážet. Půjde od vítězství k vítězství, až si podrobí všecky národy a bude pak uznávaným, ctěným a milovaným Králem všech národů, spojených v jedné rodině Církve: „A bude jeden ovčinec a jeden Pastýř". Jan 10, 16.

Luk Ježíše Krista dostávají od Ducha svatého všichni katoličtí kazatelé.

Šípy Božského Krále a Vítěze nosí a vypouštějí všichni kazatelé a misionáři. Šťastný, kdo je jedním ze šípů slova Božího zasažen přímo do srdce. Blahoslavený kazatel, který hodně Duchem svatým požehnaných šípů vystřílí a mnohokrát zasáhne.

Hlavní Osoba nejenom Zjevení, ale celého Písma svatého.

Ježíš Kristus, Král a Pán, Vítěz nad národy, je ústřední postavou Zjevení. Hned v první hlavě nazval Ho svatý Jan „Vládcem králů pozemských". Ke konci knihy vidí apoštol nebe otevřené „a hle, kůň bílý a ten, jenž na něm sedí, slove Věrný a Pravdivý a se spravedlností soudí a bojuje... a jest oděn v roucho krví zbarvené (na znamení, že se vrací z boje); jméno jeho zove se Slovo Boží. A vojska nebeská jela za ním na bílých koních,

Beránek otvírá prvních šest pečetí. Zj. 6, 1. - 17.

oblečena v jemné plátno, bílé, čisté... Na rouchu, a to na bedru svém, má napsáno: Král nad králi a pán nad pány". Zjev. 19, 11 — 16 Tu Ježíš Kristus již není sám. Doprovází Ho spolubojovníci, kterým dal podíl na boji i na vítězství nad národy.

Od 11. prosince 1925 ozývá se světem: „Ať žije Kristus Král".
Blíží se Vítězství Krista Krále nad národy.

„Byla mu dána koruna" znamená, že Ježíši Kristu jako vtělenému Bohu a Spasiteli lidstva po dokonání Vykoupení dostalo se královské koruny od Boha Otce, jakožto symbolu Jeho svrchovaného královského práva nade všemi národy, které si koupil

za cenu své Krve. Ale slova „byla mu dána koruna“ předpovídají s určitostí, jako by se již stalo, že také od vděčného lidstva dostane se mu jednou uznání za svrchovaného Krále všech národů. Počátek se už stal, když okružním listem papeže Pia XI. „Quas primas“ byl ustanoven svátek Krista Krále a když tímto papežským listem byly vyzvány všecky národy, aby se v pokorné oddanosti sklonily před Jeho nejvyšší Královskou Mocí a Důstojností.

Zj. 6, 3. 4.

Soud Boží pod druhou pečetí: Dokud se národy protiví Králi pokoje, budou ztrácet pokoj a mír.

Druhý jezdec, po rozlomení druhé pečetě, sedí na koni červeném, a nemá moc sám od sebe, ale „bylo mu dáno, aby odňal pokoj se země, a aby lidé zabíjeli se vespolek; a byl mu dán meč veliký“. Národy se protiví Evangeliu pokoje a míru. Aby byl na světě pokoj a mír, je nezbytně nutno zachovávat přikázání Evangelia, která přesně určují poměr lidí k Bohu a k sobě navzájem, zakazují hněv, nedovolují křivdy, přikazují odpuštění. K zachovávání přikázání je potřebí lásky k Bohu a k bližnímu. Ale národy raději volí bezbožnost a nenávist. Důsledek odporu národů proti Evangeliu a proti jeho přikázáním je ztráta Božího pokoje a míru. Proto během staletí povstává tolik válek. Válka nepovstává nějakou slepou náhodou ze spleti politických okolností, ale má především příčinu v tom, že národy pohrdly Evangeliem pokoje a míru.

Duch svatý slovy náměstka Kristova ohlašuje: Mír Kristův jen v říši Kristově.

V encyklice papeže Pia XI. u příležitosti ustanovení svátku Krista Krále ze dne 11. prosince 1925, mnohá slova zní jako výklad k tomuto místu Zjevení svatého Jana. Papež praví: „Jasně jsme už dříve rozhlásili, že přemíra neštěstí proto zachvátila okrsek zemský, že mnoho lidí vypudilo Ježíše Krista a jeho svatý zákon ze svého soukromého života. Se vším důrazem jsme už dříve prohlásili, že není nejmenší naděje na trvalý mír mezi národy na tak dlouho, dokud jednotlivci a státy odpuzují a zamítají království našeho Vykupitele. A jako jsme tehdy napomenuli, aby se mír Kristův hledal v království Kri-

stově, tak jsme také slíbili, že nasadíme veškeru svoji sílu pro dosažení tohoto cíle..."

Až skončí odboj proti Božskému Králi pokoje.

Po dlouhá tisíciletí rozrušují války lidstvo. Mnohem více je rozrušují v posledních dobách, protože takřka všecky národy, i ty, které mají být nositeli a vyznavači Evangelia už po dlouhá staletí, pohrdly Evangeliem, odepřely poslušnost Ježíši Kristu, Králi a Jeho přikázáním. Proto národy hynou ve válkách, a nenabudou dříve pravého pokoje, míru a blaha, pokud se nepodrobí zákonu Evangelia Ježíše Krista, Krále pokoje.

Zj. 6, 5. 6.

Pod třetí pečetí: Dokud se národy protiví Králi spravedlnosti a lásky, budou prožívat těžké krise z nespravedlnosti a sobectví.

Při otevření třetí pečetě vyjíždí jezdec na černém koni a má váhy ve své ruce. Hlas uprostřed čtyř živočichů praví: „Mírka pšenice za denár a tři mírky ječmene za denár, a vínu a oleji neuškoď."" To, co je v tomto obraze symbolicky znázorněno, je dalším důsledkem odporu národů proti Evangeliu a jeho přikázáním. Evangelium přikazuje spravedlnost: „Hoden jest dělník mzdy své." Mat. 10, 10. Ježíš Kristus v Evangeliu klade jako podmínku spásy: lačné krmiti, žíznivé napájeti, nahé odívati, vězně vysvobozovati. Mat. 25, 40. Protože národy budou Evangeliem pohrdat, nebude mezi nimi spravedlnosti, nebude lásky k bližnímu. Budou ve všech dobách povstávat krise, miliony lidí bude strádat nedostatkem a hladem, bídou všeho druhu. Bohatí zaměstnavatelé budou nemilosrdní k dělníkům, nepoměr mezi cenami životních potřeb a hodnocením práce dělníkovy bude příčinou bídy a nespokojenosti.

Symbol sociální nespravedlnosti zaměstnavatelů k dělníkům.

Ve vidění je nepoměr mezi cenou životních potřeb a mezi mzdou dělníkovou zřetelně znázorněn obrazem: Jezdec drží váhy v ruce a hlas od representatů světa volá: „Mírka pšenice za denár a tři mírky ječmene za denár". Denár v době sv. Jana byl denní mzdou dělníkovou. Tehdejší „mírka" byla něco více než náš litr. Když musil dělník dát celou denní mzdu za litr pšenice nebo za tři litry ječmene, nebylo možno, aby z této

nedostatečné mzdy vyživil, ošatil a zaopatřil rodinu, aby se dětem postaral o budoucnost. Příčina takových sociálních a hospodářských krisí není jen v nedostatku životních potřeb a darů Božích na světě. Těch Boží Prozřetelnost dává dostatek, aby bylo pro všecky lidi. Ve vidění je to znázorněno slovy: „A (v řeckém „kai“ „a“) oleji a vínu neuškoď“. Olej a víno jsou na východě velice důležité součásti denního pokrmu. Neurodí-li se to nebo ono na jednom místě, urodí se ve větší míře jinde. V občasné krajové neúrodě některého Božího daru není příčina světových krisí, bídy a podvýživy mnohých, ale jedině v nedostatku křesťanské spravedlnosti zaměstnavatelů k zaměstnancům, dělníkům, kterým se za jejich práci nedostává spravedlivé mzdy, aby mohli nejenom vyživit, ale i řádně zaopatřit i početnou svoji rodinu. (Celý svět zná americké házení pšenice a jiných produktů do moře, zatím co ve velkých městech, v Číně po zhoubných povodních — umírají mnozí hladem a podvýživou).

Náhražky za Evangelium naplňují svět třídní nenávistí a působí nejtěžší pohromy.

Národy místo aby uznaly příčinu těchto krisí a poddaly se vládě Ježíše Krista, Jeho Církve a Jeho Evangelia s přikázáním: „...Milovati budeš bližního svého jako sebe samého“, vymýšlejí náhražky Evangelia a budují hospodářské systémy, které mají odstranit ze světa bídu, chudobu, a všecko, co z nich pochází. Ale všecky tyto hospodářské systémy, ať je to „liberalismus“ 19. století, ať je to „socialismus s komunismem“, ať je to „nacismus“, nemohou a nedovedou dáti světu, co mu nejvíc chybí: spravedlnosti, lásky k bližnímu, a tím i spokojenosti a časného blaha; ba právě naopak. Šiříce mezi bohatými i chudými, prostými i vzdělanými, ve všech třídách a ve všech vrstvách hmotařský názor, že člověk je jenom pro tento svět, že není nesmrtelné duše a života věčného, probouzí tak současně ničím nepoutané sobectví, vzájemnou nenávist a zášť. A tak povstává to, co je naznačeno pod čtvrtou pečetí: pod násilím a útlakem jedněch, materialistů-kapitalistů podněcují se revoluce a převraty materialistů-proletářů. Bezbožný materialismus je živnou půdou pro blud, nevěru a všeobecnou bezbožnost a zločinnost. Tím vším se ztrácí život věčný. (Zj. 13, 11. — 17.)

Zj. 6, 7. 8.

Pod čtvrtou pečetí: Dokud národy budou pohrdat Králem života věčného, budou otroky satanových šelem a budou ztrácet život věčný.

Tento soud Boží o ztrátě života věčného za bezbožnost, znázorňuje čtvrtý jezdec. Plavá — bledožlutá barva je barvou „smrti". Ale nejedná se o „smrt" tělesnou. „Smrt" ve Zjevení symbolisuje pravidelně „druhou smrt", to jest zavržení. „Místo zemřelých" znamená místo zavrženců — peklo. „Meč" je symbolem násilí hmotařských režimů. „Hlad" symbolisuje duchovní i hmotnou bídu pod jejich vládou. „Šelmy zemské" symbolisují různé směry násilného materialismu (Zj. 13, 11. — 16, 13.) Protože národy zatvrzele odporují Evangeliu života věčného a hledají jiné cesty než je Ježíš Kristus, ztrácejí život věčný. Čtvrtina země hyne duchovní i tělesnou bídou. Svět neuznal příkaz Ježíše Krista: „Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a toto všecko bude vám přidáno". Mat. 6, 33. Papež Pius XI. praví na počátku encykliky o bezbožeckém komunismu: „Boj mezi dobrem a zlem zůstal na světě jako smutné dědictví prvotního hříchu; a starý pokušitel nepřestal sváděti lidstvo svými podvodnými sliby. Proto během staletí převrat stíhal převrat až po revoluci našich dnů, která takřka všude buď již řádí nebo aspoň vážně hrozí vybuchnouti a svým rozsahem a svou divokostí překonává vše, co bylo v dřívějších pronásledováních podniknuto proti Církvi. Celé národy jsou v nebezpečí, že upadnou v barbarství ještě horší než bylo to, ve kterém se brodila největší část světa při příchodu Vykupitele....

Hned od dob, kdy vzdělané kruhy se pokoušely osvoboditi lidskou kulturu od pout morálky a náboženství, naši předchůdcové otevřeně a výslovně obraceli pozornost světa na důsledky odkřesťanění lidské společnosti...

Aby se vysvětlilo, jak se komunismu podařilo, že jej bez prozkoumání přijaly tak veliké davy dělnictva, nutno si uvědomiti, že to bylo již k tomu připraveno náboženským a mravním odpadem, v němž je nechala liberální (odkřesťaněná) hospodářská soustava. Když se dělníkům ukládala práce i v neděli, nezbývalo jim času, aby splnili třebas aspoň nejdůležitější náboženské povinnosti ve dny sváteční... naopak; spíše se ještě pořád dále účinně podporoval praktický odklon od náboženství".

Zj. 6, 9.

Pod pátou pečetí: Církev před svým Vítězstvím musí projít cestou křížovou.

Po otevření páté pečeti vidí svatý Jan něco jiného než ve čtyřech obrazech předešlých. Vidí v nebi symbolický „oltář" podobný, jak vidíval v chrámě jerusalemském. V chrámě se k patě oltáře vylévala krev obětních zvířat. Pod oltářem vidí shromážděné Boží mučedníky, kteří pro hlásání i vyznávání víry v Ježíše Krista obětovali své životy: „kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které měli". Byli zabiti od židů i od pohanů i od špatných křesťanů. Mučedníci byli hlasateli i vyznavači slova Božího, jejich katané byli jeho nepřáteli. Z návodu pekla pohané i židé, bludaři i rozkolníci trýznili a vraždili miláčky Boží, protože tito „měli" v celém svém životě, ve všem svém jednání „svědectví" to jest znak dokonalé oddanosti k Ježíši Kristu.

Zj. 6, 10.

Z dopuštění Božího je svět zatím pod vládou satana a jeho spojenců.

A právě tito pronásledovatelé Církve vládnou ve všech stoletích světem. Jsou „dobyvateli země". Hmotné statky tohoto světa „materia" i panství a vláda patří jim. A Ježíš Kristus je nechává. Mučedníci prosí, aby po dlouhém panování bezbožných nastalo konečně na celém světě Království Ježíše Krista a Jeho Evangelia. Svatost a Pravdomluvnost Boží to požadují, aby se peklo nechlubilo, že je vítězem. Ne zloba pekla, ale Láska Ježíše Krista, vylitá na celý svět, musí slaviti vítězství ještě než nastane poslední soud. Všecka zloba pronásledování Církve bude dostatečně pomstěna jenom tím, že celý svět a všecky národy se podrobí Ježíši Kristu Králi: „I zvolali hlasem velikým řkouce: „Až dokud, Pane, svatý a opravdový, nesoudíš a nemstíš krve naši nad dobyvateli země?"

Zj. 6, 11.

Svět jako velká pec, v níž se čistí zlato.

Všecko je v Božích plánech. I to je tam, jak dlouho mají trvat pronásledování a kolik má být mučedníků. „Upokojte se

milé nedočkavé duše. My na zemi také jsme nedočkaví. Po zkouškách soudech a trestech Ježíše Krista nad národy, vykoná se ještě jeden veliký a těžký soud nad celým světem. Ten „otřese" zemí a přiměje národy oddané bezbožnosti k pokání. To bude příprava na příchod Království Ježíše Krista, Krále pokoje a míru, Krále spravedlnosti, Krále života věčného. Ještě poslední mučedníci se připojí. To bude při otevření šesté pečeti. Mučednictví je Ježíši Kristu tak milé. On tak rád rozdává tuto milost svým miláčkům, tu milost, za niž se dostává v nebi krásného „bílého roucha", jež je symbolem svatosti, nebeské radosti a slávy. „I bylo jim dáno každému roucho bílé a řeklo se jim, aby odpočinuli ještě čas krátký, až se naplní co do počtu spoluslužebníci a bratři jejich, kteří mají býti usmrceni, jako oni".

Zj. 6, 12.

Pod šestou pečetí: Moc Boží otřese odbojnými národy a přiměje je k pokání.

Zemětřesení v symbolickém smyslu znamená takové převraty, války a boje, takové víry a kvasy, že otřesou celou zemí. „Sluncem" světa je Ježíš Kristus. Zj. 1, 16. Ve chvíli největších bouří a otřesů duchovních i politických bude se zdát, že Ježíš Kristus se úplně odvrátil od světa, že ho vydal na pospas záhubě, že světlo Jeho Evangelia je blízké zhasnutí. Na světě nastane největší duchovní „zatemnění". Církev, symbolisovaná měsícem, protože přijímá světlo od Slunce — Ježíše Krista, bude zkrvácena krví mučedníků: „Slunce zčernalo jako šat žíněný a měsíc stal se jako krev".

Zj. 6, 13.

Racionalismus a Modernismus jako duchovní vichr a bouře.

V náboženských převratech, sociálních revolucích, v záplavách bludů a nevěry, odpadnou od Církve i někteří z církevních vrchností kněží i biskupové. To symbolisují „Hvězdy nebeské", které „spadly na zemi, jako strom fíkový shazuje padavky své, když se klátí větrem velikým".

Zj. 6, 14.

Odbojné lidstvo na svých cestách od Boha opuštěné.

Násilí, které se bude páchat v této době vření a očistných trestů Božích, bude tak veliké, že útěcha z víry v nebe a ve věčnou odplatu bude takřka svinutá jako se kdysi knihy svinovaly. Vichr nevěry bude tak mocný, že plamen víry se bude musit ze všech sil chránit před uhasnutím.

Zj. 6, 15. 16. 17.

Babylonská věž pyšného materialismu a bezbožnosti se rozpadne.

Válečné události ve víru světových válek budou trhat hranice států a národů. „Ostrov" znamená symbolicky na mapě ohraničený stát. „Hory" symbolisují vlády států. Světské vlády budou sesazovány a odstraňovány. Bohatí i mocní tohoto světa, zrovna tak jako zotročení dělníci budou hledat úkryty, aby se zachránili před zkázou. K horám a skalám budou volat v kajícném uznání svých zločinů: „Hory padněte na nás a ukryjte nás před tím, jenž sedí na trůně (Bohem Otcem), a před hněvem Beránkovým, neboť přišel den ten veliký hněvu jejich, a kdo bude moci obstáti?" Když hněv Boží takto otřese celým světem, uznají konečně národy, že Spravedlnost Boží to všecko dopustila jako zasloužený trest za odboj proti jedinému pravému Králi národů, který za všecky lidi trpěl a umřel. (Beránek) Všecko, co je zde při šesté pečeti naznačeno jen všeobecně o „velkém dni hněvu Božího", který národy přivede k pokání a připraví svět pro Království Ježíše Krista, je v detailech vylíčeno v šestnácté kapitole Zjevení. Tam je znova připomenut „den veliký Boha všemohoucího". Zj. 16, 14.

OCHRANA SPRAVEDLIVÝCH NA ZEMI VČAS ZKOUŠEK A SOUDŮ BOŽÍCH A BUDOUCÍ OSLAVA JEJICH V NEBI. — TICHO V NEBI PŘI OTEVŘENÍ SEDMÉ PEČETI.

Soudy Boží pod šesterou pečetí neporuší rovnováhu světa — Archanděl Michael je ustanoven a poslán od Ježíše Krista, aby pečoval o poznamenané znamením spásy v Církvi katolické — Církev je symbolisována dvanácti kmeny israelskými — V počtu vyvolených nejsou uvedeny kmeny Efraim a Dan, které odpadly od vyvoleného národa k modlosložbě — Během dlouhé doby zkoušek a soudů Božích nad světem shromažďují se u Trůnu Božího vyvolené duše ze všech národů — Zbílili roucha svá v Krvi Beránkově — Za to, že trpěli pro Něho soužení na zemi, nebudou již trpěti žádného nedostatku, žádných útrap, budou požívati věčného blaha bez jakéhokoliv zármutku — Když na zemi vyprší doba Božích soudů, nastane doba pokoje a vítězství Církve.

Zj. 7, — 8, 1.

1. Potom jsem uviděl čtyři anděly, ani stojí na čtyřech úhlech země a drží čtyři větry zemské, aby nevály na zem ani na moře ani na který strom. 2. A uviděl jsem jiného anděla, an vystupuje od východu slunce maje pečeť Boha živého, a ten zvolal hlasem velikým ke čtyřem andělům, jimž bylo dáno škoditi zemi a moři, 3. řka: Neškoďte zemi ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme služebníků Boha našeho na čelech jejich. 4. I uslyšel jsem počet znamenaných, sto čtyřicet čtyři tisíce znamenaných, ze všeho pokolení synů Israelových: 5. z pokolení Judova dvanáct tisíc znamenaných, z pokolení Rubenova dvanáct tisíc, z pokolení Gadova dvanáct tisíc, 6. z pokolení Aserova dvanáct tisíc, z pokolení Neftalimova dvanáct tisíc, z pokolení Manassesova dvanáct tisíc, 7. z pokolení Simeonova dvanáct tisíc, z pokolení Leviova dvanáct tisíc, z pokolení Isacharova dvanáct tisíc, 8. z pokolení Zabulonova dvanáct tisíc, z pokolení Josefova dvanáct tisíc, z pokolení Benjaminova dvanáct tisíc znamenaných.

9. Potom jsem uviděl zástup veliký, jehož spočítati nikdo nemohl, ze všech národů a pokolení a kmenů i jazyků, ani stojí před trůnem a před Beránkem oděni v roucha bílá a mají palmy

v rukou svých; 10. a volali hlasem velikým řkouce: „Spása Bohu našemu, jenž sedí na trůně, a Beránkovi". 11. A všichni andělé stáli kolem trůnu a starců a čtyř živočichů; i padli před trůnem na své tváře a klaněli se Bohu 12. řkouce: „Amen, chvála, moudrost, sláva, dík a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků, amen".

13. I promluvil jeden ze starců a řekl ke mně: „Kdo jsou a odkud přišli tito, kteří jsou oblečeni v roucha bílá?" 14. A řekl jsem jemu: „Pane můj, ty to víš." I řekl mi: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali roucha svá a zbílili je v krvi Beránkově. 15. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu dnem i nocí v chrámě jeho, a ten, jenž sedí na trůně, bude přebývati nad nimi. 16. Nebudou již lačněti ani žízněti, a nebude bíti na ně slunce aniž jaké horko, 17. neboť Beránek, který jest uprostřed trůnu, bude je pásti a dovede je ku prameni vod živých, a Bůh setře všelikou slzu s očí jejich."

8, 1. A když otevřel pečeť sedmou, nastalo v nebi ticho as půl hodiny.

Tažme se také!

Obsah sedmé kapitoly patří ještě k šesté pečeti. Hrozivý obsah šesté pečeti vyvolává i u spravedlivých otázku: „Co bude s námi, Pane Ježíši? Soud pod šestou pečetí je snad už poslední soud? Jak obstojíme v tak těžkých zkouškách? Nezapomeneš na nás v těch bouřích a vírech?" Kapitola sedmá je odpovědí na tyto otázky. Kdyby celý svět se ocitl v troskách, věrní křesťané budou vždy a všude pod Boží ochranou, jako Noe byl při potopě světa, jako národ israelský byl při východu z Egypta. Věrným vyznavačům Ježíše Krista, Krále platí, co řekl Hospodin Zorobabelovi u proroka Aggea: „Já otřesu nebem i zemí. A podvrátím trůn království mnohých, zetru moc království národů, podvrátím vozy, i ty, kteří na nich jedou: .... V ten den vezmu tebe, služebníče můj, a učiním z tebe takořka pečetní prsten, nebo tebe jsem vyvolil..." Agg. 2, 21.

Zj. 7, 1.

Pod šestou pečetí není Eschatologie.

Svatý Jan viděl ve vidění čtyři anděly, ani stoji na čtyřech stranách světa a drží čtyři větry zemské, aby „neválу na zem, ani na moře ani na který strom". Větry symbolisují velké pře-

vraty v přírodě, jaké jednou nastanou před ukončením světa. Takové převraty nejsou míněny při otevření šesté pečeti. Je zde sice přírodní obraz slunce, měsíce a hvězd, ale je to obraz symbolický. Duch svatý to připomíná jiným obrazem, že andělé, kteří mají na starosti síly přírodní, zadržují zkázonosné síly, které by rozvrátily svět. V době, o které platí soud pod šestou pečetí, nebude rovnováha přírodních zákonů ve světě porušena.

Zj. 7, 2. 3.

Až bude Evangelium hlásáno všem národům.

„A uviděl jsem jiného anděla, an vystupuje od východu slunce maje pečeť Boha živého, a ten zvolal hlasem velikým ke čtyřem andělům, jimž bylo dáno škoditi zemi a moři, řka: Neškoďte zemi ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme služebníků Boha našeho na čelech jejich." Archanděl Michael, kníže andělů, ustanovený od té doby, co duchovní slunce světa Ježíš Kristus vyšlo a zazářilo světu prostřednictvím Církve, za Jejího ochránce, — nedovoluje aby katastrofy přírodní staly se zaslouženým trestem hříšnému světu. Církev není ještě celá. Ještě mnoho a mnoho duší má být poznamenáno znamením spásy. „Země" symbolisuje lidi pozemsky a pohansky smýšlející, kteří ještě nepoznali a nepřijali Evangelium a nestali se členy Království Kristova. A právě mezi nimi bude Církev působit, až svět se skloní k pokání po pohromách šesté pečeti a až satan mocí Archandělovou bude svázán na tisíc let (Zj. 20, 2. 3.) „Moře" symbolisuje národy, které byly doposud z dopuštění Božího sváděny a tříbeny satanem. Nyní otevrou brány Evangeliu, budou se ochotně podrobovat Královské Vládě Ježíše Krista. Jemu se budou ochotně poddávat vladaři národů, symbolisovaní „stromy". Znamením spásy je milost křtu svatého, věrně opatrovaná a zachovávaná podle křestního slibu. Věrným křesťanům splní se přislíbení Ježíše Krista: „Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude..." Mar. 16, 16. Archanděl Michael je strážcem „pečeti" milosti Boží, která vtiskuje na křtu svatém nezrušitelné znamení křesťana, dítka Božího a dědice statků nebeských. Andělé poddáni Archandělu Michaelovi stávají se strážci duší poznamenaných křtem svatým. „Dříve musí evangelium býti hlásáno mezi všemi národy." Mar. 13, 10. „... dokud nepoznamenáme služebníků Boha našeho na čelech jejich, neškoďte zemi, ani moři, ani stromům" „Země, moře, stromy"

mají na tomto místě zvláštní postavení. Nutno je brát v symlickém i vlastním významu. Pak znamenají: přírodní svět i jeho obyvatele.

Znamení spásy.

Znamení svatého kříže, učiněné nad křesťanem ponejprv při křtu svatém a opětované potom nesčíslněkrát s živou vírou v Ježíše Krista je znamením vyvolených. Zlí duchové, jako největší škůdcové člověka, prchají před znamením svatého kříže a před každým, kdo se ním znamená.

Zj. 7, 4.—8.

Číselný symbol Církve.

Číslo „dvanáct" (a jeho násobky) je v symbolice čísel ve Zjevení vyhraženo pro označení Církve. Dvanáct patriarchů zastupuje Starý Zákon a dvanáct apoštolů Zákon Nový. Číslo „dvanáct" vznikne, když „tři" se násobí „čtyřmi". Číslo „tři" symbolisuje Nejsvětější Trojici, číslo „čtyři" symbolisuje svět (čtyři světové strany). Spojením obou čísel vychází číslo „dvanáct". Tím je symbolisována nejdůležitější událost světových dějin: Bůh se spojil se světem Vtělením a Vykoupením a z tohoto spojení povstala Církev, jak Ježíš Kristus řekl Nikodemovi: „... Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný." Jan 3, 16. Tuto základní pravdu Radostné Zvěsti — Evangelia, symbolicky vyjadřuje číslo dvanáct. Láska Boží, projevená zvláště Smírnou Obětí na Kříži, spojila Boha s lidmi v Církvi. V našem psaní násobku křížkem je symbolika „dvanáctky" ještě vystupňována. Církev je Věčným Výsledkem spojení Boha se světem. To je překrásná symbolika „dvanáctky" a jejích násobků. Proto bylo dvanáct patriarchů, proto dvanáct apoštolů. Násobek „dvanáctkrát dvanáct", to jest „sto čtyřiačtyřicet tisíc" symbolisuje plnost Církve oslavené. „Dvanáct kmenů" národa vyvoleného symbolisuje plnost národů světa, které Církev pojme. To co apoštol ve verši 4. až 8. slyšel, to v dalším také uviděl.

Zj. 7, 9.

Pohled do slávy nebes.

Aby snad ti, kteří byli ze židovství nechápali špatně symbolismus dvanácti kmenů, připomíná svatý Jan, že ve shromáždění vyvolených byli zastoupeni všichni národové, všecka pokolení, všecky kmeny a všecky jazyky. Čtverý název skupin lidí symbolicky ukazuje na svět: „Potom jsem uviděl zástup veliký, jehož spočítati nikdo nemohl, ze všech národů a pokolení a kmenů a jazyků, ani stojí před trůnem a před Beránkem oděni v roucha bílá a mají palmy v rukou svých;...“ Na Trůně je Bůh Otec, Beránek Ježíš Kristus sdílí s Otcem jeden Trůn. Tím je naznačena Jednota Božské podstaty. Krátkými, ale výstižnými slovy líčí svatý Jan, ovšem symbolicky, radost a slávu vyvolených: Stojí před Trůnem a před Beránkem. Jsou blízko svému Bohu a Spasiteli, jsou s Ním co nejúžeji spojeni a nikdy od Něho nebudou odděleni. V tom je největší blaho vyvolených. „Jsou oděni v roucha bílá.“ Rouchem svatých je krása a sláva. „A mají palmy v rukou svých.“ Jsou vítězi nad peklem a jeho nástroji tělem a světem.

Zj. 7, 10. 11. 12.

Věčná oslava Božího Díla Spásy od svatých i od andělů.

„A volali hlasem velikým řkouce: „Spása Bohu našemu, jenž sedí na trůně, a Beránkovi.“ Svatí zpívají vděčně „hlasem velikým“ své „Tě Boha chválíme“, v němž vyslovují vroucí dík Bohu Otci, že dal Syna svého, aby se obětoval jako Beránek za spásu lidí. Zásluha „spásy“ patří Otci i Synu i Duchu svatému. Andělé se střídají ve zpěvu se svatými a vyjadřují rovněž svoji radost, že zásluhou Beránka, Ježíše Krista, naplnilo se znova nebe, opuštěné od tolika padlých andělů: „Amen, chvála, moudrost, sláva, dík a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků, amen.“ Andělé pronášejí dvoje „Amen“. Jedním potvrzují správnost toho, co svatí prozpěvovali, druhým „Amen“ dávají důraz na to, co sami ke chvále Boží zpívají. Jejich zpěv je chválou a klaněním Moudrosti Boží, Její nevýslovné „Oeconomii salutis“. Zpěv andělů je oslavnou, vděčnou a uctivou Adorací nekonečné Moci a Síly Boží, která v Beránkovi dosáhla vítězství nejslabšími prostředky: největším Ponížením, nejhořčím Utrpením a nejpotupnější Smrtí.

Úžas nad shromážděním národů.

Svatý Jan viděl ve Zjevení pohromadě všecky vyvolené, kolik jich bude na konci světa. Není divu, že nad tímto nesmírným množstvím a nad nesmírnou krásou a slávou jejich užasl. Byl by se rád otázal, ale neměl té smělosti. Jako když se ocitne někdo ve vznešené společnosti, netroufá si otázat se: „Kdo jsou to?"

Zj. 7, 13. 14.

Prostředky jsou na zemi, odměna je v nebi.

Jeden z patriarchů vyslovil otázku, kterou měl Jan na jazyku: „Kdo jsou a odkud přišli tito, kteří jsou oblečeni v roucha bílá?" Apoštol nabývá odvahy a pokorně praví: „Pane můj, ty to víš." Těmi slovy prosí za poučení. Poučení se mu dostává: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení", to znamená: z velikého utrpení pro víru v Ježíše Krista. „Vyprání roucha" je symbolem odpuštění hříchů ve svátosti křtu a pokání. „A zbílili je v krvi Beránkově" znamená: dodali mu nejvyšší krásy ve svatém přijímání Těla a Krve Ježíše Krista. „Soužení" na zemi, zvláště v čas pronásledování, odstranilo nedoplatky časných trestů, které si jinak musí duše vytrpět v očistci. Ty duše, které na zemi trpěly pro Ježíše Krista, jsou v okamžiku smrti zbaveny všech nedoplatků a vchází do radosti nebeské. Ježíš Kristus to přislíbil: „Blahoslaveni jste, když pro mne budou vás tupiti a pronásledovati a mluviti všecko zlé proti vám lhouce; radujte se a plesejte, neboť odplata vaše hojná jest v nebesích". Mat. 5, 11.

Zj. 7, 15.

„Ani na srdce lidské nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují". 1. Kor. 2, 9.

Ve Starém Zákoně ráno i večer přinášeli kněží příslušné oběti. A byli šťastni, že mohli konat službu ve svatyni. V nebi u Trůnu Božího budou svatí Boží na věky konati službu jako kněží, to jest, budou na věky obětovali Bohu Otci zásluhy Oběti Beránkovy. „A ten, jenž sedí na trůně, bude přebývati nad nimi". Jako nad Božím Stánkem ve Starém Zákoně se oblakem jevila přítomnost Boží, tak se bude Bůh všem vyvoleným nejvýš dokonalým způsobem jeviti ve Stánku nebes.

Zj. 7, 16. 17.

„Nebudou již lačněti ani žízniti, a nebude bíti na ně slunce aniž jaké horko". Obrazy jsou vzaty ze života na poušti. Život na zemi je poutí po poušti. Nehledě k nedostatkům těla, duše žíznila po patření na Boha a po věčném Jeho požívání. Nejenom tělo, ale také duše byla pronásledována pokušeními těla, světa a ďábla. To bylo na světě „břímě dne a horka". To navždy přestane, neboť „Beránek, který jest uprostřed trůnu, bude je pásti a dovede je ku prameni vod živých, a Bůh setře všelikou slzu s očí jejich". Beránek, Ježíš Kristus, sdílí Trůn Slávy s Otcem a bude tedy moci své věrné, kteří pro Něho trpěli a se obětovali na zemi, učiniti dokonale šťastnými. Bude je „pásti, napájeti" svým Božským životem a blahem; nikdy nepocítí žádného zármutku. Svatý Anselm píše o radosti vyvolených: „Co převyšuje všecky ostatní slasti svatých v nebi, je patření, poznání a milování Tvůrce. Budou Ho viděti, jak je sám v sobě ve Třech Osobách. Budou Ho chváliti ve všech Jeho Tvorech. Z toho povstane taková vroucnost, taková sladkost, že ani sytost touze, ani touha sytosti nebudou na závadu".

Sedmá pečeť bez soudu Božího.

„A když otevřel pečeť sedmou, nastalo v nebi ticho as půl hodiny". Šest soudů Božích nad národy odpírajícími Evangeliu Ježíše Krista, Krále, docílí, že se svět poddá Jeho Vládě. Proto už nebude třeba trestů Božích. Tresty Boží, které v různých podobách stíhaly národy světa, přestanou. To je symbolicky naznačeno „tichem" při otevření sedmé pečeti.

3. VIDĚNÍ SEDMI ANDĚLŮ SE SEDMI TROUBAMI.

Šest velikých očistných zkoušek.

Sedm archandělů s polnicemi Božími — Modlitby věřících, přímluvy andělů a svatých na oltáři — Modlitby za zachování a očistění Církve na zemi jsou vyslyšeny — Očistný oheň Božích zkoušek — Krupobití na Boží úrodu — Sopečná hora mezi národy — Padlá hvězda proměňuje prameny v hořkost — Zatmění slunce, měsíce a hvězd — Hvězda padá s nebe a otevírá jícen propasti — Při šestém zatroubení uvolněni čtyři andělé k veliké trestné pohromě. Trestné období bude trvat třista devadesát jeden den (symbolický).

Zjev. 8, 2 — 9, 21.

2. I uviděl jsem těch sedm andělů, kteří stojí před Bohem,
a bylo jim dáno sedm trub. 3. A jiný anděl přišel a postavil
se k oltáři s kadidelnicí zlatou; a bylo mu dáno mnoho vonidel,
aby je dal k modlitbám všech věřících na oltář zlatý, který
jest před trůnem Božím. 4. I vystoupil dým vonidel k modlit-
bám věřících z ruky andělovy před Boha. 5. A tu anděl vzal
kadidelnici a naplniv ji ohněm s oltáře svrhl (jej) na zem; i na-
stalo hřímání a hromobití a blýskání a zemětřesení veliké. 6.
A těch sedm andělů, kteří měli sedm trub, připravilo se, aby
zatroubili.

7. I zatroubil anděl první, a nastalo krupobití a oheň smíšený
s krví, a bylo (to) vrženo na zem, a třetina země shořela, a tře-
tina stromů shořela, a všecka tráva zelená shořela.

8. I zatroubil druhý anděl a (něco) jako hora veliká, ohněm
planoucí, bylo vrženo do moře, a třetina moře obrátila se v krev,
9. i zemřela třetina tvorstva, které žilo v moři, a třetina lodí
vzala zkázu.

10. A zatroubil třetí anděl; i spadla s nebe hvězda veliká hoříc
jako pochodeň, a padla na třetinu řek a na prameny vod. 11.
A jméno hvězdy té zní Pelyněk. I stala se třetina vod pelyňkem,
a mnoho lidí zemřelo od vod, neboť zhořkly.

12. A zatroubil čtvrtý anděl; i byla udeřena třetina slunce a
třetina měsíce a třetina hvězd, aby třetina jich se zatměla a tře-
tina dne nesvítila a podobně i noci. 13. A uviděl a uslyšel jsem

jednoho orla, an letí uprostřed nebe a praví hlasem velikým:
„Běda, běda, běda obyvatelům země pro ostatní zvuky trouby tří
andělů, kteří mají troubiti“.
9, 1. I zatroubil anděl pátý; a uviděl jsem hvězdu, která spadla
s nebe na zem, a té byl dán klíč od jícnu propasti. 2. I otevřela
jícen propasti, a tu vystoupil kouř z jícnu jako kouř peci veliké,
a zatmělo se slunce i ovzduší dýmem jícnovým. 3. A z kouře
vyšly na zem kobylky a těm byla dána moc, jak ji mají štírové
zemští, 4. a bylo jim řečeno, aby neškodily trávě zemské ani
žádné zeleni ani žádnému stromu, leč toliko lidem, kteří nemají
znamení Božího na svém čele. 5. A bylo jim dáno, aby jich ne-
zabíjely, nýbrž aby je trápily po pět měsíců; i bylo trápení jejich
jako trápení od štíra, když uštkne člověka. 6. A v těch dnech
lidé budou hledati smrti a nenaleznou jí, a budou si přáti umříti,
ale smrt uteče od nich.
7. A co do podoby kobylky ty podobaly se koním připrave-
ným k válce, a na hlavách jejich byly jako koruny podobné
zlatu a obličeje jejich jako obličeje lidské, 8. a měly žíně jako
vlasy ženské, a zuby jejich byly jako lví, 9. a měly pancíře jako
pancíře železné, a šramot křídel jejich byl jako šramot vozů
s mnoha koňmi běžícími do války. 10. A měly ocasy podobné
štírům, též žihadla, a v ocasech jejich byla moc jejich škoditi
lidem po pět měsíců.
11. Králem nad sebou měly anděla propasti, jemuž jméno bylo
po hebrejsku Abaddon, po řecku Apollyon. 12. Bída jedna pomi-
nula, a hle, ještě dvě bídy přijdou potom.
13. I zatroubil anděl šestý; a uslyšel jsem jeden hlas ze čtyř
rohů oltáře zlatého, který jest před Bohem, 14. an praví andělu
šestému, jenž měl troubu: „Odvaž ty čtyři anděly, kteří jsou
přivázáni při veliké řece Eufratu“. 15. I byli odvázáni ti čtyři
andělé, kteří byli připraveni na hodinu a den a měsíc a rok, aby
usmrtili třetinu lidí. 16. A počet vojsk jízdných byl dvě stě mi-
lionů; uslyšel jsem počet jejich.
17. A takto jsem uviděl koně u vidění a ty, kteří na nich seděli:
měli pancíře ohnivé a hyacintové a žluté jako síra, a hlavy koňů
byly jako lví, a z úst jejich vycházel oheň a kouř a síra. 18.
Těmito třemi ranami byla zabita třetina lidí, ohněm a kouřem
a sírou, které vycházely z úst jejich. 19. Neboť moc koní jest
v jejich ústech a v jejich ocasech; jejich ocasy jsou totiž podobny
hadům majíce hlavy, a těmi škodí. 20. Ale ostatní lidé, kteří
nebyli zabiti těmito ranami, neučinili pokání ze skutků rukou
svých, aby se neklaněli duchům zlým a modlám zlatým a stříbr-
ným a měděným a kamenným a dřevěným, které nemohou ani
viděti ani slyšeti ani choditi, 21. a neučinili pokání ze svých
vražd ani ze svých čárů ani ze smilství svého ani ze svých krádeží.

*

Souhrn šesté a sedmé kapitoly.

Ve „vidění sedmi pečetí“ ukázal Duch svatý svatému Janovi ustanovení Boha Otce o Královské Vládě Ježíše Krista: Ježíš Kristus jest ustanoven nad národy jako Král pokoje a míru, Král spravedlnosti a lásky, Král života věčného. Dokud národy budou Jemu odporovat a nebudou chtít, aby kraloval nad nimi, budou ztrácet pokoj a mír ve válkách a rozbrojích, nebudou mít spravedlnosti a lásky, budou ztrácet život věčný pod vládou satanovou. Království Ježíše Krista — Církev půjde za svým Králem cestou křížovou. Moc Boží otřese konečně světem tak, že bude činit pokání. Veliké pohromy pod šestou pečetí nejsou eschatologické. Pohromy z uvolnění přírodních zákonů nastanou až na konci světa. Do té doby ještě mnoho obyvatel země musí být poznamenáno znamením křtu svatého, aby jednou ve slávě nebeské tvořili ohromné a důstojné shromáždění ze všech národů před Trůnem Nejsvětější Trojice.

„Musí kralovat!“

Kapitola šestá a sedmá jsou Manifestem Boha Otce k národům všech věků: Ježíš Kristus musí kralovat. Protějškem tohoto slavného Manifestu Boha Otce ve Zjevení je ve Starém Zákoně žalm 2.

Konec kapitoly šesté a konec kapitoly šestnácté se doplňují.

Až čtenář výkladu Zjevení svatého Jana projde dalšími proroctvími této knihy a bude mít přehled po celé mosaice velikého obrazu církevních dějin, najde v soudech Božích naznačených pod šestou pečetí doplněk ke konkretním událostem, naznačeným zvláště v 16. hlavě ve „Vidění sedmi misek“ hněvu Božího. Tam se ukazuje v nádherném symbolickém obraze výsledek odboje národů proti Královské Vládě Ježíše Krista. Národy svedené a podmaněné satanovou náhražkou Evangelia, materialistickou vědou, utkávají se na světovém bojišti, na němž se zřítí babylonská věž materialismu, rozděleného ve tři směry: (my je známe) liberalismu, socialismu, nacismu. To je to, co pod šestou pečetí je naznačeno jako vrchol odboje, ale i jako zlomení odboje proti Ježíši Kristu, Králi. Co je pod šestou pečetí, je částí prorocké ouvertoury, v níž nejsou ještě obsaženy určité

dějinné události, nýbrž ve formě Božího Manifestu o Královské Vládě Ježíše Krista jsou naznačeny jenom všeobecně soudy Boží nad odbojníky.

Šest těžkých zkoušek v církevních dějinách.

V kapitole osmé a v kapitole deváté ukazuje Duch svatý určité události z Církevních dějin, ovšem v rouše symbolickém.

Zj. 8, 2.

Zkoušky jsou útoky bran pekelných na Církev.

Apoštol vidí před sebou jako na jevišti: „I uviděl jsem těch sedm andělů, kteří stojí před Bohem, a bylo jim dáno sedm trub". Sedm archandělů, o nichž už dříve byla zmínka, má na starosti záležitosti Církve. Byli dříve symbolisováni jako „lampy", jako „rohy" a jako „oči" Beránka. To znamená: archandělé jsou nejvyššími správci duchovních záležitostí Církve (lampy), jsou z andělů nejvyššími vykonavateli Všemohoucnosti (rohy) a Vševědoucnosti — Prozřetelnosti (oči) Boží. Trub — polnic užívá se v boji k ohlašování útoků nepřítele. Jak zazní polnice, musí se vojáci vzchopit a připravit na odražení a porážku útočícího nepřítele. Někteří odpočívali, snad i spali, jiní odložili zbraň a zabývali se něčím jiným. Polnice je upozorňuje, aby se okamžitě chopili zbraní a postavili na své místo a tam, aby vyčkávali rozkazů velitelů. Kdo je liknavý a nedbalý, kdo není poslušný rozkazů, lehko se stane kořistí nepřítele. Církev na zemi je Táborem vojáků Kristových. Satan má svůj tábor a své vojáky. Čas od času podniká své veliké útoky, jimiž se pokouší Církev Ježíše Krista zahubit. Někdy vede útok zvenčí. Používá pohanských národů, židovského národa, používá násilných vladařů a vlád Církvi nepřátelských a jimi vede útok na Církev. Věřící jsou pronásledováni, zastrašováni od vyznávání víry, olupováni o majetek, mučeni, vražděni. Satan chce, aby zapřeli a zradili Ježíše Krista a přešli do jeho tábora. Když se mu to nedaří a když právě naopak, pronásledování naplňuje nebe svatými a na zemi působí rozkvět Církve, připravuje satan útoky uvnitř. Pomocí zrádných důstojníků a generálů, biskupů a kněží, kteří se dali zlákat na satanovo vnadidlo žádostí těla, očí a pýchy života, činí satan podkopy v samém Táboře Církve Kristovy. Vyvolává rozkol, bludy. Těmi se snaží ochromit a udusit duchov-

ní život z nadpřirozené víry a lásky k Ježíši Kristu. Trpělivě čeká třeba celá staletí až z bludu dozrají národy, které kdysi náležely do Tábora Církve Kristovy, k nevěře, k hmotařství a bezbožnosti. A pak se znova chce pokusit o generální útok na Církev — Království Kristovo, aby je úplně se světa odstranil a postavil království své, království zloby a nenávisti, království nespravedlnosti a násilí, království věčné smrti.

„Avšak důvěřujte, já jsem přemohl svět". Jan 16, 33.

Budeme ve Zjevení svatého Jana svědky útoků satanových zvenčí i uvnitř. A tehdy budeme slyšet archanděly troubit na polnice, dané jim od Ježíše Krista. Duch svatý prorockými slovy svatého Jana, napsanými už před devatenácti sty lety ukazuje celému světu, že už tehdy o všech útocích satanových věděl a archanděly na ně připravil. Dopouští je, aby Církev tříbil, zdokonaloval, čistil a zásluhy Její pro nebe rozmnožoval a zároveň aby ukázal Její nepřemožitelnou sílu jako Díla Božího. Když se naplní čas zkoušek a bojů, uprostřed nejtěžšího útoku satana a jeho šelem, zakročí první z archandělů, archanděl Michael, srazí satana do propasti pekelné a uzavře na tisíc let. To bude okamžik Triumfu Církve, která v odměnu za své těžké a statečné boje s branami pekelnými, bude sdílet Královskou Moc a Vládu Ježíše Krista nade všemi národy. Tento nesmírně důležitý okamžik, kdy Ježíš Kristus a Jeho Církev ujmou vládu nad národy, Duch svatý ve Zjevení svatého Jana přesně datem označil v obraze šestého zatroubení archandělova.

Svět, vydaný za trest vládě satanově, zatouží po Vládě Ježíše Krista.

Šestá zkouška při šestém zatroubení má jiný ráz než měly zkoušky předešlé. Ježíš Kristus odnímá světu, zvláště Evropě, zpronevěřilé bludem lutheranismu, svoji nadpřirozenou Ochranu. Evropa za své zatvrzelé setrvání v bludech propadne vládě satanova bezbožného materialismu. Zj. 13, 11 — 18 — Zj. 16, Strašlivé ovoce satanovy vlády ukáže lidstvu, že jediná možná záchrana je, uznat Ježíše Krista za Božského Krále národů a Evangelium za nejvyšší Božský Zákon. Jak se to stane, naznačuje kapitola desátá.

Boj skončen. Věčné Vítězství Kristovo a Jeho Církve.

Sedmé, poslední zatroubení archanděla bude mít docela zvláštní význam. Poslední zatroubení bude signálem naprostého vítězství Ježíše Krista, Krále nebe i země a Jeho Království, Církve nad satanem a jeho pomocníky: „I zatroubil anděl sedmý; a hlasy mohutné ozvaly se v nebi řkouce: Království tohoto světa dostalo se Hospodinu našemu a Pomazanému jeho, a bude kralovati na věky věků (amen)." Zj. 11, 15.

Zj. 8, 3. 4. 5.

Symbol vzatý z chrámu jerusalemského.

„Zlatý oltář" je symbolem Církve Ježíše Krista. „ Zlato" naznačuje, že podstatou Církve je nadpřirozená láska. Obraz „oltáře zlatého" před trůnem Božím byl vzat z jerusalemského chrámu. V síni před svatyní stál oltář pro oběti zápalné. Když se ve svatyni mělo obětovat kadidlo na kadidlovém oltáři, jenž stál uprostřed svatyně před samou velesvatyní, vzal kněz žhavé uhly s oltáře v síni, donesl je na oltář ve svatyni a jiný kněz položil kadidlo a jiné vonné věci. Vůně šířila se až do velesvatyně, kde byl zvláštním způsobem Bůh přítomen.

Církev na zemi si vyprošuje největší posvěcení.

Modlitby Církve bojující na zemi i Církve vítězné v nebi jsou nejdražší vůní před tváří Boží. Na zemi je andělem, který modlitby věřících klade na oltář, katolický kněz. Při Mši svaté obětuje kněz na oltáři Tělo a Krev Ježíše Krista se všemi Jeho zásluhami a modlitbami Bohu Otci. K této oběti Ježíše Krista se připojují modlitby a zásluhy věřících na zemi a andělů a svatých v nebi. Bůh Otec má v Oběti Syna svého a v modlitbách věřících, s Ní spojených, největší zalíbení. Poskytuje za to Církvi bojující na zemi svoji Ochranu, očisťuje a posvěcuje Ji. Ve vidění to bylo svatému Janovi naznačeno a znázorněno: anděl naplnil ohněm s oltáře kadidelnici a uvrhl oheň na zem. Tím se symbolicky naznačovalo, že modlitby věřících za posvěcení Církve a za rozmnožení Jejich zásluh jsou vyslyšeny a že na zemi nastane veliké tříbení Církve. Církev bude procházet ohněm velikých zkoušek, vyvolení budou jako zlato, které ohněm zkoušek neutrpí, ale očistí se a zastkví se největší krásou. Zkouš-

ky v podobě různých pohrom budou současně trestem pro provinilé a zároveň i příležitostí k osvědčení věrnosti a lásky k Ježíši Kristu. Řadou těžkých zkoušek se Církev a svět připraví na dobu nejkrásnějšího rozkvětu Evangelia, na zlatou dobu pokoje a blaha na zemi. Tříbení Církve předpověděl Božský Spasitel Petrovi: „Šimone, Šimone, hle, satan vyžádal si vás (apoštoly, vaše nástupce a celou Církev), aby vás tříbil jako pšenici, ale já jsem prosil za tebe (a za celou Církev, kterou ty jako hlava zastupuješ), aby nepřestala víra tvá,..." Luk. 22, 31.

Zj. 8, 6.

Ohněm sedmi těžkých zkoušek k svatosti a dokonalosti.

„A těch sedm andělů, kteří měli sedm trub, připravili se, aby zatroubili." Andělé ohlašují vykonávání sedmi velice důležitých soudů Božích. Symbolická „sedmička" naznačuje, že v „celku" církevních dějin a dějin světa stane se zvláště sedm symbolicky naznačených událostí, které budou očistnými pohromami pro Církev. Šest ohlášených velikých soudů Božích přesvědčí lidstvo, že není jiné cesty k pokoji a blahu všech národů než pokorné a vděčné přijetí přikázání Evangelia Kristova v Církvi Jeho. Šestá pohroma bude opravdovou Boží chirurgií, která hnilobu světového materialismu a bezbožnosti podebéře až ke kořeni. To bude ono „otřesení celou zemí" naznačené všeobecně při otevření šesté pečeti. Desátá kapitola Zjevení líčí, jak lidstvo, representované apoštolem Janem, přijme „knížku" s obsahem Evangelia, začne uvádět přikázání Ježíše Krista do života a pozná, že jsou sice „hořká" nižší části člověka „tělu", ale vyšší části „duši" že jest zachovávání Evangelia „sladké". Všecky národy otevřou dokořán brány Církvi Kristově a Evangeliu. Satan bude spoután, aby nemohl sváděti národy (Zjev. 20,). Když konečně všecky národy budou přijaty do Církve a Evangelium bude hlásáno všem lidem, symbolicky řečeno „když bude dostaven velkolepý chrám Církve" (Zjev. 11,), nastane čas poslední a největší zkoušky, kdy satan a celé peklo budou uvolněni naposled, aby tříbili Boží pšenici. A pak se ozve poslední zatroubení k poslednímu Soudu Božímu. Spravedliví dojdou odměny, Církev věčné oslavy, bezbožní budou zavrženi (Zjev. 11,).

Vidění sedmi andělů se sedmi troubami. Zj. 8, 2 - 11, 19.

Symboly vzaté z přírody, ale neoznačující zjevy přírodní, nýbrž dějinné události.

Obrazy „k sedmerému zatroubení andělů“ vzal Duch svatý z přírody. Jako všecky obrazy celého Zjevení jsou i tyto symbolické. Obrazy samy to dokazují, neboť v přírodě není žádné „krupobití“ s ohněm a krví, není myslitelné, jak by mohla „hora ohněm planoucí“ (sopka) způsobit, aby třetina moře se obrátila v krev, jak by mohla „veliká hvězda“ padnout na třetinu řek a na prameny vod a jak by se tyto mohly státi pelyňkem, jak by se mohla zatemnit třetina slunce, měsíce a hvězd, jak by mohla spadlá „hvězda“ otevřít jícen propasti, z níž by

vycházely kobylky „podobné koňům připraveným k válce, na hlavách jejich koruny podobné zlatu a obličeje jejich jako obličeje lidské“ ... a nejsou myslitelní „koně, z jejichž úst vychází oheň a kouř a síra, kteří mají... vzadu hlavy a těmi škodí.“ Symboly jsou Duchem svatým tak voleny, aby nápadná vlastnost symbolu byla bližším určením symbolisované události (pohromy) a aby zároveň přispěla k osvětlení podstaty (příčiny, okolností, následků) naznačené pohromy.
Symbolické obrazy „sedmera andělského zatroubení“ můžeme vyložiti takto:

Zj. 8, 7.

První veliká zkouška pro Církev: stěhování národů.

„I zatroubil anděl první, a nastalo krupobití a oheň smíšený s krví, a bylo to vrženo na zem, a třetina země shořela, a třetina stromů shořela, a všecka tráva zelená shořela.“ Nápadná vlastnost krupobití, která je činí pohromou, je, že potluče obilí, které už slibně se vlnilo na polích. Pokud je zrnko pod zemí, nemluví se o krupobití. Ježíš Kristus přirovnával Církev k lánům obilí (Mat. 9, 37.). V době pronásledování od římských císařů byla Církev zrnem v podzemí katakomb. Dobu pronásledování prvních křesťanů krupobití neznázorňuje. Ale znázorňuje Církev v té době, kdy se Jí dostalo svobody, kdy vyšla z katakomb, a kdy jako bujné a slibné osení pokryla jižní Evropu, severní Afriku. A tehdy přišla očistná pohroma: stěhování národů ve čtvrtém a pátém století po Kr. P. (od roku 375 až do r. 568).

Církev vystavena nejhoršímu násilí.

Nárazem divokých Hunů na Goty při dolním Dunaji staletá hradba říše římské povolila a vojenské družiny severských národů v pravém slova smyslu „jako krupobití s ohněm a krví“ valily se na říši římskou. Ukrutní Vandalové pronikli až do severní Afriky.

Všude ssutiny a poušť.

Na věřící v Evropě i v Africe, kde byly kvetoucí diecese pod správou biskupů a kněží, mnoho kostelů a klášterů s vzácnými kulturními památkami, přikvačily strasti, o nichž je nesnadno si

utvořit správnou představu. Nesmírně mnoho jich bylo povražděno od divokých a ukrutných pohanských válečníků. Že oheň válečný zachvátil veliký díl tehdejšího pohanského světa je v obraze naznačeno: „třetina země shořela". Země symbolisuje pozemsky smýšlející pohany. Církevní i světští představení hynuli násilnou smrtí. Jsou symbolicky označeni „stromy": „třetina stromů shořela." Ale zvláště zahynulo velmi mnoho prostých věřících, takže se mohlo zdát, že všichni byli vyhubeni. V obraze jsou symbolicky znázorněni „zelenou travou": „a všecka tráva zelená shořela." Diecese, farnosti, kostely, kláštery byly proměněny v trosky a poušť. Městečka, kvetoucí města, osady, klesly v ssutiny nebo byly smeteny s povrchu.

Od zkaženého k zdravému.

Na první pohled by se zdálo, že stěhování národů bylo jen zkázonosnou pohromou, ve skutečnosti bylo pohromou očistnou, která pomohla Církvi Ježíše Krista k největšímu rozkvětu. Stěhování národů přišlo v pravý čas. Církev zvítězila napřed nad vzdělanými Řeky a Římany. Násilí pohanského Říma a pýcha řeckých filosofů se musily nejdříve skloniti před Tajemstvím Kříže. Ale bylo zde veliké nebezpečí: národ řecký a římský byly v plném slova smyslu národy degenerované (vyžilé), rozmařilým pohanským životem nanejvýš zeslabené. Kromě toho trůn římských panovníků v Římě, i když tito byli křesťany, ohrožoval nebezpečně svobodu Církve. Toto nebezpečí bylo ztroskotáním staré říše římské umenšeno. Pozdější panovníci, kteří si dávali titul císařů římských, bydlili daleko od Říma.

Nová, mnohem bohatší úroda.

Když záplava válečného zpustošení za stěhování národů opadla, ukázaly se základy Církve neporušené. Splynutím starousedlíků s přistěhovalými vznikly nové, zdravé románské národy křesťanské. Také národy Hunů a Germánů byly podmaněny jhu Kristovu. Tak bouřlivé krupobití válečné při stěhování národů bylo sice ranou s ohněm a krví, ale pro Církev ukázala se tato pohroma blahodárnou a požehnanou.

Zj. 8, 8.

Druhá veliká zkouška Církve: v dosahu násilné říše turecké.

„I zatroubil druhý anděl a něco jako hora veliká, ohněm planoucí, bylo vrženo do moře, a třetina moře obrátila se v krev, i zemřela třetina tvorstva, které žilo v moři, a třetina lodí vzala zkázu". „Hora" ve Zjevení svatého Jana je symbolem světské vladařské moci. Zj. 17, 10. Hora planoucí ohněm — sopka má nápadnou známku: dlouho trvající zkázonosnou činnost s menšími nebo většími přestávkami do celého širého okolí. Sopka bývá činná po celá staletí než vyhasne. Po stěhování národů vyvstala pro mladou Církev nová pohroma, která Ji ohrožovala po celá staletí — říše turecká. Ale i ona musila vykonat svůj očistný úkol.

Zj. 8, 9.

Sopka činná po tisíc dvě stě let.

Obchodník arabský, Mohamed, založil nové náboženství pojmenované podle něho v dějinách „mohamedanismem" nebo „islamem". Byla to směs pohanství, židovství, křesťanství a blouznivých fantasií i výstředností falešného proroka. Po roku 622. stal se z proroka náčelník vojenských násilných zástupů, které v divokém fanatismu staly se v dalších letech a staletích postrachem celé Evropy, jako sopka je postrachem celého svého okolí. Mohamedanismus stal se typem vojenského a dobyvatelského messianismu, a dal vznik říši turecké s heslem světovlády. Ohromná vojska s nevyrovnatelným fanatismem opanovala nejenom Malou Asii, Persii, Arabii, ale také severní Afriku a pronikla až do Španělska. Tam byl nástup jejich do Evropy zaražen. Nesmírně mnoho vytrpěly křesťanské národy. „Třetina moře obrátila se v krev" symbolisuje válečné útoky turecké říše proti křesťanským státům. Národy a státy křesťanské jsou symbolisovány „mořem". „Třetina tvorstva", to znamená velice mnoho lidí, v těchto staletých bojích a válkách zahynulo. „Třetina lodí vzala zkázu" ... lodi symbolisují společenské útvary, které mají vedení a řízení: státy, samostatná města, diecese a podobně.

Kdyby nebylo boje, nebylo by zásluh ani odměny.

I tato strašná pohroma měla v dopuštění Božím svůj účel a význam. Hradba mohamedanismu v Asii zabránila, aby se

asijským národům nedostalo křesťanství pokaženého bludy. Ohnivá hora turecké říše svými boji proti křesťanství poskytovala příležitost k nadšeným projevům víry a lásky k Církvi Kristově i k velkým skutkům obětavé lásky k bližnímu. Jinak tato rána, jakož i rány další jsou příležitostí k projevům statečnosti v boji mezi věrnými Ježíše Krista a poddanými knížete tohoto světa, jsou ustavičnou příležitostí získat si nehynoucí zásluhy oddanosti a lásky k Ježíši Kristu a k Jeho Církvi a dobýt si nevadnoucí koruny věčné slávy.

Zj. 8, 10.

Třetí zkouška Církve: vnitřní odboj východního rozkolu.

„A třetí anděl zatroubil; i spadla s nebe hvězda veliká hoříc jako pochodeň, a padla na třetinu řek a na prameny vod. A jméno hvězdy té zní Pelyněk. I stala se třetina vod pelyňkem, a mnoho lidí zemřelo od vod, neboť zhořkly". „Hvězda" znamená v symbolice Apokalypse představeného v Církvi. Zj. 1, 20. „Nebe", symbol příbytku a místa Božích oslavenců, symbolisuje také Církev, která dává a zaručuje věrným duším právo na vstup do nebe. „Hvězda padlá s nebe" znamená církevního představeného, který své místo v nebi ztratil odpadem od Církve. „Veliká hvězda" blíže určuje odpadlého. Není to kněz, ale je to biskup.

Nebyl to jed bludu.

Nápadná vlastnost padající veliké hvězdy jest, že se rozhořela jako pochodeň a že naplnila velikou hořkostí prameny, na něž spadla. V symbolickém obraze není řečeno, že by prameny otrávila jedem. O jedu není tu zmínky, i když se poznamenává, že hořkost vod způsobila mnohým smrt. „Řeky a prameny vod" symbolisují biskupské a kněžské kazatelny, prameny slova Božího. „Hořkost" symbolisuje nenávist rozkolníků k papežskému stolci.

Odpadlý biskup.

V dějinách církevních je zaznamenán v 11. století biskup-patriarcha cařihradský, Cerularius, který se stal bezprostřední příčinou ne bludu ve víře, ale rozkolu — odtržení od hlavy Církve.

Roku 1054. Cerularius z osobní ctižádosti a z nenávisti k římskému papeži prohlásil sebe za hlavu východní církve a přerušil spojení s Římem. Stal se „hořící pochodní“, která zapálila rozkolem celý východ. Jeho skutek stal se pohoršením východním národům: řeckému, ruskému, rumunskému, srbskému, bulharskému, které se nechaly strhnout k rozkolu a vypověděly poslušnost náměstku Kristovu.

Zj. 8, 11.

Co se stalo z kazatelen Východu.

Kazatelny, prameny slova Božího, se proměnily v prameny hořké nenávisti k papežskému Stolci. Stalo se to na rozkaz Cerulariův. V dalších stoletích nenávist rozkolníků se stupňovala až k největšímu pronásledování katolických věřících, kostely a kláštery katolické byly zabrány. Církev katolická byla nenáviděna, mnohdy a na mnohých místech více než úhlavní nepřítel všeho křesťanstva — Turci. Když 12. prosince 1452. mělo dojít ke sjednocení rozkolníků přičiněním papeže Mikuláše a císaře Konstantina Paleologa, rozkolnické obyvatelstvo bylo rozkolnými duchovními tak poštváno proti sjednocení, že volali po ulicích: „Ať zhyne papež a jeho otroci; nač je nám potřeba jejich pomoci?“ Se všech kazatelen se hřímalo proti sjednoceným. Notaras, po císaři nejmocnější muž v řeckém státě, pravil bez ostychu, že by v Cařihradě raději viděl turecký turban než papežskou tiaru. Přání jejich se vyplnilo. R. 1453. 29. května, Turci dobyli Cařihradu a nejkrásnější chrám východu proměnili v mohamedánskou mešitu. Tak veliká byla nenávist v rozkolu, způsobeném cařihradským patriarchou Michalem CeruIariem, který je symbolisován „Pelyňkem“. Rostlina pelyněk obsahuje v sobě největší hořkost. Hořkost je vhodným odznakem nenávisti.

Největší hořkost mezi lidmi je nenávist.

„Stala se třetina vod pelyňkem, a mnoho lidí zemřelo od vod, neboť zhořkly“. Těmito slovy Duch svatý už v době svatého Jana usvědčuje pravoslavný rozkol, že je dílem nenávisti, obviňuje pravoslavné rozkolné kazatelny, že místo slova Božího hlásají nenávist. Mnozí stoupenci rozkolu zahynou na věky. „Smrt“ ve Zjevení svatého Jana znamená smrt věčnou, věčné zavržení.

Nejnebezpečnější útok není z venku, ale zevnitř.

Proč Ježíš Kristus dopustil tuto pohromu, která tolik národů odloučila od Církve? Jistě proto, aby ukázal, že Jeho Církev nebude zlomena a zničena, ať brány pekelné útočí zvenku nebo připravují podkopy uvnitř. Na smutném osudu Východu dává Duch svatý výstrahu, že Jeho Církev musí být svobodná, prostá jakékoliv nadvlády světské. Východní rozkolné církve nesou na sobě dědičnou vinu bývalého řeckého cesaropapismu. Světští vladaři zasahujíce do záležitostí církevních, (jak tomu bylo na Východě už před rozkolem), činili Církev služkou svých politických záměrů a odváděli Ji od nadpřirozeného úkolu — vedení lidí ke spáse.

Zj. 8, 12.

Čtvrtá zkouška Církve: satanův útok na svobodu Církve a na svátost kněžství.

„A zatroubil čtvrtý anděl; i byla udeřena třetina slunce a třetina měsíce a třetina hvězd, aby třetina jich se zatměla a třetina dne nesvítila a podobně i noci". „Udeřením" rozumí se násilí moci světské vůči Církvi. „Slunce" je ve Zjevení symbolem Ježíše Krista a zároveň i symbolem papežského Stolce. „Měsíc", který má světlo od slunce, je symbolem Církve. „Hvězdy" znamenají duchovenstvo: biskupy a kněze. Za násilím světské moci vůči papežskému Stolci, vůči biskupským a kněžským úřadům, můžeme viděti satana, který chce zničit to nejvzácnější, co Církev má, kněžství Ježíše Krista, které On sám nazval „solí země": „Vy jste sůl země: jestliže sůl se zkazí, čím bude osolena, k ničemu nehodí se již..." Mat. 5, 13.

Zatmělé „Slunce" papežského Stolce.

Desáté století bylo nejsmutnějším stoletím pro papežství. Světská knížata snažila se opanovat Řím a s ním i papežský Stolec. V první polovici desátého století ovládl Řím knížecí rod tuskulský, v jehož čele stály tři náruživé ženy: Theodora Starší a její dvě dcery Theodora Mladší a Marozie. Tato dosadila na papežský Stolec násilnou rukou svého 18tiletého syna, jako papeže Jana XI. Po Marozii jiný pán Říma Alberich II. přijal před smrtí od šlechty římské přísahu, že uzná jeho osmnáctiletého

lehkomyslného a zhýčkaného syna Oktaviána za světskou i duchovní hlavu. Také se tak stalo. Stal se papežem, jako Jan XII. Alberich Tuskulský dosadil za papeže nejprve své dva bratry, pak svého syna, Benedikta IX. Byl rovněž příliš mladý a neschopný.

Zatmělá „Luna" Církve a zatmělé „hvězdy" nehodných biskupů a kněží.

A tu byl kořen nesmírného zla a velikého nebezpečí pro Církev. „Třetina slunce, třetina měsíce, třetina hvězd se zatměla..." Pod vedením neschopných papežů rozmohly se nejhorší zlořády, jaké Církev mohly postihnout. Úřady biskupské, kněžské se kupovaly za peníze, kněží proti zákonům církevním se ženili, žili pohoršlivě, o duchovní správu věřících vůbec nedbali, jenom se snažili vydírat peníze, kde se dalo. Císař německý a po něm knížata a velmoži světští si osobovali právo dosazovat za biskupy, koho chtěli. Vybírali si lidi, kteří se jim zavazovali otrockou poslušností. Císaři a knížatům ani dost málo nezáleželo na tom, je-li kandidát církevního úřadu hodný nebo nehodný, je-li náležitě vzdělaný nebo není. Byl to zvláště císař Jindřich IV. v Německu, který si osoboval neomezené právo investitury, to jest ustanovování biskupů. Nastal veliký boj mezi papežem tehdejším Řehořem VII. a císařem Jindřichem IV. Nehodní biskupové a kněží přidávali se na stranu císařovu proti papeži. Papežství zvítězilo. Investitura byla vzata z rukou světských panovníků, simonie nebo-li kupování úřadů církevních bylo pod nejtěžšími tresty zakázáno, rovněž i ostatní zlořády byly potlačeny.

I tato rána přinesla Církvi boj k vítězství.

Ovšem ještě nejedenkrát musila Církev podstoupit tuhý boj za svoji svobodu, za právo a spravedlnost proti světským panovníkům, ale zvítězila, svobodu si zachovala. Tak jedině je možno, aby vyplnila své Božské poslání. Zde dobře rozumíme, proč Ježíš Kristus dopustil tuto ránu a ostatní, jí podobné. Chtěl, aby před celým světem bylo zřejmo, že Církev je Jeho Božským dílem a že žádná, sebevětší a násilnější moc světská, nedokáže Církev zahubit a zničit. Jindřich IV. od vlastního syna byl zajat a uvězněn. Ode všech opuštěn zemřel v Lutychu ve věku 56 let.

Je výstrahou všem nepřátelům Církve. I čtvrtá rána přinesla Církvi boj, ale i očistu a vítězství, původcům boje záhubu.

Zj. 8, 13.

Běda světu pro nezřízené žádosti a vášně.

„Orel“ Ježíš Kristus, Vůdce ve velikých bojích Církve, ohlašuje ve vidění svatému Janu: „Běda, běda, běda obyvatelům země pro ostatní zvuky tří andělů, kteří mají troubiti“. Třikrát běda znamená, že přijdou těžké Boží zkoušky na svět a jeho obyvatele. „Obyvatelem země“ ve špatném slova smyslu je ten, kdo lpí celou duší na pozemských věcech, kdo se poddává trojímu pokušení: žádosti očí, žádosti těla a pýše života. Ze žádosti očí pochází sobectví, lakota, touha po statcích pozemských, loupeže, krádeže, utiskování slabých a chudých. Ze žádosti těla vznikají nečisté náruživosti, požitkářství, rozmařilosti a z nich bere původ náboženská lhostejnost, nevěra a odpady od Církve Ježíše Krista, která hlásá zdrženlivost, sebepřemáhání, čistotu mravní, pokání. Pýcha života vede člověka do nejhlubších propastí svárů a hněvů, národy přivádí do bojů a válek mezi sebou, leckdy i do boje proti Církvi a proti Bohu.

Čím více a čím těžší hříchy, tím těžší budou tresty Boží, tím větší pohromy přijdou na svět, tím palčivější bude oheň zkoušek pro Církev a pro celý svět.

Zj. 9, 1.

Pátá zkouška Církve: bouře lutheránského odpadu strhuje nespočetné větve se stromu Církve.

„I zatroubil anděl pátý; a uviděl jsem hvězdu, která spadla s nebe na zem, a té byl dán klíč od jícnu propasti..“ „Hvězda“ opět znamená člena Církve učící, a sice toho, který svým odpadem, svými bludy a celým svým působením strhl největší počet duší do záhuby. Tím se stal Martin Luther, odpadlý augustiniánský mnich na počátku šestnáctého století.

Odedávna jako jiskry pod popelem.

Jako na Východě stala se příčinou rozkolu pýcha a panovačnost, podobně panovačnost německých knížat a touha po církevním majetku, spolu s touhou po uvolnění z mravní kázně

víry katolické byly živnou půdou pro blud a odpad od Církve z podnětu Lutherova.

Satan použil k útoku na Církev obnoveného pohanství.

O duchovním stavu evropských národů před vystoupením Lutherovým, hlavně působením zpohanštělého humanismu, byla podána charakteristika při výkladu pátého listu.

Nebezpečí majetku.

Úřady biskupské a kněžské se staly v patnáctém a šestnáctém století předmětem touhy mnohých snaživců zvláště z řad šlechty. Tito lidé netoužili po svěcení biskupském nebo kněžském, nýbrž toužili po církevních statcích, jichž byla v té době jedna třetina ze všeho majetku německé země. Bohatství se ukázalo jako neodolatelný magnet „žádosti očí" na zkázu a záhubu křesťanského mravního života. Nadpočet duchovenstva, které i z jiných zemí přicházelo do Německa, dovršilo zkázu. Neboť kněz, řeholník, bez náležité práce a zaměstnání podléhá brzy zesvětačení.

Běda, když zesvětačelý kněz začne „reformovat".

Roku 1517 vystoupil Martin Luther, řeholník-augustinián a profesor na universitě ve Wittenberce. Jsa syt klášterního života, hledal způsob, jak dát průchod neobyčejně silným vášním svým: samolibosti, pýše a vzdoru proti každé vrchnosti, a pak zvláště smyslnosti i hrubé násilnosti. Modlitbu zanedbával, udržoval nedovolené styky mimo klášter, klášterní sliby začaly ho tížit, dostavila se vnitřní rozervanost, začal hledat omluvy pro svůj stav a důvody proti povinnostem svého povolání kněžského a řeholního. Začal učit, že hřešícímu není potřebí pokání, že stačí jenom víra v zásluhy Kristovy. Hříšným náklonnostem prý nelze odolat. Svobodné vůle vlastně prý člověk nemá. Církve není potřeba. Není potřeba kněží, není třeba biskupů, není potřeba klášterů, není potřeba Mše sv., ani svátostí. Všecek majetek církevní ať připadne světským pánům. Luther vzal si za záminku svého vystoupení s novým učením nabízení odpustků za peněžité dary na stavbu kostela svatého Petra v Římě.

Blud se všemi lákadly pro špatné náklonnosti člověka.

Vystoupením Lutherovým otevřel se skutečně „jícen propasti" všech hříšných žádostivostí v tehdejších lidech. Blud Lutherův a odpor proti Církvi katolické se šířil jako ohromný požár celým Německem. Majetek církevní byl zabavován od odpadlé šlechty, kostely vylupovány, kláštery rušeny, řeholníci a řeholnice buď se přidali na stranu Lutherovu a ženili se a vdávaly se, nebo byli vyháněni, týráni a vražděni. Lutheránský požár zasáhl také ostatní evropské národy, vyvolal řadu krvavých válek, selské povstání, řadu dalších bludů, nesčetná pronásledování všech, kteří zůstali Církvi věrni.

Lutheránský blud byl nejtěžší zkouškou, kterou Církev prošla. Ve Zjevení svatého Jana je to zřetelně různými případnými symboly naznačeno:

Zj. 9, 1.

„A uviděl jsem hvězdu, která spadla s nebe na zem,.."

„Hvězda" je v Apokalypsi symbolem kněze nebo biskupa. (Zj. 1, 20.) Původcem rozkolu byl biskup — „velká hvězda". V této zkoušce „hvězda" bez přívlastku znamená kněze. Jako hvězdy na nebi dávají světlo v temnotách, tak katolický kněz má být světlem světu hlásáním Pravdy Boží. Žije na zemi, ale jeho místo je na nebi v ustavičném spojení s Ježíšem Kristem. Původce páté pohromy je symbolisován jako „hvězda spadlá s nebe". Symbol zřetelně naznačuje, že se jedná o kněze, který ztratil spojení s Ježíšem Kristem, ztratil místo v nebi (nebe jako symbol Církve), odpadl od Církve Ježíše Krista a přestal dávat světu světlo učení Ježíše Krista.

„a té (padlé hvězdě) byl dán klíč od jícnu propasti".

Z dopuštění Božího „padlá hvězda" dostala moc (klíč) otevřít „jícen propasti". To znamená: odpadlý kněz svým špatným příkladem a hlavně svým bludným učením otevřel brány pekelné, dal jim příležitost a možnost uchvátit ohromnou kořist těch duší, které on a jeho pomocníci svedli k bludu a odpadu od Církve. Martin Luther, symbolisovaný „padlou hvězdou otevírající jícen propasti" dal svým vystoupením proti Církvi Ježíše Krista podnět ke všem dalším bludům, bludným filosofiím,

bludným směrům, které nakonec vykrystalisovaly v materialistický racionalismus, nevěru a bezbožnost. Ne nadarmo Zjevení svatého Jana dvakrát podotýká, že se jedná o „otevření jícnu propasti", to jest o největší zkázu a záhubu duší.

Zj. 9, 2.

„I otevřela (padlá hvězda) jícen propasti, a tu vystoupil kouř z jícnu jako kouř peci veliké, a zatmělo se slunce i ovzduší dýmem jícnovým".

„Zkázonosný blud Lutherův" je symbolisován jako „kouř vystupující z jícnu", jako „z peci veliké" a „zatmívající slunce i ovzduší". Hustý, černý kouř zatmívá slunce. Blud zastírá světlo Pravdy Boží ze Slunce, kterým je Ježíš Kristus. Původcem bludů je satan „lhář a otec lži" Jan 8, 44. Proto v tomto obraze kouř symbolicky vystupuje z jícnu propasti pekelné. Lidský původce bludu je jenom nástrojem satanovým. Jako kouř omamuje, otravuje a do propasti strhuje všecky, kteří neopatrně přícházejí do ovzduší kouřem a dýmem naplněného, zrovna tak i blud. Omamné řeči a spisy rozšiřovatelů bludů a agitátorů pro odpad od Církve Ježíše Krista dovedou strhnout i ty, kteří snad jenom ze zvědavosti poslouchají a čtou. Slovo Boží je inspirováno Duchem svatým, slovo svůdců k bludu a k odpadu je inspirováno duchem satanovým.

Zj. 9, 3.

„A z kouře vyšly na zem kobylky..."

Omamný kouř Lutherových bludů zahalil celou střední i západní Evropu. Ti, kteří byli bludem otráveni, stali se jedovatými „kobylkami", to jest šiřiteli bludu a agitátory pro odpad od Církve. Jako kobylky (saranče stěhovavá) táhnou celými krajinami ve velkých hejnech a nenasytnou žravostí ničí všecku „zeleň" travin i stromů, podobně i agitátoři Lutherovi táhli od města k městu, od vesnice k vesnici, od domu k domu, a dýmem a kouřem svých řečí, posměchu, nadávek, rouhání, výhrůžek a slibů strhovali k odpadu od Církve ty, kteří neměli „znamení Božího na svém čele", to jest ty, kteří si nevyprosili „zeleni" Milosti Boží a stálosti ve víře.

„A těm (kobylkám) byla dána moc, jak ji mají štírové zemští..“

Svatý Jan vidí na obraze působení šiřitelů bludu mezi katolickými křesťany jako útok jedovatých, velikých štírů, kteří svým bodnutím působí smrt. Blud je symbolisován ve svých následcích jako smrtelný jed pro duše, které byly tak neopatrné a nedaly pozor na ukrývané nebezpečí. Štíři jsou zvířata noční. Člověk, který v noci se zdržuje na neznámých a nebezpečných místech, nebo který neprohlédne velice bedlivě místo, kde se ukládá k odpočinku, bývá od štíra bodnut. Křesťan, který se zdržuje v temnotách lhostejnosti ve víře, který neposlouchá a nevnímá do duše světlo slova Božího z kázání při službách Božích a z vyučování katolického náboženství, a který těžkými hříchy zeslabuje a zatemňuje světlo milosti křesťanské víry, je stále v nebezpečí, že bude znenadání bodnut satanovým jedovatým žihadlem pokušení k bludu a odpadu od Církve Kristovy. Křesťan musí si být dobře vědom, že jenom jedno náboženství je Bohem zjevené a světu dané ke spáse, a musí rozeznat každého vlka, i kdyby se skrýval v rouše beránčím. Aby odhalil vlka a jedovatého štíra v hlasateli nového učení, stačí prostá otázka: „Kdo tě posílá?“ Ježíš Kristus nikoliv, neboť Ježíš Kristus nezakládá každou chvíli jiné náboženství a jinou Církev, nýbrž dal všem věkům a všem národům Evangelium a ustanovil Církev na Petrovi pro všecky. Neposílá-li tě Ježíš Kristus, pak jsi vlk, zahalený lákavými slovy, jsi skrývající se štír, vyslaný peklem k záhubě duší jedem bludu. Křesťanská opatrnost je záslužná ctnost, ale také veliká milost Boží. Jejím nejvzácnějším ovocem je stálost ve víře.

Zj. 9, 4.

„a bylo jim řečeno, aby neškodily trávě zemské, ani žádné zeleni, ani žádnému stromu, leč toliko lidem, kteří nemají znamení Božího na svém čele.“

Svůdcové k odpadu od Církve, symbolisovaní jako žravé kobylky, ničí „zeleň“ milosti víry. Co je zelené, má v sobě mízu života. Nadpřirozený život duše má ten, kdo je spojen s Ježíšem Kristem Milostí posvěcující. Spojení s Ježíšem Kristem jeví se navenek spojením s Jeho Církví, vírou v Její učení, přijímáním Jejích svátostí a plněním Jejích přikázání. Přijetím bludu a odpadem od Církve, odmítnutím Jejího učení, pohrd-

nutím Jejími svátostmi a neposlušností vůči Jejím příkazům nastává v duši také odloučení od Ježíše Krista a tím ztráta nadpřirozeného života Milosti posvěcující, symbolisované „zeleni". Ve Zjevení svatého Jana je naznačeno, že se nejedná o kobylky, které ničí zeleň travin a stromů v přírodě, nýbrž o symbolické „kobylky" agitátorů k odpadu od Církve a od Ježíše Krista a o symbolické „traviny", značící prosté věřící, o symbolické „stromy" znamenající vrchnost a vůbec o symbolickou „zeleň" stálosti ve víře a nadpřirozeného života duší. Věřící i duchovní představení, kteří byli dbalí a starostliví, aby si zachovali nejdražší poklad milosti víry, kteří se modlívali, aby tohoto pokladu nikdy neztratili, ti měli a mají ve všech dobách a zkouškách na sobě „na svém čele", kde bylo vtisknuto znamení křtu svatého a znamení svátosti biřmování, znamení Boží. Těm peklo neuškodí, protože jsou pod zvláštní ochranou Boží. Denně se posilují znamením svatého kříže, modlitbou, v neděle a ve svátky čerpají sílu ze Mše svaté, svátostí pokání očišťují své duše od kazů hříchu, svatým přijímáním uvádějí Ježíše Krista do svých duší a Církev ctí a milují jako Matku.

Zj. 9, 5.

„A bylo jim (kobylkám) dáno... po pět měsíců."

Z dopuštění Božího satanova moc tříbila v době vystoupení Lutherova všecky křesťany celého světa. Bludy (už nejenom Lutherovy, ale Kalvínovy, Zwingliho a mnohé jiné) šířily se od národa k národu jako „kobylky", satan se svými pomocníky šel od domu k domu, od duše k duši. A toto šíření „kouře jícnového" po Evropě a rozlézání „kobylek" trvalo symbolicky „pět měsíců", (symbolika: pětkrát třicet dní. Jako v starozákonním proroctví Danielově — za den rok. Celkem tedy stopadesát let). to jest po dobu sice dlouhou, ale přesto omezenou. Protestantismus s ostatními příbuznými bludy byl aktivní mezi národy Evropy po dobu stopadesáti let. Od Církve katolické odpadla k bludům velká část Německa. I velmistr církevního německého řádu, za ním velmistr Mečových bratří v Livonsku, biskupové východopomořanský, sambijský, kuronský a celá řada jiných církevních vrchností připojila se k stoupencům Lutherovým. Z Německa opanoval protestantismus celé Švédsko, Norsko, Dánsko, Holandsko, Anglii, a z germánských zemí vnikal i do zemí románských a slovanských. V katolickém Polsku zů-

stala čtvrtina katolíků. V Čechách, na Moravě, na Slovensku proměňovali se bývalí husité na protestanty. Nebylo země, do které by bludy Lutherovy, Zwingliho, Kalvínovy nebyly vnikly.

Zj. 9, 6.

„Aby jich nezabíjely, nýbrž aby je trápily".

Mezi symbolisujícím „uštknutím štíra" a mezi symbolisovaným „odpadem od Církve k bludu" je podstatný rozdíl v účinku. Účinkem obojího je „smrt", tam smrt tělesná, tu smrt duchovní. Když tělo umře, přestávají bolesti a trápení tělesná. Kdežto když duše odumře odpadem od Církve nadpřirozenému životu ve spojení s Ježíšem Kristem, nastává duši trápení výčitek svědomí v pozemském životě a toto se promění v zoufalství a neustávající trápení na věčnosti. Jedovatým „kobylkám" bylo dáno, aby svedené, kteří neměli Božího znamení na svém čele nezabíjely (jak je tomu, když tělo utrpí smrtelnou ránu), nýbrž aby je trápily.... bez ustání. Nikdy nenastane v tomto trápení smrt, která by dala trýzněnému žádaný pokoj, že by už o ničem nevěděl a ničeho necítil. Uštknutí štíra je palčivé, pálí bolestně a tak symbolisuje palčivost „červa, který neumírá" a „ohně, který nehasne", Mar. 9, 45. Oheň trestů Božích nezabíjí, ale trápí na věky. Marně si budou přát svedení k bludu a k odpadu od Církve smrti tělesné, aby tato dala pokoj zoufalé duši. Luther sám prohlásil ke konci svého života zoufale: „Já jsem syt světa a svět mne. Na světě to nebude lepší. Kdo má zemřít, zemři co nejdříve. Naše hříchy nás tíží." A totéž budou si přát všichni, kteří se nechali svést k odpadu od Církve: „A v těch dnech lidé budou hledati smrti a nenaleznou jí, a budou si přáti umříti, ale smrt uteče od nich."

Zj. 9, 7.

Duše posedlé zlým duchem bludu.

Ve Zjevení svatého Jana můžeme viděti osvětlenou nejenom podstatu a následky bludu a odpadu od Církve na příkladě Lutherově, ale také znázorněny vlastnosti agitátorů a svůdců k odpadu, jak jich satan používal. „A co do podoby kobylky ty podobaly se koním připraveným k válce". Těmi slovy je naznačena nerozumná a nepříčetná útočnost vůči Církvi kato-

lické. Kůň nejede sám do války. Na něm sedí jezdec-voják a ten ho ostrými ostruhami pobízí. Kůň ovšem nechápe, co ho čeká, když se žene do bitvy. Svůdce a agitátor nejde do boje proti Církvi sám. Je osedlán satanem. Nemyslí na to, co ho za takovou službu čeká. V době vzniku a šíření lutheranismu se fanatismus agitátorů podobal „posedlosti zlým duchem". Všech zločinů a všeho násilí se používalo na zničení Církve.

Protestantská zásada: čí je vláda, toho ať je náboženství.

Kteří byli hlavní původci hromadných odpadů od Církve? Církevní dějiny odpovídají: šlechta a knížata, kteří toužili po církevním majetku. A Luther i peklo využili této nezřízené chtivosti po církevním jmění. „Vezměte si statky Církve, ale obyvatele ve svých zemích donuťte, aby od Církve odpadli." Slova sv. Jana jakoby ukazovala na knížecí a šlechtické i královské pomocníky Lutherovy: „a na hlavách jejich byly jako koruny podobné zlatu". Duch svatý nechápající čtenáře upozorňuje, že tento zvláštní druh žravých a ničivých kobylek měl „obličeje lidské".

Zj. 9, 8.

Ženy, jako mocné nástroje satanovy.

Jiný druh pomocníků satanových je označen nápadným znamením: „satanem osedlané kobylky-koně mají žíně jako vlasy ženské." V náboženském rozvratu a anarchii hrály ve službách zlého ducha vynikající úlohu ženy. Luther sám, ačkoliv jako řeholník složil slib ustavičné čistoty, porušil tento slib a oženil se s bývalou řeholnicí Kateřinou z Bory. Mnoho kněží, řeholníků následovalo příkladu Lutherova a rušilo nezrušitelné sliby ustavičné čistoty. V Polsku mnoho prelátů, opatů a jiných duchovních hodnostářů opouštělo svůj stav pro vlasy ženské a sliby Lutherovy.

Když peklo dává zakládat církve, děje se to násilím.

Stoupenci Lutherovi si počínali vůči katolíkům jako dravé šelmy. Podobně i stoupenci Kalvínovi a Jindřicha VIII. v Anglii, v době Lutherově i v dobách pozdějších. Proti katolíkům bylo dovoleno každé násilí a každé bezpráví. Kostely a kláštery byly páleny a zabírány, katolíci byli vězněni, mučeni, vypoví-

dáni, popravováni. I to je v obraze naznačeno: „zuby jejich byly jako lví“. Trhali a rvali jako dravci.

Zj. 9, 9.

Hříchy proti Duchu svatému.

Papež, věrní biskupové, císař německý, sněmy, varovali, napomínali, hrozili, přesvědčovali. Ale všecko bylo marné. Zatvrzelost těch, kteří od Církve odpadli k bludům byla nepoddajná. Ani tehdy, když byl svolán církevní sněm do Tridentu (zasedal od roku 1545 — do roku 1563), odloučení od Církve se nedostavili a prohlášení sněmu ze dne 26. ledna 1554 nepřijali. I tato zatvrzelost v bludech je ve Zjevení jakoby naznačena: „a měly (kobylky) pancíře jako pancíře železné“.

Satanovy zbraně v boji proti Církvi.

Nesčíslné řeči a knihy, plné rouhavé nenávisti, plné lží a pomluv, působily v evropských národech tolik hluku, že možno je výstižně charakterisovat slovy Zjevení: „a šramot křídel jejich byl jako šramot vozů s mnoha koňmi běžícími do války.“ Celé peklo se vší svojí lží a podvodem, lákáním a sváděním, účastnilo největšího útoku na Církev Kristovu. Všecky důvody a námitky proti Církvi byly falešné, ale měly pomoci zastřít pravý důvod boje proti Církvi, zlobu satanovu.

Zj. 9, 10.

„Ocas štíra“ a co bylo pod ním.

Záminky a důvody boje proti Církvi možno viděti ve slovech Zjevení „ocas štíra“. Luther spočátku uváděl jako důvod své revoluce hlásání odpustků na dostavení chrámu sv. Petra v Římě a bohatství a statky církevní. Brzy se ukázalo, že pravým důvodem odpadu Lutherova od Církve byla jeho nevěra v Božský původ Církve. Jakmile Luther prohlásil Církev katolickou za zkaženou a svoji církev za „reformovanou“ (opravenou), odstranil Mši svatou, zrušil všecky svátosti vyjma křtu, učil, že hříchy se odpouští vírou, že člověk nemá svobodné vůle a proto musí hřešit, že každý člověk je knězem a že proto není potřeba svátosti a stavu kněžského a jiné. Toto je jádro „reformace“ Lutherovy a ostatních současných bludařů i pozděj-

ších. Nešlo jim o hlásání odpustků, které se tehdy opravdu nabízely nedůstojným způsobem, i když správně a na dobrý účel — dostavění velechrámu svatého Petra v Římě; nešlo jim ani o nápravu zesvětačelých kněží a řeholníků, biskupů a opatů, kterých bylo tehdy v Německu mnoho, a kteří všichni konečně odpadli od Církve katolické k Lutherovi, ale šlo jim o zničení všeho Božského a nadpřirozeného v Církvi. Mše svatá, při níž se proměňuje chléb a víno v Tělo a Krev Ježíše Krista, a obojí se obětuje jako nekrvavá obnova krvavé Oběti na Kříži za spásu světa, byla Lutherem, Kalvínem, Zwinglim a ostatními odstraněna. Přestalo kněžství. Místo kněží nastoupili pastoři (duchovní), kteří se ničím nelišili od ostatních lutheránů. Jejich úkolem bylo kázat. Kostely a svatostánky zmizely, místo zaujaly modlitebny. Protože nebylo kněžské (apoštolské) moci přestaly všecky svátosti, zůstal jenom křest, který byl pouhým znamením víry bez Milosti. Tímto způsobem Ježíš Kristus byl z „reformovaných" církví všech odstínů odstraněn. A to chtěl satan. V lutheranismu toho docílil v ohromném měřítku. Miliony duší oloupil na celá staletí o Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti a o Jeho Milost ve všech svátostech. Nyní porozumíme symbolu.

„Ocas štíra" a co bylo v něm.

„A měly (kobylky) ocasy podobné štírům, též žihadla, a v ocasech jejich byla moc jejich škoditi lidem — po pět měsíců." Ocas přikrývá nepěknou část zvířecího těla, odkud vycházejí ošklivé výkaly. Právě tak heslo lutheránských, kalvínských agentů slovem „reformace" — „oprava Církve" zakrývalo vlastní ohyzdný úmysl satanův: vzít lidem Ježíše Krista a Jeho Milost a ponechat jim výkaly bludů a lží satanových, které by duše lidské přiváděly na hnojiště materialismu a konečně do věčného ohně. To je to jedovaté a smrtelné žihadlo umístěné na svůdném hesle „reformace". „Pět měsíců" t. j. delší dobu, ale omezenou. „Ocasem" reformace budou posunovat své posice mezi národy a bodat a otravovat duše žihadlem bludu. Protestantismus byl skutečně aktivní a získával (po 150 let). Až v druhé polovici sedmnáctého století byl jeho postup zastaven, rozdrobil se jako suchá větev takřka na tisíc sekt. V poslední době začínají se všecky bludařské sekty sjednocovat v úplném odmítnutí článků křesťanské víry obsažených v Apoštolském vy-

znání víry a sjednocují se v nevěře ve Zjevení Boží a v nevěře v Božství Ježíše Krista.

Zj. 9, 11.

Církev katolická má svého Krále, proticírkve také mají svého.

„Králem nad sebou měly (kobylky-štírové) anděla propasti, jemuž jméno bylo po hebrejsku Abaddon, po řecku Apollyon." „Abaddon" hebrejské slovo znamená česky „záhuba". „Apollyon" slovo řecké znamená „zhoubce". Tak označuje Duch svatý vlastního původce všeho zla obsaženého v předešlém obraze. Je králem propasti pekelné a jeho jedinou snahou je hubit duše lidské. Je protějškem k Ježíši Kristu, který je Králem nebe. „Ježíš" znamená česky „Spasitel". Je pozoruhodné, že v době vzniku a šíření lutheranismu svatý Ignác založil jako záchrannou hráz proti zhoubnému bludu Tovaryšstvo Ježíšovo. Ježíš Kristus je Spasitel duší, satan je jejich hubitel. U Ježíše Krista je Boží Pravda, u anděla propasti je lež a blud. Ježíš Kristus je s Církví, je Jejím Pánem, ale i Ochráncem a Vůdcem v boji. Anděl propasti — satan je nad „kobylkami-štíry" svých bludařských proticírkví.

Bludy dozrály.

Ve zvětralých bludařských církvích protestantských i nynějších není už takřka křesťanské víry. Náhražkou za křesťanskou víru v Božství Ježíše Krista jest jim modernistická filosofie, která je praktickou nevěrou — agnosticismem. Vůdcové protestantismu (Harnack) prohlašují: „O Bohu nic nevíme a nemůžeme věděti, jenom co nám říká vnitřní cit a zkušenost. Jsoucnost Boží nelze rozumově dokázat. Proto každý člověk má autonomii v náboženských názorech a není vázán ani články víry ani přikázáními, protože nevíme, co Bůh přikazuje".

Sem dospěla reformace Lutherova a ostatních zakladatelů církví. A tu chtěl satan mít celé lidstvo. Církev katolická zachránila lidstvu křesťanskou víru neporušenou. Kdyby nebyla měla ochranu Ježíše Krista, byla by musila v bouři lutheranismu zahynout. Po útocích bludařů v šestnáctém a sedmnáctém století byla jako strom, jeho mnohé větve byly polámány. Ale silou Ducha svatého začala rašit a vyhánět větve nové v pohanských misiích, které Jí daly bohatou náhradu za to, co ztratila v Evropě.

„Ty jsi Petr, to jest Skála a na té Skále vzdělám Církev svou a brány pekelné ji nepřemohou". Mat. 16, 18.

I tato očistná zkouška měla v plánech Božích svůj veliký úkol. Církev znova se ukázala světu jako nerozborná Skála, na níž se tříští i nejtvrdší útoky bran pekelných. Co bylo suchého na stromě Církve, opadalo. Pohanský humanismus způsobil v národech evropských v 15. století mravní hnilobu. Vnikal do klášterů, do residencí biskupských, opatských, vnikal do života soukromého i veřejného, vnikl i na Stolec papežský za papeže Alexandra VI. Světlo víry sláblo. Objevovaly se nové a nové bludy.

Konečně děsná očistná bouře. Co nebylo spojeno s Ježíšem Kristem a Jeho Církví pevnou a živou vírou a láskou, padlo do jícnu propasti. Strom Církve po sněmu Tridentském začal rašit novou mízou Ducha svatého. Světlo víry, přesně definované a světu ohlášené, zazářilo novým nebývalým leskem. Bludy zavrženy. Z úřadů církevních zmizely osoby neschopné a nehodné. Nový řád Tovaryšstva Ježíšova, založený sv. Ignácem z Loyoly stal se nepřemožitelným vojskem pod korouhví Ježíše Krista. Nový církevní řád vnikal do posic dobytých satanovými bludy, dal světu hvězdy svatosti jako byl svatý Alois, svatý František Xaverský, a množství jiných. Řád Tovaryšstva Ježíšova misiemi v pohanských zemích dal Církvi nové větve plné života, květu a ovoce. Tak i tato pátá zkouška Církev očistila, posvětila a posílila v Jejím světovém růstu.

Zj. 9, 12.

Mnohé národy neobstály v těžké zkoušce.

Že lutheranismus byl jednou z nejtěžších zkoušek, jaké přijdou na Církev, lze vidět v poznámce ve Zjevení: „Bída jedna (ze třech největších oznámených orlem Zj. 8, 13.) pominula, a hle, ještě dvě bídy přijdou potom (před koncem světa druhá a na konci světa třetí a největší zkouška Zj. 11, 14.)."

Dlouhá a těžká pokuta.

To co následuje po zatroubení šestého anděla nemá ráz zkoušky, ale trestu. Křesťanské národy neobstály v páté zkoušce a propadly z veliké části svodům satanovým, odtrhly se od

Církve Ježíše Krista. Proto přijdou na ně veliké a dlouhé tresty Boží v podobě válek. To bude Boží chirurgie lidstva nakaženého rakovinou bludů a nevěry, hmotařství a bezbožnosti. Tyto tresty budou mít Bohem stanovenou lhůtu a neustanou dřív, až národy uznají svoje pochybení a vrátí se k Církvi a k Evangeliu. Kdy se to stane je naznačeno určitým datem počítaným od promulgace ustanovení sněmu Tridentského.

Zj. 9, 13.

Ustavičné modlitby za Církev, aby Ona obstála.

„I zatroubil anděl šestý; a uslyšel jsem jeden hlas ze čtyř rohů oltáře zlatého, který jest před Bohem, an praví andělu šestému, jenž má troubu:..." Svatý Jan má před sebou nový obraz. „Hlas" je rozkaz Boží, pod dojmem a účinkem proseb svatých a spravedlivých, jejichž prosby: „přijď království Tvé" jsou na symbolickém oltáři shromážděny. „Ze čtyř rohů oltáře zlatého, který jest před Bohem" znamená, že před Bohem jsou stále modlitby všech spravedlivých celého světa. „Čtyři" je číslo symbolické pro označení čtyř světových stran, světové Církve Kristovy, a Jejího slavného sněmu v Tridentě.

Zj. 9, 14. 15.

Co se stane s provinilými národy Evropy.

„Odvaž ty čtyři anděly, kteří jsou přivázáni při velké řece Eufratu". Řeka „Eufrat" je zde jako symbol, jehož nápadným znakem je „veliký pramen". Symbolisuje na tomto místě veliký pramen křesťanské vzdělanosti: Evropu. Kdyby národové Evropy byli poslouchali Církve jako Matky, která dala nejlepší základ k jejich duchovní i mravní kultuře, a kdyby podle Jejího návodu věrně plnili povinnosti k Bohu a k bližnímu, nebylo by šťastnějšího zemědílu nad Evropu. Ale Evropa se ukázala i jako pramen proudů satanových. Protivila se již po kolikáté Ježíši Kristu a Jeho Církvi a ocitla se nyní po přijetí lutheranismu v duchovním i mravním rozkladu. Evropa má své anděly strážné, kteří mají od Boha úkol nejenom chránit národy, pokud se chránit dají, ale mají také povinnost trestat, když si národy a státy trestů zaslouží. Nyní dostávají strážní andělé Evropy rozkaz od vyššího anděla odpoutat se od svého úkolu střežit, a vzít na sebe úkol trestat, uvádět na provinilé národy pohromy,

lépe řečeno vydat je na pospas jejich vlastní zlobě tak dlouho, až se poznají a polepší. Nechť si volí a zkouší různé cesty, po nichž se domnívají, že dojdou pokoje a blaha, nechť opouštějí cestu Evangelia, jak chtějí, nechť věří komu chtějí: filosofům, novým hlasatelům bludů, hlasatelům hmotařství a bezbožnosti, nechť Ježíšem Kristem a Jeho učením pohrdají, nechť poslouchají satanových svodů a pohrdají Církví Ježíše Krista. Nenajdou a nezbudují si ráj, jak jim satan slibuje. Přijdou do slepých satanových uliček. Nastanou válečné katastrofy národů, které odpíraly poslouchat přikázání Evangelia o lásce k Bohu a k bližnímu. Války krvavé a dlouhé budou důsledkem nezachovávání těchto přikázání. Andělé národy Evropy od válečných pohrom neochrání. Nechají je na pospas válečným rozbrojům a revolucím, bezbožnosti a materialismu, které vzejdou z Lutherových bludů, protože se protivily Ježíši Kristu, Králi pokoje a míru, Králi spravedlnosti a lásky, Krále života věčného, zprotivily se Jeho Církvi. Trestné období za lutheranismus a za všecko zlo, které z něho pošlo, je ve Zjevení svatého Jana soudem Božím „jedním hlasem ze čtyř rohů oltáře zlatého" vyměřeno symbolicky na „hodinu, a den a měsíc a rok", to jest, proměněno na dny — rok se počítá v Apokalypsi 360 dní — třista devadesát jeden den a hodinu. Symbolické „dny" při výkladu dlužno nahradit roky, obdobně jako při symbolickém časovém udání dokonání Vykoupení u proroka Daniele (Dan. 9, 24 — 27). Trestné období začne platit od promulgace usnesení církevního sněmu Tridentského. Promulgace se stala 26. ledna 1564. Od tohoto prohlášení usnesení sněmu Tridentského začne období trestů Božích vymezené na „třista devadesát jeden rok a půl měsíce" (Symbolika hodiny: hodina je čtyřiadvacetina dne, symbolisuje tedy čtyřiadvacetinu roku, to jest: půl měsíce.) Ke konci tohoto trestného období se stane, co je vylíčeno v kapitole 10.

Duch svatý volal a národy neposlechly.

Evropa neuposlechla hlasu Ducha svatého, který z Tridentského sněmu volal národy k pokání, k sjednocení ve víře a Církvi katolické, k zadostučinění za jejich hříchy a zločiny proti Bohu a proti Církvi. Východ setrvával v rozkolu, Západ v bludech protestantských reformátorů.

Zj. 9, 16.

Hustá řada válek.

Proto andělé odňali Evropě všecku svoji ochranu. Evropa zahořela v nesčetných válkách. Nejhroznější dvě co do rozsahu i co do způsobu spadají do první poloviny našeho 20. století. V těchto válkách, v době 391 roků trestného období, vystřídá se jízdných vojsk a pohyblivých prostředků válečných podle řeckého původního textu na dvě stě milionů. Třetina lidí v trestném období zahyne od válek.

Zj. 9, 17.

Symboly válečných prostředků.

„A takto jsem uviděl koně u vidění a ty, kteří na nich seděli: měli pancíře ohnivé a hyacintové a žluté jako síra, a hlavy koňů byly jako lví, a z úst jejich vycházel oheň a kouř a síra". Válečné prostředky bojujících národů budou ze železa a z ocele „pancíře". Barva těchto železných a ocelových zbraní: ohnivá, hyacinthová, sírná symbolisuje, že to budou zbraně střelné, z nichž vychází oheň, tmavomodrý kouř a zápach síry (střelného prachu). „Koně" symbolisují pohyblivé bojové prostředky od prvních děl v 16. století až po nynější rychlopalná děla, ozbrojené tanky, torpeda, bombardovací letadla. Znázorněna jsou zvláště děla, jako hlavní zbraně celého trestného období. Rachot děl se přirovnává k řevu lvů: „hlavy koní byly jako lví". Ústa symbolických koní znázorňují hlavně a ústí děl, z nichž skutečně vychází oheň, kouř a síra.

Zj. 9, 18. 19.

Zkáza, kterou si národy samy působí.

„Těmito třemi ranami (smrtícími prostředky střelných zbraní) byla zabita třetina*) lidí, ohněm a kouřem a sírou, které vychá-

*) „Třetina" („tři" signatura Boží) stále připomíná, že pohromy jsou pro Církev „Božími" zkouškami k zdokonalení a posvěcení, pro nehodný svět „Božími" tresty k pokání a k polepšení.

zely z úst (z hlavní) jejich. Neboť moc koní (děl) jest v jejich ústech (v hlavních, jimiž rány vychází) a v jejich ocasích (tam, kde se nabíjejí); jejich ocasy jsou totiž podobny hadům majíce hlavy, a těmi škodí (poněvadž ze zadu přichází smrtící náboj do hlavně a ven)". Těžko si představovali v dřívějších a nejstarších stoletích něco určitého pod těmito obrazy a symboly. Lépe se daří nám, kteří máme před očima obrazy děl, řvoucích jako tlamy lvů. Na obrázcích vidíme, jak se tyto vražedné nástroje ze zadu nabíjejí ničivými náboji.

Zj. 9, 20.

Lidstvo si oblíbí modly mamonářství a techniky.

„Ale ostatní lidé, kteří nebyli zabiti těmito ranami, neučinili pokání ze skutků rukou svých, „aby se neklaněli duchům zlým a modlám zlatým a stříbrným." Duch svatý symbolisuje modlami hříchy tvrdého mamonářství a kapitalismu, kdy člověk nedbá o Boha a jeho přikázání a shání se všemi prostředky dovolenými i nedovolenými po majetku na úkor svých bližních. Mamonářství je služba zlému duchu, který mnohé láká: „Toto všecko tobě dám, jestliže padneš a budeš se mi klaněti". Mat. 4, 9. Sobecké mamonářství a kapitalismus jsou velké hříchy odkřesťaněného lidstva. „...A modlám měděným a kamenným a dřevěným, které nemohou ani viděti ani slyšeti ani choditi..." Technické vynálezy staly se lidstvu modlou, pro kterou zapomínají na službu a vděčnost Pánu Bohu, který je Dárcem těchto věcí.

Zj. 9, 21.

Pád národů, které opustily přikázání Evangelia, do nejhanebnějších zločinů.

„A neučinili pokání ze svých vražd (zločiny proti pátému Božímu přikázání, zvláště do nebe volající vraždy nenarozených dítek) ani ze svých čárů (spiritismus a pověry všeho druhu volí si mnozí jako náhražku za víru v Evangelium Kristovo) ani ze smilství svého (hříchy proti šestému přikázání ani se za hříchy nepovažují, rozluk a nevěrností manželských plný svět) ani ze svých krádeží (ke všem hříchům a zločinům přistupuje nepoctivost a nespravedlnost)".

Zatvrzelost je tak veliká, že se nechce poddat.

Tak vypadá symbolický obraz trestné epochy třista devadesáti a jednoho roku zvláště k jejímu konci. Ke konci této doby použije Bůh nejpřísnějších trestů, aby lidstvo přiměl k polepšení. Tyto tresty jsou vylíčeny v obraze „sedmi posledních misek hněvu Božího". Zj. 16, Pak bude následovati pád nepřátel Církve Zj. 17, 18. a konečně vítězství Ježíše Krista, Krále Zj. 19,

OČISTNÝ OHEŇ VYKONAL SVŮJ ÚKOL. NÁRODY PŘIJMOU EVANGELIUM.

Po projití trestného období zástupce Ježíše Krista prohlašuje na zemi Zákon Boží — Duha kolem jeho hlavy znamená pokoj a mír — Svět se poddá Zákonu Evangelia hořkému pro tělo, sladkému pro duši.

Zjev. 10, 1 — 11.

1. I uzřel jsem jiného anděla silného, an sestupuje s nebe
přioděn oblakem, a duha byla na hlavě jeho, a obličej jeho
byl jako slunce, a nohy jeho jako sloupy ohnivé. 2. V ruce měl
knížku otevřenou. I postavil pravou nohu na moře, levou pak
na zem 3. a zvolal hlasem velikým, jako když lev řve; a když
byl zvolal, sedm hromů promluvilo hlasy svými. 4. A když těch
sedm hromů domluvilo, chtěl jsem psáti, ale uslyšel jsem hlas
s nebe, an praví: „Zapečeť to, co sedm hromů mluvilo, a nepiš
toho." 5. A ten anděl, jehož jsem byl uzřel státi na moři i na zemi,
pozvedl pravou ruku svou k nebi 6. a přisáhl při tom, jenž živ
jest na věky věkův a jenž stvořil nebe i to, co jest v něm, a zemi
i to, co jest na ní, a moře i to, co jest v něm: „Již nebude času,
7. nýbrž ve dnech hlasu anděla sedmého, když zatroubí, dokoná
se tajemství Boží, jak byl zvěstoval služebníkům svým, proro-
kům". 8. A ten hlas, který jsem byl uslyšel s nebe, opět mluvil
se mnou a pravil: „Jdi a vezmi knížku, která jest otevřena
v ruce anděla stojícího na moři i na zemi". 9. I odešel jsem
k andělu a řekl jsem mu, aby mi dal knížku; a on mi řekl: Vezmi
a polkni ji; a učiníš hořko v břiše tvém, ale v ústech tvých bude
sladko jako med. 10. I vzal jsem knížku z ruky andělovy a polkl
jsem ji; a bylo sladko v ústech mých jako med, ale když jsem
ji snědl, bylo mi hořko v břiše mém. 11. I řekl mi: „Musíš opět
prorokovati národům a kmenům a jazykům i mnoha králům".

*

Zj. 10, 1.

Neviditelný posel a zástupce Ježíše Krista.

„I uzřel jsem jiného anděla silného, an sestupuje s nebe přioděn oblakem a duha byla na hlavě jeho, a obličej jeho byl

jako slunce a nohy jeho jako sloupy ohnivé". Symbolický obraz nového vidění je odpovědí na otázku: co se stane po ukončení trestné epochy tří set devadesáti jednoho roku? „Silný anděl" není Ježíš Kristus, protože Ten mluví ve verši čtvrtém, ale je to kníže andělů, který má největší moc, archanděl Michael. Má zvláštní poslání od Ježíše Krista, protože je vybaven symboly Jeho Královské moci: „přioděn oblakem" Zj. 1, 7. „obličej jeho byl jako slunce" Zj. 1, 16. a „nohy jeho jako sloupy ohnivé" Zj. 1, 15. Tak je v první kapitole symbolisován Ježíš Kristus jako Vládce králů pozemských. V oblacích podle svých vlastních slov přijde k poslednímu soudu. Při proměnění na hoře Tábor zářila tvář Jeho jako slunce. Slunce je zdrojem života. Proto je vhodným symbolem Dárce všeho života časného, nadpřirozeného života Milosti i života věčného. „Nohy jako sloupy ohnivé" symbolisují Jeho Moc, s kterou přichází a které nic nemůže odolati.

Symbolika „duhy".

Ježíš Kristus, Král národů, posílá archanděla Michaela s poselstvím mírovým: „Duha byla na hlavě jeho". Duha je symbolem míru mezi Bohem a lidmi. Po potopě světa byla duha připomínkou Božího přislíbení a byla předobrazným symbolem budoucího usmíření Boha s lidmi Vykoupením, i dokonalého míru mezi Bohem a lidmi, až všecky národy ochotně otevřou brány Evangeliu a podrobí se Ježíši Kristu. A tato doba rozkvětu Církve — Království Kristova bude zahájena po ukončení trestného období.

Zj. 10, 2. 3.

Chráněnec archandělův a viditelný zástupce Ježíše Krista.

„V ruce měl knížku otevřenou. I postavil pravou nohu na moře, levou pak na zem a zvolal hlasem velikým jako když lev řve; a když byl zvolal, sedm hromů promluvilo hlasy svými". Hlas hromů naznačuje, že poselství andělovo je poselství Boží. Mírové poselství Boží je obsaženo v malé knize. Kniha je otevřena pro všecky národy. Archanděl nebude mluvit k národům sám. Bude mluvit nejpřednější chráněnec archanděla Michaela, hlava Církve — papež. Bude mluvit knížkou — pastýřským listem tak, že všecky národy budou mocně zaujaty jeho obsahem. To znamená symbolický obraz: „I postavil pravou nohu na moře..."

Moře symbolisuje národy. Zj. 17, 15. „Země" symbolisuje všecky ty, kteří jsou smýšlení pozemského-hmotařského. I ti budou podmaněni pravdivostí slov královského manifestu Ježíše Krista ústy papežovými.

Přibližný obsah mírového poselství.

Co bude obsahem knížky se nepraví. Ale můžeme si to lehce domyslit. V encyklice papežské budou připomenuty lidstvu všecky bludné cesty, po kterých se doposud ubíralo, všecek odboj, který vedlo proti Ježíši Kristu, Jeho Církvi a Jeho Evangeliu. Výsledek tohoto odboje byly katastrofy. Protože se lidstvo neřídilo přikázáními Evangelia pokoje a míru, ztrácelo pokoj a mír stále většími a hroznějšími válkami. Protože lidstvo pohrdalo přikázáními Evangelia spravedlnosti a lásky k bližnímu, zabředalo do stále hlubších krisí z vzájemné nespravedlnosti a sobectví. Protože národy zavrhovaly Evangelium života věčného, upadaly stále víc do bažin a močálů hmotařství, z něhož nemohly pomoci zoufalé revoluce sociální a náboženské (bludy). Naopak působily ztrátu života věčného v největší míře.

Zj. 10, 4.
Výzva k podrobení se Evangeliu.

A nyní knížka ukáže národům jedinou cestu, která nyní zbývá, cestu Evangelia. Síla slova Božího bude tentokrát tak veliká a lidstvo bude svými bludnými cestami tak zkrušeno, že bude ochotno ihned nastoupit tuto jedinou správnou cestu. Nebude třeba ohlašovat „co sedm hromů" mluvilo, nebude třeba oznamovat hrozby Boží, kdyby národy ještě nechtěly poslechnout. „A když těch sedm hromů domluvilo (když mocné slovo papežské encykliky zaburácí celým světem a všemi národy a probudí svědomí všech), chtěl jsem psáti, (chtěl jsem do knížky Zjevení přidat, co by se národům stalo, kdyby se ještě teď nepodrobily Evangeliu), ale uslyšel jsem hlas s nebe (Ježíše Krista), an praví: „Zapečeť to, co sedm hromů mluvilo, a nepiš toho" (nebude třeba žádných trestů a soudů, lidstvo se podrobí).

Zj. 10, 5. 6. 7.

Anděl přísahou pečetí, že národy mají poslední lhůtu k přijetí Evangelia.

„A ten anděl, jehož jsem byl uzřel státi na moři i na zemi, pozvedl pravou ruku svou k nebi a přisáhl při tom, jenž živ jest na věky věkův a jenž stvořil nebe i to, co jest v něm, a zemi i to co jest na ní, a moře i to, co jest v něm: „Již nebude času, nýbrž ve dnech hlasu anděla sedmého, když zatroubí, dokoná se tajemství Boží, jak byl zvěstoval služebníkům svým prorokům". „Pozvedl pravou ruku svou k nebi a přisáhl". Jak velkolepě a jak slavnostně vyjímá se tato přísaha před očima věků a národů. Archanděl Michael je strážcem správné přísahy, béře pod svou ochranu všecky, kteří nikdy přísahy nezneužili, trestá ty, kteří se odvážili hříchu křivopřísežnictví.

Přijetí Evangelia podmínkou časného i věčného blaha národů.

Skrze papežskou encykliku po ukončení trestného období bude spolu s papežem a celou Církví zapřisahat Archanděl Michael celý svět, všecky národy a všecky lidi, aby je pohnul k největší horlivosti ve službách Ježíše Krista, Krále: „Již nebude času... blíží se doba poslední. Po období rozkvětu Církve a rozšíření ke všem národům... zatroubí poslední anděl... dokonají se tajemství Boží: řízení světa... řízení Církve... nastanou poslední zkoušky... poslední soud... spása vyvolených.... a pak přestane čas a bude pro všecky, pro vyvolené, i pro zavržené jen věčnost".

Duch svatý obnoví svět svojí Milostí.

Volání papežovo nebude nadarmo, jak jindy tolikrát bývalo v dějinách světa. Jako volání lva se ozývá mocně na poušti, tak hlas sv. Otce rozlehne se od jednoho konce světa ke druhému, pronikne ke všem národům, k rodinám, jednotlivcům. Duch svatý, vyprošovaný po celá staletí pro tuto dobu, bude nápomocen, bude osvěcovat mysli a posilovat vůli. Nastane podivuhodná touha a závodění v dobrém. Bludy budou opuštěny, pohanství zmizí, národy se pohrnou do lůna Církve Ježíše Krista. Tehdy se doslova vyplní předpovědi proroků starozákonních o úplném vítězství Mesiáše a jeho nauky.

Starozákonní předpověď období rozkvětu Církve.

Vyplní se proroctví Isajášovo: „V posledních dnech zpevněna bude hora domu Hospodinova; bude nejvyšším vrcholem horstev, vyvýšená nad pahorky. Proudit bude k ní každý národ, hrnout se mnoho kmenů, a řeknou: „Pojďte a vystupme na horu Páně (do Církve), do domu Boha Jakobova! Ať naučí nás svým cestám (Evangeliem), a choditi budem po jeho stezkách (přikázáních Evangelia!) Vyjdeť ze Siona nauka, a slovo Páně z Jerusalema. Porovnávat bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkují v radlice své meče, a svá kopí v srpy ženců. Nezdvihne meče kmen proti kmeni, aniž cvičit se budou v boji". Is. 2, 2 — 5.

Zj. 10, 8.

Rozkaz, aby apoštol symbolicky zastupoval celé lidstvo (jako je zastupoval, když Pannu Marii pod křížem přijímal za Matku).

„Jdi a vezmi knížku, která jest otevřena v ruce anděla stojícího na moři a na zemi". S důrazem znova se zde opakují slova: „stojícího na moři i na zemi." Anděl, jeho chráněnec papež, knížka i její obsah jsou zde pro celý svět, pro všecky zemědíly, pro všecky jejich obyvatele, pro křesťany i pro pohany, pro členy Církve i pro Její nepřátele. Apoštol dostává rozkaz od Ježíše Krista (— „a ten hlas, který jsem byl uslyšel s nebe, opět mluvil se mnou..." —) aby vzal knížku z ruky andělovy.

Zj. 10, 9. 10.

Jho přikázání Evangelia hořké i sladké.

„I odešel jsem k andělu a řekl jsem mu, aby mi dal knížku; a on mi řekl: Vezmi a polkni ji; a učiníš hořko v břiše tvém, ale v ústech tvých bude sladko jako med". Svatý Jan jako zástupce celého lidstva vyplňuje rozkaz Ježíše Krista, jde k andělu a od tohoto dostává rozkaz k symbolickému úkonu, který bude mít symbolický účinek. „Břicho" je odznakem nižší živočišné části člověka. Této nižší stránce člověka bude obsah Boží, andělské a apoštolské výzvy k celému světu hodně hořký a trpký. Bude návodem k opravdovému a upřímnému pokání podle slov Ježíše Krista: „Kdo chce za mnou přijíti, zapři sebe sám, vezmi kříž svůj na sebe každodenně a následuj mne." Mat. 16, 24. Bude

nejdůraznějším a obnoveným provoláním a prohlášením Božích přikázání: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého... a bližního svého jako sebe samého". Knížka bude obnoveným programem Ježíše Krista z Evangelia k dosažení věčné blaženosti: „Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské... Blahoslavení tiší... Blahoslavení lkající nad hříchy... Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti... Blahoslavení milosrdní... Blahoslavení čistého srdce... Blahoslavení pokojní... Blahoslavení, kteří protivenství trpí pro spravedlnost... Blahoslaveni jste, když pro mne budou vás tupiti a pronásledovati..." Mat. 5, Všecko toto, čím dříve svět opovrhoval a co nechtěl přijmout, považuje to za hořkost, za břímě a za jho, to nyní přijme jako jho sladké a břímě lehké. Lidé všech národů, přijímajíce Evangelium, nebudou už nyní dbát na nižší stránky své lidské přirozenosti, symbolisované ve vidění „břichem", ale budou mít zřetel jen na svoji důstojnost dítek Božích, na důstojnost povýšenou nade všecky tvory nerozumné, obdařenou rozumem, projevujícím se mluvou úst. „Ústa" jsou symbolem rozumu a duše. A duši člověka bude Evangelium sladké.

Zj. 10, 11.

Kdo není s Kristem, je proti Němu.

„I řekl mi (Ježíš Kristus) : „Musíš opět prorokovati národům a kmenům a jazykům, i mnoha králům". Proroctví a vidění svatého Jana nejsou ještě u konce. Má ještě mnoho říci národům všech věků i těm, kteří vládnou nad národy, aby se všichni připravovali a spolupůsobili v nejlepším smyslu s Vůlí Boží, s Vůlí Krista Krále.

NEŽ SEDMÝ ANDĚL ZATROUBÍ.

Stavba chrámu Církve se končí — Tehdy budou mocí Ducha svatého působit dva svědkové — Nástroj satanův Antikrist do posledního boje proti Církvi — Na krátký čas podaří se mu zamezit životodárné působení svědků a Církve — Zlomení pout Antikristových — Duše se zachraňují velikou pohromou — Sedmý anděl ohlašuje konec dějin — Otevře se nesmírný chrám nebes pro všecky vyvolené — Připravujte se už nyní.

Zjev. 11,

1. I byla mi dána třtina podobná holi a řeklo se mi: „Vstaň
a změř chrám Boží i oltář a ty, kteří se v něm klanějí, 2. ale
vnější předsíň chrámovou vyjmi a neměř ji, neboť byla dána
pohanům, a budou šlapati po městě svatém čtyřicet dva měsíce.
3. A dám dvěma svědkům svým (dar prorocký) a budou
prorokovati tisíc dvě stě šedesát dnů oblečeni v žínice. 4. To
jsou ty dvě olivy a ty dva svícny, které stojí před Pánem země.
5. A chce-li jim kdo ublížiti, oheň vyjde z úst jejich a stráví ne-
přátele jejich; ano, chce-li jim kdo ublížiti, takto musí býti
usmrcen. 6. Tito mají moc zavříti nebe, aby déšť nepadal po
dni proroctví jejich, a mají moc nad vodami obraceti je v krev
a bíti zemi všelikou ranou, kolikrátkoli by chtěli. 7. A když
dokonají svědectví své, zdvihne válku proti nim šelma, která
vystupuje z propasti, a přemůže je a usmrtí je. 8. A těla jejich
budou ležeti na ulicích velikého města, které duchovně slove
Sodoma a Egypt, kde i Pán jejich byl ukřižován. 9. I budou pa-
třiti na těla jejich (lidé) z kmenů a pokolení a jazyků i národů
po tři a půl dne a nenechají pochovati těla jejich do hrobu. 10.
A obyvatelé země budou se radovati nad nimi a veseliti se a po-
sílati si dary navzájem, poněvadž ti dva proroci trápili obyvatele
země".
11. Ale po třech a půl dni duch životní od Boha vešel do nich;
i postavili se na nohy své, a bázeň veliká padla na ty, kteří je
viděli. 12. A uslyšeli hlas veliký s nebe, an k nim praví: „Vstupte
sem". I vystoupili na nebe v oblace, a spatřili je nepřátelé je-
jich. 13. A v tu hodinu nastalo zemětřesení veliké; i padl desátý
díl města a sedm tisíc lidí bylo usmrceno v tom zemětřesení, ale
ostatní se zalekli a vzdali čest Bohu nebeskému. 14. Bída druhá
pominula, a hle, bída třetí přijde brzy.

15. I zatroubil anděl sedmý; a hlasy mohutné ozvaly se v nebi říkouce: Království toho světa dostalo se Hospodinu našemu a Pomazanému jeho, a bude kralovati na věky věků [amen]. 16. A ti dvacet čtyři starci, kteří před Bohem sedí na trůnech svých, padli na své tváře a poklonili se Bohu říkouce: 17. „Děkujeme tobě, pane Bože všemohoucí, jenž jsi a jenž jsi byl, že jsi ujal moc svou velikou a vystoupil jako král. 18. Rozhněvaliť se pohané, a přišel hněv tvůj i čas soudu mrtvých, abys dal odplatu služebníkům svým, prorokům a světcům, i těm, kteří ctí jméno tvoje, malým a velikým, a abys zkazil ty, kteří kazí zemi." 19. I otevřel se chrám Boží na nebi, a ukázala se archa úmluvy jeho ve chrámě jeho, a nastalo blýskání a hřímání a hromobití a krupobití veliké.

Tisíciletí rozkvětu Církve se ve Zjevení nepopisuje.

Svatý Jan ve Zjevení nechává mezeru, kterou naznačuje v prvním verši osmé kapitoly slovy: „A když otevřel pečeť sedmou, nastalo v nebi ticho asi půl hodiny". Těmi slovy symbolicky praví, že nebude líčit dobu, kdy přestaly soudy a tresty Boží nad národy, to jest zlatou dobu rozkvětu Církve mezi národy světa. V desáté kapitole se pouze naznačuje počátek dlouhého období, kdy Církev bez překážky (satan nebude moci svádět národy, jak to činil před tím, Zj. 20, 3,) podrobí sladkému Jhu Kristovu všecky národy světa. Jenom kratinký záblesk z nejslavnější doby rozkvětu Církve vidíme v kapitole 20, 4 — 6.

Přehled posledního období dějin Církve a světa v 11. kapitole.

V kapitole 11. svatý Jan vidí, co se stane, až chrám Církve bude dostavěn, až všecky národy budou mít příležitost přijat Evangelium a vstoupit do Církve Ježíše Krista. I tehdy budou takoví, kteří budou Evangeliu a Církvi odporovat. Budou to židé, zbytky pohanů a nevěřících. Nastane poslední období dějin Církve před koncem světa. Církev bude vydána těžkým zkouškám, věřící budou tříbeni, aby se rozdělila pšenice od plev. Pronásledování Církve vyvrcholí vystoupením Antikrista, člověka, jemuž z dopuštění Božího peklo propůjčí všecku zlobu a všecku moc k pronásledování, mučení a vraždění věřících. Svět bude jako veliké město naplněné satanovou zlobou. Církev vedená „svědky", které Jí Ježíš Kristus dá, bude v hrůzách pronásledování jako ubitá a mrtvá. Ti, kteří se nechali Antikristem

převést do tábora satanova, budou jásat, že Církev zničili. „Svědkové", kteří Církev vedli, budou zbaveni moci, bude jim znemožněno vykonávání vedení a řízení Církve. Před očima spojenců Antikristových budou nějaký čas bezmocní (jako mrtví). Pomocí Boží zase zaujmou své postavení k vedení a řízení Církve. Působení „svědků" bude potom tak mocné a pronikavé, že lidé z tábora satanova budou žasnout a bát se. Činnost jejich bude korunována svatou smrtí a slavným svatořečením. Ve velkých válečných pohromách dostane se zaslouženého trestu zatvrzelým, ale také mnohým milosti obrácení. Pak zatroubí anděl sedmý a nastane konec světa, který se zde nelíčí, protože Ježíš Kristus jej vylíčil v Evangeliu. Svatý Jan kratince jenom vypisuje radost v nebi nad tím, že Ježíš Kristus ujal své věčné Království v Oslavené Církvi.

Zj. 11, 1. 2.

Duch svatý posvětí a položí poslední duchovní kameny.

„I byla mi dána třtina, podobná holi a řeklo se mi: „Vstaň a změř chrám Boží i oltář a ty, kteří se v něm klanějí, ale vnější předsíň chrámovou vyjmi a neměř jí, neboť byla dána pohanům,...." Svatý Jan má změřit v symbolickém obraze chrám Církve, aby tak naznačil, že stavba Církve v největším světovém rozpětí se blíží svému dokončení. Kameny ke stavbě duchovního chrámu jsou věřící katoličtí křesťané. Ježíš Kristus ví o každém kamenu, který patří k chrámu Církve. Žádný nevypadne, nepřijde nazmar. Chrám musí stát v plné velikosti, v plné dokonalosti, všichni lidé dobré vůle budou do něho pojati ze všech národů a ze všech věků. Uvnitř chrámu budou všichni, kteří náležejí Ježíši Kristu svojí příslušností do Církve, svojí vírou v Něho a věrným plněním Jeho přikázání. Mimo vnitřek chrámu jsou ostatní, kteří neuvěřili v Ježíše Krista, kteří se nedali posvětit křtem svatým, kteří nechtěli brát účast na Oltáři Církve při Oběti Mše svaté, kteří nechtěli mít podíl na svátostech a na všech modlitbách celé Církve. „Předsíň", která se má vyjmout a neměřit, jako to, co je mimo chrám, znamená židy, zbylé pohany a nevěřící i lhostejné křesťany. Před koncem světa přijde poslední, nejtěžší zkouška. Těžko bude obstát těm, kteří budou spojeni s Ježíšem Kristem. Jak bude těm, kteří s Ním spojeni nebudou, kteří jsou mimo chrám Církve a mimo Její Oltář?

Všechny oltáře Církve katolické jsou jedním Oltářem, všechny oběti jednou Obětí.

Církev Ježíše Krista má Oltář, na němž se ustavičně přináší skutečná nejdražší Oběť Jeho Těla a Krve, Jeho zásluh pro spásu lidí. Tento Oltář je ohniskem, z něhož pramení svatost Církve i Její nepřemožitelná síla. Věrná účast věřících na Oběti Mše svaté je známkou jejich vyvolení a jejich spásy. Čím více a čím častěji kdo čerpá z tohoto nevýslovného pramene svatosti a síly, tím bude krásnější ozdobou věčného chrámu Církve oslavené. Být přítomen na Mši svaté je nejlépe použitý čas, protože se proměňuje v poklady nesmírné ceny ve spojení se všemi zásluhami Ježíše Krista. Přistupovat k svatému přijímání při Mši svaté je největší zisk. Duše získává Ježíše Krista, Pána a Krále věčného Království.

V nejprudším ohni.

„A budou šlapati pohané po městě svatém čtyřicet dva měsíce". Před koncem světa nepřátelé Církve, kteří z dopuštění Božího přijdou k moci, budou se snažit z návodu satanova zničit dílo Boží. Církev bude od nich pronásledována a krvavě mučena. Čtyřicet dva měsíce, tři a půl roku, polovička sedmičky, znamená dočasnost.

Zj. 11, 3. 4. 5.

Dva svatí vůdcové a jejich pomocníci.

„A dám dvěma svědkům svým (dar prorocký) a budou prorokovati tisíc dvě stě šedesát dnů oblečeni v žínice. To jsou ty dvě olivy a ty dva svícny, které stojí před Pánem země". V době pronásledování a zkoušek, kdy bude veliké nebezpečí svodu k odpadu od Církve, dostane Církev dva „svědky", kteří velikou nadpřirozenou mocí podobnou moci Eliášově a Mojžíšově, budou utvrzovat slabé, potírat nepřátele a obracet svedené. Budou to dva vynikající svatí, kteří budou stát v čele ostatních apoštolů této doby. „Oliva" má mnoho větví a větviček s plody. Olivový olej hojí rány. Větve s olivovými plody symbolisují všecky spolupracovníky obou svědků, kteří budou posilovat duchovně slabé. „Sedmiramenné svícny" jsou symbolem všech hlasatelů Evangelia této doby, pod vedením „svědků",

kteří budou udržovat mezi národy světlo víry. „Svědkové" i jejich pomocníci dosáhnou neobyčejných výsledků své apoštolské činnosti mocným slovem Božím (budou „prorokovati" v širším smyslu, kázat, napomínat, varovat) a velikou kajícností (oblečeni v žínice). Oba svatí „vůdcové" Církve budou miláčky Ježíše Krista (stojí před Pánem země). Ve všech protivenstvích budou jejich prosby u Boha vyslyšeny tak dokonale, jako byly vyslyšeny prosby Mojžíše a Eliáše. Jejich prosby budou usmrcovat nepřátele Církve, budou je krušit nouzí a nedostatkem, budou zdroje blahobytu obracet ve zdroje záhuby. To znamenají slova: „A chce-li jim kdo ublížiti, oheň vyjde z úst jejich a stráví nepřátele jejich; ano, chce-li jim kdo ublížiti, takto musí býti usmrcen. Tito mají moc zavříti nebe, aby déšť nepadal po dni proroctví jejich (když lidé budou zatvrzelí v nevěře), a mají moc nad vodami obraceti je v krev a bíti zemi všelikou ranou, kolikrátkoli by chtěli".

Zj. 11, 7. 8.

Chvilkový úspěch Antikrista.

„A když dokonají svědectví své, zdvihne válku proti nim šelma, která vystupuje z propasti, a přemůže je a usmrtí je". Když „dva svědkové" probudí mnohé z lhostejnosti a nevěry, když obrátí mnohé z národa židovského, nastane doba Antikristova: „šelma vystoupí z propasti". Peklo vytvoří si oddaný nástroj v člověku, který se bude prohlašovat za spasitele světa. S největší zlobou a nenávistí bude se protivit Ježíši Kristu (Antikrist — protivník Kristův), nesmírnými svody bude se snažit přimět lidi a národy k odpadu od Ježíše Krista a od Církve. „Svědkové" budou šířit kolem sebe slovem i skutkem nadpřirozený život v duších. Antikrist, z dopuštění Božího, násilím zamezí toto životodárné působení „svědků" a jejich spolupracovníků v Církvi a ve světě. Symbolicky řečeno: „šelma zdvihne válku proti nim... přemůže je a usmrtí je". Když Antikrist — šelma znemožní apoštolát „svědků", kteří vedli Církev, postaví se v čelo satanovy proticírkve a začne otravovat národy nevěrou a nemravností.

Před očima „velikého města", to jest celého světa, otráveného nevěrou bude Antikrist prohlašovat jako kdysi farao v Egyptě Mojžíšovi: „Hospodina neznám a Israele nepropustím". Nevěra má za následek mravní zkázu. Svět pod vedením Antikristovým

bude „Sodomou“ v největším měřítku. Židé na Kalvarii posmívali a rouhali se na kříž přibitému Ježíši Kristu. Tak budou v této době činit stoupenci Antikristovi, symbolicky nazvaní ve Zjevení „Sodoma a Egypt“, spoutané, pronásledované, mučené a ukřižované Církvi. Církev representovaná ve Zjevení „dvěma svědky“ bude jako mrtvá před národy světa. Takový je asi smysl symbolického líčení svatého Jana: „A těla jejich (svědků, representujících celou Církev) budou ležeti na ulicích velikého města (zkaženého světa), které duchovně slove Sodoma a Egypt, kde i Pán jejich byl ukřižován (připomínka Církvi, že jako Její Pán na konci svého pozemského života a působení byl ukřižován, tak i Ona musí mu být podobna a na konci svých dějin musí být duchovně ukřižována těžkými zkouškami a pronásledováními).“

Zj. 11, 9. 10.

Když zmlknou ústa Matky národů.

„I budou patřiti na těla jejich lidé z kmenů a pokolení a jazyků i národů po tři a půl dne a nenechají pochovati těla jejich do hrobu“. „Tři a půl dne“ polovička sedmi znamená dočasnost, nějaký čas. Národy světa budou nečinnými pozorovateli zotročení Církve, které se bude podobat duchovní záhubě. Ale hrobu pro Církev mít nebudou, do hrobu Ji nepoloží. Církev nemůže zahynout. „A obyvatelé země budou se radovati nad nimi (umlčenými svědky a jimi představované Církve) a veseliti se a posílati si dary nevzájem, poněvadž ti dva proroci (a jimi řízená Církev) trápili obyvatele země (to znamená: volali do svědomí a svolávali Boží tresty na všecky, kteří bez ohledu na Boha žili jen pro tento svět.)“

Zj. 11, 11.

Duch svatý umožní vykonávání duchovní moci.

„Ale po třech a půl dni duch životní od Boha vešel do nich; i postavili se na nohy své, a bázeň veliká padla na ty, kteří je viděli“. Duch svatý neopustí „svědky“, to jest apoštoly poslední doby, neopustí Církev. Duchovní moc k udělování nadpřirozeného života duším bude vrácena „svědkům“ a jimi vedené Církvi. Nejenom „svědkové“, ale celá Církev bude stát a bude působit tak mocně silou Ducha svatého, že vlažné přivedou

k největší horlivosti, nevěřící k živé víře. Svět, který měl Církev za mrtvou a za neschopnou vykonávat jakýkoliv vliv na lidstvo, bude žasnout, chtěj nechtěj bude musit uznat Moc Boží a bude se bát.

Zj. 11, 12.

Vůdcové poslední doby povýšeni mezi svaté.

„Svědkové" umrou po svém nejvýš svatém působení a Církev je povýší na oltář. To znamenají slova Zjevení: „A uslyšeli hlas veliký s nebe, an k nim praví: „Vstupte sem". I vystoupili na nebe v oblace, a spatřili je nepřátelé jejich". Když na zemi „svědkové" vedli vítězný boj proti nepřátelům Církve, tím účinněji pokračovati budou v boji proti říši satanově s nebe. A toto nové divuplné a blahodárné působení přímluvy „svědků" „spatří" satan a jeho spojenci. Ale nepoddají se a neuvěří.

Zj. 11, 13. 14.

Pohroma, která bude mnohým k záhubě, většině ke spáse.

Proto přijde na svět veliká pohroma, která otřese celou zemí, způsobí zničení desetiny světové říše a záhubu všech, kteří se prohřešili hříšnou zatvrzelostí. To znamenají slova: „A v tu hodinu nastalo zemětřesení veliké; i padl desátý díl města a sedm tisíc (symbolicky řečeno o všech lidech zlé vůle) lidí bylo usmrceno v tom zemětřesení, ale ostatní se zalekli a vzdali čest Bohu". Jakého druhu bude pohroma se ve Zjevení nenaznačuje. Ti, kteří zůstali při pohromě ušetřeni, projevili svou dobrou vůli a „vzdali čest Bohu nebeskému". Tato pohroma bude jednou z výše zmíněných největších třech „bíd" ve Zjevení obsažených. „Bída druhá pominula, a hle, bída třetí přijde brzy". A tato třetí bída budou hrůzy konce světa, které Ježíš Kristus předpověděl. Proto Zjevení jich už nelíčí. Tehdy teprve „čtyři andělé, kteří stojí na čtyřech úhlech země a drží čtyři větry zemské" uvolní je, to znamená: uvolní přírodní síly z jejich pravidelného a zákonitého působení a nastane katastrofa světa a vesmíru: „A hned po soužení těch dnů se slunce zatmí a měsíc nedá světla svého; hvězdy budou padati s nebe a moci nebeské budou se pohybovati. A tu se ukáže znamení Syna člověka na nebi; i rozkvílí se tehdy všecka

pokolení země a uzří Syna člověka přicházeti v oblacích nebeských s mocí a slávou velikou. A pošle anděly své s mohutným zvukem trouby; i shromáždí vyvolené jeho od čtyř větrů (od čtyř stran celého světa), od konce až do konce nebes". Mat. 24, 29.—31.

Zj. 11, 15, 16, 17.

Co bude při sedmém zatroubení. Ježíš Kristus přichází jako Věčný Král.

Svatý Jan nezmiňuje se o soudu Božím, který rovněž Ježíš Kristus líčí v Evangeliu. Mat. 25, 31.—46. V řadě obrazů vidí teď apoštol oslavu Ježíše Krista jako Krále Církve vítězné. „I zatroubil anděl sedmý; a hlasy mohutné ozvaly se v nebi řkouce: Království tohoto světa dostalo se Hospodinu našemu a Pomazanému jeho, a bude kralovati na věky věkův, amen. A ti dvacet čtyři starci, kteří před Bohem sedí na trůnech svých, padli na své tváře a poklonili se Bohu řkouce: „Děkujeme tobě, Pane Bože všemohoucí, jenž jsi a jenž jsi byl, že jsi ujal moc svou velikou a vystoupil jako král". Budoucnost již se neuvádí, protože tehdy už nebude budoucnosti, nýbrž jen věčná přítomnost.

Zj. 11, 18.

Kdo budou přemoženi a kdo vítězi.

„Rozhněvaliť se pohané, a přišel hněv tvůj i čas soudu mrtvých, abys dal odplatu služebníkům svým, prorokům a světcům, i těm, kteří ctí jméno tvoje, malým a velkým, a abys zkazil ty, kteří kazí zemi". Ujmutím Královské vlády Ježíš Kristus zkruší a na věky zkrotí všecku bezbožnost, symbolisovanou „pohany". Svým soudem nade všemi lidmi, jejichž těla vstala z mrtvých, vykoná Božskou spravedlnost. „Hněv" věčný postihne bezbožné. „Služebníkům" Božím dostane se věčné odplaty. Služebníky Božími byli především ti, kteří lidi vyučovali křesťanské spravedlnosti a tak je k Bohu vedli. V názvu „proroci" jsou shrnuti apoštolé, biskupové, kněží, misionáři. V názvu „světci" jsou obsaženi všichni, kteří dospěli vrcholu křesťanské dokonalosti hrdinskými ctnostmi. „Malí i velcí, kteří ctí Jméno Ježíše Krista" vyznáváním víry a životem podle víry, jsou ostatní spravedliví křesťané, kteří byli naštípeni na Ježíše Krista křtem

svatým a kteří v Milosti Boží zemřeli. Věčným zavržením od Lásky Boží budou „zkaženi" všichni, kteří hříšným životem na zemi dávali pohoršení a své bližní tak „kazili".

Zj. 11, 19.

Příbytek Boží Rodiny.

„I otevřel se chrám Boží na nebi, a ukázala se archa úmluvy jeho ve chrámě jeho..." „Chrámem" je zde symbolisováno nebe jako věčný příbytek vyvolených ve spojení s Bohem.

Symbol Spojení Boha s lidmi skrze Pannu Marii.

„Archou úmluvy" symbolisuje Duch svatý v ráji přislíbené, od proroků předpovídané, předobrazy naznačované, archandělem Gabrielem Panně Marii zvěstované, založením Církve připravené, Ustanovením Nejsvětější Svátosti uskutečněné a Oslavením Církve v nebi dokonale vyplněné: — — milostiplné věčné Spojení Boha s lidmi. Hříchem zaviněné vyhnání z ráje porušilo původní milostiplné spojení lidí s Bohem. V ráji požívali první lidé viditelné přítomnosti Boží a těšili se z nejužšího spojení s Ním jako dítky s Otcem. Ve Starém Zákoně obnovil Bůh svoji viditelnou i když zastřenou přítomnost v národě israelském, když v oblace byl zvláštním způsobem přítomen nad archou úmluvy, která měla být ustavičným svědectvím smlouvy mezi Bohem a vyvoleným národem, uzavřené na hoře Sinaji. Tato přítomnost Boží nad archou, zhotovenou Mojžíšem z neporušitelného dřeva a z čistého zlata, byla jenom prozatímním předobrazem a přípravou na nové a dokonalé Spojení Boha s člověčenstvem Vtělením druhé Božské Osoby v Panně Marii. Panna Maria se stala druhou, Živou, Nejdokonalejší Archou Nové Úmluvy, připravenou a ozdobenou všemi Milostmi Ducha svatého jako Nejkrásnější Dílo Boží, nad něž nemůže už být nic krásnějšího a dokonalejšího mezi tvory. V první, starozákonní arše úmluvy byl uložen jako ve schránce zápis úmluvy na kamenných deskách. V nejčistším Lůně Panny Marie jako v Nové Arše odpočíval Sám Božský Vykonavatel Nové dokonalé a věčné Úmluvy Boha s lidmi. Když apoštol Jan vidí v obraze Božího chrámu „archu úmluvy", vidí ji jako symbol Novozákonní živé, Nejkrásnější, Nejdokonalejší a Věčné „Archy Úmluvy" Panny Marie, která u Trůnu Nejsvětější Trojice bude

na věky předmětem blaženého patření všech andělů a svatých, protože skrze Pannu Marii Vtělením Svého Syna obnovil Bůh v ráji porušené milostiplné Spojení Své s lidmi. Skrze Pannu Marii dosáhne Církev oslavená svého věčného Spojení s Bohem.

Boží vykřičník k přehlednému obrazu dějin světa a Církve.

Tato část vidění svatého Jana končí v obraze „blýskáním a hřímáním a hromobitím a zemětřesením (v řeckém originálu) a krupobitím velikým". V dosavadních obrazech viděli jsme přehledně v hlavních rysech vnitřní i zevnější Dějiny Církve až do konce světa; v „Sedmi listech" sedm postupných period vnitřního života Církve, záležejícího v nadpřirozené lásce; v „Sedmi pečetěch", jak budou trestány národy odporující Ježíši Kristu, Králi pokoje a míru, Králi spravedlnosti a lásky, Králi života věčného, dokud se upřímným pokáním nepodrobí Jeho Vládě. V „Sedmi zatroubeních andělů" se jeví nejtěžší zkoušky, jimiž musí Církev projít, aby se zdokonalila a posvětila pro Věčné Spojení s Bohem. Svrchu uvedená slova zakončení jedenácté kapitoly jsou hlasitou výzvou ke všem lidem a národům, ke všem dobám a ke všem věkům, aby se každý připravil co nejlépe na poslední věci, na soud Boží a na věčnost, čemuž nikdo nemůže uniknout.

Pohledy do tábora satanova. Příprava pekla do nejtěžšího boje proti Církvi.

V dalších obrazech ukazuje Duch svatý boj satana a jeho pomocníků proti Církvi, aby bylo znemožněno Království Ježíše Krista na zemi mezi všemi národy a aby byla nastolena vláda satanova. Ve dvanácté kapitole obrazí Duch svatý Pannu Marii, Matku Ježíše Krista Vykupitele světa a zároveň i Bolestnou Matku Mystického Těla Kristova — Církve, kterou po třiatřicetiletém duchovním těhotenství (od proroctví Simeonova) zrodila v největších duchovních Mukách pod Křížem. Už v ráji byla ustanovena jako „Žena", která bude nejvyšší Velitelkou ve všech bojích vedených satanem proti Jejímu Prvorozenému Synu i proti druhorozeným dítkám v Církvi. Dvakrát útočí satan proti Jejímu Prvorozenému Synu: Herodesův útok byl zmařen útěkem do Egypta. Útok židovské velerady se zdařil, ale jenom proto, aby zdánlivým úspěchem utrpěl satan nejtěžší porážku Vy-

kupitelskou Smrtí Ježíše Krista. Po Jeho Nanebevstoupení pokouší se satan ještě činit úklady Jeho Matce a když nemají účinku, obrací se pln zuřivosti pro svoji porážku proti „druhorozeným dětem" Panny Marie, proti Církvi. V třinácté kapitole ukazuje Duch svatý v přehledu totální nasazení satanovo se dvou stran: nasazení fysické násilné moci panovníků a vlád Ježíši Kristu a Církvi nepřátelských a nasazení duchovní moci hlasatelů bezbožných nauk jako náhražky Evangelia. Bezbožnost vyvrcholí Antikristem, jehož jméno zahaluje Duch svatý do čísla 666.

Stručný přehled druhé polovice Zjevení.

V kapitolách 14. 15. 16. vidíme, jak lidstvo odvrácené od Církve lutheranismem dalo se satanovou šelmou svést na širokou cestu bezbožného materialismu. Na dozrálou bezbožnost, která se stala hnilobou lidstva, připravil Bůh „sedm misek svého hněvu", které jsou však záchrannou Boží chirurgií v nejvyšší čas. Strašná světová válka vyvolaná třemi směry světového materialismu znamená pád babylonské věže pyšné hmotařské bezbožnosti. Padne moc úhlavního nepřítele Církve, světovládného židovstva, padne moc šelem; v duchovním boji Ježíš Kristus v Církvi zvítězí nad národy, satan bude spoután na tisíc let. A těchto tisíc let bude dobou Triumfu Církve nade všemi národy, které satan nebude už svádět. Po tisíci letech bude satan puštěn, aby naposledy tříbil Církev v době Antikristově. Posledním soudem bude ukončena jeho vláda navždy a Církev bude slavit s Ježíšem Kristem své věčné vítězství. Symbolickým obrazem Církve jako Nového Jerusalema a symbolickým obrazem věčné blaženosti ukončuje Duch svatý prorockou extasi sv. Jana. To je obsaženo v hlavě 17. až 22.

VIDĚNÍ SVATÉHO JANA O BOJI TŘÍ NEPŘÁTEL PROTI CÍRKVI JEŽÍŠE KRISTA.

(POHLED ZA KULISY DĚJIN CÍRKVE A SVĚTA.)

VIDĚNÍ SVATÉHO JANA O BOJI TŘÍ NEPŘÁTEL PROTI CÍRKVI JEŽÍŠE KRISTA.

„Žena oděná sluncem“ a „starý had“.

Znamení z ráje: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a Ženou“ — Panna Maria jako Matka Bolestná zrodila pod Křížem Církev — Drak, který bude úklady činiti patě Její — První útok proti Vykupiteli, Synu Marie Panny, Králi národů, skrze Herodesa — Útok satanův zmařen odchodem Panny Marie na poušť egyptskou — První vzpoura a první porážka bývalého archanděla — V druhém útoku na život Vykupitele přibitím Jeho na Kříž, satan utrpěl druhou porážku a musil uvolnit bránu nebes, dosud jeho žalobami lidem zavřenou — Z dalšího boje satanova proti Panně Marii a proti Jejímu „druhorozenému Potomstvu“ — Církvi.

Zj. 12,

1. I ukázalo se veliké znamení v nebi: Žena oděná sluncem
a měsíc pod nohama jejíma, a na hlavě její koruna z dvanácti
hvězd. 2. A jsouc těhotná křičela v bolestech a mukách porod-
ních. 3. I ukázalo se jiné znamení v nebi; hle, drak veliký, ru-
dý, se sedmi hlavami a deseti rohy, a na hlavách jeho sedm
korun, 4. a ocas jeho stáhl (za sebou) třetinu hvězd nebeských
a hodil je na zemi. A drak ten stál před ženou mající poroditi,
aby pohltil dítko její, jak by je porodila. 5. I porodila syna,
(dítko) pohlaví mužského, jenž měl spravovati všecky národy
berlou železnou, a to dítko její bylo vzato k Bohu, a k trůnu
jeho. 6. A žena utekla na poušť, kde měla místo připravené
od Boha, aby ji tam živili po tisíc dvě stě šedesát dnů.

7. I nastal boj (veliký) v nebi. Michael a andělé jeho bojovali
s drakem. A bojoval drak i andělé jeho, 8. ale nepřemohli, ani se
nenalezlo již místo jejich v nebi. 9. I byl svržen drak ten
veliký, had ten starý, jenž slove ďáblem a satanem, jenž svádí
celý okrsek (zemský); byl svržen na zem, a andělé jeho byli
svrženi s ním. 10. A uslyšel jsem hlas veliký v nebi, an praví:
„Nyní stala se spása a síla a království Boha našeho i moc
Pomazaného jeho, neboť byl svržen žalobník bratrů našich,
jenž žaloval na ně před Bohem naším dnem i nocí, 11. a oni
zvítězili nad ním pro krev Beránkovu a pro slovo svědectví

svého a nemilovali života svého až k smrti. 12. Proto veselte se, nebesa, a kdo v nich přebýváte. Běda zemi a moři, neboť ďábel sestoupil k vám se zlostí velikou, věda, že má času málo".
13. A když drak viděl, že jest svržen na zem, pronásledoval tu ženu, která porodila (dítko) pohlaví mužského. 14. Ale ženě byla dána dvě křídla orla toho velikého, aby letěla na poušť na místo své, kde jest živena po čas a po časy a po půl času vzdálí od hada. 15. I vychrlil had ze své tlamy po ženě vodu jako sloup, aby ji utopil. 16. Ale země přispěla ženě; otevřela ústa svá a pohltila proud, který byl drak vychrlil ze své tlamy. 17. I rozzlobil se drak na ženu a odešel, aby bojoval s ostatními z pokolení jejího, kteří zachovávají přikázání Boží a mají svědectví Ježíšovo. 18. A postavil se na písku mořském.

*

V roce 1904 o výročí padesáti let od prohlášení článku víry o Neposkvrněném Početí Panny Marie papež Pius X. v Encyklice „Ad diem illum" k prvnímu verši dvanácté kapitoly poznamenává: „Každý ví, že ona Žena znamená Pannu Marii, která Neposkvrněná naši Hlavu (Krista) zrodila". (Ketter: Apokalypse, Herder 1942).

Matka, slavná Vítězitelka.

V ráji na počátku všeho Zjevení dal Bůh padlým prarodičům veliké znamení ve slovech řečených svůdci — satanovi v podobě hada, plazícího se v prachu ráje: „Po hrudi budeš se plaziti a prach země jísti po všecky dny svého života. Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím: ona rozdrtí hlavu tvou, kdežto ty budeš úklady činiti její patě". Těmi slovy přislíbil Bůh kajícím prarodičům Vykupitele. Vykupitel se narodí ze Ženy, která bude v největším nepřátelství se satanem, protože mu nikdy nebude poddána žádným hříchem, bude bez poskvrny hříchu prvotního i osobního a plná Milosti Boží. Za takovou Ženu označil archanděl Gabriel Pannu Marii, Matku Ježíše Krista: „Zdráva buď, milostiplná, Pán s tebou, požehnaná's ty mezi ženami". Luk. 1, 28.

Prvorozený Syn „Ženy" rozhoduje o Vítězství.

Další slova přislíbení Božího naznačují, že do boje vůči satanovi vstoupí také Syn — „potomstvo" Neposkvrněné Ženy —

„I nastal boj veliký v nebi. Michael a andělé jeho bojovali s drakem.“ Zj. 12, 7.

Matky. A tento Syn rozhodne boj. Neposkvrněná Matka a Nejsvětější Syn budou příčinou porážky satanovy a Vykoupení lidstva z moci satanovy. Matka jí bude, protože byla učiněna hodnou, vzhledem na budoucí zásluhy svého Syna, zrodit Ho světu, a Syn bude příčinou Vykoupení a porážky satanovy svojí vlastní Mocí a Svatostí. To je obsaženo ve slovech: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím; ona (v hebrejském původním textu „ono“ — „potomstvo“) rozdrtí hlavu tvou...“ I. Moj. 3, 15. Archanděl při zvěstování narození Ježíše Krista vysvětluje, že Syn Marie Panny bude Syn Boží a že bude mít Božskou Svatost a Moc: „Duch svatý sestoupí v tebe (Maria), a moc Nejvyššího

zastíní tě; proto také to svaté, co se z tebe narodí, slouti bude Syn Boží". Luk. I, 35.

Druhorozené dítky „Ženy" v Církvi — budou mít účast na boji i na Vítězství.

V přislíbení Vykupitele je obsaženo ustanovení Boží, že Vykupitel bude mít bratry a sestry („potomstvo" znamená množství), že Jeho Matka bude Matkou mnohým. Podobně mluví Bůh o potomstvu satanovu. V duchovním smyslu jsou bratry a sestrami Ježíše Krista a dítkami Marie Panny všichni ti, kteří křtem svatým byli za takové přijati. Tvoří dohromady Církev Ježíše Krista, Církev katolickou. Panna Maria je duchovní Matkou Církve. Ježíš Kristus na kříži toto své duchovní příbuzenstvo zpečetil slovy řečenými apoštolu Janovi, jako zástupci Církve: „Hle, Matka tvá". Panně Marii řekl: „Ženo (aby bylo zřejmo, že Panna Maria je „Žena" přislíbená v ráji), hle, syn tvůj". Jan 19, 27. 26. Potomstvem satanovým jsou všichni, které pojí nevěra, přilnulost k prachu a blátu světa, požitkářský materialismus (po hrudi budeš se plaziti a prach země jísti) a nenávist k Ježíši Kristu, Jeho Matce a Jeho Církvi. Ochrana Ježíše Krista a přímluva Panny Marie v nejtěžších bojích bran pekelných proti Církvi zaručují slavné vítězství Církve: „...ty budeš úklady činiti patě její (poněvadž osobě Matky Boží Nanebevzaté škoditi nemůže, snaží se škoditi Církvi, která se s Ní ztotožňuje, jako se ztotožňuje matka se svou rodinou); ona rozdrtí hlavu tvou..." Panně Marii i Církvi je od Boha dána moc rozdrtit brány pekelné. Panna Maria i Církev jsou nerozlučně spojeny jako jsou spojeny Matka a její potomstvo — rodina.

Duch svatý podává výklad symbolu.

Že symbolický obraz „Ženy" ve dvanácté kapitole Zjevení svatého Jana znamená v prorockém smyslu historickou osobu Panny Marie, vidíme v téže kapitole na dvou místech: „I porodila syna, dítko pohlaví mužského, jenž měl spravovati všecky národy berlou železnou, a to dítko její bylo vzato k Bohu a k trůnu jeho", a dále ve verši třináctém: „A když drak viděl, že jest svržen na zem, pronásledoval tu ženu, která porodila dítko pohlaví mužského". Těmi slovy je podán k symbolickému

obrazu ve verši prvém a druhém výklad: „Žena, která zrodila v bolestech Mystické Tělo Ježíše Krista — Církev, je totožná se Ženou, která zrodila „dítko pohlaví mužského“ — Syna, jenž měl spravovati všecky národy berlou železnou (Vykupitele, Krále národů, předpověděného v žalmu 2., ve Zjevení 2, 27. 19, 15.), a to dítko její bylo vzato k Bohu a k trůnu jeho (vstoupil na nebesa a posadil se na pravici Boha Otce).“

Personifikace Církve ve Zjevení svatého Jana v kapitole 21, 2. 9. se děje symbolickým názvem „nevěsta Beránkova“. V dvanácté hlavě nemluví Duch svatý o „Ženě“ jako o „Nevěstě“ Beránkově, nýbrž mluví o „Ženě“ jako Matce Ježíše Krista, Krále národů. Tímto kontrastem vylučuje možnost ztotožňování „Nevěsty Beránkovy“ a „Ženy“ v kapitole dvanácté.

Aby nic obrazu Panny Marie nescházelo.

Neporozumění symbolice Ducha svatého jako na jiných místech Zjevení zavinilo i v kapitole dvanácté nesprávný výklad. Druhý verš byl všem exegetům kamenem úrazu. Neporozuměli symbolickému smyslu jeho a domnívali se, že tento verš znemožňuje výklad celého obrazu o Panně Marii. A přece právě tento verš doplňuje obraz Krásy a Velikosti Panny Marie z verše prvního. Ukazuje Pannu Marii jako Matku Bolestnou a tím současně naznačuje Její vztah k Církvi. Z Jejích bolestí, které trpěla, vzešla Její zásluha a Důstojnost Matky „druhorozených dítek“ — Církve. Než Církev zrodila, trpěla Panna Maria nesmírné bolesti a muka duchovního „těhotenství“ na cestě křížové a na Kalvarii a vlastně od té chvíle, kdy Simeon Jí oznámil: „Tvou vlastní duší pronikne meč“. Luk. 2, 35. Symbolický verš: „A jsouc těhotná křičela v bolestech a mukách porodních“ je jedním z nejkrásnějších symbolů Zjevení, protože několika slovy ukazuje nesmírnost duchovních bolestí Panny Marie nad trpícím Synem. Panna Maria trpěla, protože Syn trpěl. A z těchto bolestí se zrodila Církev. Čím více matka vytrpí pro dítky, tím více je miluje. Jak velice miluje Panna Maria Církev, když Syn-Beránek Boží i Ona pro Ni tolik trpěli! Jak velice miluje duše, které Jejího Syna i Ji tolik stály!

Hlas Ducha svatého v Církvi.

Že symbolický obraz „Ženy“ v dvanácté kapitole znamená Pannu Marii, toho důkazem je vnitřní názor a souhlas všech

věřících ve všech dobách v celé Církvi. Všichni věřící, prostí i učení, kazatelé, rozjímavé duše, vždycky viděli a vidí v symbolickém obraze svatého Jana neodolatelně Pannu Marii. Nesčíslné sochy a obrazy „Ženy s korunou dvanácti hvězd, oděné sluncem, s měsícem pod nohama, stojící nohou na hlavě drakově“ jsou předmětem úcty všech věřících celé Církve všech dob. Nikdy nikdo — chtěj, nechtěj i exegeté — neuctíval v tomto obraze nic jiného než Pannu Marii. Církev svatá v tomto obrazu Panny Marie s hadem uctívá Její neposkvrněné Početí a tak vyslovuje vnitřní svůj souhlas, že Přislíbení v ráji i symbolický obraz ve Zjevení svatého Jana patří k sobě. Co na počátku Starého Zákona bylo Bohem přislíbeno jako veliké a největší znamení spásy, to v Novém Zákoně bylo vyplněno, když z nekonečného Božího Milosrdenství a pro zásluhy Ježíše Krista byla světu dána Neposkvrněná Matka Vykupitelova. Panna Maria je znamení tak veliké, že jenom o Ní platí slova: „Ipsa est qua majorem Deus facere non posset: majorem mundum facere posset Deus, majus coelum facere posset Deus: majorem Matrem quam Matrem Dei non posset facere Deus.“ (S. Bonaventura: Speculum beatae Virginis.)*)

Církev ve své Liturgii o svátcích Panny Marie velebí Ji slovy prvního verše 12. kapitoly: v šestém responsoriu Matutina na Slavnost Neposkvrněného Početí, v tomtéž resp. ve svátek Svatého Růžence, stejně i v páté antifoně Laud, ve svátek Zjevení Panny Marie v Lurdech ve druhé antifoně Nešpor a Laud i v Epištole Mše sv. Kapitulum Primy a Nony na svátek Neposkvrněného Početí je vzato z 12. hlavy 1. verše.

Znamená tedy „Žena“ symbolicky zobrazená ve dvanácté kapitole skutečně, jak si celá Církev přeje a touží, Pannu Marii, Matku Skutečného i Mystického Těla Ježíše Krista, Slavnou Vítězitelku nad říší satanovou, Královnu národů, protože Matku Krále národů. Panna Maria jako taková jest největším „Znamením“ Vítězství Církve nad satanem a jeho šelmami. Panna Maria přivede svým Vítězstvím všecky národy k Ježíši.

*) „Ona jest, nad Níž dokonalejší nemohl Bůh učinit. Bůh mohl učinit dokonalejší svět, mohl učinit dokonalejší nebe. Dokonalejší matku než je Matka Boží Bůh učiniti nemohl.“

Ježíš Kristus, Panna Maria a Církev jsou si podobni ve Svatosti, v Utrpení, v Oslavě.

V nejužším spojení Panny Marie, Jejího Syna Ježíše Krista a Církve platí z ustanovení Božího zákon podobnosti. Panna Maria je svojí nejvyšší svatostí podobna Ježíši Kristu. Ježíš Kristus jako Bůh Syn má od věčnosti od Boha Otce nekonečnou svatost. Tuto svatost spojil se svým člověčenstvím skrze Pannu Marii. Proto Panna Maria dostala od Ducha svatého nejvyšší svatost, aby byla nejsvětější a svému Synu nejpodobnější. Pro zásluhy Ježíše Krista Prostřednictvím Panny Marie dostává také Církev nejvyšší svatost, kterou se stává podobnou Ježíši Kristu a Panně Marii.

Bůh chtěl, aby zákon podobnosti platil také o zevnějších osudech Panny Marie, Ježíše Krista a Církve. Ježíš Kristus s Pannou Marií měli svým Utrpením oslavit Boha Otce, proto také Církev půjde Utrpením a bude pronásledována, bude vedena po cestě křížové i přibíjena na Mystický Kříž jako Mystické Tělo Ježíše Krista. (Zj. 13, 7.)

Svatost.

Ve dvanácté kapitole se znázorňuje jemnými rysy obojí tato podobnost vlastností i osudů mezi Ježíšem Kristem, Pannou Marií i Církví. Nejvyšší svatost je znázorněna symbolem „slunce", které zobrazuje Ježíše Krista. Panna Maria je zahalena „sluncem" svatosti svého Syna. Panna Maria stojí mezi „hvězdami", symboly Církve učící a „měsícem", symbolem Církve slyšící na znamení, že Ona je ustanovena, aby svatost svého Syna zprostředkovala obojí Církvi, jako měsíc i oběžnice dostávají světlo od slunce.

Utrpení.

Životní osudy Ježíše Krista jsou: Utrpení způsobené satanovými úklady a Oslavení od Boha Otce. Matka i Syn prodělávají úklady satanovy společně. Církev je bude prodělávat „potom", to jest ve svých Dějinách, jak je v hlavních rysech zachycuje 13. kapitola, v podrobnějších rysech ostatní Zjevení. Panna Maria je Matka Bolestná, (12, 2.) protože i Její Syn je Obětní Beránek, prolévající svoji Krev (Zj. 12. 11.) Bolest je následek hříchu. U Panny Marie, Matky Bolestné, i u Jejího Syna Beránka Bo-

žího je Jejich Bolest pro Církev, aby „žalobník — satan" nemohl na Ni žalovat „aby byla svatá a bezúhonná, podobná svaté Matce a svatému Beránku, a aby zvítězila nad satanem (Zj. 12, 10. 11.) Úklady satanovy proti Matce a Synu se projevily dvěma jeho útoky na život Syna-Vykupitele. Při prvním útoku Herodesově Panna Maria utekla s Božským Dítkem svým na egyptskou poušť (Zj. 12, 6.) Při druhém útoku satanově o 33 let později stála v duchovních bolestech a mukách Zj. 12, 2. pod Křížem, kde Její Syn pněl v bolestech a mukách. Jako při prvním satanově útoku trpěla Matka i Syn zároveň a totéž, tak i při druhém útoku trpěli opět Matka i Syn tutéž bolest, Syn trpěl a Matka ve své Duši trpěla s Ním. Církev bude trpět „potom" (Zj. 13, 7.)

Oslavení v nebi.

Nejenom v Utrpení, ale i v Oslavení na zemi i v nebi budou si Panna Maria, Ježíš Kristus a Církev podobni. Ježíš Kristus je oslaven v nebi, že vstoupil na nebesa a posadil se na pravici Boha Otce (Zj. 12, 5.) Panna Maria je oslavená v nebi (Zj. 12, 1.) Církev bude oslavena na konci světa. (Zj. 21,)

Oslavení na zemi.

Oslavení Ježíše Krista na zemi se stane tím, že si podrobí jako Král národů všecky národy (Zj. 12, 5.) A při tomto Oslavení bude oslavena i Panna Maria jako Královna národů, bude oslavena i Církev, která Ježíše Krista jako Krále a Pannu Marii jako Královnu ke všem národům vítězně uvede a stane se jednou velkou Rodinou všech národů. (Zj. 20, 1. — 6.)

Duchovní vlastnosti Matky i Dcery.

„I ukázalo se veliké znamení v nebi: Žena oděná sluncem a měsíc pod nohama jejíma, a na hlavě její koruna z dvanácti hvězd". Nebe není zde nebe skutečné, nýbrž jen obrazné. Některé vlastnosti Panny Marie, Matky Církve, jak jsou v symbolech znázorněné, jsou i vlastnostmi Církve, duchovní dcery Marie Panny.

Spása skrze Matku Vykupitelovu.

Vojáci římští nosili do boje odznaky, kterým se říkalo „signa". Všem, kteří bojují s ďáblem, tělem a světem o svoji spásu bylo

už v ráji dáno veliké „znamení" spásy v „Ženě", hříchem nedotčené Matce Vykupitelově. „Signum" — prapor se musí v boji pevně držet, bojující nesmí ho spustit s očí. Kdo si chce vydobýt spásu, musí znát a nesmí s očí spustit Matku Vykupitelovu. Spása byla světu přislíbena skrze Ni, přišla skrze Ni v Ježíši Kristu a jest dávána duším jenom skrze Ni. Nejčistší Srdce Matky Boží je nejenom velikým znamením, ale také znamením nejmocnějším proti jakékoliv přesile nepřátel spásy. Srdce Matky vábí k sobě láskou. Láska je nejsilnější magnet. Koho si Láska Nejčistšího Srdce Matky Boží k sobě přitáhne, toho také promění, aby byl podle Jejího Srdce v pokoře, čistotě, lásce, svatosti. Nejčistší Srdce Matky Boží a Matky Církve je znamením velikým, protože je srdcím dítek nejkrásnějším vzorem. Hadovi-satanovi a těm, kteří jsou jeho, byl dán za úděl kal a bláto tohoto světa. Blátem je hříchem pokalené zlato, stříbro, peníze, bohatství, čest a sláva, požitky a zábavy. Nad tím vším září veliké znamení Nejčistšího Srdce Matky Boží a volá a přitahuje k Sobě a v Ježíši Kristu, Spasiteli světa a Svém Synu ukazuje jediný zdroj pravého nadpozemského věčného blaha.

Spása jen v Mystickém Těle Kristově.

Církev, Mystické Tělo Ježíše Krista, duchovní Dcera Panny Marie, je rovněž „velikým znamením" spásy všem národům. Kdo chce být spasen, musí do Církve patřit, musí věřit, čemu učí a konat, co přikazuje. Kdo chce být spasen, musí Církev milovat a musí pracovat pro Její zájmy, to jest pro zájmy Království Ježíše Krista nad národy. Církev jako Království Ježíše Krista je národům „velikým znamením" pravého pokoje a míru, pravé láskyplné spravedlnosti a věčného života.

Na Srdce Matky „oděné Sluncem".

„Oděná sluncem". „Slunce" symbolisuje Ježíše Krista. Panna Maria je oděna a zahalena zásluhami Ježíše Krista, Milostí Ducha svatého. Je všecka Boží. Kdo chce být „Boží" jako Ona, musí jít k Ní a nechat se odít a zahalit do „Slunce", do Ježíše Krista, kterého Ona přijala v Sebe jako Jeho Matka, kterého zprostředkovala světu Narozením i Obětováním. Archanděl Jí řekl: „Duch svatý sestoupí v tebe, a moc Nejvyššího zastíní tě; proto také to svaté, co se z tebe narodí, slouti bude Syn Boží". V přizpůsobeném smyslu každý, kdo se s láskou a dů-

věrou zasvěcuje Nejčistšímu Srdci Panny Marie, kdo tělo i duši svěřuje Její ochraně, stává se dítkem Božím v nejplnějším slova smyslu.

Církev je Její, protože Ježíš Kristus je Její.

Také Církev je „oděná sluncem". Ježíš Kristus je Její a Ona je Jeho. Všecky Milosti a všecku Moc, kterou Církev má a rozdává, má od Ježíše Krista. V nejsvětější Svátosti přebývá v Ní. Kdo Ježíše Krista ve svatém přijímání přijímá do duše láskou připravené, zahaluje se a odívá se „do Slunce".

Symbol Církve slyšící a symbol Církve učící na obraze Panny Marie.

„Měsíc pod nohama jejíma". Měsíc, protože béře světlo od slunce, symbolisuje Církev, jako společnost věřících, kteří vyznávají učení Ježíše Krista, uznávají Jeho viditelného náměstka papeže římského a poslouchají Jím poslané biskupy a kněze. Panna Maria je spojená s Církví, je uprostřed Ní, sestupuje k Ní. To je naznačeno v obraze tím, že stojí na měsíci, symbolu Církve slyšící. Katolický křesťan ví, že po Ježíši Kristu je největší láskou povinnen Panně Marii. Poutní místa jsou stánky Panny Marie mezi Jejím lidem. Tam jim vyprošuje zvláštní a největší Milosti, aby cítili a poznávali, že na ně nezapomíná, že se o ně stará. „A na hlavě její koruna z dvanácti hvězd". Živou královskou korunou Panny Marie jsou apoštolé a celá Církev učící, biskupové a kněží. V Panně Marii má Církev učící svoji Mocnou Královnu, která přemáhá satanovy lži: bludy a nevěru a pomáhá rozžehat světlo Boží Pravdy. Každý biskup a každý kněz je Její duchovní syn, protože je „alter Christus". Zvláště jim dává Panna Maria vše, oč prosí, protože je Královnou Milosrdenství a Matkou kněží ve zvláštním smyslu. Kněží musí mít k Ní velikou důvěru, jakou má dítě ke své matce. Ježíš Kristus dal svoji Matku za Matku nejenom sv. Janovi, ale všem kněžím. Jako Matka všech kněží přeje si Panna Maria takovou důvěru, jako si přeje matka od dětí. Kněží Ji mají co nejvíce prosit a Ona to přednese svému Synu. Skrze Pannu Marii přivede Církev učící k Ježíši všechny národy.

Význam symbolů „měsíce“ a „hvězd“ vzhledem k Církvi.

Pohlížíme-li na Církev, jako na duchovní Dceru Panny Marie, zůstávají „měsíc“ jako náznak Církve slyšící a „hvězdy“ jako Církev učící. Jenom ta Církev jest pravou, která béře Světlo svého učení od Ježíše Krista, která zachovává toto Božské Světlo bez poruchy po všecka staletí a která má své biskupy a kněze jako nástupce apoštolů Ježíše Krista, kterým On řekl: „Jako mě poslal Otec, i já posílám vás. Přijměte Ducha svatého; kterým odpustíte hříchy, odpouštějí se jim, a kterým je zadržíte, zadrženy jsou“. Jan 20, 21. 2. „Jdouce do veškerého světa, hlásejte evangelium všemu stvoření.“ Mar. 16, 15. „Učte všecky národy. Křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. A učte je zachovávati všecko, co jsem vám přikázal. A ejhle, já jsem s vámi po všecky dni až do konce světa“. Mat. 28, 19. 20. „Vy jste světlo světa.“ Mat. 5, 14.

Zj. 12, 2.

Bolestná Matka Církve.

„A jsouc těhotná křičela v bolestech a mukách porodních“. Panna Maria jako Matka Ježíše Krista zrodila Ho bez bolestí, protože neměla prvotního hříchu, jehož jsou tyto bolesti následkem. Symbolický obraz zachycuje tedy ony bolesti Panny Marie, v nichž zrodila Církev. Tyto duchovní bolesti pocítila při proroctví Simeonově: „Tvou vlastní duší pronikne meč“, tyto bolesti Ji provázely pak až na křížovou cestu a na Kalvarii, kde dosáhly vrcholu při Smrti Jejího prvorozeného Syna. Tehdy zrodila druhorozené dítky v Církvi jako Matka Bolestná. Ústa Rodičky Boží a Bolestné Matky Církve nikdy nenaříkala, nikdy si nestěžovala. Ale duše Její po celou dobu třiatřiceti let duchovního utrpení-těhotenství volala a úpěla, neboť nesla bolest, o níž Ježíš Kristus může říci všem matkám: „Vizte, je-li bolest vaše, jako byla Její Bolest“. Církev je své Bolestné Matce vděčná a pamatuje na Její bolesti. Přede všemi světci i svatými mučedníky představuje všem věřícím a zvláště matkám Bolestnou Matku, aby jim dala nadpozemskou sílu v utrpení a příležitost osvědčit důvěru, lásku a vděčnost. Chrámy zasvěcené Matce Bolestné jsou zvláště vhodnými útočišti pro křesťanské matky a všecky duševně i tělesně trpící a strádající.

Zrození pro život věčný se děje v bolestech, posvěcených láskou k Ježíši Kristu pod vedením Církve.

„Muka porodní“ pro Církev jsou všecka pronásledování a všecka soužení, kterých Církev zakouší během tisíciletí na svých údech. Ale v těchto souženích a mukách rodí se nové a nové svaté dítky pro Církev oslavenou v nebi. Církev katolická rodí své dítky pro nebe, když je zaopatřuje svatými svátostmi: svátostí pokání, přijímáním Těla a Krve Ježíše Krista, a posledním pomazáním. Také toto zrození duší k novému životu doprovází utrpení a bolest. Cesta dítek Božích v Církvi Ježíše Krista k věčnému životu je cestou bolesti, cestou křížovou, podle slov Ježíše Krista: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sám sebe a vezmi kříž svůj a následuj mne“. Mat. 16, 24.

Zj. 12, 3.

Co je Boží, proti tomu, co není Boží.

„I ukázalo se jiné znamení v nebi; hle, drak veliký, rudý, se sedmi hlavami a deseti rohy, a na hlavách jeho sedm korun, a ocas jeho stáhl za sebou třetinu hvězd nebeských a hodil je na zemi“. I toto znamení se ukázalo v symbolickém nebi svatého Jana (ne ve skutečném). Symbolické nebe je pro apoštola jevištěm, na němž se nyní ukazuje původ říše hříchu, říše satanovy a rozpoutání boje, když byla dána světu Panna Maria, jako druhá Eva, neposkvrněná hříchem. V Panně Marii vyplnilo se Boží přislíbení: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou (hade-satane) a mezi Ženou“. 1. Moj. 3, 15. „Drak-had“ postavil se proti Ní. Ten, který u Trůnu Božího jako archanděl v plné kráse Božího tvora, prohlásil svému Nejvyššímu Dobrodinci Bohu Stvořiteli: „Non serviam!“*) je postaven v boji proti Té, která po archandělu Gabrielovi v Nejčistší, Milostiplné Kráse Matky Boží prohlašuje Trojjedinému Bohu: „Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého“. Luk. 1, 38. Bývalému archandělovi z jeho bývalé slávy nezůstalo nic než nesmírná pýcha proti Bohu. Stále touží povyšovat se nad Boha. Skrze ženu Evu strhl k neposlušnosti a odboji proti Bohu i lidské pokolení. Nová Eva, daná světu Božím Milosrdenstvím, stojí proti bývalému nejpřednějšímu andělu, aby vytrhla lidstvo z propasti hříchu

*) Nebudu sloužit!

a věčné záhuby. Proti pýše stojí Pokora, proti vzdoru stojí Oddanost, proti nenávisti stojí Láska.

Kam přivedla pýcha a nevděk archanděla: jeho vlastnosti a jeho činnost.

Had-satan, odbojník a největší nevděčník proti Lásce Boží je znamením pro ty, kteří hynou, pro všecky, kteří se nepostavili do Tábora Božího pod Znamení Spásy. Jeho symbolická podoba je podoba ohyzdného a velikého hada-draka. „Drakon" znamená v řeckém jazyku velikého hada. Velikostí se naznačuje jeho veliká moc, kterou mu Bůh ponechal. „Had" je symbolem lži a hříchu. Pravda je rovná a přímá. Lež se kroutí a svíjí do nemožnosti. Ústa hadí jsou jedovatá, kousnutí působí smrt, není-li poskytnutá pomoc a dán protijed. Totéž v duchovním smyslu působí těžký hřích. Hřích je smrtelný jed pro duši, protože ve hříchu je pýcha, odpor proti Vůli Boží. Kde je pýcha, odpor proti svaté a nezměnitelné Vůli Boží, tam mizí láska k Bohu a tam nastává duchovní smrt. Lítost nad hříchem, touha hřích napravit, to jest dát Bohu náhradu za projevenou nelásku a srovnat svoji vůli s Vůlí Boží pokáním — to jest jediná pomoc. Milost Boží je protijed. Pokání a lítosti satan nezná. Je plný smrtelného jedu a snaží se novými a novými kousnutími povolných duší šířit kolem sebe svůj jed: hřích a smrt. Proto je „drak" symbolicky zbarven barvou „rudou". Rudá barva znamená vražednou a krvežíznivou bezohlednost pekla k duším lidským. Je „vrahem a lhářem od počátku", říkával o něm Božský Spasitel (Jan 8, 44.) Řecký název „diabolos" znamená rafinovaného podvodníka. Hebrejské slovo „satan" znamená nespravedlivého odpůrce. „Sedm hlav" draka symbolisuje všecku moc a lstivost pekla, všecku pýchou zkaženou inteligenci bývalých obyvatel nebe. Inteligence padlých andělů daleko převyšuje inteligenci lidí. Jestliže inteligence pýchou zkažených andělů stala se kalným zdrojem vší špatnosti a nejhorší zloby, je zřejmo, že i inteligence člověka, není-li osvěcována a posvěcována Milostí Boží se stává v jednotlivcích, v národech a v celém organismu lidstva zdrojem vší špatnosti a zloby, z nichž pocházejí zločiny jednotlivců a války národů. „Deset rohů" na přední hlavě symbolisuje (roh symbol vladařské moci) satanovu snahu o moc čelící proti desateru Božích přikázání. Satan nechce, aby se plnily tři první přikázání o povinnostech k Bohu, nechce,

aby se plnilo sedm ostatních o povinnostech k sobě a k bližnímu. Ví dobře, jakou škodu utrpí duše, když začne pochybovat o Bohu, když začne ztrácet důvěru v Boha, když v lásce dává přednost hříchům před Bohem, když přestane Boha uctívat denní modlitbou. Ví dobře, jak duše upadá, když zneuctívá Jméno Boží braním Ho nadarmo, klnutím, křivou přísahou. Ví dobře, že duše zahyne, jestliže v neděli a zasvěcené svátky neposlouchá slovo Boží a neposvěcuje se přítomností a zbožnou účastí na Oběti Mše svaté. Satan ví, že Mše svatá jako skutečná Oběť Ježíše Krista, skutečná nekrvavá obnova Oběti na Kalvarii je jediným nesmírným pramenem nadpřirozeného života Církve. Proto usilovně svádí povolné duše k rušení a nezachovávání těchto základních přikázání. A když to se mu podaří, má dále snadnou práci odvrátit člověka od zachovávání přikázání ostatních. Satan nechce, aby Bůh vládl nad duší a srdcem člověka. On sám se nabízí se svojí vládou: „Všecko (volnost k hříchu) tobě dám, jestliže padneš a budeš se mi klaněti". Kdo se neklaní Bohu zachováváním Jeho přikázání, klaní se satanu jejich přestupováním, hříchem, za cenu věčného života duše.

Dočasná světovláda.

„A na hlavách jeho sedm korun". Moc nad světem, jeho bohatstvím, mocí, slávou je dočasně ponechána „knížeti tohoto světa", jak ho nazývá Božský Spasitel. Jan 16, 11. Dočasně bude nad světem panovat satanova pyšná a hříchem naplněná inteligence, dočasně bude vládnout jeho moc svádící národy k pohrdání Bohem.

Zj. 12, 4.

Svedení stali se svůdci.

„A ocas jeho stáhl za sebou třetinu hvězd nebeských a hodil je na zemi". Ocas satanův symbolisuje (jako královská vlečka) jeho pýchu. On chce být králem a pánem. On zatoužil nad hvězdy vyvýšit svůj trůn. Pýchou svojí svedl třetinu nebeských světel, andělů. S ním, svým náčelníkem, byli smeteni do pekelné propasti. Na zemi z dopuštění Božího mohou pokoušet, mohou svádět jednotlivce i národy, mohou rozpoutávat a vést boj proti Církvi, aby tříbili lidi dobré ode zlých, aby dávali příležitost věřícím získávat si zásluhy vítězství v boji s pokušením,

aby Církvi poskytovali příležitost získat si nehynoucí zásluhy v mučednících, vyznavačích, ve svatých a spravedlivých.

Zj. 12. 5.

První útok satanův na Vykupitele a Krále národů v Jeho dětském věku.

„A drak ten stál před ženou mající poroditi, aby pohltil dítko její, jak by je porodila. I porodila syna, dítko pohlaví mužského, jenž měl spravovati všecky národy berlou železnou, a to dítko její bylo vzato k Bohu a k trůnu jeho". Symbolický obraz pokračuje v ilustraci vyplnění přislíbení Božího v ráji. Nejprve vypodobnil Ženu, v dalším vypodobňuje „potomstvo" Ženy. Potomstvo Ženy, Panny Marie je dvojí: prvorozené — Ježíš Kristus, druhorozené — Církev. I když ve dvanácté kapitole má Duch svatý na zřeteli hlavně druhorozené potomstvo — Církev (verš 2.) nemůže se nezmínit také o potomstvu prvorozeném, o Vykupiteli, protože satan s celým peklem především číhal na Vykupitele, aby Ho zahubil nebo od Vykoupení lidstva odvrátil. Víme, že satanovi bylo skryto, že Vykupitel bude vtělený Syn Boží. Satan věděl pouze, že Vykupitel přijde, neboť mu to bylo v ráji řečeno a oznámeno. Poznal také Ženu v ráji přislíbenou. A čekal na narození Jejího Syna, aby Ho usmrtil. Nástroj své zloby měl satan dobře vybrán a připraven. Byl to král Herodes, zcela povolný a ochotný satanovy úmysly vyplnit vraždou narozeného Vykupitele, nazvaného od králů z Východu „Králem". Duch svatý vkládá na tomto místě v jedné větě výklad o Nejvyšší Královské Důstojnosti Vykupitele, narozeného z Panny Marie jako prvorozeného Potomstva Jejího. Je to v žalmu 2. předpověděný a vyobrazený Mesiáš, jednorozený Syn Boží, povolaný ke královské vládě nade všemi národy. Této vlády si svojí nepřemožitelnou Mocí (berlou železnou) vydobude, jak ukáží další obrazy. Duch svatý připomínkou Nanebevstoupení a Posazení na Trůně Božím pečetí Nejvyšší Královskou Moc a Právo Syna Marie Panny. Tím nepřímo jest naznačeno, že Matka Krále národů jest Královnou národů.

Zj. 12, 6.

Po nezdařeném útoku na bezživotí dítka připravuje satan po třiatřicet let nový útok na život Ježíše Krista v Jeho mužném věku.

„A žena utekla na poušť, kde měla místo připravené od Boha, aby ji tam živili.....“ Symbolicky a stručně připomínají tato slova, že se první útok na život Vykupitele nepodařil. Panna Maria odešla s Božským Dítkem na egyptskou poušť, neboť Bůh s tímto útokem satanovým počítal a poskytl Matce a Svému Synu připravené místo nejenom v zeměpisné poušti, ale také v poušti duchovní mezi pohany v Egyptě. První útok satanův nedosáhl svého cíle, neuskutečnil smrt Vykupitele. Satan pomýšlí na druhý útok s mnohem větší mocí a pomocí. Pomůže národ židovský, pomohou pohané a Vykupitel musí umřít. Ale tato smrt Syna Božího a Vykupitele světa už je obsažena v Božích plánech ke spáse lidstva. A satan při své inteligenci přece netuší, že svojí zlobou musí přispět k Vykoupení světa a k duchovnímu zrození „druhorozeného Potomstva“ z ran Vykupitelových a z bolestí Matky Vykupitelovy, že musí přispět k zrození Církve. Smrt Vykupitelova bude porážkou doposud neotřesené moci satanovy nad pokolením lidským. A bude to porážka strašná, bude podobná té, kterou utrpěl, když po hříchu byl archandělem Michaelem a věrnými anděly svržen s nebe.

Zj. 12, 7. 8. 9.

Poražen, ale zavřel nebe lidem.

Duch svatý líčí tuto první porážku satana a padlých andělů: „I nastal boj veliký v nebi. Michael a andělé jeho bojovali s drakem. A bojoval drak i andělé jeho, ale nepřemohli, ani se nenalezlo již místo jejich v nebi. I byl svržen drak ten veliký, had ten starý, jenž slove ďáblem a satanem, jenž svádí celý okrsek zemský; byl svržen na zem, a andělé jeho s ním.“ Svůdcem andělů byl jeden z nejkrásnějších a nejpřednějších andělů. Všichni andělé musili projít zkouškou poslušnosti, lásky a oddanosti k Bohu, svému Dobrotivému Tvůrci. Dostali svobodnou vůli a dostali přikázání. A právě v této zkoušce neobstál archanděl (Lucifer). Dal přednost své vůli před Vůlí Boží, lásce k sobě před láskou k Bohu. Svou pýchou svedl třetinu andělů. Bůh dal moc archandělu Michaelovi (Mi-ka-el,

znamená: Kdo jako Bůh) a věrným andělům, aby vykonali Jeho soud nad pyšnými a svrhli je s nebe. Satan ztratil své místo v nebi. Do nebe nemohl. Ale zaujal místo u brány nebeské, aby tam nepustil nikoho z lidí, které svedl ke hříchu. To je druhá fáze satanova boje. Tento boj vedl satan v ráji a u brány nebes. Vítězil. Nenadarmo ho Duch svatý nazývá čtverým jménem: drakem pro jeho velikou moc, satanem, že se protiví Bohu a také druhé k odporu svádí, ďáblem, že na svedené u Boha sočí a žaluje a „starým hadem", že po kolik tisíciletí od prvního pokusu v ráji nepřestává lidi svádět svojí lží. Druhou fázi svého boje začal satan v ráji, kde prarodiče lidského pokolení byli od Boha podrobeni zkoušce, v níž satanovi bylo dovoleno pokoušet. Adam a Eva ve zkoušce neobstáli, ale svodem satanovým sáhli na zapovězené ovoce se stromu zkoušky dobrého a zlého: „Nebojte se, jezte, neumřete, ale otevrou se vám oči, a vy budete jako Bůh..." I zde se ozvalo satanovo: Nesložte Bohu, chtějte být jako Bůh! Adam a Eva uvěřili satanovi a přidali se na jeho stranu proti Bohu. Protože lidé nebyli stvořeni všichni najednou jako andělé, oznámil Bůh Adamovi a Evě, že budou jako prarodiče zastupovat celé budoucí pokolení lidské. Výsledek zkoušky bude nejenom odměnou nebo trestem pro ně, ale pro celé lidské pokolení. A přece Adam a Eva svolili k hříchu a uvalili na sebe i na všecky své potomky vinu i trest odloučení od Boha, Jímž pohrdli. Ale pád lidí byl přece jiný než pád andělů. Lidé se nezatvrdili ve hříchu. V slzách lítosti vyznali se Bohu ze svého provinění a proto se jim dostalo Milosrdenství Božího přislíbením Vykupitele. Ovšem následky hříchu budou po celá tisíciletí tížit lidstvo. Andělé budou střežit bránu ráje. Satan bude střežit bránu nebe, aby tam nikdo nevešel. Satan stal se „žalobníkem" u brány nebes: „Nikdo z lidí nesmí vejít, neboť zhřešili." Více než čtyři tisíce let střežil takto nepřítel lidského pokolení přístup do nebe. Ale vítězství jeho nad lidstvem nepotrvalo. A satan sám stal se nástrojem své porážky.

Zj. 12, 10. 11.

Všecko mobilisuje k své vlastní porážce.

Od narození Vykupitelova satan po 33 let připravoval druhý rozhodný útok na Vykupitele. Na poušti pokoušel se Ho odvést trojím pokušením od vykupitelského díla a vykupitelské

oběti. Satan s hanbou odstoupil. Pln vzteku začal mobilisovat všecku špatnost v zemi židovské, vladaře i velekněze, všech použije jako nástrojů na záhubu potomka Nové Evy. Jak se radoval satan a celé peklo, když se podařilo Vykupitele přibít na kříž. V tu chvíli se domníval, že dobyl nesmírného vítězství, že zmařil nadobro Vykoupení lidstva a že navždy zůstane u brány nebes, aby nikoho z lidí nepustil do nebe.

Ale v tom okamžiku, kdy satanovou zlobou Umučený Vykupitel na Kříži dokonal, ozval se v nebi nesmírný jásot, při němž se peklo otřáslo v samých základech. Duch svatý zaznamenává tento vítězný jásot nad novou porážkou satanovou. Byl sražen od brány nebes. Ježíš Kristus svojí poslušností až k smrti kříže, dal nekonečnou náhradu za neposlušnost Adamovu. Satan už neměl práva žalovat pro hřích v ráji. Nebe se otevřelo dokořán všem lidem dobré vůle, kteří přijmou Vykoupení vírou v Ježíše Krista, znovuzrozením na křtu svatém a přivlastňováním si ovoce Vykoupení z Oběti Mše svaté a sedmera svátostí. „A uslyšel jsem hlas veliký v nebi, an praví: „Nyní stala se spása a síla a království Boha našeho i moc Pomazaného jeho, neboť byl svržen žalobník bratrů našich, jenž žaloval na ně před Bohem naším dnem i nocí, a oni zvítězili nad ním pro krev Beránkovu a pro slovo svědectví svého až k smrti. Proto veselte se, nebesa, a kdo v nich přebýváte. Běda zemi a moři, neboť ďábel sestoupil k vám se zlostí velikou, věda, že má času málo". „Nyní" po Vykoupení je možné to, co před Vykoupením nikomu možné nebylo. Nebyla možná „spása", to znamená: hříchem poskvrněným lidem nebylo možná dosáhnout blaženého spojení s nejvýš svatým Bohem. Člověk neměl „síly", aby odstranil se své duše největší překážku spásy: hřích. Nikdo z lidí nemohl na světě zbudovat ústav „spásy" království Boží-Církev, protože nebylo v lidských silách dát Milost a prostředky spásy. To jedině mohl učinit Božskou „Mocí" „Pomazaný" Vykupitel. Nikdo z lidí nemohl zrušit dlužní úpis dědičného hříchu, kterým satan ustavičně „žaloval" dnem i nocí nejenom na nespravedlivé, obtížené ještě osobními hříchy, ale i na starozákonní spravedlivé, zatížené jedině vinou dědičnou.

Vykupitel sňal okovy a dal zbraně i sílu.

Katolický křesťan má nesmírnou moc a sílu ve svátostech ze zásluh Krve Ježíše Krista. Ve svátosti křtu i pokání zá-

sluhou Krve Kristovy lámou se nejtvrdší okovy hříchu. Člověk dává jen „slovo svědectví", to jest „víru" v Ježíše Krista, Boha a Spasitele. Když je potřeba, je křesťan odhodlán vlastní krví zpečetit tuto svoji víru. Nebesa mají důvod k největší radosti, neboť Vykoupením naplní se nebe, vyplní se místa opuštěná padlými anděly. Čím více peklo staví překážek, tím slavnější je vítězství těch „kteří nemilovali života svého až k smrti". Čím více pokušení, tím větší odměna. Peklo používá násilníků, aby donutilo křesťany k odpadu od víry, používá nejnásilnějších prostředků pronásledování a mučení, ale tím jenom zvyšuje triumf věrného učedníka Kristova v nebi: „Kdo by ztratil život svůj pro mne, ten zachová jej." — Luk. 9, 24.

Nebe je otevřeno všem, kteří přijmou Milost Vykoupení.

Po druhé porážce satanově Vykupitelským utrpením a Vykupitelskou Smrtí Ježíše Krista, prvorozeného Syna Marie Panny, po zrození druhorozených dítek Panny Marie-Církve, je satan svržen od brány nebes. Nemůže střežit bránu nebes, aby zůstala zavřená lidským duším, neboť dluh lidské hříšnosti je zaplacen Vykupitelem, dlužní úpis satanův je křížem zrušen, neposlušnost a pýcha prarodičů, satanem infikovaná, je vyvážena Poslušností a Pokorou Syna Božího až k smrti Kříže. Brána nebes je otevřená až do konce světa všem lidem dobré vůle, kteří se nechají obmýt krví Beránkovou na křtu svatém, ve svátosti pokání, v přijímání Těla a Krve Jeho, a kteří činí ovoce Vykoupení svým majetkem, svým bohatstvím, činným vyznáváním víry v Ježíše Krista. Veselí se nebesa a kdo v nich přebývají, neboť satan už nemůže bránit, aby denně nevcházelo do nebe mnoho spasených duší.

Zj. 12, 12.

Poslední boj satanův.

„Běda zemi a moři, neboť ďábel sestoupil k vám se zlostí velikou, věda, že má času málo." Satan na zemi plný nesmírného vzteku zahájil třetí fázi svého boje. Jeho boj na zemi obrací se nyní proti „druhorozenému Potomstvu Ženy", proti Církvi bojující. Církev žije na zemi. „Zemí" jsou symbolisováni lidé pozemsky smýšlející, mezi nimi zvláště pohané. „Mořem" jsou symbolisovány národy. Satan vede tuto třetí fázi svého

boje s největší zuřivostí, protože ví, že tento boj jeho proti Církvi, „druhorozenému Potomstvu Ženy, Panny Marie“ je už bojem posledním. Pak bude na konci světa poražen a sražen na věky.

Jak bude vypadat satanův boj proti Církvi.

Když Duch svatý vyobrazil v ráji předpověděné „nepřátelství mezi satanem a Ženou, Pannou Marií“ symbolickými obrazy Ženy oděné sluncem a velikého draka se sedmi hlavami a když vyobrazil dva útoky „starého hada“ na Vykupitele, jeden útok skrze Herodesa v dětství Vykupitelově a druhý skrze židovský národ a židovské velekněze v mužném věku Vykupitelově, vyobrazí nyní v poslední části dvanácté kapitoly jedním symbolickým obrazem, jak satan po Nanebevstoupení Páně bude pronásledovat Ženu, pokud je symbolem Panny Marie a jak bude útočit na mladičkou Církev „druhorozené Potomstvo“ Panny Marie, nejenom vlastnostmi, ale i svými osudy nebeské Matce podobnou.

Jako na Vykupitele tak i na Církev, činí satan dvojí útok.

V kapitole třinácté Duch svatý symbolicky znázorní dvojí útočnou sílu, které použije satan v boji proti Církvi, aby Ji zahubil. První útočná síla satanova (mořská šelma) bude světská politická násilná moc vladařů a králů, druhá útočná síla bude duchovní moc bezbožné materialistické nevěry v ústech a knihách falešných proroků (šelma vystupující ze země-materie). Je to obdoba výše vylíčených útoků na Ježíše Krista, jemuž Církev má být podobná. První šelma je obdobou politické moci krále Herodesa, který satanem omámen vidí záchranu své královské moci ve zničení a záhubě Ježíše Krista, Krále. Druhá šelma je obdobou židovské velerady, která své duchovní moci ve službách satanových, v nevěře v Božskou nejvyšší Duchovní Moc Ježíše Krista použila k pronásledování Ježíše Krista až na Kříž. Také Církev bude přibita na kříž Antikristem, v němž vyvrcholí duchovní moc druhé velerady nepřátel Církve, druhé šelmy satanovy. Jméno Antikristovo je obsaženo v čísle 666. Jeho působení je symbolicky popsáno v kapitole jedenácté.

Zj. 12, 13. 14. 15. 16.

Matka Boží uchráněna před úklady satanovými.

„A když drak viděl, že jest svržen na zem, pronásledoval tu ženu, která porodila dítko pohlaví mužského. Ale ženě byla dána dvě křídla orla toho velikého, aby letěla na poušť na místo své, kde jest živena po čas a po časy a po půl času vzdálí od hada". Po Nanebevstoupení Páně žila Panna Maria asi šest roků v Jerusalemě. Ale brzy se začaly stahovat nad mladičkou Církví v Jerusalemě a v zemi židovské mraky tak černé, že svatý Jan, apoštol, uznal za dobré vyhledat Panně Marii útulek mimo zemi židovskou. Zvolil moloasijské město Efesus. Bylo to město pohanské. Panna Maria bydlela ještě s jinými křesťany mimo město, ale v kraji pohanském. Pohanský kraj je symbolisován slovem „poušť". „Orel veliký" jest Božský Syn Panny Marie, který ochranou svatého Jana, symbolisovanou „křídly" uvedl svou Matku na bezpečné místo před pronásledováním nástroje satanova: velerady židovské, která nezapomněla, že Matka Ježíše Krista je živa, že je mocnou oporou apoštolů a celé Církve. V Efesu byla Panna Maria „vzdálí od hada". Ale satan pomocí slídivých nástrojů židovské velerady pokusil se i tam v Efesu „vodou ze své tlamy jako sloup", to jest ničemnými pomluvami a lžemi podnítit pohanské obyvatele efeského kraje proti Rodičce Boží. Ale pohanské obyvatelstvo, pokud znalo Rodičku Boží, milovalo Ji, a zmařilo nenávistné pikle židovské: „Ale země přispěla ženě; otevřela ústa svá a pohltila proud, který byl drak vychrlil ze své tlamy". „Země" znamená pohanské obyvatele a sousedy Panny Marie. „Proud vody" symbolisuje „lži" židů, kteří ve lži a nenávisti byli nepřekonatelnými mistry. „Země otevřela ústa svá a pohltila proud" znamená, že pohané lži prohlédli a odmítli.

Zj. 12, 17.

Proti „druhorozenému" potomstvu Panny Marie.

„I rozzlobil se drak na ženu a odešel, aby bojoval s ostaními z pokolení jejího, kteří zachovávají přikázání Boží a mají svědectví Ježíšovo". Satan poznal Moc Boží, a nechal útoků na Pannu Marii a obrátil se do boje „proti ostatním z pokolení jejího", to jest proti „potomstvu" Jejímu označenému v Božím přislíbení v ráji, proti Církvi. Toto „potomstvo" Panny Marie je

úhlavním nepřítelem satanovým „protože zachovává Boží přikázání a věří v slovo a svědectví Ježíše Krista". Tak Duch svatý naznačuje hlavní známky věrných vojáků Církve bojující. Těmto jest Panna Maria Matkou, Vůdkyní, vítěznou Ochránkyní proti úkladům satanovým: „Kdežto ty budeš úklady činiti Její patě, Ona rozdrtí hlavu tvou".

Mladičká Církev Mocí Boží uchráněna krvavého pronásledování od pohanů.

Osudy života Panny Marie po Nanebevstoupení Páně podobají se osudům prvotní Církve. Mladičká Církev, pronásledovaná v Jerusalemě a v zemi židovské satanovými nástroji, rozptýlila se i mimo zemi židovskou. Působnost apoštolů byla Vůlí a Mocí „velikého Orla" Ježíše Krista na dvou „křídlech" apoštolů Petra a Pavla přenešena „na poušť" mezi pohany v Malé Asii, v Řecku, v Italii. A tam měla Církev nějaký čas (symbolicky: tři a půl času — polovina sedmičky), pokoj, nebyla od pohanů pronásledována. Byla živena Milostí Ducha svatého a zapustila pevné kořeny. Stala se schopnou snášet pozdější otřesy a bouře pronásledování od pohanů, které z dopuštění Božího začalo až v roce 64. po Nar. Kr. P.

Asi 25 let působili apoštolé zvláště sv. Petr a Pavel mimo zemi židovskou a kladli základy Církve v rozlehlé říši římské. Satan byl zatím Mocí Boží držen. Alespoň slinu pekelné zloby vychrloval na apoštoly prostřednictvím židovských slídilů a pobuřovačů, kteří měli podle rozkazů židovské velerady bránit šíření Evangelia všude, kam apoštolé přišli. Víme ze Skutků apoštolských, co na svých cestách misijních vytrpěl od židů svatý Pavel. Takřka ve všech městech, kam přišel, lžemi a pomluvami židé bouřili proti němu nejenom své souvěrce, ale i pohany. „Ale země přispěla Ženě". Pohané dobré vůle nedbali židovských pomluv a lží a přijímali slovo Evangelia. „Země otevřela ústa svá a pohltila proud, který byl drak vychrlil ze své tlamy".

Až Církev zesílila.

„I rozzlobil se drak na ženu a odešel, aby bojoval s ostatními z pokolení jejího, kteří zachovávají přikázání Boží a mají svědectví Ježíšovo". Počátky Církve byly pod Ochranou Boží, bez pronásledování od pohanů. Satan musil počkat, až Ježíš Kristus

dopustil, aby „Církev upevněná v zachovávání Božích přikázání a ve víře v Něho“ podstoupila krvavý boj. Ten začal roku 64. za panování císaře Nerona a s menšími nebo delšími přestávkami trval až do roku 313. po nar. Kr. P. Pekelnému drakovi byla dána volnost k boji, kterým Církev měla být tříbena, čištěna a přivedena k největšímu duchovnímu rozkvětu i k slavnému vítězství nad pohanskou říší římskou, v dalších stoletích nad Evropou a konečně nad celým světem.

Zj. 12, 18.

Božské a satanské.

Svatý Jan viděl satana, jak se připravil do boje proti Skále Církve mezi národy: „A postavil se na písku mořském“. „Moře“ znamená národy. „Písek“ symbolisuje říši satanovu bez pevného základu a bez vnitřní jednoty. V další kapitole uvidí svatý Jan „dvě šelmy“ jako pomocníky a nástroje satanovy v boji proti Církvi.

DVĚ ŠELMY JAKO SPOJENCI SATANOVI.

Šelma vystupující z moře znamená světské vlády Církvi nepřátelské — Do této šelmy vložil satan všecku svoji zlobu a moc na záhubu Církve — Šelma má povahu dravých krvelačných zvířat — Jako církevní vrchnost zastupuje Ježíše Krista na zemi, tak Církvi nepřátelské světské moci zastupují satana a vykonávají jeho rozkazy — Hlavy znamenají vychytralost — Rohy s korunami značí korunované vladaře — Rouhavá jména proti Jménu Božímu — Hlava, představující Církvi nanejvýš nepřátelskou moc židovstva, byla rozbořením Jerusalema smrtelně raněna, potom se zahojila, židovstvo dosáhne světové moci — Rouhání šelmy se budou obracet proti Božskému Jménu Ježíše Krista, proti Jeho přítomnosti ve Svatostánku, proti Jeho Církvi, která má budoucí příbytek v nebi — Bezbožné světské moci budou vystupovat proti Církvi ve všech dobách a ve všech národech — Kdo se postaví se šelmou do boje proti Církvi, zahyne na věky. Na bezbožné násilníky přijdou Boží tresty — Šelma vystupující ze země: duchovní moc hmotařské filosofie a vědy (materialismu) — Hmotařská věda z návodu satanova bude se považovat za náhražku Evangelia — Technické vynálezy jako zázraky materialismu — začátek techniky, hromosvod, svede oheň s nebe — Obraz raněné a zahojené hlavy židovstva: materialistický liberalismus, to jest odkřesťaněné zákonodárství národů, potom materialistický socialismus a nacismus — Tento obraz materialistické bezbožnosti otištěný v knihách, časopisech a novinách bude mluvit a vybízet k boji na život a na smrt proti Církvi, hlasatelce Evangelia — Materialismus bude svádět bohaté (liberalismem, svobodným zednářstvím) i chudé (socialismem, komunismem) — aby se stali jeho stoupenci (znamení na čele — odznak přesvědčení) — a aby se stali jeho šiřiteli, propagátory (znamení na pravé ruce — odznak činnosti — agitace) — Šelma materialismu bude zavádět násilnou moc nad těmi, kteří nejsou stoupenci bezbožnosti — Bezbožnost vyvrcholí vystoupením člověka Antikrista, symbolisovaného číslem.

Zjev. 13, 1 — 18.

1. I uviděl jsem z moře vystupovati šelmu, která měla sedm
hlav a deset rohů, a na rozích jejích (bylo) deset korun a na
hlavách jejích jména rouhavá. 2. A ta šelma, kterou jsem viděl,
byla podobna levhartovi, a nohy její (byly) jako (nohy) medvědí
a její tlama jako (tlama) lví. I dal jí drak svou sílu i trůn svůj
i moc velikou. 3. A jednu z jejích hlav (jsem viděl) jako zbitou
na smrt, ale smrtná rána její byla zahojena. I podivila se celá
země za šelmou, 4. a poklonili se draku, jenž dal tu moc šelmě,

také poklonili se šelmě řkouce: „Kdo jest podoben šelmě a kdo může s ní bojovati?“

5. A byla jí dána ústa, aby mluvila věci veliké a rouhání, a byla jí dána moc působiti po čtyřicet dva měsíce. 6. I otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se rouhala jménu jeho a stánku jeho i těm, kteří přebývají v nebi. 7. A bylo jí dáno vésti válku se světci a přemoci je, a byla jí dána moc nad každým pokolením a kmenem i jazykem a národem. 8. I klaněli se jí všichni obyvatelé země, jichž jména nejsou napsána v životné knize Beránka, toho zabitého, od počátku světa. 9. Má-li kdo ucho, poslyš: 10. Odvede-li kdo do zajetí, do zajetí půjde; zabije-li kdo mečem, musí mečem býti zabit. Tu jest (na místě) trpělivost a víra svatých.

11. A uviděl jsem jinou šelmu, ana vystupuje ze země; měla dva rohy podobné beránkovým a mluvila jako drak: 12. Veškerou moc šelmy první prováděla před tváří její a měla zemi i obyvatele její k tomu, aby se klaněli šelmě prvé, jejíž rána smrtná se zahojila. 13. I činila divy veliké, takže způsobila, aby i oheň s nebe sestoupil na zem před lidmi. 14. A sváděla ty, kteří přebývají na zemi, skrze divy, které bylo jí dáno činiti před šelmou říkajíc obyvatelům země, aby učinili obraz té šelmy, která má ránu od meče a ožila. 15. A bylo jí dáno uděliti ducha obrazu té šelmy, aby obraz šelmy také mluvil a způsobil, by zabiti byli všichni, kteří by se neklaněli obrazu šelmy. 16. I působila k tomu, aby všichni, malí i velcí, bohatí i chudí, svobodníci i nevolníci učinili si znamení na pravé ruce své nebo na čele svém, 17. a aby nikdo nemohl koupiti nebo prodati, leč kdo by měl znamení, buď jméno šelmy nebo číslo jména jejího. 18. Tu jest moudrost (na místě). Kdo má rozum, sečti číslo šelmy, neboť jest to číslo člověka, a číslo jeho jest šest set šedesát šest.

*

Přehled dvanácté kapitoly.

Dvanáctá kapitola naznačuje: Podle ustanovení Božího v ráji, je Panna Maria Matkou a Ochránkyní Církve. Satan se všemi padlými anděly stojí v boji proti Ní. Věděl, že z Ní se narodí Vykupitel světa. Chtěl ho zahubit: v dětském věku skrze Herodesa, v mužném věku skrze veleradu a židovský národ. Ale Smrt Vykupitelova stala se světu Vykoupením z moci satanovy. Satan byl poprve sražen s nebe při své vzpouře proti Bohu. Ale po hříchu prarodičů střežil bránu nebeskou, aby také z lidí nikdo nesměl do nebe. Žaloval Bohu: „Jsou vinni jako já, tvá spravedlnost je nesmí do nebe přijat“. Vykoupením stal se Syn

Boží druhým Adamem, poslušností k Otci až k smrti Kříže učinil zadost za neposlušnost prvního Adama. Satan byl podruhé sražen i od nebeské brány, a zůstal z dopuštění Božího na zemi. Jeho boj se po Nanebevstoupení Páně obracel ještě proti Panně Marii, pokud žila na zemi. Nemohl ničeho proti Ní. Panna Maria odešla ze země židovské do Efesu mezi pohany. Pohané zlobu židovských lží a pomluv proti Matce Boží, přinášených a rozšiřovaných z návodu satanova, odmítli. Totéž, oč usiloval satan proti Panně Marii, o to usiloval i proti mladičké Církvi, která zapouštěla ve světě mezi pohany kořeny. I tu byli židé satanovým nástrojem a popouzeli pohany proti Církvi. Satanovi se nepodařilo vyvolat pronásledování Církve od pohanů, až tato zapustila pevné kořeny. V roce 64. pokolení mladé Církve už bylo zralé, aby sneslo nejtvrdší boj a pronásledování pro víru v Ježíše Krista a pro plnění Jeho přikázání. A od té chvíle trvá boj satanův proti Církvi na zemi. Církev stojí na Skále Petrově, satan stojí na písku svých „lží" mezi národy, které svádí do boje k záhubě Církve.

Celý symbolický obraz je prostoupen Pannou Marií, Matkou Ježíše Krista, Krále národů, které si vykoupil Svojí Krví. Panna Maria je Matkou svých druhorozených dítek, bratří a sester Ježíše Krista v Církvi katolické. Protože Ježíš Kristus je Králem národů, je Panna Maria rovněž jejich Královnou.

Dva tábory satanových pomocníků.

Ve vidění svatý Jan viděl draka na písku mořském. Moře pohyblivé a bouřlivé znamená národy světa. Jako moře je neklidné, tak i národy bývají tajemnými silami uváděny v pohyb vnitřních otřesů a útočných bojů. V pozadí těchto otřesů a bojů bývá moc satanova. Ve vidění se svatému Janovi ukazuje tajemná dílna, ve které pracuje kníže pekel se svými pomocníky. Všichni musí pracovat proti Církvi, pokud ovšem Pán Bůh dopustí. Pomocníků pekla je mnoho. Ježíš Kristus naznačil jejich množství, když ustanovoval Petra hlavou Církve, a nazval je „branami pekelnými". Mat. 16, 18.

Ve vidění jsou lidští pomocníci satanovi rozděleni na dvě skupiny: jedni pracují proti Církvi hmotnou silou, utlačováním, pronásledováním, vražděním, a podobně. Tito jsou znázorněni „mořskou šelmou". Druzí používají s počátku zbraní duchovních, slova mluveného a tištěného, a když otráví většinu myslí

a duší v tom kterém národě, pak používají rovněž prostředků násilných.

Chytili se do tenat svých vášní a stali se otroky satanovými.

Zlí duchové jsou neustále činní mezi národy. Hledají vhodné osoby na vedoucích místech, nebo jim pomáhají k takovým místům. A skutečně, mnozí panovníci a vladaři upadají do tenat satanových. Těmito tenaty jsou jejich neovládané vášně, hlavně ctižádost a pýcha, sobectví a lakota, smyslnost a mravní nevázanost. Ďábel snaží se rozdmýchat v takových vybraných a poddajných osobách oheň některé z uvedených vášní. Obyčejně, jaký je panovník, takoví jsou i poddaní a jací jsou poddaní, takový bývá i panovník. Povstává boj proti Božím přikázáním a ten na prvním místě obrací se proti Církvi. Tak dosahuje ďábel svého cíle: Církev je utlačována, pronásledována a hubena. Účinek však nebývá podle satanova přání. Církev se očistí pronásledováním tak, že rozkvete nejkrásnějšími ctnostmi a vzroste počtem věrných a svatých členů.

Zj. 13, 1.

Jejich jména jsou v dějinách církevních.

Šelma mořská je symbolem moci satanovy a pomoci vladařů jemu oddaných. „Sedm hlav“ znamená všecky špatné panovníky a vlády nad národy v dějinách církevních. Jedna ze sedmi hlav zvláště vyniká. Má „deset rohů“ s korunami. Tato hlava označuje říši římskou v třistaletém pronásledování křesťanů. Za tohoto pronásledování vystřídalo se na trůně římském deset císařů, kteří se zvláště předstihovali v mučení a vraždění křesťanů. Císařové vykonávali vůli satanovu, hubili Církev. Ale účinek byl jiný než peklo očekávalo. Církev se očistila, rozkvetla nejkrásnějšími květy světců: vyznavačů, mučedníků, pannen, podrobila Ježíši Kristu celou římskou říši a zapustila kořeny v ostatních národech evropských.

Proti Kristu, Králi národů.

„A na hlavách jejích jména rouhavá“. Rouháním vůči Bohu se prohřešuje, kdo se Bohu chce rovnat, kdo se Ježíši Kristu a Jeho Církvi protiví. To činili císařové římští. Nechali si prokazovat božskou poctu, dávali si stavět chrámy. Vyznání víry

v Ježíše Krista, Boha a Spasitele, trestali trestem smrti. Tak pohanství v říši římské stalo se „bezbožností“, a to bezbožností, které si peklo zvláště přálo. Tato bezbožnost se potáhne dějinami Církve v různých podobách, ale v podstatě bude vždy stejná. Svatý Pavel o ní napsal: „...skrytá bezbožnost již působí“. Sol. 2, 7.

Zj. 13, 2.

Dlouhá řada panovníků ze všech staletí a ze všech národů.

Během staletí byly to mnohé pohanské mocnosti, které se dopouštěly násilí proti Církvi. Ale nebyly to jen mocnosti a národy pohanské, byl to také národ židovský a vlády národů křesťanských, které se zařadily mezi hlavy satanovy šelmy a napsaly na svůj štít „jména rouhavá“ a rouhavá hesla. Panovníci států ve všech staletích brali pod ochranu bludy a nevěru v různých podobách za jediným cílem — zničit Církev Ježíše Krista. Stačí otevřít knihu církevních dějin: Julián Apostata snažil se obnovit pohanství v říši římské a tak Církev zničit. Jiný křesťanský císař římský, Konstantius, zastával se bludu Ariova, rovněž tak císař Valens. Panovníci cařihradští, němečtí, králové francouzští, angličtí a jiní, velmi často neblaze zasahovali do dějin církevních, používajíce nejhoršího násilí. Na úkor svobody Církve chtěli zvyšovat moc svoji. Počínali si při tom jako dravý „levhart“, který se lstivě a neúprosně vrhá na kořist. Světská moc drtila kolikrát Církev, jako když „medvěd“ zatíná drápy do oběti, kterou uchvátil. Jako krvelačný „lev“ pila Anglie v 17. století krev katolických mučedníků. Ďábel sám propůjčoval všecky svoje „síly“ bezbožným mocnostem. Staral se jim o nádheru „trůnů“, staral se, aby dosáhly co největší „moci“ a aby jí co nejvíce použily proti Církvi.

Zj. 13, 3.

Symbolický obraz „židovstva“.

Svatý Jan vidí ve vidění ještě jednu Církvi nepřátelskou moc (kromě deseti rohy označené říše římské). Tato druhá moc je blíže určena a naznačena jako „hlava zbitá na smrt“. Je to „židovstvo“, které ukřižovalo Ježíše Krista a které vypovědělo také apoštolům a Církvi katolické boj na život a na smrt. Roku 70. po Nar. Krista Pána bylo židovstvo od římského vojevůdce

Tita, zničením Jerusalema, stiženo „smrtelnou ranou". „Ale smrtelná rána" se zahojila. Židovstvo se vzchopilo, dosáhlo ohromného bohatství a nesmírné moci nad celým světem.

Zj. 13, 3. 4.

Pošetilost světa, která mu přichází draho.

Šelma satanova získává svým bohatstvím a svojí mocí svět, který nezapuzuje satana, když nabízí: „Toto všecko (bohatství i slávu) ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klaněti". „I podivila se celá země za šelmou", když se ukazovala ve svém satanském majestátu násilné moci. „A poklonili se draku" (Ježíšem Kristem a Jeho Církví pohrdli) — „jenž dal tu moc šelmě, také poklonili se šelmě řkouce: „Kdo jest podoben šelmě a kdo může s ní bojovati?"

Kdo se může rovnat takovému panovníku, který má sílu a moc a nebojí se ani sáhnout smělou rukou na Církev, na Její majetek, na Její ústavy, na Její řády, na Její kněze a biskupy, ba i na hlavu Církve, na papeže římského.

Napoleon se ukázal jako...

Na mnohých stránkách církevních dějin jsou zachyceny podobné výjevy, jakých bylo svědkem století devatenácté. Mocný francouzský císař Napoleon dal papeže Pia VII. zajmouti, (když se nechtěl podrobiti císařovým diktátům, nesrovnatelným s Božími zájmy) dal ho uvězniti. Ale papež nedbal ani týrání, ani hrozeb. Napoleon, chtěje přece nemocného stařičkého papeže donutiti k povolnosti, dal ho odvézti do Fontainebleau jako vězně. Papež protestoval proti násilí a všechny původce násilí vyobcoval s Církve. Napoleon, když ho papež dal do klatby, psal Muratovi: „Cožpak papež myslí, že pro jeho klatbu vypadne mým vojákům zbraň z ruky?" A přece vypadly. Po třech letech zněly jeho zprávy z ruského bojiště: „Našim vojákům padají zbraně z rukou". Ve Fontainebleau, kde byl vězněn papež, musil se Napoleon po svých porážkách vzdáti trůnu a byl odvezen posléze na ostrov sv. Heleny. — Tak skončil boj jedné z mnoha hlav šelmy proti Církvi. — Ale když sláva Napoleonova byla v rozkvětu, všichni mu lichotili, a aby se zalíbili, schvalovali jeho činy a zločiny proti Církvi. „Kdo jest podoben šelmě a kdo může s ní bojovati?"

Zj. 13, 5.

Jen na krátko propůjčuje ďábel svoji moc a slávu.

Každé století mělo nějakého svého Napoleona, plného pýchy a smělosti. Když se takovému dostalo „moci“ od draka, když dostalo se takovému výmluvnosti „úst“ k rouhání se Bohu, k tupení a znásilňování Církve, bylo to vždy jen na omezený čas. „Čtyřicet dva měsíce“, to jest tři a půl roku, polovina sedmi, znamená: jen krátký čas, pokud Bůh dopustí.

Zj. 13, 6.

Rouhavými ústy mluví satan proti Jménu Ježíš, proti Nejsv. Svátosti, proti Církvi.

Mocní tohoto světa otevírali ústa svá k rouhání ještě daleko horším způsobem, než tomu bylo u Napoleona. Rouhání proti „jménu Jeho“ znamená rouhání, obrácená proti Božství Ježíše Krista, proti Jeho Spasitelskému úřadu. Rouhání „proti stánku Jeho“ jsou ta, která se obracela a obrací proti Nejsvětější Svátosti, proti ustavičné přítomnosti Pána Ježíše v Ní. „Ti, kteří přebývají v nebi“ jsou vyvolení Boží, přebývající zatím na zemi, ale mající přislíbením Božím a vytrvalostí v dobrém zajištěno nebe (Církev).

Zj. 13, 7.

Příklad nejhoršího rouhače a násilníka.

„A bylo jí dáno vésti válku se světci a přemoci je“. Roku 1509. nastoupil v Anglii na trůn královský Jindřich VIII. Papež Kliment VII. nechtěl vyhověti naléhání královu, aby jeho sňatek s Kateřinou Aragonskou byl uznán za neplatný. Král z návodu svých rádců roku 1534. prohlásil odtržení Anglie od Říma, sám sebe prohlásil za hlavu církve anglické. Zabral církevní majetek v celé zemi a nutil poddané k odpadu od Církve katolické. Kněží i laikové musili králi skládat přísahu věrnosti. Katolíci krváceli na popravištích. Vzorem křesťanské statečnosti byl biskup Fischer z Rochestru a králův kancléř Tomáš Moorus. Oba umřeli na popravišti. Jindřich se ještě 5 krát oženil. Dal odpravit dvě ze svých manželek, 12 vévodů, 164 šlechtice, 2 kardinály, 2 arcibiskupy, 18 biskupů, 500 kněží, a asi 70 tisíc poddaných. Král Jindřich se stal dravou bestií,

která se nezastavila před žádným zločinem. Po něm dílo odtržky od Církve katolické dovršila královna Alžběta, která pokračovala v násilí proti Církvi katolické. Rovněž Jakub I., nástupce Alžbětin pronásledoval Církev tak, že na dopadení katolického kněze byla vypsána odměna. Anglie a Skotsko podlehlo násilí. Jenom na ostrově irském katolíci podstoupili za víru a svobodu krvavý boj. Za krále Karla I. byli Irové dohnáni ke vzpouře. Statky jejich byly konfiskovány, na 20 tisíc Irčanů bylo prodáno do otroctví, ale víra katolická zůstala Irům zachována. — Na tomto úryvku z církevních dějin máme příklad na slova Zjevení: „I otevřela šelma ústa svá k rouhání se Bohu, aby se rouhala jménu jeho a stánku jeho, (všecky svatostánky v Anglii byly vyloupeny), i těm, kteří přebývají v nebi: (Katolíci byli potlačeni, k Církvi katolické se nesměl nikdo hlásit). A bylo jí dáno vésti válku se světci a přemoci je..." Irsko se dodnes nazývá „ostrovem světců".

Zj. 13, 8.

Když —, tenkrát...

Musili bychom vypsat celé církevní dějiny, kdybychom chtěli vylíčit všecky boje „šelmy", která každou chvíli pozvedá některou ze svých hlav proti Církvi. „Šelma" se nespokojila tím, že utlačovala a pronásledovala Církev. Ona se zmocňovala v některých stoletích i církevních úřadů, zasedla i na stolce biskupské, ve století desátém a ve století patnáctém. A tehdy dosáhla vrcholu své moci a mohla nejvíc vykonat na zkázu Církve. A právě v těchto, pro Církev nejnebezpečnějších dobách, kdy světská moc v Italii, i v jiných národech se propůjčovala úplně „šelmě" a když se zdálo, že i nejvyšší úřady církevní se ocitnou v moci „šelmy" násilím panovníků a vladařů světských, — slovy Zjevení: „když byla dána „šelmě" moc nad každým pokolením a kmenem i jazykem a národem, když klaněli se jí všichni obyvatelé země, jichž jména nejsou napsána v životné knize Beránka, toho zabitého, od počátku světa"..., tehdy, právě v těchto bouřích Ježíš Kristus povstal na lodičce Petrově a svým všemohoucím slovem pomohl rozehnat mraky a zachránit tonoucí lodičku Svojí Církve.

Jména „napsaná v životné knize Beránka, toho zabitého, od počátku světa“ znamená, že života věčného dosahují vyvolení Boží tím, čím Beránek Boží vykoupil svět; utrpením. Utrpení miláčků Božích není nahodilým osudem jejich podle vůle „šelmy“ — pekla, ale je obsaženo se vší podrobností v Božích plánech, zároveň s Umučením a Smrtí Beránka Božího.

Zj. 13, 9. 10.

„Všichni, kteří berou meč, mečem zahynou“. Mat. 26, 52.

Pro útěchu všem utlačovaným a pronásledovaným slyší a zaznamenává svatý Jan slova: „Odvede-li kdo do zajetí, do zajetí půjde; zabije-li kdo mečem, musí mečem býti zabit“. Nespravedliví pomocníci „šelmy“ neujdou trestu Božímu. Trýznili druhé, sami budou trýzněni výčitkami svědomí, ztrátou svobody, mukami tělesnými, náhlou smrtí a jiným způsobem. Napoleon odvedl papeže do zajetí, sám byl odveden do zajetí na ostrov svaté Heleny, a tam ode všech opuštěn a ode všech proklínán zemřel. Král Jindřich VIII. zemřel — jako kdysi vrah nemluvňátek betlemských — v mučivých výčitkách svědomí, které ho přiváděly k šílenství. Pravá ruka jeho, kterou podpisoval rozsudky smrti, byla ochrnulá, na stehně měl ošklivý vřed, pro otylost nemohl chodit. Nikdo netroufal si mu říci, že zemře. Když vydechl svou nešlechetnou duši, celé zemi se ulehčilo, jako když odejde netvor.

Zj. 13, 10.

„Na světě budete míti soužení, avšak důvěřujte, já jsem přemohl svět“. Jan 16, 33.

„Tu jest na místě trpělivost a víra svatých“. Věřící křesťan nezapomíná nikdy ani v těch nejtěžších zkouškách, že jeho osudy a osudy celé Církve jsou v rukách Ježíše Krista, „že bez Vůle Boží ani vlas s hlavy nespadne“ a „že netřeba se báti těch, kteří zabíjejí tělo, ale duše zabíti nemohou“. Mat. 10, 28.

Zj. 13, 11.

Druhá šelma: hlasatelé hmotařské vědy a filosofie. („Ze země" — „materialismus")

Svatý Jan vidí ve vidění jiného pomocníka pekla; je to šelma vystupující ze země. Tato šelma zdvihá proti Církvi duchovní moc bezbožného rozumu. Ďábel věděl a ví dobře, že sama fysická moc a násilí nestačí v boji proti duchovní moci Beránka, Ježíše Krista, a Jeho Církve. Proto si najímá na pomoc lidi, kteří vynikají rozumem, ale svým smýšlením (materialismus) lpí na této „zemi". Proto šelma vystupuje ze „země", z lidí nadaných duševními dary, ale smýšlejících pozemsky. Takoví lidé jsou nejlepšími bojovníky pro zájmy satanovy. A všichni tito „duchovní bojovníci", kteří se vyskytnou v dějinách Církve, jsou naznačeni symbolicky „šelmou vystupující ze země", „mající dva rohy, podobné beránkovým" a „mluvící jako drak".

Kdy začalo domýšlivé „osvícenství".

Už v ráji použil satan lákavého lživého rozumového důvodu, aby svedl první lidi ke hříchu, k neposlušnosti Boha: „Nebojte se, neumřete, otevřou se vám oči, a budete jako bohové, poznávajíce dobré i zlé". A podařilo se. Důvod zdánlivě rozumný, ale ve skutečnosti plný ďábelské lsti a chytrosti, byl vypočítán na oklamání neopatrných lidí. Žádné bezbožné násilí nedokáže tolik lidí odtrhnout od Boha jako bezbožná „moudrost tohoto světa". Násilí je zřejmé zlo, a ukazuje jasně, že jeho původcem je duch „zloby a temnosti". Kdežto „filosofie a věda" bez Boha berou na sebe škrabošku „jakéhosi tajemného dobra", které je nad Boha: „Otevřou se vám oči a vy, kteří tu filosofii a vědu přijmete, budete jako bohové". Účelem násilí je zotročit a znemožnit všecko dobré. Tento účel je zřejmý. Proto vůči násilí je člověk naplněn odporem. Kdežto hlasatelé bezbožné filosofie a bezbožné vědy přicházejí jako vlci v rouše beránčím. Staví se jako hlasatelé nového lepšího „evangelia". Tvrdí, že jejich učení bude základem blaha, pokoje a míru mezi lidmi.

„Osvícená věda" náhražkou za učení Evangelia („dva rožky" satanovy duchovní moci napodobeninou „sedmi rohů" duchovní moci Beránkovy).

Osvícení moderní lidé nepotřebují křesťanské výchovy podle Božích přikázání. Jim stačí „laická morálka" v rodinách a ve

školách. Hlásají „humanitu“ místo křesťanské lásky, hlásají „volnost, rovnost, bratrství“ místo křesťanské spravedlnosti. Hlásají, že jedině na základech „bezbožectví“ zbuduje si lidstvo nebe a ráj na zemi. Hesla a sliby filosofie a vědy bez Boha dotýkají se nebe jako nová babylonská věž. Ale není to nic jiného než stará „lež“ satanova, který proti přislíbení Božímu, plnému pravdy a věrnosti, staví svoje sliby plné klamu a šalby.

Zj. 13, 11.

Bůh slibuje, satan slibuje.

Moc Boží vyplní všecka přislíbení pro život pozemský i pro věčnost. Vyplní je nade všecko očekávání: „Ani oko lidské nevidělo, ani ucho lidské neslyšelo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují“. 1. Kor. 2, 9. Kdežto satanova moc nemůže učinit lidi blaženými a šťastnými ani zde na zemi, tím méně na věčnosti. „Roh“ znamená ve Zjevení „moc“. Beránek ve vidění sv. Jana má „sedm rohů“ (Zj. 5, 6.), to znamená: Beránek Ježíš Kristus má všecku Božskou Moc, aby učinil své věrné dokonale šťastnými. Šelma má „dva rohy“, jako falešnou napodobeninu duchovní moci Beránkovy. Nemá skutečné moci, nýbrž jen plané lživé sliby „ráje bez Boha“.

Zj. 13, 11. 12.

Pod zástěrou bezbožné vědy slibuje, ale nedá.

Všecky sliby satanovy šelmy obrací se v pravý opak. Slibuje pokoj jednotlivcům, rodinám a národům. A zatím způsobuje ztrátu pokoje v duších, kterým vzala víru v Ježíše Krista jako Boha a Spasitele světa. Šelma nedává pokoje a míru ani rodinám, ani národům. Rozvrací rodiny i národy hříchy a zločiny: rozlukou manželskou, manželskou nevěrou, vražděním nenarozených dítek, vraždami a sebevraždami, nepřátelstvím, válkami a všemi jinými zločiny. „Není nesmrtelné duše, není pekla, není hříchu, všecko je ti dovoleno...“ Zločiny jsou přirozené důsledky bezbožnosti. „A šelma mluvila jako drak“. „Duchovní moc“ satanova „druhá šelma“, bezbožecká věda a filosofie, která plně zasluhuje jména „materialismus“ (hmotařství), sleduje tentýž cíl jako šelma prvá a satan sám: rozvrátit svět a z tohoto rozvratu a hniloby co nejvíce vytěžit pro záhubu duší. Bezbožní filosofové a vědátoři, pohrdající Evangeliem,

připravují půdu bezbožným panovníkům a bezbožným vládám: „Šelma druhá prováděla veškerou moc šelmy první před tváří její a měla zemi i obyvatele její k tomu, aby se klaněli šelmě prvé, jejíž rána smrtná se zahojila".

Shoda v názorech materialistické proticírkve a židovstva.

Hlava šelmy, jejíž smrtelná rána se zahojila, jest židovstvo a všecky světové organisace (svobodné zednářstvo, socialismus, komunismus, liberalismus), na nichž má židovstvo podíl, a skrze něž naočkovává národům nevěru v Božství Ježíše Krista a materialistickou bezbožnost. Hlavy — vlády národů jsou v područí mocné hlavy židovstva. Vlivem a nákazou židovské nevěry materialistická filosofie a věda klaní se modle „hmoty-země" jako se klaněli židé pod Sinajem zlatému teleti. Jako bezbožné židovstvo nechtělo se pokloniti svému Bohu a Spasiteli Ježíši Kristu a přibilo Ho na kříž, tak „šelma vystupující ze země" — materialistická věda — pohrdá Evangeliem, nechce se sklonit před Ježíšem Kristem, tupí Ho a rouhá se Mu, Evangelium nazývá výmyslem, podvodem, jak to činili židé, a když nemůže Ježíše Krista, alespoň Církev přibíjí na kříž.

Zj. 13, 13.

Bezbožecká věda náhražkou Evangelia. Má své divy.

„I činila divy veliké, takže způsobila, aby i oheň s nebe sestoupil na zem před lidmi. A sváděla ty, kteří přebývají na zemi skrze divy, které bylo jí dáno činiti před šelmou..." Věda má svoje divy. Technické divy začaly, když premonstrátský řeholník Prokop Diviš sestavil první hromosvod a sváděl a zachycoval blesky (oheň s nebe). Vynálezce byl od lidí považován za čaroděje. Tento a všecky vynálezy jsou dary Boží, za které máme děkovat Bohu dárci rozumu. Ale je mnoho takových, kteří vědu s jejími vynálezy (divy) prohlašují za jediné „náboženství" lidstva. Jinými slovy: domnívají se, že člověk náboženství zjeveného nepotřebuje, že mu stačí věda. V satanské domýšlivosti a pýše počínají si tak, jakoby oni stvořili přírodu, a jakoby oni do ní vložili síly, které tak podivuhodně člověku slouží. V tomto případě stává se věda vědou falešnou, stává se modlářským klaněním hmotě — přírodě a lidskému rozumu.

Zj. 13, 14.

„Obraz“ (modla) znamená nauku materialismu.

„A sváděla ty, kteří přebývají na zemi, skrze divy, které jí bylo dáno činiti před šelmou, říkajíc obyvatelům země, aby učinili obraz té šelmě, která má ránu od meče a ožila“. „Kteří přebývají na zemi“ jsou lidé, kteří mají úplně pozemské smýšlení: „Není Boha, všecko je příroda... člověk je živočich bez duše... Ježíš Kristus byl jenom člověk... Není posmrtného života“. Tak smýšlejí a věří lidé pozemského myšlení. Falešná věda kreslí svého boha — přírodu svůdnými barvami. „Obraz“ je symbolem materialistického světového názoru, který si boháči vtisknou do tak zvaného „liberalismu“ (odkřesťaněné zákonodárství) a nižší vrstvy do tak zvaného „socialismu a komunismu“, spočívajících na úplné nevěře v Boha a v posmrtný život. Tak národy pod vedením materialismu satanem inspirovaného zbudují světovou „proticírkev“ satanovu, která pod různými jmény bude mít tentýž cíl: zničit Církev Ježíše Krista, Hlasatelku Evangelia.

Zj. 13, 15.

„Obraz“ mluví miliony knih a časopisů. Vybízí k boji proti Církvi Ježíše Krista.

V proticírkvi satanově se stane „obraz“ (nauka) materialistického světového názoru, živým (a bylo jí dáno uděliti ducha obrazu), a bude mluvit bezpočetnými knihami, časopisy, novinami, řečmi, radiem. Tímto živým obrazem materialistické nauky, mluvící tiskem k celému světu, se národy velice zavděčí obzvláště židovstvu (šelmě, která má ránu od meče a ožila). Inspirátor šelmy materialismu — satan bude usilovat, aby „živý obraz šelmy“ pod ochranou židovstva vyvolal v národech světa boj proti Církvi Kristově na život a na smrt. To symbolisují slova Zjevení: „A bylo jí (druhé šelmě) dáno (od satana) uděliti ducha (život) obrazu té šelmy (raněné a zhojené), aby obraz šelmy také mluvil a způsobil, by zabiti byli všichni, kteří by se neklaněli obrazu šelmy“. Materialismus stane se národům modlou. Budou pronásledováni ti, kteří se modle neklaní, to jest ti, kteří patří do Církve Ježíše Krista.

Zj. 13, 16. 17.

Různé směry materialismu budou vštěpovat své zásady, budou potlačovat svobodu.

Šelma — materialistická proticírkev spojená s židovstvem, inspirovaná a vedená satanem „bude působit, aby všichni malí i velcí, bohatí i chudí, svobodníci i nevolníci učinili si znamení na pravé ruce své nebo na čele svém..." Jako Církev Ježíše Krista hledí získat všecky malé i velké, dítky i dospělé, bohaté i chudé, svobodné i zatročilé, tak bude si počínat i satanova proticírkev. Bude se snažit materialismem otrávit dítky ve školách zaváděním laické morálky místo vyučování katolickému náboženství. Beznáboženskou výchovou bude kazit dospívající mládež. Místo křesťanské kázně a sebevlády bude mládeži dopřávat volnosti a zvůle, zvláště ve věcech týkajících se mravního života. Bude v mládeži probouzet jenom shon po zábavách a požitcích. Dospělé bude odvádět od plnění náboženských povinností: od modlitby, od služeb Božích, od svěcení dne svátečního, od zachovávání Božích přikázání. Bude je zaslepovat a omamovat shonem po pozemských statcích, bohatství, cti. Bude bohaté zatvrzovat lakotou. Chudé bude naplňovat závistí a nespokojeností. Mocné bude učit zneužívat veliké svobody k zotročování slabých a závislých. Zotročené a utiskované bude zapalovat pomstou a nenávistí. Šelma bezbožeckého materialismu bude se snažit dosáhnout vlády nade všemi národy. Stoupenci šelmy budou naplněni fanatismem šířit a vnutit všem bezbožectví. Ve Zjevení je jejich fanatická činnost symbolisována „znamením na pravé ruce". Pravá ruka je symbolem úsilovné činnosti. Fanatické přesvědčení, že bezbožectví zbuduje ráj na zemi, je symbolisováno „znamením na čele". Čelo je odznakem rozumového názoru. Když šelma dosáhne moci nad národy, ukáže co umí. Vezme svobodu všem, kteří s jejím bezbožectvím a materialismem nesouhlasí. Vydá je na pospas svým stoupencům, kteří mají symbolické znamení bezbožeckého přesvědčení a činnosti, kteří se odřekli jména „katolický křesťan" a přijali název: „vyznavači materialismu", nebo kteří budou obsaženi v „čísle" jména Antikrista svojí satanskou nenávistí k Ježíši Kristu a Jeho Církvi. To znamenají slova Zjevení: „I působila k tomu,... aby nikdo nemohl koupiti nebo prodati, leč kdo by měl znamení, buď jméno šelmy nebo číslo jména jejího". „Moci koupiti nebo prodati" je symbolem svobody.

Zj. 13, 18.

„Tu jest moudrost na místě".

Jest pravá a je také falešná moudrost. Šťastný je ten, kdo má a kdo si zachová křesťanskou moudrost a nedá se svésti falešnou moudrostí tohoto světa. Pravá moudrost podivuje se kráse světa, ale při tom se sklání pokorně před jeho Tvůrcem. Kdežto falešná moudrost lidí zaslepených satanovou pýchou popírá Tvůrce, aby nemusila uznat nad sebou Jeho přikázání. Místo Tvůrce staví si modlu „přírodu" a „rozum". Takové počínání není ovšem ani moudrost, ani rozumnost, ale šílenství. Toto šílenství lidí vyvyšujících se nad Boha bylo uvedeno na svět působením satanovým. Během staletí bude se stupňovat pýcha falešných vzdělanců, až vyvrcholí na konci světa posledním útokem na Církev Ježíše Krista. Šelma, znázorněná ve Zjevení jako „vystupující ze země a mající dva rohy podobné Beránkovým" bude před koncem světa ztělesněna v člověku, Antikristu — Protikristu. V něm bude soustředěna všecka zloba a násilí satanovo. Svatí Otcové nazývají satana „opicí Boží", protože se tento v zaslepené pýše snaží a zvláště na konci světa se naposled pokusí napodobit Ježíše Krista. Proti učení Evangelia postaví svoji nauku, proti lásce postaví humanitu, proti Církvi zbuduje „proticírkev", bude činiti zdánlivé divy a zázraky a při tom bude ukazovat naposled svoji moc pronásledováním věřících. Pak soudem Božím nastane konec chytrosti, moci a slávy „šelmy", vtělené v člověku — Antikristu, označeném ve Zjevení tajemným číslem „šest set šedesát šest".

„Srytá bezbožnost" v posledních stoletích a v naší době.

V dějinách církevních můžeme na mnohých stránkách zřetelně pozorovat, jak „skrytá bezbožnost" satanova se projevuje a jak se stále stupňuje domýšlivým vyvyšováním rozumu. V osmnáctém století ve Francii i v Německu vystupuje řada filosofů, kteří nevěru v Božství Ježíše Krista a ve Zjevení Boží prohlašují za nejvyšší moudrost a nesčetnými knihami, přednáškami, posměšky šíří bezbožnost ve všech vrstvách. V čele Boha nenávidějících filosofů tehdejších stál Voltaire, vlastním jménem František Arouet. Od svého mládí používal svého nadání a svého péra proti Bohu a proti Církvi. Za života byl veleben a oslavován od mnohých. Králové ho zvali na své dvory. Písmo svaté,

papeže, svátosti, ctnosti, svaté všecko sesměšňoval. Když 1778 přijel do Paříže, vítali ho tam jako nějakého mocnáře. Zanášeli ho kyticemi a věnci, oslavy nebraly konce. Téhož roku brzy po této oslavě upadl do nemoci a zemřel v takovém zoufalství, že sluha, který byl svědkem jeho smrti prohlásil: „Kdyby ďábel mohl umřít, neumíral by jinak". Voltaire nehlásal nevěru sám. Nevěrecké názory vnikaly do všech vrstev. Vytvořily se spolky a organisace, jejichž účelem bylo odstranit křesťanskou víru z lidských srdcí a místo ní postavit rozum. Všecka činnost tajná i veřejná těchto organisací byla namířena proti Církvi.

Satanova církev.

V Anglii vzniklo „svobodné zednářství". Prvé tak zvané „lóže zednářské" vznikly roku 1717. Zednářství se rozšířilo s úžasnou rychlostí po celém světě. Získalo vliv na vladaře a panovníky nejmocnějších států, snažilo se ovládnout tisk a zákonodárství všech národů. Zednáři tvrdí, že budují „duchovní chrám člověka". Ve skutečnosti boří a ničí, kde se dostanou k plné moci, všecko křesťanské. Tak se ukazují jako spojenci „šelmy" ze Zjevení. Na základech materialismu-hmotařství a atheismu-nevěry byly vybudovány ještě mnohé jiné světové organisace, zvláště socialismus a komunismus. Socialismus, založený německým advokátem Karlem Marxem, pohrdá náboženstvím a prohlašuje, že lidstvo si musí zbudovat ráj na zemi. Člověk nemá nesmrtelné duše. Pochází ze zvířete a není nic jiného než lepší živočich. Ještě radikálnější je komunismus, který vyhlašuje neúprosný boj zvláště křesťanství a Církvi katolické. Tak „skrytá bezbožnost" působí a stupňuje se, aby na sklonku věků dosáhla největší síly vystoupením člověka-Antikrista, jehož jméno je obsaženo jako tajenka v čísle šest set šedesát šest.

Zj. 13, 18.

Co obsahuje číslo 666.

„Kdo má rozum, sečti číslo šelmy, neboť jest to číslo člověka, a číslo jeho jest šest set šedesát šest". „Dvanáct" jest symbolické číslo Církve. Číslo „šest" polovička „dvanácti" znamená opak — satanovu proticírkev. Trojnásobná číslice „šest" symbolisuje vyvrcholení moci pekla a jeho proticírkve na zemi v době vystoupení nejmocnějšího nástroje satanova „Antikrista"

před koncem světa. Trojnásobná „šestka" naznačuje také, že Antikrist se bude činit bohem (trojka symbolické číslo Boží Bytosti). V čísle 666 je obsaženo jméno Antikristovo. V tomtéž čísle jsou jako ve zkratce obsaženy celé dějiny církevní: jejich počátek, průběh a konečný výsledek. V době svatého Jana se číslice psaly písmenkami z abecedy. Poněvadž svatý Jan napsal Zjevení jazykem řeckým, musíme písmena odpovídající číslicím šest set šedesát šest najít v řecké abecedě. „Šest set" se psávalo řeckou písmenou „ch". Řecké „ch" má podobu kříže a je monogramem jména Kristova (řecky Christos). „Šedesát" se psávalo řecky písmenou „ks", (která má podobu hada s ohonem na zemi, s dvěma závity a hlavou obrácenou vzhůru jako když had rozzuřen útočí). „Šest" se psalo písmenou „s", nyní užívanou na konci slov. Toto písmeno má podobu hada padajícího hlavou k zemi. Symbolika písmen je stručným obsahem církevních dějin. Na počátku církevních dějin „Kristus" (kříž), průběh dějin ve znamení „útočícího hada-satana", konec dějin Církve a světa „pád satanův". Kromě toho písmena číslicemi zastoupená budou souhláskami ve jméně budoucího Antikrista. Křesťané té doby ho poznají, bude mít ve jméně souhlásky: ch, ks, s. Jeho jméno bude napodobeninou jména Spasitelova „Christos", ale uprostřed jména bude „ks".

Doprovod k výkladu z papežské encykliky ze dne 19. III. 1937.

Encyklika papeže Pia XI. několika úryvky nám ozřejmí výklad symbolu „šelmy vystupující ze země" jako obraz bezbožeckého materialismu. V Encyklice „Divini Redemptoris" praví papež:

Mesiáši materialismu.

„Spasitel světa svým příchodem na svět splnil očekávání lidstva. Přinesl novou všeobecnou kulturu křesťanskou, nekonečně vyšší, než byla ta, které se kdy předtím dopracoval člověk namáhavě a jen v některých národech s nejpříznivějšími podmínkami. Ale boj mezi dobrem a zlem zůstal na světě jako smutné dědictví prvotního hříchu; a starý pokušitel nikdy nepřestal sváděti lidstvo svými podvodnými sliby. Proto během staletí převrat stíhal převrat až po revoluci našich dnů, která takřka všude buď již skutečně řádí nebo vážně hrozí vybuchnouti a svým rozsahem a svou divokostí překonává vše, co bylo v dřívějších pronásledováních podniknuto proti Církvi. Celé národy jsou

v nebezpečí, že upadnou v barbarství ještě horší než bylo to, ve kterém se brodila největší část lidstva při příchodu Vykupitele".

Doba bezbožecké vědy a techniky (šelma vystupující ze země).

„... Náš předchůdce nesmrtelné paměti, Lev XIII., v encyklice „Quod apostolici muneris" jasně poznávaje situaci, prohlásil, že bezbožecká hnutí mas technického věku měla svůj původ v oné filosofii (materialismu), která již po staletí se snažila odloučiti vědu a život od víry a Církve".

Hlásá podobná hesla jako Evangelium („dva rohy podobné beránkovým").

„... Dnešní komunism, ve vyšší míře než jiná podobná hnutí v minulosti, skrývá v sobě bludnou myšlenku vykoupení. Lživý ideál spravedlnosti, rovnosti a bratrství v práci prozařuje jako žhavý žár všecku jeho nauku a všecku jeho činnost jakýmsi bludným mysticismem, který vsugeruje davům získaným klamnými sliby strhující nadšení a zápal".

Nauka materialistického socialismu a komunismu. (A sváděla ty, kteří přebývají na zemi, aby učinili obraz té šelmě.)

„Nauka, kterou komunism utajuje pod slupkou mnohdy tak šalebnou a svůdnou, má v podstatě i dnes ještě svůj základ v Marxově učení o dialektickém materialismu a materialismu dějinném... Podle této nauky existuje toliko jediná skutečnost, hmota se svými slepými silami, a ta vývojem se stala rostlinou, zvířetem a člověkem... V takové nauce není již místa pro Boha, není rozdílu mezi duchem a hmotou, ani mezi duší a tělem; není života duše po smrti, a proto ani naděje v posmrtný život.."

Materialistický komunism zbavuje svobody (aby nikdo nemohl koupiti nebo prodati).

„Komunism dále zbavuje člověka svobody, tohoto duchovního základu mravního života... V poměru jednotlivce ke společnosti jest upíráno jakékoliv právo lidské osobnosti, protože ta není v komunismu ničím jiným než pouhým kolečkem v soustavě... Ani nepřiznává jednotlivcům nějaké vlastnické právo

nad přírodními statky a nad výrobními prostředky... Společnosti (komunistické) přiznává komunism právo, nebo spíše neomezenou libovůli, aby ke kolektivní práci ujařmila jednotlivce, bez ohledu na jeho osobní blaho, třebas i proti jejich vůli, a snad i násilím... Zkrátka vyvolává se dojem, že se zahajuje nové období a nová kultura, která jest ovocem slepého vývoje: „lidstvo bez Boha". Hle, ctihodní bratři, toť nové evangelium, které komunism hlásá lidstvu jako poselství spásy a vykoupení!"

ODMĚNA VĚRNÝCH CTITELŮ BERÁNKOVÝCH. SOUD BOŽÍ NAD CTITELI ŠELEM.

Beránek Ježíš Kristus uprostřed Církve oslavené — Všichni Boží vyvolení radostnými písněmi oslavují Beránka — Tajemná píseň věčné lásky — Panici, následovníci po cestě křížové, vyznavači — První anděl ohlašuje národům nejpřednější jejich povinnost, poddat se Bohu (Ježíši Kristu) — Druhý anděl ohlašuje brzký pád šelmy mořské, podobné násilnému někdejšímu Babylonu — Třetí anděl varuje před svodem šelmy zemské — Blahoslavení — Ježíš Kristus pouští srp na zem na znamení, že bezbožnost dozrála — Na výzvu anděla jiný anděl pustí srp na znamení, že dozrály také tresty Boží a že vinníci budou potrestáni.

Zjev. 14,

1. I uviděl jsem, a hle, Beránek stál na hoře Sionu a s ním
sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kteří měli jméno jeho i jméno
Otce jeho napsáno na čelech svých. 2. A uslyšel jsem hlas
s nebe jako hukot mnoha vod a jako rachot velikého hromu,
a ten hlas, který jsem uslyšel, byl jako (hlas) citerních pěvců,
kteří hrají na své citery. 3. I zpívali [jako] píseň novou před
trůnem a před čtyřmi živočichy a před starci. A nikdo nemohl
se naučiti té písni, leč oni sto čtyřicet čtyři tisíce, kteří jsou
vykoupení ze země. 4. To jsou ti, kteří se neposkvrnili s ženami,
neboť jsou panici; ti jsou to, kteří následují Beránka, kamkoli
jde. Oni byli koupeni z lidí jako prvotiny pro Boha a pro Be-
ránka 5. a v ústech jejich lež se nenalezla, neboť jsou bez po-
skvrny.
6. A uviděl jsem jiného anděla, an letí uprostřed nebe a má
evangelium věčné, aby je zvěstoval obyvatelům země, a to každé-
mu národu i kmenu a jazyku i lidu, 7. volaje hlasem velikým:
„Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť přišla hodina soudu
jeho, a pokloňte se tomu, jenž stvořil nebe i zemi a moře i pra-
meny vod.“
8. A jiný anděl, druhý, následoval řka: „Padl, padl Babylon
ten veliký, jenž hněvným vínem smilství svého napájel všecky
národy.“ 9. A jiný anděl, třetí, následoval po nich, volaje hlasem
velikým: „Bude-li kdo klaněti se šelmě a obrazu jejímu a při-
jme-li znamení na čelo své nebo na ruku svou, 10. bude také

píti z vína hněvu Božího, které bude smíšeno čisté v kalichu prchlivosti jeho, a bude trápen ohněm a sírou před anděly svatými a před Beránkem. 11. A dým trápení jejich bude vystupovati na věky věků, a nebudou míti odpočinku ve dne ani v noci ti, kteří se klaněli šelmě a obrazu jejímu a kteří přijmou znamení jména jejího. 12. Tu jest (na místě) trpělivost věřících, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu." 13. I uslyšel jsem hlas s nebe, an praví (ke mně): „Napiš: Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají, od té chvíle. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých námah, neboť skutky jejich jdou s nimi."

14. A uviděl jsem, a hle, oblak bělosvětlý, a na oblaku seděl někdo, jenž byl podoben Synu člověka; měl na hlavě korunu zlatou a ve své ruce srp ostrý. 15. A jiný anděl vyšel z chrámu volaje hlasem velikým na toho, jenž seděl na oblaku: „Pusť srp svůj a žni, neboť přišla hodina, aby se žalo, poněvadž uzrála žeň pozemská." 16. I pustil ten, jenž seděl na oblaku, srp svůj na zem, a země byla požata.

17. A jiný anděl vyšel z chrámu nebeského a měl také srp ostrý. 18. A jiný anděl vyšel z oltáře maje moc nad ohněm, a zvolal hlasem velikým na toho, jenž měl srp ostrý: „Pusť srp svůj ostrý a seber hrozny vinice pozemské, neboť uzrály bobule její." 19. I pustil anděl srp svůj na zem a obral vinici pozemskou a vrhl do velikého lisu hněvu Božího. 20. A ten lis byl stlačen vně města, a vyšla krev z lisu až po uzdy koní do vzdálenosti tisíce šesti set honů.

Zj. 14, 1.

„I uviděl jsem, a hle, Beránek stál na hoře Sionu a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kteří měli jméno jeho i jméno Otce jeho napsáno na čelech svých." Ve Zjevení svatého Jana se střídají stíny se světlem, obrazy pochmurné s obrazy plnými nebeského jasu a světla. Když vylíčil úklady a zhoubné působení „šelem", líčí pro útěchu a posilu čtenářů Beránka, jako věčného Krále Církve oslavené v nebi, obrazně „na hoře Sionu". „Sto čtyřicet čtyři tisíce" vyvolených, to jest Církev vítěznou, vidí zde svatý Jan dávno před koncem světa jako celek. „Dvanáctkrát dvanáct" znamená symbolicky plný počet všech Božích oslavenců, jak bude na konci světa. Členové Církve oslavené jsou protějškem těch, kteří jsou poznamenáni jako stoupenci satanovi jménem nebo číslem „šelmy" — bezbožnosti a materialismu.

Poznamenání pro Boha.

„Měli jméno jeho i jméno Otce jeho napsáno na čelech svých" znamená, že ti, kteří uvěřili v Ježíše Krista a byli pokřtěni ve jménu Nejsvětější Trojice a ve znamení svatého kříže, jsou majetkem Ježíše Krista. Kolikrát se křesťan znamená svatým křížem, kolikrát vyznává víru v Ježíše Krista v pozemském životě, tolikrát upevňuje svoji příslušnost k Církvi nyní „bojující" a kdysi „vítězné a oslavené".

Zj. 14, 2. 3.

Jenom láska Lásku ocení.

„A uslyšel jsem hlas s nebe jako hukot mnoha vod a jako rachot velikého hromu, a ten hlas, který jsem uslyšel, byl jako hlas citerních pěvců, kteří hrají na své citery. I zpívali jako píseň novou před trůnem a před čtyřmi živočichy a před starci". Zpěv vyvolených zní mohutně i líbezně před Trůnem Nejsvětější Trojice, před zástupci pozemského tvorstva i před zástupci Starého i Nového Zákona. Je to píseň věčné lásky všech věrných duší svému Spasiteli. V písni jsou obsaženy vroucí díky za milost Stvoření, za milost Vykoupení a Posvěcení. „Nová píseň" (Zj. 5, 9.) protože, nová a věčná bohoslužba.

Zj. 14, 4. 5.

Věrnost je, když se slova lásky proměňují ve skutky lásky.

„To jsou ti, kteří se neposkvrnili se ženami" a vůbec s věcmi tohoto světa. To znamená: nepřilnuli nezřízenou láskou k žádnému tvoru, ale dokonalou nadpřirozenou láskou milovali Tvůrce. Už na zemi byl Beránek Boží středem jejich pozornosti. Nepřebýval nadarmo ve svatostáncích. Přitahoval k Sobě. Šťastni ti, kteří se dávali co nejčastěji přitáhnout k nejtěsnějšímu spojení ve svátostném Přijímání. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm." Jan 6, 57. Duše, které si svého Spasitele nade všecko zamilovaly, poslouchají nejenom Jeho přikázání, ale každého i nejmenšího vnuknutí, každého Jeho pokynu. Jejich láska je pravdivá a upřímná. Co ústy vyznávají, také každým skutkem plní. „Ti jsou to, kteří následují Beránka, kamkoli jde". Přeje-li si, aby Ho následovali po cestě

křížové a na smrt, jdou s radostí. „Oni byli koupeni z lidí jako prvotiny pro Boha a pro Beránka. " Dali se koupit, neodporovali Milosti, ale prosili za ni a s ní spolupůsobili. Tak se stali miláčky Ježíše Krista a paprsky Jeho slávy v nebi. Celý jejich pozemský život byl křesťanským vyznáním víry a lásky k Ježíši Kristu. Satanovu lež, aby hledali blaho ne u Ježíše Krista, ale v nezřízeném užívání tvorů pýchou, lakotou, tělesnými žádostmi, statečně odmítali. Materialismus satanův nestal se jim modlou. „A v ústech jejich lež se nenalezla, neboť jsou bez poskvrny."

Jsou zde všichni lidé dobré vůle.

Svatí zpívají před Trůnem Božím. Zpívají píseň novou, které se nikdo nemůže naučit, jenom ti svatí a vyvolení, kteří jsou s Kristem Pánem a kteří jsou vykoupeni ze země. Odtrhli se ode všeho, co by mohli milovat na světě a zamilovali se cele do Ježíše Krista. Proto se nyní radují. V první řadě jsou to svaté ženy a panny, které zasvětily svoji službu a svůj život Ježíši Kristu v neporušené čistotě. Co jim svět všeho nabízel a ony přece hrdinsky přemohly všecka pokušení. Jsou tu svatí řeholníci a řeholnice, jsou zde svatí kněží a biskupové, kteří se odřekli života rodinného, aby se mohli cele věnovat službě Boží a spáse duší. Jsou tu také všichni svatí vyznavači ze všech stavů a ze všech tříd: svaté děti, svatí otcové a svaté matky, svatí žebráci i svatí králové, jsou zde svatí mučedníci ze všech národů, ze všech dob. Následovali Ježíše Krista v Jeho učení dobrým křesťanským životem, nebo se obrátili z života hříšného k životu dobrému. Jsou očištěni Krví Kristovou a Milostí Ducha svatého. Upřímným srdcem přijali Pravdu Evangelia, upřímně si zamilovali Ježíše Krista, buď hned od počátku svého života nebo po svém obrácení. Pro svoji upřímnost a dobrou vůli byli vyvoleni vševědoucím Bohem, aby na věky měli podíl s Ježíšem Kristem. Jsou bez poskvrny, jsou dokonalou ozdobou nebeského dvora.

Mluví za všecky.

Svatá Anežka římská, panna a mučednice za panování římského císaře Diokletiána, vyjádřila svému nápadníku Symfroniovi svoje odtržení ode všeho světského a svoji oddanost Ježíši Kristu: „Odstup ode mne, já mám již ženicha jiného. —

Snoubenec můj jest krásnější nade všecky jinochy smrtelné. Kráse Jeho se diví slunce a měsíc žasne nad ní. Matka Jeho jest Panna nejčistší. Otec Jeho dává život všemu. Ženich můj jest všemohoucí, neboť před Ním se třesou knížata, andělé Jemu posluhují, nebe jest Mu trůnem a země podnožím. Dotkne-li se hor, vydávají ony dým, a pohrozí-li moři, utiší se vlny jeho. Dech Jeho uzdravuje nemocné, a slovo Jeho křísí mrtvé. Ženich můj je nejbohatší, neboť Jeho jsou poklady země a vzácnosti moře, Jemu náleží všecko zlato v horách a všeliké drahé kamení od východu slunce až na západ. Ženich můj samojediný má lásku pravou a nikdo nemiluje nad něho srdečněji a upřímněji. On všecko dal za choť svou. Mně k vůli opustil blaženost nebeskou a obětoval bolestnou smrtí život svůj. Zlatým prstenem víry zasnoubil si mne, oblékl mne skvostným rouchem své Milosti, opásal mne páskou statečnosti a ozdobil hlavu mou nevadnoucím věncem panenské čistoty. Tyto dary udělil mně, a slíbil dáti ještě větší poklady, zůstanu-li Mu věrna. Kterak bych mohla opustiti Ženicha svého, s Nímž věčnou láskou a věrností jsem spojena".

Přehled.

V kapitole 12. a 13. líčí svatý Jan přípravy k boji i způsob boje satana a jeho „dvou šelem" proti Církvi, chráněné od počátku Pannou Marií, Matkou Vykupitelovou. Za kulisami dějin světa vidí apoštol „draka velikého, rudého, se sedmi hlavami a deseti rohy", čelícími proti Božím přikázáním, obsaženým v Evangeliu. Vidí první šelmu vystupující z moře národů, symbolisující všecky světské panovníky, vlády a moci, které se během věků postaví proti Ježíši Kristu, Králi národů a proti Jeho Království — Církvi. Z dopuštění Božího je této šelmě dáno vésti válku se světci (s Církví) a přemoci je násilím a pronásledováním. „A byla jí dána moc nad každým pokolením a kmenem i jazykem a národem". Apoštol vidí druhou šelmu vystupující ze země, jako duchovní moc satanovu, která chce napodobit duchovní moc Církve a Evangelia. Tato šelma navádí lidi a národy „obrazem" — naukou materialistické vědy a organisováním mezinárodní proticírkve, aby si hmotu učinili modlou. Také tato šelma v těsném spojení s šelmou prvou, zvláště se světovládným židovstvem, má v programu boj proti Evangeliu a proti Církvi, boj na život a na smrt.

Zj. 14, 6. 7.

Ochránce Církve proti „drakovi".

„A uviděl jsem jiného anděla, an letí uprostřed nebe a má evangelium věčné, aby je zvěstoval obyvatelům země, a to každému národu i pokolení a jazyku i kmenu, volaje hlasem velikým: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť přišla hodina soudu jeho, a pokloňte se tomu, jenž stvořil nebe i zemi a moře i prameny vod." „Jiný anděl," ne ten, který ukazuje a předvádí svatému Janovi symbolické obrazy. První anděl je archanděl Michael, ochránce Církve proti „drakovi". „Uprostřed nebe" znamená, že hlásání Evangelia na zemi je středem pozornosti celého nebe: Nejsvětější Trojice, Panny Marie, všech andělů i všech svatých. Nemůže tedy Evangelium padnout, neboť za Ním stojí Moc Boží. Evangelium je Boží, proto je „věčné". Evangelium proniká ke všem národům pohanským „obyvatelům země" podle úradků Božích, podle věčného plánu spásy. Jako kvas proniká těsto, tak Evangelium proniká a pronikne nezadržitelně ke všem národům, pokolením a jazykům i kmenům. Čtverým názvem se naznačuje všeobecnost Evangelia, a tím i Církve, která je hlásá. Evangelium i Církev jsou Bohem určeny pro celý svět. „Bojte se Boha a vzdejte mu čest..." V těchto slovech je obsažena výzva k světu, aby Evangelium přijal, neboť od té chvíle, kdy Evangelium je světu dáno, vykonává Bůh soud nad těmi, kteří z návodu satanova se Evangeliu zprotiví a pohrdnou Láskou Boží. Soud Boží zlomí konečně moc „draka" — satana nad národy. Ne satanovi, ale Stvořiteli nebe i země, moře i pramenů vod, patří klanění všech národů.

Zj. 14, 8.

Ochránce Církve proti první šelmě.

„A jiný anděl, druhý, následoval řka: „Padl, padl Babylon ten veliký, jenž hněvným vínem smilství svého napájel všecky národy." Druhý anděl je ochráncem Církve proti prvé šelmě. Ohlašuje, že nastane konec (po vylití sedmi misek hněvu Božího) násilné proticírkevní světovlády pod vedením židovského Babylonu. Říše Babylonská v Asii, v šestém století před Kristem Pánem, pronásledovala věrné ctitele Boží a nutila je, aby se klaněli modlám. Ty, kteří se modlám klanět nechtěli, usmrcovala. Babylonem v nejhorším smyslu se stalo židovstvo, které

se stalo vůdcem všech nepřátel Ježíše Krista a Jeho Církve. Židovstvo, používajíc mezinárodních proticírkevních organisací a mocných prostředků (tisku), stalo se úhlavním popuzovatelem národů proti Církvi. Druhý anděl chrání Církev proti této šelmě a těší všecky pronásledované, používaje minulého času k naznačení naprosté jistoty rozsudku Božího: „Padl, padl Babylon ten veliký…“ „Hněvné víno“ je židovstvem vštěpovaná nenávist národům proti Církvi. „Smilstvo“ symbolisuje nevěrnost židovstva a jím svedených národů k Ježíši Kristu, Králi a Spasiteli národů. Jako kalný proud ze stoky vylévala se nevěra ze židovstva mezi národy. Všecko bezbožné násilí se konečně po vylití sedmi misek hněvu Božího zhroutí (Zj. 17, 18, 19,), židovstvo bude soudem Božím zbaveno své vlády nad národy. Národy se očistí od židovské nákazy, budou přijímat Evangelium a budou si ho nade všecko vážit.

Zj. 14, 9. 10.

Satanova nabídka vyšší moudrosti bez Boha je šílenstvím.

„A jiný anděl, třetí, následoval po nich, volaje hlasem velikým: „Bude-li kdo klaněti se šelmě a obrazu jejímu a přijme-li znamení na čelo své nebo na ruku svou, bude také píti z vína hněvu Božího, které bude smíšeno čisté v kalichu prchlivosti jeho, a bude trápen ohněm a sírou před anděly svatými a před Beránkem.“ Třetí anděl je ochráncem Církve proti druhé šelmě bezbožného materialismu. Ohlášení soudu Božího nad touto šelmou a nade všemi jejími přívrženci měl by slyšet každý člověk na světě; spravedlivý, aby se povzbudil ve vytrvalé oddanosti k Ježíši Kristu, Beránku Božímu, který si nás koupil za cenu své Krve, měl by slyšet tento soud Boží každý, kdo se dal více nebo méně do služeb šelmy „vystupující ze země se dvěma rohy podobnými beránkovým a mluvící jako drak.“ Tato šelma je satan sám. Jako při pokušení prarodičů v ráji nabízí opět, a tentokrát všem národům lákavé ovoce „pyšného osvícenství“: „Nikoliv! Nikterak nezemřete (věčnou smrtí)! Ví totiž Bůh, že toho dne, kterého z něho požijete, otevrou se oči vaše a budete jako bohové, poznávajíce dobré i zlé.“ I Moj. 3, 4. Satana to nic nestojí, když nabízí lidem tohoto světa „božskou moudrost“. Neboť nic jiného není obsaženo v jeho slovech. „Dostane se vám božské moudrosti a pak si najdete prostředky, abyste se mohli rovnat Bohu.“ Ve skutečnosti každý, kdo se

nechává satanem svést, ztrácí poslední zbytek Božího vzácného daru, který nazýváme rozumem. To, co potom ovládá svedené a čemu se říká „osvícený rozum“ je ve skutečnosti satanovo šílenství, které si rozbíjí hlavu o Moc a Spravedlnost Boží. Dá-li člověk nebo národ nebo lidstvo souhlas a vztáhne svatokrádežnou rukou po „božské moudrosti“, uvěřil satanovi a poklonil se mu. Místo k Ježíši Kristu obrátil se k satanu: „V tebe věřím, v tebe doufám, tobě se klaním, ty jsi můj nejvyšší dobrodinec, neboť ty jsi mne osvítil. Bůh zatemnil můj rozum, chtěl mi zamezit cestu, abych se Mu mohl vyrovnat, ale ty jsi mně prokázal dobrodiní a ukázal jsi mi cestu k pravé blaženosti.“ — Takové je vyznání víry těch, kteří se „klaní“ šelmě. Satanova cesta k blaženosti je „nauka bezbožného materialismu“. To je symbolický význam „obrazu“ šelmy. Jediná cesta ke spáse: „Pryč od Boha, pryč od Ježíše Krista!“ Kdo toto šílenství satanovo přijal za své přesvědčení (přijme-li znamení na čelo své), kdo pro totéž šílenství satanovo nabídl své služby a svoji akci (znamení na ruku svou), bude také píti z vína hněvu Božího. Jinými slovy: Kdo se poddá „šelmě“ bezbožnosti, kdo bude čísti bezbožné knihy, kdo se stane členem bezbožných spolků a organisací a zůstane-li v nich zatvrzele přes všecka upozornění Církve Ježíše Krista, přes všecky Její výstrahy, i přes tuto výstrahu poslední Ducha svatého, bude trestán jako satan a padlí andělé „čistým vínem hněvu Božího“ bez vody milosrdenství. „Kalich prchlivosti Boží“ je čas soudu Božího.

Zj. 14, 10. 11.

Dvojí věčnost.

„Oheň a síra“ jsou symbolem věčných trestů Božích. „Beránek se svatými anděly“ uprostřed nevýslovné blaženosti je protějškem k pekelné propasti se satanem a nevěrnými anděly. U Beránka s anděly se budou radovat všichni, kteří v Něho věřili, v Něho doufali, Ho milovali, Jemu se klaněli. Se satanem a jeho anděly budou ti, kteří se dávali svést satanem a jeho šelmami k nepřátelství vůči Ježíši Kristu, Králi národů a vůči Jeho Církvi. Jako ze Sodomy a Gomorhy vystupoval dým, hlásající spravedlivý Boží trest jejich obyvatel nečinících pokání, tak „dým trápení“ nekajících se vyznavačů „obrazu“ — nauky satanovy šelmy — bude věčným hlasatelem spravedlivých jejich věčných trestů. „A nebudou míti odpočinku ve dne ani

v noci ti, kteří se klaněli šelmě a obrazu jejímu a kteří přijmou znamení jména jejího (na čelo nebo na ruku)." Budou věčným protějškem věrných vyvolených, kteří ve slávě Beránkově bez ustání říkají: „Svatý, svatý, svatý..." Zj. 4, 8. Tito jsou na věky poznamenáni Jménem Ježíše Krista, zavržení zůstanou, jak byli na zemi tak i na věčnosti poznamenáni jménem toho, jemuž se dobrovolně poddali.

Zj. 14, 12.

Dar Ducha svatého vytrvalosti v dobrém.

„Tu jest na místě trpělivost věřících, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu." Duch svatý připomíná, jak důležitá jest vytrvalost v dobrém až do konce, až k mučednické smrti. „Víra v Ježíše Krista a plnění Božích přikázání" jsou nejdražším pokladem věřícího křesťana. Vytrvalost v dobrém je darem Ducha svatého a musí se vyprosit.

Zj. 14, 13.

Blahoslavení a zlořečení.

„I uslyšel jsem hlas s nebe: „Napiš: Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají, od té chvíle. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých námah, neboť skutky jejich jdou s nimi." Každý, kdo umírá pro Ježíše Krista, umírá v nejužším spojení s Ním, v Jeho náručí. Utrpení a tělesná smrt budou zaměněny blahem a slávou věčného života u Ježíše Krista. Mučedníci jsou „blahoslaveni" v nejplnějším slova smyslu. Od „té chvíle", kdy začalo jejich utrpení, vyvrcholila jejich láska k Ježíši Kristu, a v této lásce je nejvyšší blaho. Mučedníkům se bolesti proměňují v blaženost a v radost. Ale nejenom mučedníci, nýbrž všichni, kteří v okamžiku smrti jsou spojeni láskou s Ježíšem Kristem, kteří umírají v Milosti Boží jsou „blahoslaveni", neboť přecházejí z „námah" tohoto života, to jest ze zkoušek, z bojů, z pokušení, z pronásledování, z útrap do věčného odpočinku na Srdci svého Ježíše. A všecky jejich „námahy" jdou s nimi jako zásluhy statečných bojovníků pro Království Boží. Na omylu byli ti, kteří pod vedením šelmy chtěli si založit na zemi království blaha a pokoje, kteří za tím účelem shromažďovali bohatství, slávu, moc a požitky země. To všecko musí zase zůstavit zemi. Jdou bez zásluh lásky na věčnost před soud Ježíše Krista. Jak může

tento soud dopadnout, než že Ježíš Kristus jim řekne: „Neznám vás (Mat. 24, 12.), odejděte ode Mne zlořečení do ohně věčného, který je připraven ďáblu a jeho andělům". Mat. 25, 41.

Velký soud, ale ne „poslední".

Ježíš Kristus, Král národů, který nechal po staletí svoji Církev procházeti zkouškami, boji a nástrahami satanovými, ukáže už zde na zemi, že On je Pán a Král osudů světa i Církve. Svatý Jan vidí přicházet v oblaku Ježíše Krista. Přichází k soudu, ale ne k tomu, který bude na konci světa, nýbrž k soudu, který bude předcházet slavnou dobu vítězství a rozkvětu Církve. Vykoná soud, který byl všeobecně naznačen při otevření „šesté pečeti", soud, který bude ukončením trestného období za lutheranismus a všecko, co z něho vzešlo, za všecko odkřesťanění a zmaterialisování národů. (Zj. 9, 15.—21.), zvláště evropských. Ve čtrnácté kapitole, od verše čtrnáctého až do verše dvacátého, se soud Boží ohlašuje. V kapitole patnácté se konají přípravy k vykonání Božího soudu. V kapitole šestnácté se vykonání soudu nad bezbožnými národy popisuje.

Zj. 14, 14. 15. 16.

Setba satanových lží dozrála a bude vymýcena.

„A uviděl jsem, a hle, oblak bělosvětlý, a na oblaku seděl někdo, jenž byl podoben Synu člověka; měl na hlavě korunu zlatou a ve své ruce srp ostrý." „Oblak bělosvětlý" je symbolem přicházejícího Božského Soudce. (Mat. 24, 30.) Božství i Člověčenství Ježíše Krista naznačuje Duch svatý slovy: „jenž byl podoben Synu člověka". „Zlatá koruna na Jeho hlavě" znamená, že přichází, aby uplatnil své královské právo nad národy, které si doposud zotročoval satan. „A ve své ruce má srp ostrý." „Ostrým srpem" Božské Moci Ježíše Krista budou „požaty" to jest se země vymýceny satanovy lži bludů, nevěry, které vyrostly a dozrály ze staleté a tisícileté setby satanovy v národech.

„A jiný anděl vyšel z chrámu volaje hlasem velikým na toho, jenž seděl na oblaku: „Pusť srp svůj a žni, neboť přišla hodina, aby se žalo, neboť uzrála žeň pozemská." I pustil ten, jenž seděl na oblaku, srp svůj na zem, a země byla požata." Anděl, jeden z těch, kteří mají na starosti národy (Zj. 9, 15.) a kteří pomáhají při stavbě „chrámu" Církve (Zj. 11, 1.), ohlašuje Ježíši Kristu,

Soudci, že nastala chvíle, kdy podle úradků a plánů Božích „lži“ satanovy na zemi dosáhly svého vrcholu, že dozrály pro Jeho soud, symbolicky: pro Jeho „srp“: „neboť přišla hodina, aby se žalo.“ Dalším rozrůstáním satanových lží, by byl chrám Církve ohrožen, bylo by ohroženo celé lidstvo. „Jedovatá žeň“ dozrála. Bludy dozrály v nevěru, nevěra dozrála v naprostou bezbožnost. Lutheranismus dozrál v racionalismus, racionalismus dozrál v materialismus. Zdálo by se nemožným vymýtit a vykořenit všecky rozrostlé a do všech národů zarostlé satanovy lži. Ale Moci Boží není nic nemožného. Přijdou takové tresty Boží, že satanova setba bude vymýcena a vykořeněna postupně ze všech národů a původce bude „svázán“ a uveden do propasti, „aby nemohl svádět národů, dokud by se nenaplnilo tisíc roků.“ Zj. 20, 3.

Po všech možných pokusech satana-draka a jeho pomocníků-šelem, aby úplně opanovali svět, aby zabránili Evangeliu získat všecky národy a aby zničili Církev, řekne Ježíš Kristus: „Dost, až potud, a ne dál!“ Toto slovo bude jako ostrý srp, který podetne satanovu lež a zlobu a položí ji bezmocnou na zem, jako se podetíná, co „uschlo“. Celé lidstvo bude vidět „pokosy“ bezbožnosti, oděné do nejrůznějších „...ismů“, zasévaných satanovými proroky: filosofy, učiteli, redaktory, spisovateli, sociology. Svět začne chápat, jak byl klamán, když byl satanovými nástroji veden do boje proti Evangeliu a proti Církvi s pokřikem: „Nechceme, aby Ježíš Kristus panoval nad námi.“ Než lidstvo přijde k rozumu, okusí napřed „posledních sedmi misek hněvu Božího“. Zj. 15, 1. Když budou vylity, to jest, když lidstvo, otrávené náhražkou Evangelia „laickou morálkou“ a z laické morálky povstavším „tvrdým a bezohledným egoismem“ jednotlivců i národů, nebude vidět slibovaných rájů, ale jenom zločiny, vraždy a války, zatouží po Lásce a Pokoji přislíbeném Ježíšem Kristem v Evangeliu.

Materialismus se stal lidstvu lisem válečného násilí.

Falešná náboženství, falešné filosofie ukážou se světu jako bezcenné, suché jedovaté býlí. Ale také lidští vinníci, ti, kteří sváděli i ti, kteří se nechávali svést, budou zasaženi Božím hněvem jako „ostrým srpem“, který je oddělí od jedovatých vinných keřů jejich škol, redakcí, spolků. V době, kdy se vyleje na svět „posledních sedm misek hněvu Božího“, octnou se

lidští pomocníci satanovi v „lisu“ svých vlastních falešných nauk. Výsledek těchto nauk, hlavně násilné sobectví, stane se jim trestem. Války a zvláště válka v té době, kdy vyvrcholí bezbožnost mezi národy, kdy vyvrcholí odboj proti Ježíši Kristu, Králi národů a proti Jeho Církvi, bude nejhroznějším lisem, v němž budou rozdrceni ti, kteří se nechali naplnit bezbožným opojným materialismem. Byli „hrozny“ na satanově vinici. Na světovém bojišti poteče jejich krev. Odmítání Evangelia lásky přichází národům draho. Opak lásky „tvrdé sobectví“ stává se lisem, v němž teče nesmírně mnoho krve. Čím kdo hřeší, tím bývá trestán.

Zj. 14, 17. 18. 19.

Přijímatelé i hlasatelé satanových lží budou vyhlazeni.

„A jiný anděl vyšel z chrámu nebeského a měl také srp ostrý. A jiný anděl vyšel z oltáře maje moc nad ohněm, a zvolal hlasem velikým na toho, jenž měl srp ostrý: „Pusť srp svůj ostrý a seber hrozny vinice pozemské, neboť uzrály bobule její.“ I pustil anděl srp svůj na zem a obral vinici pozemskou a vrhl do velikého lisu hněvu Božího.“ Ježíš Kristus, Král, vynesl soud nad „žní pozemskou“, anděl vykonává rozsudek nad vinníky na pokyn jiného anděla. První vychází z „chrámu nebeského“ symbolu Církve, Jejímž je strážcem. „Oltář“ symbolisuje všecky modlitby, Oběti Mše svaté celé Církve. Na „oltáři“ hoří „oheň“ zkoušek, zapálený modlitbami celé Církve. (Zj. 8, 5.) Anděl ustanovený nad „ohněm“ zkoušek, jakoby chtěl vyplnit volání mučedníků: „Až dokud, Pane, svatý a opravdový, nesoudíš a nemstíš krve naší nad dobyvateli země?“, volá na anděla vycházejícího z chrámu, aby pustil srp Božího trestu, který bude očistným ohněm pro zemi, jako byla kdysi pro zemi očistou potopa světa. „Hrozny vinice pozemské“ jsou skupiny lidí, Ježíši Kristu a Jeho Církvi nepřátelských. „Bobule“ jsou jednotlivci, kteří svojí bezbožností dozráli pro trest Boží. „Veliký lis“ hněvu Božího symbolisuje velkou světovou válku, vylíčenou s jejími příčinami i s výsledkem v kapitole 16, a 17, 18, 19,.

Zj. 14, 20.

Aby se naučili sebevládě ve škole Ježíše Krista.

„A ten lis byl stlačen vně města, a vyšla krev z lisu až po uzdy koní do vzdálenosti tisíce šesti set honů.“ „Město“ zde

označuje symbolicky Církev. Církev, která bývala tolikrát v krvavém lisu pronásledování je tentokrát mimo krvavý konflikt. Nepřátelé Církve utkají se ve válce sami mezi sebou. Prostor „tisíce šesti set honů“ označuje symbolicky bojiště světové války: čtyřka je symbolickým číslem světa a rovněž tak i násobek „čtyři krát čtyři“. „Vyšla krev z lisu až po uzdy koní“ znamená: tento trest Boží má lidi přivést k tomu, aby své neovládané hříšné vášně se naučilo ovládat, neboť právě neovládané vášně přivedly národy do válečných katastrof. Jedině Evangelium a služba Ježíši Kristu, Králi, naučí lidstvo potřebné sebevládě láskou k Bohu a k bližnímu.

5. VIDĚNÍ SEDMI MISEK HNĚVU BOŽÍHO.

Příprava k vylití misek hněvu Božího.

Sedmi ranami bude svět přiveden k podrobení se Evangeliu — Církev přejde vítězně „rudé moře“ nepřátelského násilí národů — Důvěřuje svému Vůdci, Králi národů — Sedm andělů přijímá symbolické misky — Trůn Boží se nepřístupně zahaluje.

Zj. 15,

1. A uviděl jsem jiné znamení v nebi, veliké a podivné, sedm andělů s posledními sedmi ranami; v nich totiž byl dokonán hněv Boží.

2. A uviděl jsem jako moře sklenné, smíšené s ohněm, a ty, kteří zvítězili nad šelmou a jejím obrazem i nad číslem jména jejího, ani stojí při moři sklenném s citerami Božími 3. a zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu řkouce: „Veliké a podivné jsou skutky tvé, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravé jsou cesty tvoje, králi národů. 4. Kdo nebude se báti tebe, Pane, a nebude velebiti jména tvého? Neboť ty jediný jsi svatý, vždyť všichni národové přijdou a pokloní se před tebou, poněvadž soudy tvoje přišly najevo.“

5. A potom jsem uviděl, i otevřel se chrám stánku svědectví v nebi, 6. a sedm andělů vyšlo z chrámu se sedmi ranami, oblečeni v čisté roucho lněné, běloskvoucí a přepásáni na prsou pásy zlatými. 7. A jeden ze čtyř živočichů dal sedmi andělům sedm misek zlatých, plných hněvu Boha živého na věky věkův. 8. I naplnil se chrám dýmem od velebnosti Boží a od moci jeho, a nikdo nemohl vejíti do chrámu, dokud se nevykonalo sedm ran těch sedmi andělů.

*

Zj. 15, 1.

Vysvobozující a zachraňující rány.

„A uviděl jsem jiné znamení v nebi, veliké a podivné, sedm andělů s posledními ranami; v nich totiž byl dokonán hněv

Boží." Svatý Jan začíná těmi slovy ukazovat novou skupinu vidění. A nazývá tuto skupinu „znamením velikým a podivným". Hněv Boží se vyleje na odbojné národy, ovládané šelmami, posledními ranami. A tyto rány způsobí, že se národy dostanou z tlamy šelem, a přijetím Evangelia zakusí svobody dítek Božích.

Zj. 15, 2.

Ježíš Kristus kraluje nad vlnami.

„A uviděl jsem jako moře sklenné, smíšené s ohněm". Kdysi Mojžíš, když vyvedl svůj národ z násilného otroctví egyptského, stál u moře Rudého, které Israelitům poskytlo záchranu a Egypťany zahubilo. Tak Církev, vedená Ježíšem Kristem, projde během staletí mořem „rudým od krve a ohně" zkoušek, na břeh svobody, pokoje a míru. Církev bude zachráněna, Její nepřátelé budou zahubeni a Církev bude patřit na jejich záhubu. Moře, dílo Boží, bylo nástrojem záchrany i záhuby. Moře dějinných osudů světa a Církve je ve všemohoucích rukou Božích. Jako kdysi se mohlo zdát, že Rudé moře nečinně přihlíželo, jak jeho středem až po zuby ozbrojení Egypťané beztrestně pronásledují vyvolený národ, tak mnohému čtenáři dějin mohlo by se zdát, že v moři dějin nic se neděje na záchranu pronásledovaných věřících. Ale nyní vidění svatého Jana ukazuje, že po tom všem, co Církev zakusila, nastane osudný okamžik pro nepřátele Církve. Na rozkaz Boží, působením andělů, srazí se vlny a pohřbí protivníky Evangelia v hlubinách věků. A svobodná Církev nastoupí cestu na poušť pohanských národů, a potom do Země zaslíbené — do vlasti nebeské.

Zj. 15, 3.

Abychom i my měli podíl na triumfu Církve.

Nebudou nepřátelé Církve zpívat vítěznou píseň, ale bude ji zpívat Církev ve svých věrných dítkách: „A uviděl jsem ty, kteří zvítězili nad šelmou a jejím obrazem i nad číslem jména jejího, ani stojí při moři sklenném s citerami Božími a zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu..." Při všech útocích první šelmy — bezbožných panovníků a vladařů, při všem rozšiřování bezbožné vědy a filosofie — druhé šelmy, zůstanou mnozí věrni Ježíši Kristu a Jeho Církvi. Ti všichni budou mít podíl na triumfu Církve. Zahyne „šelma", protože

zahynou hlasatelé bezbožnosti. Zmizí „obrazy“ šelmy, to jest bezbožné nauky, špatné knihy a časopisy, špatné bezbožné spolky a organisace. Had, skrytý v písmenech „čísla“, bude donucen se svinout.

K obsahu písně.

Píseň Církve vítězné je podobná svým obsahem písni, kterou Mojžíš se zachráněným lidem israelským Hospodinu děkoval za zázračné převedení Rudým mořem. „Veliké“ jsou skutky Boží, jimiž vede Církev k vítězství proti veškeré moci světa a pekla. „Podivné“, to jest podivuhodné jest Boží řízení světa a ochrana Církve ve vírech a bouřích. „Spravedlivé“ jsou cesty soudů Božích. Svatým se dostává nevýslovné odměny, bezbožným věčného zavržení od Boha, Jehož nechtěli milovat.

Z encykliky o Kristu, Králi národů.

Papež Pius XI. okružním listem „ Quas primas“ připomíná důtklivě národům světa jejich dosavadní odboj proti Ježíši Kristu i jejich bezpodmínečnou a bezvýhradnou povinnost poddat se konečně Jeho Královské vládě: „Nařizujeme-li.., aby byl Kristus ctěn celým křesťanským světem jako Král, tu chceme tím právě odpomoci bědám času a poskytnouti světu lék proti onomu moru, který zachvátil lidskou společnost. Tímto záhubným morem naší doby míníme tak zvaný „laicismus“ (odkřesťanění veřejného života i života rodin a jednotlivců v duchu materialistických filosofií a sociálních nauk), jeho falešné nauky a jeho zkázonosné snahy. Tento mor laicismu nevznikl, ctihodní bratři za jediný den, nýbrž byl již dlouho skryt v lůně států jako plížící se zlo. Pomalu se počalo popírati vrchní vladařské právo Kristovo nade všemi národy; upíralo se Církvi právo Jí specielně Kristem dané, totiž učiti lidi a vydávati zákony. Upíralo se Jí právo vésti lidi, kterým má přece Církev býti vůdkyní k věčné blaženosti. Potom se počalo ponenáhlu stavěti náboženství Kristovo na stejný stupeň s náboženstvími falešnými... Církev byla podřizována světské moci s vydána takřka libovůli státníků a státních úřadů. Dokonce se vyskytli mnozí, kteří pravili, že na místě náboženství Bohem zjeveného jest třeba zavésti náboženství přirozené. (Bludy vzniklé z materialistického rationalismu a liberalismu). Ba dokonce některé státy

šly tak daleko, že se domnívaly, že jest možno obejíti se bez Boha; a za svoje náboženství prohlásily bezbožnost a opovrhování Bohem...

Svátek Krista Krále, který se má v budoucnu každoročně slaviti, vzbuzuje v nás naději, že lidská společnost si pospíší navrátiti se v příhodnou hodinu k našemu milovanému Vykupiteli. Úlohou katolíků by bylo urychliti tento návrat neúmornou spolupraci (Katolická Akce) a účinnými skutky...

A kromě toho: zdaž není svátek Krista Krále po celém světě stále se opakující, velmi vhodným prostředkem k tomu, aby byl ustavičnou obžalobou světa z jeho veřejného odpadu od Krista a pobídkou, aby tento odpad... napravil?.:.

Říše Kristova stojí proti jedné říši a sice říši satanově a moci temnosti. Království Kristovo vyžaduje od svých členů, aby se zřekli ulpění na pozemských statcích, aby mohli býti celou svojí bytostí lidmi mírnými (v užívání pozemských věcí), aby hladověli a žíznili po spravedlnosti, aby sebe sami zapírali a vzali na sebe svůj kříž. A protože Kristus, jako Vykupitel, vykoupil si Církev svojí krví a vydal se jako oběť za hříchy a denně se znovu vydává, proto musí jeho královský úřad nutně míti ráz úřadu vykupitelského a kněžského. Bylo by však velikým omylem, kdyby chtěl někdo Kristu Boho-člověku již předem upírati vládu nade všemi občanskými záležitostmi. On obdržel od Otce výlučné právo nade všemi tvory, takže všechno jest podrobeno panství jeho Vůle...

Ředitelé (vladaři) států nesmí se tedy vzpírati prokazovat panství Ježíše Krista veřejně svoji úctu a poslušnost. Rovněž mají svatou povinnost starati se o to, aby lid Kristovu vládu uznal. Jen tak si udrží svoji vlastní autoritu a budou sloužiti pravému blahu svého lidu. Platí totiž i dnes ještě v plném rozsahu to, co jsme napsali ve svém prvním okružníku, o tak velice pokleslé autoritě práva a zaniklé úctě před vrchností: „Je-li Pán Bůh a Ježíš Kristus vyhoštěn ze zákonodárství a politiky, pak se již neodvozuje autorita od Boha, nýbrž od lidí, a pak padl důvod, proč mají jedni právo poroučeti a druzí

povinnost poslouchati (obojí zachovávajíce přikázání lásky a spravedlnosti). Pak se musí otřásti celá lidská společnost až ve svých základech, protože již nemá žádné opory."

Zj. 15, 3.

K věčnému štěstí jen jedna cesta.

„... Spravedlivé a pravé jsou cesty tvoje, králi národů". Ježíš Kristus má své Božské právo. Evangeliem je oznamuje národům. Jeho přikázání jsou jedinou pravou cestou k věčnému cíli. Jednotlivci, rodiny, národy, které jdou po cestě přikázání Božích, dosahují časného i věčného blaha. Národy, které si hledají své cesty a opouští tuto jedinou správnou cestu Evangelia Kristova, přijdou do slepých uliček a na okraj propasti, kde je čeká katastrofa, jak ukazuje šestnáctá kapitola „o vylití sedmi misek hněvu Božího".

Zj. 15, 4.

Nastávající těžké tresty nepřijdou s nebe, ale z hříchů samých.

„Kdo nebude se báti tebe, Pane, a nebude velebiti jména tvého? Neboť ty jediný jsi svatý, vždyť všichni národové přijdou a pokloní se před tebou, poněvadž soudy tvoje přišly na jevo". Ježíš Kristus je Bůh a má moc, aby odbojné národy donutil k poslušnosti. Tuto moc ukáže vylitím sedmi misek hněvu Božího. Dopustí, aby náhražka Evangelia: bezbožný materialismus a rationalismus přinesl ovoce. Organismus lidstva bude pokryt „vředy" zločinů. To bude výsledek laické morálky bez Boha. V organismu lidstva zastaví se koloběh „krve" vzájemné lásky. Národy ovládne na nejvyšší míru vystupňovaný „egoismus — sobectví", které znamená vnitřní rozklad a hnilobu. Zdroje blahobytu, vynálezy a pokroky lidstva promění se „v krev", obrátí se na účely válečné. Blahobyt moderního lidstva způsobí mezi národy „oheň" závisti a řevnivosti válečné. Trůn „materialistické šelmy" se zatemní, neboť lidstvo pozná, že bylo zavedeno na okraj propasti. Vyschne „voda" společnosti národů, která měla být jako kdysi řeka Eufrat mezinárodním pojítkem a hradbou proti válce. Tři směry satanova bezbožného materialismu, symbolisované ve Zjevení třemi „žábami — ropuchami" přivedou národy na světové bojiště, kde se zřítí babylonská věž světového materialismu. Pohanská odkřesťaněná měs-

ta národů budou se řítit v trosky válečným krupobitím, hranice národů budou mizet a s nimi i trůny vladařů. Lidé se budou rouhat, ale po krátkém odporu poddají se Ježíši Kristu, jedinému pravému Králi národů a přijmou Jeho Evangelium.

Zj. 15, 5.

O všech našich myšlenkách, slovech a skutcích podává se denně svědectví.

„A potom jsem uviděl, i otevřel se chrám stánku svědectví v nebi,...." Ve Starém Zákoně měla svatyně místo pro Archu úmluvy, která byla místem zvláštní přítomnosti Boží. V Arše byly, mimo jiné, desky Desatera Božích přikázání. „Desatero" bylo předmětem zvláštní úmluvy Boží mezi národem israelským a Bohem, a bylo zároveň svědectvím, jak jednotlivci, rodiny a celý národ Boží příkazy zachovávají. V nebi je „chrámem stánku" Trůn Nejsvětější Trojice. Tam se o všech lidech, rodinách a národech vydává svědectví od Vševědoucnosti Boží, jak se zachovávají přikázání Evangelia. Andělé jsou svědky. Věrným duším poskytují ochranu, nad nevěrnými vykonávají soudy a tresty Boží.

Zj. 15, 6.

Plnost hněvu.

„A sedm andělů vyšlo z chrámu se sedmi ranami". Sedm je číslo označující plnost a celek. V řadě trestů na zatvrzelé, zmaterialisované národy vylije se všecek nejvyšší hněv Boží. Prozřetelnost Boží má ve svých plánech těchto sedm ran jako poslední léčivý prostředek pro satanem klamané lidstvo. Prostředek ovšem bude velmi bolestný, ale pomůže.

Zj. 15, 7.

Spravedlnost Boží je ryzí zlato.

Andělé jsou oblečeni „v čisté roucho lněné, bělostkvoucí" a přepásáni jsou „na prsou pásy zlatými". Tak bývali oblečeni starozákonní kněží. Andělé jsou jako oni služebníky Božími. Jako ve Starém Zákoně kněží brali do rukou zlaté misky, tak berou je nyní andělé od jednoho ze čtyř živočichů, jako representanta světa, na nějž se vylejí. „Zlaté misky" jsou odznakem

Boží svatosti a spravedlnosti. Duch svatý dává symbolickou odpověď těm, kteří v této době těžkých zkoušek Božích budou říkat: „Zač nás Pán Bůh trestá? Jeho tresty jsou příliš veliké a těžké.“ Zlato naznačuje nejvyšší dokonalost soudů Božích.

Zj. 15, 8.

Nebude možná žádná intervence.

„I naplnil se chrám dýmem od velebnosti Boží a od moci jeho, a nikdo nemohl vejíti do chrámu, dokud se nevykonalo sedm ran těch sedmi andělů.“ Ve Starém Zákoně ani Mojžíš nemohl vejíti do stánku svědectví, když jej naplnila Velebnost Boží. 2. Moj. 40, 32. Tak nyní, když se budou na svět vylévat misky hněvu Božího, nikdo, ani největší svatí, nebudou moci přistoupit k Božímu Trůnu, aby se přimlouvali a od světa hrozící tresty odvrátili. Nikdo jich nebude moci odvrátit, poněvadž nikdo nemůže zasahovat do odvěkých úradků Božích.

Až ke kořenu.

Bezbožnost dozrála. Bůh dlouho shovíval. Ale marně posílal hlasatele Evangelia, marně menšími tresty vybízel k pokání a k podrobení se Evangeliu. Národy se zatvrzele nechávaly ovládat šelmami satanovy pýchy, hmotařského modlářství („rozum člověka je jediným pravidlem života, není Boha, příroda je všecko, není Božích přikázání, člověku je všecko dovoleno“). Proto přijde poslední a hluboká operace Boží na lidstvo. Co je Bohu protivné, co je suché a zachvácené hnilobou, bude odstraněno. Svět bude očištěn jako kdysi při potopě světa. Hněv Boží bude záhubou zlým, ale bude vysvobozením všem lidem dobré vůle. Církev bude zbavena svých úhlavních nepřátel na dlouhou dobu, než vystoupí před koncem světa „syn záhuby“, Antikrist. Pak nastane poslední zkouška.

ANDĚLÉ VYLÉVAJÍ SEDM MISEK BOŽÍHO HNĚVU.

Po vylití první misky: vředy mravní hniloby — Po vylití druhé misky: hmotařské sobectví ochromuje koloběh vzájemných styků mezi lidmi a národy — Po vylití třetí misky: zdroje blahobytu, nemajíce Božího požehnání, stávají se nástroji krvavé války — Nebešťané poznávají, že Boží spravedlnost zakročila proti vrcholící bezbožnosti — Po vylití čtvrté misky: světový blahobyt vyvolává závist, řevnivost — Po vylití páté misky: trůn šelmy materialismu se zatemnil, místo slíbeného ráje peklo na zemi. — Po vylití šesté misky: co mělo být mezinárodním pojítkem, stalo se příčinou války — Po vylití sedmé misky: nebývalé válečné blýskání, hřímání a hromobití s krupobitím centových bomb na pohanská (odkřesťaněná) města.

Zjev. 16,

1. I uslyšel jsem hlas veliký z chrámu, an praví sedmi andě-
lům: „Jděte a vylijte sedm misek hněvu Božího na zem". 2.
I odešel první a vylil misku svou na zem, a povstaly vředy
kruté a bolestivé na lidech, kteří měli znamení šelmy, a na těch,
kteří se klaněli obrazu jejímu. 3. A druhý anděl vylil svou
misku na moře; i nastala krev jako mrtvého, a pomřela všecka
bytost živá v moři. 4. A třetí anděl vylil svou misku na řeky a
na prameny vod; i povstala krev. 5 .A uslyšel jsem anděla vod,
an praví: „Spravedlivý jsi, Pane, jenž jsi a jenž jsi byl, svatý,
že jsi to usoudil, 6. neboť prolili krev věřících i proroků, a dal
jsi jim píti krev. Hodni jsou toho." 7. A uslyšel jsem oltář,
an praví: „Ano, Pane Bože Všemohoucí, pravé jsou a spra-
vedlivé soudy tvé." 8. A čtvrtý anděl vylil svou misku na slunce;
i bylo mu dáno rozpáliti lidi ohněm, 9. a lidé byli rozpáleni
vedrem velikým; i rouhali se jménu Boha, jenž má moc nad
těmito ranami, a neučinili pokání, aby mu vzdali chválu. 10.
A pátý anděl vylil svou misku na trůn šelmy; i zatmělo se
království její, a (lidé) se kousali na svých jazycích pro bolest
11. a rouhali se Bohu nebeskému pro své bolesti a pro své vředy,
ale nečinili pokání ze svých skutků.

12. A šestý anděl vylil svou misku na velikou tu řeku Eufrat;
i vyschla voda její, aby se připravila cesta králům od východu
slunce. 13. A viděl jsem z úst drakových a z úst šelmy a z úst
nepravého proroka vycházeti tři duchy nečisté jako žáby. 14.
Jsou to totiž duchové zloduchů, kteří činí divy; oni vycházejí

na krále celého okrsku zemského, aby je shromáždili k válce v den veliký Boha všemohoucího. — 15. Hle, přicházím jako zloděj; blahoslavený jest, kdo bdí a zachovává roucha svá, aby nechodil nahý, a aby neviděli hanby jeho. — 16. I shromáždil je na místo, které po hebrejsku slove Harmagedon.
17. A sedmý anděl vylil svou misku na vzduch; i vyšel hlas veliký z chrámu od trůnu a pravil: Stalo se. 18. A nastalo blýskání a hřímání a hromobití; i zemětřesení stalo se veliké, jakého nebylo nikdy, co lidé byli na zemi; takové zemětřesení, tak veliké. 19. A roztrhlo se město to veliké ve tři části, a města pohanská padla, a Babylon ten veliký přišel na paměť před Bohem, aby mu dal kalich vína prchlivého hněvu svého. 20. A všeliký ostrov zmizel, a hory nebyly nalezeny. 21. Také kroupy veliké jako centy padaly s nebe na lidi, a lidé rouhali se Bohu pro ránu krupobití, neboť jest to rána velmi veliká.

*

Zj. 16, 1.

Okamžik, kdy započne Boží chirurgie na záchranu lidstva.

Co se v předešlé kapitole připravovalo, to se v další vykonává. Hlas Boží z Božího Trůnu, zahaleného Velebností Boží, přikazuje andělům: „Jděte a vylijte sedm misek hněvu Božího na zem." Země jest zde protějškem nebe, ale také místem, kde se zdržuje satan-drak se dvěma šelmami mezi národy jemu podrobenými. Na národy vylije se plnost Božího hněvu jako trest za pýchu vladařů a bezbožnost poddaných, za mnohá a krutá pronásledování Církve, za nesčetná rouhání proti Bohu a Jeho Jménu. Bezbožní panovníci, bezbožné vlády, bezbožné spolky a organisace, bezbožné noviny, časopisy a knihy, všecko to volá do nebe o trest. Nesčíslné zločiny čelící proti Božím přikázáním nemá kdo trestat, lidské soudy jsou neschopné a nedostatečné.

Zj. 16, 2.

Od doby, kdy se otevřel „jícen propasti".

„I odešel první a vylil misku svou na zem a povstaly vředy kruté a bolestivé na lidech, kteří měli znamení šelmy a na těch, kteří se klaněli obrazu jejímu." Lutheranismus „otevřel jícen propasti", protože prohlásil rozum lidský za nejvyšší autoritu a vzal mnohým svedeným národům neomylné vedení Církve,

jakožto Učitelky dané světu Ježíšem Kristem. Pravda Evangelia byla dána na pospas rozumu lidskému, zakalenému předsudky a vášněmi. Za tři století rozkladného působení protestantských bludů dospělo svedené lidstvo k zbožňování rozumu a k zapření Ježíše Krista jako Boha a Spasitele, Zákonodárce a Soudce. Pýcha satanem zatemnělého rozumu zavedla mnohé tak daleko, že prohlásili: „Boha nelze poznat“ (agnosticismus a modernismus). Člověk sáhl po autonomii, nezávislosti na Bohu, Ježíši Kristu. Rozum a hmota staly se lidstvu modlou, kterou Duch svatý symbolicky vyobrazil jako „šelmu vystupující ze země“.

Člověk zatoužil po autonomii bez Boha.

Národy místo Ježíši Kristu počaly se klanět šelmě materialismu a domnívaly se, že získaly, když svrhly se sebe jho přikázání Evangelia Ježíše Krista. Ale tento krok stal se národům velice osudným. Všecko, co je stvořeno, podléhá zákonům Tvůrce a jenom tak dosahuje cíle, k němuž je stvořeno, a pomáhá tak k zachování celkového pořádku ve světě a vesmíru. Kdyby se kterákoliv nerozumná věc Tvůrci zprotivila a přestala plnit přesně Jeho zákon, nastalo by vykolejení celého světa a všeobecná katastrofa, protože všecky věci jsou na sobě závislé jako vozy jednoho vlaku jedoucího po těchže kolejnicích.

První trest: Účinky laické morálky — vředy zločinů.

Člověk se odvážil vymanit ze zákona Božího, daného Evangeliem Ježíše Krista. Místo nadpřirozeného mravního zákona Ježíše Krista, zavedly národy svoji náhražku, tak zvanou laickou morálku — bez Boha. Domnívaly se, že mravní předpisy i bez Autority Boží, bez Autority Zjeveného náboženství a bez Autority Církve, Bohem ustanovené, postačí k zachování pořádku v životě jednotlivců, v životě rodin a národů. Zatím však na „těle“ odkřesťaněného lidstva začaly naskakovat „vředy“ mravní hniloby. A v tom se projevil trest Boží, označený symbolicky ve Zjevení svatého Jana.

Nákaza se denně šíří.

Život jednotlivců, rodin, a celých národů je rozežírán vředy — zločiny plnými nakažlivého hnisu. Zločinná pýcha proti Bohu, sobecká vypočítavost, bezcitnost a bezohlednost k bližnímu,

zhovadilá mravní nevázanost, zneužívání a porušování nejsvětějších závazků v manželství a v rodině, nespravedlnost a násilí jsou hříchy, kterých se dopouštěli lidé před potopou světa. Těmito zločiny v nejvyšší míře hřeší národy ovládané materialismem. Jako hnisající vředy působí bolest a smrt, tak i tyto zločiny činí nešťastnými a rozervanými jednotlivce, rodiny i národy. Vraždy, sebevraždy, rozluky manželské, utlačování chudých, naplněné žaláře, války, to všecko jsou projevy a účinky vnitřního rozvratu na lidech a národech „nesoucích znamení šelmy a klanících se obrazu jejímu".

Zj. 16, 3.

Druhý trest: Smrtící sobectví místo životodárné lásky.

„A druhý anděl vylil svou misku na moře; i nastala krev jako mrtvého a pomřela všecka bytost živá v moři." I v tomto obraze představuje Duch svatý lidstvo jako tělesný organismus, který tvoří miliony buněk. V těle jsou tyto buňky vyživovány koloběhem krve. Když se krev zastaví, nastává smrt a hniloba celého organismu. V těle lidstva buňky tvoří jednotlivci, kteří jsou organicky na sobě závislí. I v organismu lidstva musí tuto vzájemnou závislost člověka na člověku, národa na národu, něco udržovat. I tu musí být koloběh vzájemných styků, který musí udržovat a řídit křesťanská láska, přikázaná v Evangeliu slovy Ježíše Krista: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého."

Tím, že lidstvo se odřeklo Evangelia a oddalo se materialismu, opustilo i křesťanskou lásku k bližnímu a zvolilo hrubé sobectví. Egoismus-sobectví nepomáhá k udržení a řízení vzájemných styků jednotlivců i národů, naopak porušuje je, obrací člověka proti člověku, národ proti národu, činí z člověka dravce. Koloběh vzájemných styků se zastavuje, nastává smrtelná stagnace, rozklad a rozpad: rozpadávají se rodiny, protože se z nich odstěhovala křesťanská láska, rozpadávají se a rozdělují se národy bludařskými sektami, sociálními třídami, politickými stranami. Ježíš Kristus a Jeho Zákon se postupně vylučuje ze soukromého i veřejného života. Satan a jeho návod k sobectví vede národy k záhubě. V moři národů nastává zastavení vzájemných mírumilovných styků „jako je krev mrtvého". Všecek duchovní život národů odumírá: „všecka bytost živá v moři pomřela" .Národy nechtěly věřit a přece se ukázalo pravdivým

slovo Ježíše Krista: „Nemůže strom dobrý nésti ovoce špatné, ani strom špatný nésti ovoce dobré... Což se sbírají s trní hrozny anebo s bodláčí fíky?“ Mat. 7, 16.—18.

Liberalismus sliboval život a způsobil....

„A pomřela všecka bytost živá v moři.“ Jinými slovy, organismus lidstva jako celku odumřel. Hledá se život, ale působí se smrt. I když lákavá hesla slibovala: „Budete žít“, nastalo odumírání a smrt. Sliboval v devatenáctém století tak zvaný liberalismus: „jakmile bude odstraněno křesťanské zákonodárství, které omezovalo jednotlivé podnikatele, aby nemohli podnikat nic na úkor druhých slabších (živnostenské cechy, které určovaly podle křesťanských zásad každému živnostníku nepřekročitelný obvod jeho působnosti), jakmile to bude odstraněno, nastane takové proudění činnosti a podnikání, že hospodářský život se nanejvýš zdokonalí a přinese požehnání státům a národům.“ Základ liberalismu nebyl křesťanský. Jeho heslo bylo: kdo je silnější, ať žije, kdo je slabší, ať padne! A tak se také stalo. Slabší, a těch byla ohromná většina, se stali otroky silnějších. Na jedné straně se vytvořil ohromný tábor dělníků, od bohatých zaměstnavatelů špatně placených a trpících nedostatkem, na druhé straně se vytvořila kasta ohromných boháčů, kteří své jmění, nashromážděné z krve dělníků, počítali na miliony a na miliardy. Marně Církev katolická ústy svých papežů a sociologů upozorňovala na nespravedlnost liberalistického zákonodárství a marně připomínala, že přinese jenom kletbu a zkázu světu. (Okružní list papeže Lva XIII. ze dne 15. května 1891 — V českém překladě Lidového knihkupectví v Olomouci 1931.)

Hmotařství číslo jedna.

Liberalismus ve svých různých druzích a formách slovem i skutkem protivil se Božím a církevním přikázáním a ukázal se tak, jako jedna větev stromu bezbožného hmotařství. Na svá lákavá hesla nachytal nesmírně mnoho lidí chtivých peněz a majetku. Liberalistickým podnikatelům, kteří měli „štěstí“ a obohatili se krví dělníků, se říká kapitalisté. Mezi nimi na prvém místě jsou židé, kteří neomezeně vládnou největšími kapitály a pomocí svého bohatství ovládají státy a celý svět.

Židé, když Ježíšem Kristem pohrdli, našli svého mesiáše, v bohatství a světovládě.

Hmotařství číslo dvě.

Ale „šelma vystupující ze země“ se nespokojila jedním heslem a jednou modlou, kterou postavila světu. Přišla také na druhou stranu k těm velikým zástupům liberalismem zotročovaných dělníků. Také ty chtěla dostat do svých drápů. Vyslala mnoho „proroků“, z nichž největší úspěch měl německý advokát Karel Marx. Dal podnět a základ k založení mezinárodní socialistické strany dělnické. Tento socialismus nechce mít nic s náboženstvím a dokonce ne s křesťanským. „Vypovídáme válku Bohu, poněvadž je největším zlem....“ prohlásil socialista Schall roku 1871 v Německu. Dr. Averling, zeť Karla Marxe, píše v socialistickém časopise: „Štěstí“ socialistických dělníků závisí od zaniknutí křesťanství. O Církvi musíme opakovati slova Voltairova: „Zničte hanebnici!“ Socialismus Karla Marxe má hlavní heslo: „Chceme nebe na zemi.“ I socialismus je hliněnou modlou, které se poklonilo miliony svedených dělníků. Socialismus a socialisty drží pevně v rukách světové židovstvo, aby krylo své zlato a všecko bohatství. Při tom vůdcové mezinárodního socialismu mluví „o boji proti kapitalismu“. Tak šelma svojí satanskou chytrostí postavila druhou modlu a přinutila mnohé, aby se jí klaněli.

Socialismus sliboval ráj a dal peklo rozbrojů a nenávisti zvláště v revolučním komunismu.

Socialismus má velikou „zásluhu“, že rozpoutal nejhorší vášně v lidech a v národech, nalil nenávisti a pomstychtivosti do srdcí lidských, roznítil smyslnost a požívačnost na nejvyšší stupeň. A v tom všem je záhuba a smrt. Bez Ježíše Krista, bez Jeho Evangelia, bez Jeho Církve umírá láska k bližnímu, jako vysychá řeka, vyschne-li její pramen. S křesťanskou vírou a láskou mizí se světa pravá radost, pokoj a mír, protože přestává naděje věčného života. Jak to Ježíš Kristus v Evangeliu ohlásil: „.... co prospěje člověku, byť celý svět získal, život věčný však ztratil? Aneb jakou dá člověk výměnu za věčný život svůj?“ Mat. 16, 26, „I nastala krev jako mrtvého, a pomřela všecka bytost živá v moři.“

Zj. 16, 4.

Třetí trest: na práci bez modlitby a bez svěcení dne svátečního spočívá kletba Boží.

„A třetí anděl vylil svou misku na řeky a na prameny vod; i povstala krev.“ Řeky a prameny vod jsou symbolem zdrojů blahobytu mezi lidmi. Takovými zdroji jsou nejenom dobře vzdělaná pole, dobře udržované lesy, hojně využité vrstvy nerostů, uložené v hlubinách země: uhlí, železa a jiných kovů, ale také všecky vynálezy a pokroky ve všech oborech technických věd. Člověk svými vynálezy rozmnožil a zvýšil úrodu na polích, překlenul vzdálenosti dopravními prostředky, ovládl moře moderními loďmi, ovládl vzduch letadly všeho druhu, přenáší řeč a hudbu prostorem pomocí elektrických vln, vyrobil nejdokonalejší stroje pro ulehčení práce ve všech oborech, zvýšil množství výrobků do nekonečna. Jenom jednoho nedocílil při všem tom ohromném rozmachu svých sil a svého rozumu. Nedocílil požehnání Božího na svém díle, protože je neposvětil modlitbou.

Všecka práce se obrací proti člověku jako nástroj zkázy v krvavé válce.

Všecky vynálezy a všecky vymoženosti se konečně obrátily proti člověku, na jeho záhubu. Všecka věda technická stala se nástrojem pro vedení strašných válek. „Řeky a prameny vod“ se staly krví. Zdroje blahobytu obrátily se v krev.

„Zná býk hospodáře, i osel jesle pána svého.“ Is. 1, 3. Moderní člověk nechce znáti Krále a Spasitele svého, Ježíše Krista.

Je to zasloužená miska hněvu Božího, neboť národy místo, aby děkovaly Bohu za všecky převzácné dary, kterých se jim dostalo, odpírají Bohu, dárci všeho dobra, úctu vůbec. První tři Boží přikázání jsou přestupována, jako snad nikdy před tím. První Boží přikázání velí v jednoho Boha věřit, v Něho doufat, Ho milovat a uctívat. Místo toho rozmohla se nevěra v Boha, sektářství a bludařství, odpadlictví od Církve, zapírání víry, lhostejnost ve víře, rozmnožily se knihy a časopisy plné nevěry a rouhačství. Místo důvěry v Boha doporučuje se důvěra v sebe a v mocné tohoto světa. A když taková důvěra

zklame, dává se průchod zoufalství a sebevraždě. Místo aby Bůh byl milován, je urážen nejtěžšími hříchy; pokáním a svatou zpovědí se pohrdá. Zanedbává se modlitba a zanedbávají se služby Boží, žije se jakoby Boha nebylo. Lidé nechtějí mít Boha za Pána, ani za Otce: „Nechceme, aby tento kraloval nad námi." Místo víry vyhledávají se pověry všeho druhu. Strašným způsobem znesvěcuje se Jméno Boží. Mnozí se neštítí ani křivé přísahy. Znesvěcuje se den sváteční. Ježíš Kristus se obětuje na všech místech této země na oltářích katolických při Mši svaté za časné i věčné blaho duší. Ale milionové zástupy každou neděli a svátek pospíchají místo Mše sv. na hřiště a závodiště, aby přihlížely kopané a jiným hrám a závodům, navštěvují kina a zábavní místnosti, a jenom málo plní svou povinnost lásky a vděčnosti k Ježíši Kristu. Není divu, že ve vidění svatého Jana, místo požehnání vylévá se hněv Boží na lidstvo, které postavilo novou Babylonskou věž moderní techniky, jako dílo vzdoru a pýchy vůči Bohu.

Zj. 16, 5. 6. 7.

„Mně patří pomsta, já odplatím", praví Hospodin. Řím 12,.

Lidstvo kuje zbraně ke své záhubě. „Spravedlivý jsi, Pane, jenž jsi a jenž jsi byl, že jsi to usoudil, neboť prolili krev věřících i proroků, a dal jsi jim píti krev. Hodni jsou toho." Tak volají strážní andělé všech těch pramenů a zdrojů blahobytu lidstva. A k nim se připojují svatí, obzvláště svatí mučedníci, kteří v pronásledováních světa položili svůj život jako oběť na oltář Boží: „Ano, Pane Bože všemohoucí, pravé jsou a spravedlivé soudy tvé." Místo mučedníků mluví přeneseně „oltář" jejich obětí. Je to tentýž oltář, o němž mluvil svatý Jan v šesté kapitole.

Zj. 16, 8. 9.

Čtvrtý trest: Blahobyt bude zakalen vzájemnou řevnivostí a závistí jednotlivců i národů.

„A čtvrtý anděl vylil svou misku na slunce; i bylo mu dáno rozpáliti lidi ohněm, a lidé byli rozpáleni vedrem velikým; i rouhali se jménu Boha, jenž má moc nad těmito ranami, a neučinili pokání, aby mu vzdali chválu." Slunce dává zemi světlo a teplo a tak udržuje život na zemi. „Slunce" je na tomto

místě symbolem hmotného blahobytu. Před bouří působí teplo sluneční zvláštní žhavé dusno, které činí obtížným dýchání. Všecek veliký blahobyt, který Bůh dal lidem v době velikých vynálezů, způsobí na světě horko a dusno jako před strašnou bouří. Celý svět bude jako ve výhni závisti, nespokojenosti a nevraživosti vzájemné. Blahobyt nedal lidstvu pokoje a pokojného užívání, protože člověk se zprotivil Bohu jako kdysi andělé, když užívali největšího blaha a dobrodiní Božího. Čím větší nevděčnost, tím větší trest. Proto také nyní vylejí se další misky hněvu Božího, neboť lidé neučinili pokání, aby vzdali Bohu chválu a dík, ale naopak, rouhali se Jménu Boha, Jenž má moc nad ranami, jako kdysi egyptský farao. Po devíti ranách ještě se odvážil říci Mojžíšovi: „Hospodina neznám a Israele nepropustím."

Zj. 16, 10. 11.

Pátý trest: Slibovaná svoboda a ráj bez Boha ukázala se jako otroctví a peklo.

Ve vidění svatého Jana bylo by možno viděti nastíněnou i naši dobu. Trůn šelmy hmotařské bezbožnosti se zatměl. Ukázalo se, že jenom sliby šelmy bezbožnosti byly jakýmsi světlem, skutky však jsou strašlivou temnotou, která žene lidi k zoufalství. Ale i tehdy ještě věří se bezbožnosti a nevěří se Bohu a Jeho Evangeliu. Mnozí se kousali do jazyka, když musili velebit „šelmu", která se stala příčinou jejich bídy a otroctví. Ale nepokořili se a neřekli: „Bože, odpusť zhřešili jsme proti Tobě!" Socialisté a komunisté všech národů zůstali zatvrzelí ve své bezbožnosti a nepřestali se rouhat Bohu. A s těmito ještě jiní (nacismus), jiným způsobem, ale rovněž odporným Evangeliu Ježíše Krista, chtějí dát světu blaho a nový řád bez Boha. Ale došli stejně ad absurdum jako komunismus. (Encykliky papeže Pia XI.: „O bezbožeckém komunismu" a „S palčivou starostí".)

Zj. 16, 12.

Šestá miska: Společnost národů měla se stát mezinárodním pojítkem a ochranou proti válce a stala se její příčinou.

„A šestý anděl vylil svou misku na velikou řeku Eufrat; i vyschla voda její, aby se připravila cesta králům od východu slunce..." Řeka Eufrat v Asii byla mezinárodním pojítkem

mezi národy. Tím se stala Duchu svatému vhodným symbolem. Lidstvo si učinilo takové mezinárodní pojítko, které mělo zabránit válkám — Společnost národů. Ale Společnost národů se rozpadla, její činnost nepřinesla světu požehnání: „Vyschla voda její, aby se připravila cesta králům od východu slunce." Neblahá činnost Společnosti národů způsobila nové spory a přivedla na světové bojiště vladaře „od východu slunce", to jest: přivedla na bojiště národy, kterým svítilo už „slunce" — Ježíš Kristus. Vladaři i jejich národy jsou křesťanské, ale satanovým materialismem otrávené a zkažené do té míry, že se mezi sebou utkají v nenávistné vražedné válce.

Zj. 16, 13. 14.

Před Bohem jako tři ropuchy.

„A viděl jsem z úst drakových a z úst šelmy a z úst nepravého proroka vycházeti tři duchy nečisté jako žáby. Jsou to totiž duchové zloduchů, kteří činí divy; oni vycházejí na krále celého okrsku zemského, aby je shromáždili k válce v den veliký Boha všemohoucího." Tři materialistické bezbožné směry jsou společným dílem satana a jeho pomocníků: násilné světské moci a falešných proroků falešné vědy. Satan nabídl světu zvláště tři druhy materialistické nauky jako náhražku za Učení Evangelia: liberalismus ovládaný židovstvem, socialismus, dozrálý v komunismus a přepjatý nacismus, prostoupený pohanstvím a bezbožností. Charakteristika Ducha svatého o těchto třech směrech materialistické nauky je zřetelná. Původci těchto směrů jsou duchové nečistí, kteří jsou před Tváří Boží ošklivi jako žáby-ropuchy. „Jsou to „duchové zloduchů". Inspirace je satanská. Ale protože satanovi hlasatelé těchto směrů si přisvojovali materialistickou vědu a techniku i všecky její „divy", nechali se vládcové světa omámit a posednout duchovní mocí „šelmy vystupující" ze země. Výsledek satanské nauky materialismu byl opravdu satanský. Rozpoutaný egoismus, závist, nenávist národů zapálily světový požár. A to je „den veliký Boha všemohoucího", kdy se ukáže vláda satanova nad národy v nejhroznějším světle válečných požárů a krve. Bude to však také nejmocnější „memento" všem národům, aby se konečně odvrátily od satanových svodů a slibů k jedinému pravému Králi národů.

Zj. 16, 15.

Poznámka pro současníky světové války.

„..... Hle, přicházím jako zloděj; blahoslavený jest, kdo bdí a zachovává roucha svá, aby nechodil nahý, a aby neviděli hanby jeho." — Světová válka zaviněná satanovým materialismem bude nejtěžším soudem Božím nad národy, které si stavěly novou babylonskou „horu a věž", s mnohem větší a pošetilejší pýchou než stavitelé starozákonní babylonské věže. Tento soud Boží zastihne svět nenadále „jako zloděj". Národy se budou cítit bezpečnými. Co se nám může stát? V náhlosti zaplane válečný požár. Soud Boží se vykoná nad národy i nad jednotlivci. Budou mnozí a mnozí náhle umírat. Duch svatý připomíná: V této době ať má každý v pořádku roucho Milosti Boží, aby nepřišel před soud Boží při náhlé násilné smrti oloupený o toto roucho těžkým hříchem. Bez roucha Milosti posvěcující musil by vyslechnout nad sebou zdrcující soud Ježíše Krista: „Příteli, kterak jsi sem vešel nemaje roucha svatebního? .... Svažte mu ruce i nohy a uvrzte jej ven do temnosti; tam bude pláč a skřípění zubů..." Mat. 22, 13.

Zj. 16, 16.

Babylonská věž materialismu se zřítí na světovém bojišti.

„I shromáždil je na místo, které po hebrejsku slove Harmagedon". Světové bojiště nazývá Duch svatý symbolicky „Horou věže". „Har" znamená „hora" „Magedon" je zkomolené „magedol" a znamená „věž", k níž patří přívlastek z dalších veršů: „Babylon" (16, 19.). Na světovém bojišti v hrozné světové válce materialismem posedlých národů, zřítí se pyšná babylonská věž satanovy náhražky Evangelia. Vyplní se proroctví 2. žalmu: železnou holí bude rozbita hliněná nádoba bezbožného hmotařství. U věže, v rovině Sennar, ve Starém Zákoně (I. Moj. 11, 1.—9.), byla pýcha a bezbožnost příčinou nedorozumění tehdejšího shromáždění národů. Pýcha a bezbožnost budou příčinou i strašného válečného nedorozumění v době velikého vzdělání rozumu, ale i nejhlubšího úpadku lásky k Božskému Králi národů, Ježíši Kristu. Satan opanoval národy slibem z ráje: „Nikoliv! Nikterak nezemřete! Ví totiž Bůh, že toho dne, kterého požijete (se zapovězeného stromu a zapovězeného ovoce Božích přikázání), otevrou se oči vaše

a budete jako bohové, poznávajíce dobré i zlé.“ Církev po celá staletí předkládala národům výzvu Ježíše Krista: „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte jho mé (má přikázání) na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem; a naleznete pokoj duši své, neboť jho mé jest sladké a břímě mé jest lehké.“ Mat. 11, 28.—30. Marně otevíral Ježíš Kristus náruč s kříže, marně ukazoval na svém zmučeném Těle, co stála neposlušnost hříchu. Marně nabízel svoji Božskou Pravdu světu: „Já jsem světlo světa.“ Jan 8, 12. Národy milovaly satanovu tmu a tak byly satanem omámeny, že tuto tmu duchovní nazývaly „osvícením“, „pokrokem“, „vědou“. Na zatemnělost a zatvrzelost lidskou musil přijít soud Boží. Lidstvo z dopuštění Božího se stalo obětí svých vlastních nepravostí. To co vytýkal Ježíš Kristus židům, platí i křesťanským národům, které světlo Evangelia vyměnily za tmu falešné vědy a bezbožnosti: „To pak jest soud, že světlo přišlo na svět, a lidé milovali více tmu nežli světlo; neboť skutky jejich byly zlé. Každý zajisté, kdo činí zlé, nenávidí světla a nejde ke světlu, aby nebyly usvědčeny skutky jeho. Kdo však činí pravdu, jde ke světlu, aby skutky jeho se zjevily, neboť v Bohu jsou vykonány.“ Jan 3, 19.—21.

Po vlastních cestách k záhubě.

Poslední, sedmý anděl vylévá misku hněvu Božího na celou světovou atmosféru, která byla zahalena mraky válečné bouře. Bůh nebude tentokrát posílat potopu jako za Noema, nebude posílat oheň s nebe jako na Sodomu. Bezbožné národy se potrestají samy válečným zemětřesením, blýskáním, hřímáním a hromobitím i krupobitím, jakého nebylo nikdy, co lidé byli na zemi. Bůh neučiní k potrestání národů ničeho, než že je nechá jít po jejich falešných cestách až k propasti. Tam se ukáže, jaké byly cesty, které tam národy dovedly.

Zj. 16, 17. 18.

Sedmá miska: Bouře, k níž pýcha, sobectví a bezbožnost dlouho se připravovaly.

„A sedmý anděl vylil svou misku na vzduch; i vyšel hlas veliký z chrámu od trůnu a pravil: Stalo se. A nastalo blýskání a hřímání a hromobití; i zemětřesení stalo se veliké, jakého ne-

bylo nikdy, co lidé byli na zemi; takové zemětřesení, tak veliké." Bouře se rozpoutala. Ježíš Kristus a Jeho andělé jí dali volný průchod: „Stalo se." Největší národy světa se shromáždily. Země se chvěje na místech, kde dopadají těžké výbušné střely, jak se nechvěje při žádném zemětřesení, rozléhá se hukot, proti němuž i hukot hromu při největší bouři je maličkostí, padá oheň, proti němuž blesky největších bouří jsou daleko se svými účinky.

Zj. 16, 19.
Bezbožnost měst.

„A roztrhlo se město to veliké ve tři části, a města pohanská padla, a Babylon ten veliký přišel na paměť před Bohem, aby mu dal kalich vína prchlivého hněvu svého." Babylon světového materialismu se rozdělil na tři části: zastánce liberalismu, zastánce komunistického socialismu a nacismu. Ti bojují proti sobě. Církev je stranou „vně města" Zj. 14, 20., když byl lis stlačen. Věřící také trpí, ale boj nevede se proti nim. Bůh nechává píti kalich svého hněvu pronásledovatelům Církve. Jsou zasažena a padají pohanská města křesťanských národů. Ani pohané nežili tak bezbožně, jako se žilo v těchto městech. Pohané vzpomínají na své pohanské modly a často jim prokazují svou pohanskou poctu. Ale v těchto městech nikdo na Boha nevzpomněl jinak, než rouhavým braním Jména Božího nadarmo, rouháním a posměchem vůči nejsvětějším Božím věcem. Pohan má také jakási přikázání o poměru k božstvu a o poměru k rodině a ostatním lidem. A mnoho pohanů snaží se je plnit. V pohanských městech křesťanských národů byla přikázání Boží na posměch. Miliony a miliony hříchů a zločinů proti Božím přikázáním volalo po celá desetiletí, co svět přijal materialismus za své náboženství, o blesky s nebe na rozvracovatele rodinného života, na vrahy nenarozených dítek, na protipřirozené hříchy v manželství zabraňující početí, na vrahy dětských duší otravovaných nevěrou a nemravností jejich vychovatelů domácích i školních. „A Babylon ten veliký přišel na paměť před Bohem, aby mu dal kalich vína prchlivého hněvu svého."

Zj. 16, 20.

Hranice se mění.

„A všeliký ostrov zmizel, a hory nebyly nalezeny." „Ostrovy znamenají státy. Jako jsou ostrovy ostře ohraničeny, tak jsou ohraničeny i státy. „Hory" znamenají světské vladaře. V této válce ruší se hranice států a smazují se z map, vladaři se odstraňují.

Zj. 16, 21.

Nejhorší metla, kterou si na sebe upletla bezbožnost národů.

„Také kroupy veliké jako centy padaly s nebe na lidi, a lidé se rouhali Bohu pro ránu krupobití, neboť jest to rána velmi veliká" Není nesnadno pochopiti ze souvislosti i ze skutečných událostí válečných pohrom, co znamenají „kroupy veliké jako centy". A při všech těchto hrůzách, jež způsobilo lidstvo samo sobě svými hříchy a svojí bezbožností, jsou ještě mnozí, kteří se rouhají a svalují vinu toho, co prožívají, ne na sebe, ale na Boha.

Srovnej!

Trestná pohroma vylíčená v šestnácté kapitole je jakoby naznačena a připomenuta v souběžném období vnitřních dějin Církve ve třetí kapitole verši desátém: „Poněvadž jsi zachovala (Církvi) slovo trpělivosti mé, i já tě zachovávám od hodiny pokušení, která přijde na celý okrsek zemský, aby zkusila obyvatele země."

6. VIDĚNÍ ZÁHUBY NEPŘÁTEL CÍRKVE.

Povaha a trestuhodnost mezinárodní velmoci židovského Babylonu.

Nevěstka sedící na šelmě — Vlastní všecko bohatství světa — Dává národům smilné víno nevěry a mravní zkaženosti — Z podnětů této mezinárodní moci bývala pronásledována Církev a tekla krev mučedníků — „Rudá šelma" se sedmi hlavami, to jest panovníci a vlády, dávající se k službám do boje proti Ježíši Kristu a Církvi — Židovstvo v sedle — Objasnění dějinné záhady — Osudy králů ve velké světové válce — Beránek přemůže krále duchovní Mocí — Králové a národy budou trestat nevěstku a ukáží její dějinné zločiny.

Zj. 17,

1. I přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm misek,
a mluvil se mnou řka: Pojď, ukážu ti soud nad nevěstkou tou
velikou, která sedí na mnoha vodách, 2. s kterou králové po-
zemští smilnili a jejímž vínem smilným opojili se obyvatelé
země. 3. A dovedl mě v duchu na poušť. I uzřel jsem ženu, ana
sedí na šelmě šarlatové, plné jmen rouhavých, se sedmi hla-
vami a deseti rohy. 4. A ta žena byla oděna nachem a šarlatem
a ozdobena zlatem a drahokamem i perlami, majíc ve své ruce
kalich zlatý, plný ohavnosti a nečistoty svého smilství 5. a na
čele svém napsané jméno: „Tajemství; Babylon ten veliký, matka
smilství a ohavností zemských."

6. A uviděl jsem tu ženu, ana jest opojena krví věřících a krví
mučedníků Ježíšových. I podivil jsem se velice spatřiv ji. 7. A
anděl mi řekl: „Proč se divíš? Já ti povím tajemství té ženy i té
šelmy, která ji nese, která má sedm hlav a deset rohů. 8. Šelma,
kterou jsi uzřel, byla a není, a ona vystoupí z propasti a půjde
v záhubu. I budou se diviti obyvatelé země, jichžto jména nejsou
napsána v knize života od ustanovení světa, když uzří šelmu, že
byla a není (a opět tu bude). 9. Tu jest na místě rozum, který
má moudrost. Sedm hlav jest sedm hor, na nichž žena sedí, 10.
a sedm králů jest to; pět jich padlo, jeden jest nyní a jiný ještě
nepřišel, a když přijde, musí zůstati (jen) malou chvíli. 11.
A tou šelmou, která byla a není, jest i ten osmý; on jest také

z těch sedmi a jde v záhubu. 12. A deset rohů, které jsi viděl, jest deset králů, kteří království dosud neujali, ale jako králové obdrží moc se šelmou na jednu hodinu. 13. Ti mají jednu mysl a dávají sílu a moc svou šelmě. 14. Ti budou bojovati s Beránkem, ale Beránek je přemůže, neboť on jest pán nad pány a král nad králi, a s ním jsou ti, kteří jsou povoláni a vyvoleni a věrni."

15. I řekl mi: „Vody, které jsi viděl, kde nevěstka sedí, jsou (kmenové a) zástupové a národové a jazykové. 16. A těch deset rohů, které jsi viděl, i šelma, ti budou nenáviděti nevěstku, i zpustoší ji a svléknou do naha a budou jísti maso její a spálí ji ohněm, 17. neboť Bůh dal v srdce jejich, aby učinili úradek jeho a aby dali království své šelmě, dokud by se nedokonala slova Boží. 18. A ta žena, kterou jsi viděl, město jest to veliké, které má království nad králi země."

*

Než nastane začátek nového období Království Ježíše Krista nade všemi národy, vykoná Bůh přísný soud nad Babylonem, to jest nad židovskou velmocí ovládající všemi možnými prostředky vladaře a vlády národů. Duch svatý symbolisuje židovskou velmoc jako „nevěstku", vladaře a vlády národů jako „šelmu", na níž „nevěstka židovská" sedí. V sedmnácté a osmnácté kapitole Duch svatý ukazuje, jak bude „nevěstka" zbavena své zkázonosné moci nad národy. Vlády a národy, symbolisované „šelmou" s deseti „rohy", prostřednictvím nových vladařů, kteří se ujmou moci po světové válce, učiní nemilosrdně konec světovládné židovské moci (Zj. 17, 16. 17.) V kapitole osmnácté Duch svatý podrobně naznačuje, jak protibožský Babylon bude zbaven své moci a svého bohatství navždy. Andělé a svatí se radují v nebi nad záhubou tohoto Babylonu, který byl největší překážkou Království Ježíše Krista nade všemi národy, skrze Církev. (Zj. 19, 1.—10.) V kapitole devatenácté od verše 11. až do verše 21. přijíždí Ježíš Kristus, Král se svými rytíři, to jest se všemi svatými, které kolem sebe shromáždil za dobu trvání Církve. Nastane duchovní boj proti šelmě prvé i šelmě druhé, podporovaných ještě naposled „drakem" — satanem. Moc šelem bude v duchovním boji po světové válce zlomena (Zj. 19, 20.). Mocí archanděla Michaela bude satan spoután a svržen do propasti, aby nemohl svádět národy (Zj. 20, 1. 2. 3.) Ježíš Kristus, se všemi svatými zahájí své slavné Kralování na zemi nade všemi národy po tisíc let. Církev bude bez velkých překážek pokojně šířit Evangelium mezi všemi národy,

které už nebudou otravovány satanem a jeho šelmami. V této době se vyplní proroctví starozákonních proroků o slavné Královské Vládě Mesiášově, plné pokoje a míru, spravedlnosti a lásky. Po tisíci letech nastane doba před koncem světa, jejíž délku neznáme. V této době zase vyjde satan s veškerou mocí, aby tříbil Církev (Zj. 20, 7.—10.), pak nastane všeobecné vzkříšení k soudu (Zj. 20, 11.—15.)

„Krev jeho na nás a na naše děti!" Mat. 27, 25.

Národ židovský svojí vzpourou proti Ježíši Kristu, Králi národů, postavil se v čelo všech světských vlád a mocí Ježíši Kristu a Jeho Církvi nepřátelských. V tomto obraze představuje anděl svatému Janovi židovstvo jako prodejnou, nemravnou ženštinu — nevěstku, sedící na šelmě šarlatové se sedmi hlavami a deseti rohy. Symbolicky se tím naznačuje: Bohaté židovstvo svým zlatem osedlalo si panovníky, vlády národů světa, aby skrze ně pod vedením satanovým zničilo Církev.

Jako je zločinem nevěrnost manželky vůči muži, tak největším zločinem...

Smilstvím nazývali proroci nevěrnost národa židovského Hospodinu. Pán Bůh si národ židovský vyvolil ze všech národů, jako svoji snoubenku. Ale národ vyvolený vydával se na cesty pohanů, oddával se modlářství, odpadal od víry v jediného Boha. Nevěrnost vůči Bohu po tolika dobrodiních a milostech stala se národu kletbou. Přišly veliké tresty Boží: vyhnanství do země babylonské, rozboření chrámu, zkáza Jerusalema, ztráta Archy úmluvy. Ale vrcholu dostoupila nevěrnost vyvoleného národa, když svého Vykupitele, kterého předobrazy i proroci předpovídali, odsoudil k smrti kříže a když po Jeho zmrtvýchvstání odsoudil k smrti i Církev Ježíše Krista.

Isaiáš, Ezechiel, Jeremiáš.

Starozákonní proroctví o zločinech i trestech vyvoleného národa, týkají se nevěrností prvých, ale tím více se týkají nevěrnosti druhé. Prorok Isaiáš napsal svému národu do památníku: „Jaktě se udělalo nevěstkou město kdys věrné — plné práva; spravedlnost v něm přebývala, nyní však vrazi. — Všichni milují dary, honí se za úplatky. Sirotků se neujmou, a pře vdovy

netkne se jich..." Is. 1. 21. Prorok Ezechiel volá: „Protož, nevěstko, slyš slovo Hospodinovo!... aj, já shromáždím všecky milovníky tvé, s nimiž jsi se stýkala, všecky, jež jsi milovala, se všemi, jež jsi nenáviděla, shromáždím je na tebe odevšad, obnažím nahotu tvou před nimi, i uzří všecku hanbu tvou... Domy tvé spálí ohněm a vykonají na tobě soudy..." Ezech. 16, 35,—41. A Jeremiáš vytýká vyvolenému národu: „Čelo nevěstky zjednala sis, nevěrnice judská, nechtěla jsi styděti se..." Jerem. 3, 3.

Dvakrát špatně volili.

Jak pod horou Sinajem nedodržel národ israelský úmluvy s Bohem a místo Bohu klaněl se zlatému teleti, tak nepodrobil se ani Nové úmluvě, jejímž prostředníkem nebyl už člověk — Mojžíš, ale Syn Boží, Ježíš Kristus. Evangelista Matouš vypravuje, jak velekněží a zákoníci před Pilátem přemlouvali lid, aby prosil za Barabáše, Ježíše pak, aby zahubili. I promluvil vladař a řekl jim: „Kterého z těchto dvou chcete, abych vám propustil?" Mat. 27, 19 — 21. I vykřikli všechni najednou: „Pryč s tímto a propusť nám Barabáše". Luk. 23, 18. Tak si národ židovský místo Boha a Spasitele vyvolil lupiče a vraha, místo Božích přikázání, zločin a hřích, místo věčných statků a nepomíjejícího bohatství nebe, ukradené zlato, stříbro a drahokamy, peníze a všecek mamon tohoto světa. Co si vyvolil, to mu bylo dáno. Národ židovský během dvou tisíciletí Nového Zákona přivlastnil si takřka všecko zlato, peníze a bohatství celého světa. A za bohatství koupil si moc nad panovníky a národy.

Páni světa.

Židé, nemajíce své země, rozptýleni po celém světě, věnovali se nejvíce obchodu. Nabytí majetku stalo se jim jediným životním cílem. Domoci se bohatství bylo jim víc, než dosáhnout spásy. A dařilo se jim. Kníže tohoto světa jim dával, co nabízel kdysi Kristu Pánu: „Toto všecko ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klaněti."

Národy jsou vinny, že se dávají opíjet.

Inspirováni satanskou chytrostí židé ví, že mají-li svou velikou moc nad národy udržet, musí je napájet „smilným vínem"

hříchů. Proto literaturou všeho druhu: novinami, časopisy, knihami, brožurkami snaží se lidem dát, co lahodí smyslnosti. Kina, divadla, spolky, kam se dostanou židé a jejich lidé jsou plny „smilného vína". Boží přikázání se šlapou a rozněcuje se nenávist vůči Církvi. Všecky studně a všecky prameny jsou otráveny židy, ale tak, že to málokdo ví, neboť židé dovedou skrývat své zločinné ruce.

Zakalují prameny.

Nevěra, bludy, sociální revoluce, Církvi nepřátelské směry, všecko kalné a nečisté má podněcovatele v židech. Tím není řečeno, že všichni židé jsou si vědomi toho, co činí a na čem pracují ke zkáze národů a k záhubě Církve. Mnozí spolupracují jen podvědomě, ale spolupracují přece, poněvadž jsou spojeni židovskou příslušností a také židovskou solidaritou.

Zj. 17, 1. 2.

Zjevení předvádí na jeviště židovstvo jako...

„I přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm misek, a mluvil se mnou řka: Pojď, ukážu ti soud nad nevěstkou tou velikou, která sedí na mnoha vodách..." Tato kapitola Zjevení souvisí s předešlou, v níž se líčí válečné nedorozumění národů zkažených šelmami. Na jevišti Zjevení se představuje „nevěstka" — židovstvo, které se usadilo „na mnoha vodách", to jest na vedoucích místech národů, na místech oplývajících mocí a bohatstvím. A veškeré své moci a všeho bohatství používá bývalý „vyvolený národ" proti Bohu, proti Ježíši Kristu a proti Jeho Církvi. S touto nevěstkou se spojovali a spojují nejenom králové, ale mnozí mocní tohoto světa a přemnozí obyvatelé zemí a států, aby se staly skutkem všecky plány „bran pekelných" na zničení Království Božího — Církve katolické. „Smilné víno", kterým židovstvo opájelo a opájí národy je odpad od Boha a od Církve, zločin a hřích. Jako za časů Krista Pána fariseové a zákoníci stali se překážkou, aby lid uvěřil v Ježíše Krista a aby následoval poslušně Jeho přikázání, tak i dnešní židovstvo kazí a otravuje, co Církev buduje. Židovstvo svádí národy, aby nevěřily v Božství Ježíše Krista.

Zj. 17, 3.

Bezbožní králové se podrobují židovstvu.

„A dovedl mě v duchu na poušť. I uzřel jsem ženu, ana sedí na šelmě šarlatové, plné jmen rouhavých, se sedmi hlavami a deseti rohy“ .Svatý Jan vidí svět jako poušť. Svět je skutečně duchovní pouští. A velikou zásluhu má na tom „nevěstka“, která sedí na šelmě šarlatové, ozdobené královskou nádherou (králové nosili šarlatové čelenky). Nevěstka je rovněž ozdobena nejvybranější královskou nádherou: zlatem, drahokamem i perlami, nachem i šarlatem. Židovstvo, nevěstkou představené, má skutečně ruce na všem bohatství světa. Židé co do bohatství nemají sobě rovných.

Zj. 17. 4.

Po kterém kalichu sáhneme?

„A majíc v ruce kalich zlatý, plný ohavnosti a nečistoty svého smilství...“ Ježíš Kristus dostal na zemi za úděl kalich utrpení a hořkosti. Jako On, tak i Jeho Církev drží po všecka staletí v své ruce kalich utrpení. Ale satanova nevěstka nabízí národům kalich rozkoší, ovšem ohavných a nečistých, protože hříšných.

Zj. 17, 5.

Vysvětlení, odkud ta všecka rouhání a zloba proti Kristu, hledej v nevěstce.

Šelma má na sobě nápisy rouhavých názvů a hesel. Nevěstka má na čele svém nápis: „Tajemství; Babylon veliký, matka smilství a ohavností zemských.“ V tomto nápisu je vysvětlení mnohých a velkých nepravostí na světě. Proč se tak rozšířila a zakořenila nevěra, náboženská lhostejnost mezi národy i křesťanskými, proč se tak rychle šířily a šíří všecky špatné myšlenky a názory, kdo dal vznik liberalismu, který podkopal základy křesťanského zákonodárství, kdo dal vznik — materialismu kdo podporoval a rozněcoval všecky nejnižší pudy a vášně v lidech: nestřídmost výrobou opojných nápojů, kdo provozoval a provozuje vývoz a prodej strašlivých jedů: opia a kokainu, kdo i dříve organisoval obchod s otroky, kdo v našich dobách nejvíce udržuje domy s prodejnými ženštinami,

kdo šířil více nemravnost vším způsobem a podobně? Babylon ten veliký — židovstvo! Jakoby si bylo odneslo ze svého zajetí Babylonského všecky zkaženosti a nepravosti, všecku mravní hnilobu pohanské říše babylonské. A čím byl kdysi světu Babylon, tím stal se po něm od Boha odpadlý národ židovský: matkou smilství duchovního i tělesného.

Zj. 17, 6.

Ježíš Kristus vysvětluje a dějiny potvrzují.

„A uviděl jsem tu ženu, ana jest opojena krví věřících a krví mučedníků Ježíšových. I podivil jsem se velice spatřiv ji". Tato slova Zjevení připomínají živě slova Ježíše Krista k židům: „I vy naplňte míru otců svých. Hadi, plémě zmijí, kterak utečete před soudem pekelným? Proto, ejhle, posílám k vám proroky a mudrce a učitele, a z těch některé zabijete a ukřižujete a některé budete bičovati ve svých synagogách a pronásledovati z města do města, aby na vás přišla veškerá krev spravedlivá, vylitá na zemi od krve spravedlivého Abela až do krve Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zabili mezi chrámem a oltářem..." Mat. 23, 32—35. Ježíš Kristus i Zjevení naznačují, že židovstvo bude mít vinu na mnohých pronásledováních Církve. Bouře proti Církvi ve dvacátém století jsou toho svědectvím. Podzemní satanské síly svedených a rozvášněných davů obracejí se proti vyznavačům víry v Ježíše Krista. „Skrytá bezbožnost", o níž psal svatý Pavel Thesalonickým (2 Thes. 2, 7.), vystupuje z podzemí a rýsuje v menším měřítku obraz zloby satanovy v době vystoupení Antikrista před koncem světa. Svatý Jan se diví, že „nevěstka" po tolika zločinech žije stále v moci a blahobytu.

Zj. 17, 7.

Dovedla se skrývat.

Anděl vysvětluje: „Proč se divíš?" — Máš vědět, že mezi národy pracuje satan se svou skrývanou bezbožností a že jeho nejlepším nástrojem k bezbožnému vedení národů je „nevěstka" — židovstvo. „Já ti povím tajemství té ženy i té šelmy, která ji nese, která má sedm hlav a deset rohů." Pro svět je to záhadou a tajemstvím, proč je mezi národy tolik bezbožnosti, proč jsou takřka puzeny k pronásledování Evangelia a jeho

hlasatelky Církve. Pro anděla to tajemstvím není. Šelma, obdoba „mořské šelmy", posedlé „zloduchy", „šelmy vystupující ze země" (Zj. 16, 14.), je osedlána representantkou materialismu, oděnou nachem a šarlatem, ozdobenou zlatem a drahokamem i perlami, držící ve své ruce kalich zlatý, plný ohavností a nečistoty svého smilství. Šelma v nynější složité podobě je symbolem „skryté bezbožnosti" satanovy. „Byla" a pracovala po celá staletí více méně potají mezi národy, aby je důmyslnými a pracnými podkopy vyrvala Ježíši Kristu a Jeho Církvi. Pevnými a nespočetnými pouty přikovávala rozum člověka jenom k zemi-hmotě, bránila pohlížet vzhůru k nebi, rozleptávala a otravovala vůli, že se nedovedla vzchopit za heslem svatých: „ad majora natus sum." Pro vyšší cíl jsem zrozen. „Šelma" skryté bezbožnosti satanovy byla mezi národy jako nejhorší škůdce a národy toho nepozorovaly a stávaly se ponenáhlu kořistí šelmy. A nebýt „sedmi misek hněvu Božího" a následujícího zakročení Božího, které způsobí sražení šelmy i jejího proroka do podzemí, staly by se opravdu všecky národy kořistí bezbožnosti. (Zj. 19,). Moc Ježíše Krista v nejvyšší čas národy zachrání a způsobí, že „šelma" „nebude" na dlouhý čas. Stane se to právě v kritický okamžik světových dějin, kdy se „šelma" domnívala, že zvítězí a „vystoupila proto zjevně z propasti." A právě v tu chvíli svého domnělého vítězství „půjde v záhubu" mocí Ježíše Krista.

Zj. 17, 8.

Satanova bezbožnost se ještě jednou ukáže.

„I budou se diviti obyvatelé země, jichžto jména nejsou napsána v knize života od ustanovení světa, když uzří šelmu, že byla a není (a opět bude)." To bude tehdy, kdy náměstek Ježíše Krista pastýřským listem ke všem národům otevře lidstvu oči (Zj. 10,). Národy poznají šelmu skryté bezbožnosti. Zatvrzelí stoupenci šelmy „jejichž jména nejsou zapsána v knize života od ustanovení světa" zůstanou jenom při tom „že se budou divit", jak světová moc šelmy vezme za své, ale zůstanou jí věrní, neodvrátí se od ní, ke své záhubě. Šelma bezbožnosti (nevěry v Ježíše Krista a nepřátelství vůči Jeho Církvi) nezmizí se světa úplně a nadobro. „Opět tu bude" před koncem světa v čas vystoupení Antikrista.

Zj. 17, 9.

Tatáž poznámka jako ke konci 13. hlavy.

„Tu jest na místě rozum, který má moudrost". Křesťanská moudrost záleží v tom, aby v době, kdy satan bude prostřednictvím svých proroků nabízet, jako náhražku Evangelia, materialismus v podobě falešné vědy a filosofie, v podobě sociálních a hospodářských systémů, přepjatého nacismu, v podobě náboženských bludů, aby v této kritické době věřící v Ježíše Krista nedali se zmást a svést k odpadu od Ježíše Krista a od Jeho Církve ani lákáním, ani pronásledováním.

Zj. 17, 10.

Dějinná orientace.

Kdy nastane kritický okamžik v dějinách, zlomení světovlády bezbožného materialismu? Krátce potom, kdy se ukončí trestné období, které bude zakončeno světovou válkou, v níž se utkají na bojišti tři materialistické směry. Tyto tři směry budou zastoupeny vladaři a panovníky, které svatý Jan nazývá „sedmi hlavami" šelmy... „sedmi horami", na nichž sedí hlavní representantka materialismu, židovstvo.... „sedmi králi". „Sedm" je i zde číslo symbolické a označuje všecky panovníky a vlády této doby, kteří budou vyznavači některého ze tří směrů materialismu, buď liberalismu, nebo komunismu (socialismu), nebo nacismu... „Pět jich padlo". Pět „králů", kteří byli vynikajícími stoupenci šelmy bezbožného materialismu ovládaného židovstvem, přijde ve válce o vládu.

Něco ze světové politiky.

„...jeden jest nyní". Z „králů" šelmy zůstane ve válce jeden „král", stoupenec šelmy a sluha židovské nevěstky. „...a jiný ještě nepřišel, a když přijde musí zůstati jen malou chvíli". Přidá se však jiný panovník, spojenec šelmy, ale jeho účast bude trvat jen krátce. „A tou šelmou, která byla a není, jest i ten osmý"; tento jest jmenován zvláště, protože na něm nesedí „židovská nevěstka" jako na ostatních. „.... on jest také z těch sedmi, a jde v záhubu." Ale svojí duchovní podstatou a svým smýšlením jest také tento vyznavačem materialismu.

Zj. 17, 12. 13.

Než se poddají Ježíši Kristu.

„A deset rohů, které jsi viděl, jest deset králů, kteří království dosud neujali, ale jako králové obdrží moc se šelmou na jednu hodinu. Ti mají jednu mysl a dávají sílu a moc svou šelmě." Po válce povstanou nové vlády, jejichž představitelé se svým smýšlením postaví po bok zbytku šelmy a dají svoji vladařskou moc a sílu k disposici bezbožnému materialismu. Ale jenom kratinký čas. „...na jednu hodinu".

Zj. 17, 14.

Vítězný duchovní boj.

„Ti budou bojovati s Beránkem, ale Beránek je přemůže, neboť on jest pán nad pány a král nad králi, a s ním jsou ti, kteří jsou povoláni a vyvoleni a věrni." Panovníci a vlády, které vzniknou po světové válce, budou s počátku smýšlení proticírkevního, ale pastýřským listem papežovým a dalším působením Církve a Ducha svatého změní své smýšlení, skloní se před Ježíšem Kristem jako Božským Králem a zařadí se mezi vyvolené a věrné i se svými poddanými.

Zj. 17, 15. 16.

Soud národů nad „nevěstkou".

„I řekl mi: „Vody, které jsi viděl, kde nevěstka sedí, jsou kmenové a zástupové a národové a jazykové. A těch deset rohů, které jsi viděl, i šelma, ti budou nenáviděti nevěstku, i zpustoší ji a svléknou do naha, a budou jísti maso její a spálí ji ohněm..." Jedním z činů vlád po válce bude, že svrhnou se sebe nadvládu židovstva. Na tomto místě je vysvětlen symbol „vody", totéž jako „moře", znamenající národy. Všecky národy, které byly doposud ve vleku materialismu a tím i židovstva, poznají v židovstvu příčinu svého neštěstí. Nevěstka stane se jim odporná, vezmou jí její vylichvařený majetek, ukážou před celým světem její zločiny a budou ničit její bohatství a slávu na prach a popel.

Zj. 17, 17.

„Ejhle, zanechá se vám dům váš pustý." Mat. 23, 38.

„...neboť Bůh dal v srdce jejich, aby učinili úradek jeho a aby dali království své šelmě, dokud by se nedokonala slova Boží." Aby ukázal svou moc, dopustil Ježíš Kristus, aby národy než otevrou brány Evangeliu, vykonaly tresty na židovstvu.

Zj. 17, 18.

Solidarita ve všem zlém.

„A ta žena, kterou jsi viděl, město jest to veliké, které má království nad králi země." Zde nazývá svatý Jan židovstvo „městem". Jako město drží při sobě, tak židovstvo rozptýlené po celém světě drží při sobě. A právě tato vzájemná soudržnost pomáhá židům, že se navzájem podporují, aby společným úsilím dosáhli světovlády. Ale Moc Boží to překazí.

PÁD PROTIBOŽSKÉHO BABYLONU.

Anděl oznamuje vítězství Evangelia nad židovskou bezbožností — V židovském Babyloně určeném k pádu, jsou zlí duchové domovem — Velká vina, velký trest — Všichni lidé dobré vůle jsou vyzváni andělem, aby skutečně, i duchovně opustili židovstvo, to jest, aby pokorně přijali Evangelium — neboť zatvrzelí nepřátelé Ježíše Krista půjdou v záhubu — Zkáza přijde v náhlosti — Pýcha mocných tohoto světa bude otřesena při pohledu na pád světovlády židovstva — Úzko bude těm, kteří se klaní mamoně — Úzko bude těm, kteří vidí cíl a smysl života jen na březích této země — V nebi radost, že pramen pohoršení na zemi odstraněn — Jako kámen do moře.

Zj. 18,

1. Potom jsem uviděl jiného anděla, an sestupuje s nebe a má
moc velikou, a země se osvítila od slávy jeho. 2. I vykřikl
hlasem velikým řka: „Padl, padl Babylon, ten veliký, a stal
se obydlím duchů zlých a schránou všelikého ducha nečistého,
i schránou všeho ptactva nečistého a odporného, 3. neboť z
hněvného vína smilství jeho pili všichni národové, a králové
zemští smilnili s ním, a kupci zemští zbohatli z mohutného roz-
košnictví jeho."
4. A uslyšel jsem jiný hlas s nebe, an praví: „Vyjděte z něho,
lide můj, abyste se nezúčastnili v hříších jeho a nedostali z ran
jeho, 5. neboť hříchy jeho dostihly až k nebi a Bůh se roz-
pomenul na nepravosti jeho. 6. Odplaťte mu, jakož i on činil,
a dejte (mu) dvojnásobně podle skutků jeho; v kalich, ve
který naléval, nalejte mu dvojnásobně. 7. Kolik se oslavoval
a rozkošil, tolik mu dejte muk a zármutku. Poněvadž praví ve
svém srdci: „Sedím jako královna a vdovou nejsem a zármutku
neuzřím," 8. proto v jeden den přijdou rány jeho, smrt a
zármutek i hlad, a bude spálen ohněm, neboť silný jest Pán
Bůh, jenž ho bude souditi.
9. I budou plakati a kvíliti nad ním králové pozemští, kteří
s ním smilnili a rozkošili, když uzří dým požáru jeho, 10. stojíce
z dáli pro strach před mukami jeho a říkajíce: „Běda, běda,
město ty veliké, Babylone, město ty silné, že v jedné hodině
přišel soud tvůj."
11. Také kupci pozemští budou plakati a se rmoutiti nad
tím, poněvadž zboží jejich nikdo již nebude kupovati, 12. zboží

zlata a stříbra a drahokamů a perel i kmentu a nachu a hedvábí a šarlatu, i všelikého dřeva thujového a všelikého nářadí ze slonové kosti a všelikého nářadí ze dřeva drahého i z mědi a železa a mramoru, 13. též skořice a amomu a vonidel a masti a kadidla, i vína a oleje, běle a pšenice, skotů a ovec, koní a vozů i otroků a duší lidských: 14. „Také ovoce, po kterém toužila duše tvá, odešlo od tebe, a všecko, co jest cenné a skvostné, ztratilo se pro tebe a již nikdy se to nenalezne.“ 15. Kupci těchto věcí, kteří z něho zbohatli, zdaleka budou státi pro strach před jeho mukami, plačíce a truchlíce 16. a říkajíce: „Běda, běda, město ty veliké, které bylo oděno kmentem i nachem a šarlatem a ozdobeno zlatem i drahým kamením a perlami, 17. neboť v jedné hodině zpustošilo se tak veliké bohatství;“

A každý kormidelník a každý plavec pobřežní i lodníci a všichni, kteří pracují na moři, postavili se zdaleka 18. a vykřikli vidouce kouř požáru jeho a pravili: „Které (město) jest podobno tomuto městu velikému?“ 19. I posypali prachem hlavu svou a vykřikli plačíce a kvílíce a řkouce: „Běda, běda, město to veliké, ve kterém všichni, kdo měli lodi na moři, zbohatli z jeho bohatství, neboť v jediné hodině bylo zpustošeno!“

20. „Raduj se nad ním nebe a světci i apoštolové a proroci, neboť Bůh vykonal soud za vás nad ním.“

21. I zdvihl jeden silný anděl kámen jako žernov veliký a vrhl jej do moře řka: „Takto s prudkostí bude vržen Babylon, město veliké, a nebude již nalezen. 22. A hlas pěvců citerních a zpěváků i pištců a trubačů nebude slyšeti již v tobě, a žádný řemeslník kteréhokoli řemesla nenalezne se již v tobě, a zvuk mlýna nebude slýchán již v tobě, 23. a světlo lampy nezasvítí již v tobě, a hlas ženichův a nevěstin neuslyší se již v tobě. Neboť kupci tvoji byli velmoži pozemští, neboť tvými kouzly byli svedeni všichni národové. 24. A nalezla se v něm krev proroků a světců a všech těch, kteří byli usmrceni na zemi.“

Co Ježíš Kristus předpověděl.

Nejenom proroci, ale i Ježíš Kristus sám vytýkal židům jejich nevěru a zkaženost, která se bude stupňovat, až převýší i zkaženost pohanů: „Pokolení zlé a cizoložné žádá znamení, a znamení mu dáno nebude, leč znamení Jonáše proroka.... Muži ninivetští povstanou na soudě s tímto pokolením a odsoudí je, neboť učinili pokání na kázání Jonášovo, a ejhle, více než Jonáš je tuto. Královna jihu povstane na soudě s pokolením tímto a odsoudí je, neboť přišla od končin země, aby uslyšela

moudrost Šalamounovu, a hle, více než Šalamoun je tuto. Když pak duch nečistý vyjde od člověka, chodí po místech bezvodých, hledaje odpočinutí, a nenalézá. I řekne: „Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.“ A přijda, nalezne jej prázdný, vymetený a ozdobený. Tu jde a vezme s sebou sedm jiných duchů, horších, nežli jest sám, a vejdouce přebývají tam. I stávají se poslední věci člověka toho horšími, než byly první. Tak bude i tomuto pokolení špatnému.“ Mat. 12, 39.—45.

Nevěrný národ poddal se úplně vládě satanově.

Božský Spasitel naznačil těmito i jinými slovy a podobenstvími i budoucí zlobu národa židovského. Božskou Mocí Ježíše Krista byl zlý duch vymítán a vyháněn z duší, z rodin a z národa. Ale po odchodu Jeho s tohoto světa, zlý duch se vrátí k těm, kteří svojí zlobou vůči Ježíši Kristu se ukázali jako spojenci pekla. „Sedm duchů zlých“ znamená všecku moc satanovu, která opanuje nevěrný národ a povede ho k dalším a dalším bojům a úkladům vůči Církvi Kristově, až přijde soud Boží a židovský Babylon padne.

Zj. 18, 1. 3.

Archanděl Michael.

„Potom jsem uviděl jiného anděla, an sestupuje s nebe a má moc velikou, a země se osvítila od slávy jeho.“ Strážný anděl Evangelia a Církve ukáže svoji moc na nejhorším nepříteli obojího, na židovstvu, které si osedlalo všecky světské moci, které chytrým způsobem zjednalo si vládu nad bohatými (liberalismem a svobodným zednářstvím) i nad chudými (socialismem a komunismem), nad vzdělanými i nevzdělanými (volnomyšlenkářstvím). A tak mohlo se zdát, že o tuto moc už židovstvo nikdo nepřipraví. Ale je tu moc Boží, která určila ve svých plánech také okamžik, kdy nastane konec židovského Babylonu. Učiní mu konec tytéž národy, které ovládal, které otravoval jedem nevěry a mravní zkaženosti, které si kupoval a podplácel svým nesmírným bohatstvím a s ním spojeným požitkářstvím. „Neboť z hněvného vína smilství jeho (nevěrnosti a nepoddajnosti Ježíši Kristu) pili všichni národové, a králové zemští (pozemsky smýšlející), a kupci zemští (rovněž pozemského smýšlení) zbohatli z mohutného rozkošnictví jeho.“

Zj. 18, 2.

Kde bydlí satan.

„Stal se obydlím duchů zlých a schránou všelikého ducha nečistého, i schránou všeho ptactva nečistého a odporného..." Jak to Božský Spasitel naznačil a předpověděl, tak se stalo. Národ židovský stal se kořistí pekla. Padlí andělé jsou ve Zjevení jmenovaní třemi výrazy: zlí duchové, duchové nečistí, nečisté ptactvo. Různými názvy je naznačeno, že mezi zavrženými anděly jsou různé stupně, a že mají také různé úkoly ve svádění lidí. Nejmocnější jsou ti, kteří jsou zařazeni v prvním stupni. Mají úkol kazit národy a velké společnosti (organisace), mají být vrchními veliteli a náčelníky v boji proti Církvi. Ti, kteří jsou na druhém místě mají úkol hříchy proti křesťanské mravnosti znečišťovat rodiny, obce, zasévat do duší nakažlivé zárodky hlavních hříchů: pýchy, lakomství, smilstva, nestřídmosti, hněvu a lenosti. A poslední skupina jsou příležitostní svůdcové. Jsou všude, číhají na každém místě a využívají každé příležitosti. Jako ptactvo naplňuje ovzduší tak i tito nečistí duchové. A všechny tyto druhy zlých duchů mají v židovstvu takřka ohnisko, z něhož rozestírají své sítě po celém světě na zkázu národů, rodin a jednotlivců.

Zj. 18, 4. 5.

Ježíš Kristus vyúčtuje s protibožským národem.

„A uslyšel jsem jiný hlas s nebe, an praví: Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nezúčastnili v hříších jeho a nedostali z ran jeho, neboť hříchy jeho dostihly až k nebi a Bůh se rozpomenul na nepravosti jeho." Jako kdysi v Sodomě andělé nutili Lota: „... všecky své příslušníky vyveď z tohoto města.. — neboť zahladíme toto místo — abys také nezahynul pro zločiny města", právě tak Ježíš Kristus prostřednictvím anděla vyzývá, aby z židovského Babylonu zavčas vyšli ti, kteří mají dobrou vůli uvěřit a státi se lidem Božím. Jenom tak lze se zachránit před neúprosnými Božími tresty. Hříchy a zločiny národa, který ukřižoval Vykupitele a který má úmysl ukřižovat Církev a shladit Ji se světa, jsou do nebe volající. Národ židovský dozrál: nenapravitelní k záhubě a ostatní k záchraně v lůně Církve.

Zj. 18, 6. 7. 8.

Svedení trestají svůdkyni.

„Odplaťte mu, jakož i on činil, a dejte mu dvojnásobně podle skutků jeho; v kalich, ve který naléval, nalejte mu dvojnásobně." Tresty nad nenapravitelnými a zatvrzelými židy vykonají národy, které slouží šelmě. Z dopuštění Božího ukáží „nahotu" židovstva, to jest jeho zločiny a jeho plány do budoucnosti na opanování a zotročení celého světa a vykonají pomstu. „Kolik se oslavoval a rozkošil, tolik mu dejte muk a zármutku." Oslavování a rozkošení se klade židovstvu za zločin, protože se to dálo na úkor národů, proti Božím přikázáním. Tím spíše židovstvo musila stihnout pokuta Boží, protože se vynášelo, jako by bylo jisto svojí vládou, svým bohatstvím a svojí slávou pro vždy: „Sedím jako královna a vdovou nejsem" (to jest nebudu nikdy opuštěna, nikdy nepřestanu být paní a vládkyní, nikdy nepřestanu požívat radostí a požitků, zármutku neuzřím). „Proto v jeden den přijdou rány jeho, smrt, a zármutek i hlad, a bude spálen ohněm..." Čím židovstvo hřešilo, tím bude trestáno. Čtvero ran znamená (číslo čtyři označuje svět), že na celém světě, ode všech národů bude židovstvo zbaveno moci a světovlády.

Zj. 18, 8.

Beznadějný boj.

„Silný jest Pán Bůh, jenž ho bude souditi." Silným a nepřemožitelným se zdálo židovstvo ve svém rafinovaném ovládání národů. Silným bylo židovstvo, protože za ním stály brány pekelné se vší svojí mocí. Ale za Církví stojí Ježíš Kristus s Mocí svojí. Panna Maria, archanděl Michael, svatý Josef jsou bedlivými ochránci Církve a Jejích věřících.

Zj. 18, 9. 10.

Mocní tohoto světa budou ohromeni.

Jako ze Sodomy vystupoval dým, známka její zkázy, tak „mocní tohoto světa, stojíce zdálí pro strach před mukami jeho budou žasnout a divit se", poznají, že ruka Boží zasáhla „když uzří dým požáru jeho", to jest když uzří zkázu židovstva. Králové pozemští symbolisují všecku pýchu světa, jeho národů

a vlád. Všichni ti, kteří si zakládali na své moci, budou otřeseni ve své pýše a sebevědomí. S hrůzou poznají vratkost, a pomíjejícnost všech babylonských věží a všech obrů na hliněných nohách: „Běda, běda, město ty veliké (židovstvo soudržně rozložené po celém světě), Babylone, město ty silné, (drželo všecky národy a jejich vlády v kleštích), že v jedné hodině (v čase velmi krátkém od Boha určeném) přišel tvůj soud."

Zj. 18, 11. 12. 13.

Nenašli pravý poklad.

„Také kupci pozemští budou plakati a se rmoutiti nad tím, poněvadž zboží jejich nikdo již nebude kupovati..." V pestrém obraze znázorňuje anděl, zastupující Ježíše Krista, ohromení lakoty a ziskuchtivosti všech kupců a pozemsky smýšlejících lidí. Budou rovněž jasně vidět, že „marnost nad marnost a všecko je marnost", že bohatství světa, záležející ve shromažďování zlata a stříbra, drahých kamenů a perel, je jenom mrtvá modla, která nemůže člověka učinit trvale šťastným. Židovstvo drželo ruku na všem zlatě celého světa, vzdávalo po celá staletí největší úctu zlatému teleti. Ale přišel konec. Právě jejich modlářství zlatému teleti připravilo jim záhubu. Jenom zlato a stříbro dobrých skutků má před Bohem cenu, jenom drahokamy a perly křesťanských ctností zjednávají duším největší okrasu a ozdobu, i věčný život.

Co je to všecko!

Velkoobchody s drahými látkami nemohou se rovnati s nadpřirozeným „rouchem" Milosti posvěcující, které duše získává na křtu svatém, ve svátosti pokání a v ostatních svátostech Ježíše Krista. Všecka skladiště vzácného dříví, které nehnije a nekazí se, nejsou ničím proti záruce, kterou dává Ježíš Kristus: „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev má život věčný a já ho vzkřísím v den poslední." Jan 6, 55. Všecky výrobky ze slonové kosti, z drahého dřeva, z mědi, železa, mramoru, i kdyby byly sebe umělečtěji provedeny a draho prodávány, nejsou ničím proti darům Ducha svatého, které dávají člověku nadpřirozenou moudrost a sílu. Do celého světa rozesílané věci pro vůni i pro chuť nejsou ničím proti dokonalému plnění Vůle Boží na zemi. Trhy naplněné dobytkem a domy naplněné služebnictvem nemají cenu

oproti věčným příbytkům vyvolených v nebi. Pozemské bohatství je bezcenný mamon. Ty věci, kupované a prodávané s lakotou a chtivostí, nedají svým pánům ničeho. Na chvilku si s nimi pohrají, pak od nich odejdou a nic si nevezmou s sebou. Mrtvé bohatství neoplatí nikdy lásku, kterou mu člověk věnoval. A poněvadž pravé štěstí je jenom v lásce nepomíjející a opětované, budou všichni ti zklamaní kapitalisté a mamonáři vidět na padlém židovstvu, že nic nepomůže člověku, kdyby celý svět získal, ale ztratil věčný život své nesmrtelné duše.

Zj. 18, 14. 15. 16.

Ozvěna podobenství o boháči a Lazarovi z Evangelia.

„Také ovoce, po kterém toužila duše tvá, odešlo od tebe, a všecko, co jest cenné a skvostné, ztratilo se pro tebe a již nikdy se to nenalezne." Při těchto slovech andělových napadá nám podobenství Ježíše Krista o boháči a Lazarovi. Boháč všecko měl a toužil po spokojenosti ze všech svých statků, ale nedošel jí. Spokojenost měla být ovocem všeho snažení. Místo toho překvapila ho smrt. Ta jej připravila o všecko a uvrhla ho do věčné propasti. Navždy ztratil všecko a nikdy toho již nenalezne. „Kupci těchto věcí, kteří z něho zbohatli, zdaleka budou státi pro strach před jeho mukami, plačíce a truchlíce a říkajíce: „Běda, běda, město ty veliké, které bylo oděno kmentem i nachem a šarlatem a ozdobeno zlatem i drahým kamením a perlami, neboť v jedné hodině zpustošilo se tak veliké bohatství." Také boháč z Evangelia se odíval v šarlat a kment, to jest v drahocenné purpurové roucho a v jemné plátno, (Luk. 16, 19.) ale konec jeho byl krátký. Přátelé boháčovi také se tehdy zhrozili, když byli svědky, jak jejich nejbohatší příznivec a hostitel náhle byl vytržen ze všeho blahobytu a jak nešťastně v zoufalství umíral, nemaje ničeho pro duši, co by si vzal na věčnost s sebou. Musil jít sám před soud Boží, mamon zůstal na zemi, a bezbožní přátelé měli jen hroznou ukázku, jak budou umírat také oni, jestli se nepolepší a nebudou-li podle Vůle Boží věřit a konat dobré skutky pro nebe záslužné. Tehdy, když Pán Ježíš toto podobenství vypravoval, myslil v první řadě na zatvrzelé a bezbožné židovstvo, které toužilo jenom po panství nad světem a jeho bohatstvím a pohrdlo Vykupitelem, který přišel spasit svět chudobou, tichostí, odříkáním a smrtí na kříži. Musí to všecko na židovstvo přijít, aby celý svět viděl, že špatně volilo,

když jako Jidáš více milovalo peníze a bohatství tohoto světa než Lásku Boží.

Ne vyhubení, ale pokoření.

Abychom dobře rozuměli Zjevení: nepraví se v něm, že židovstvo a všecky ostatní protibožské světské říše budou vyhubeny. Naznačuje se jenom, že bude připraveno o svoji moc, bohatství a rozkoše tohoto světa, že jeho pýcha bude nanejvýš ponížena, že s prvního místa, bude sraženo na poslední. A právě toto ponížení bude mnohým z národa židovského k obrácení a záchraně a celému světu za výstražný příklad.

Obrácení „židů dobré vůle" v této době naznačují slova v listě k obci filadelfijské: „Hle, dám ti některé z lidu satanova, z těch, kteří praví, že jsou židé, a nejsou jimi, nýbrž lžou." Zj. 3, 9.

Zj. 18, 17. 18.

Podle špatného návodu špatný cíl a špatné cesty lodivodů.

„A každý kormidelník a každý plavec pobřežní i lodníci a všichni, kteří pracují na moři, postavili se zdaleka a vykřikli, vidouce kouř požáru jeho..." Čtvero dělníků na lodích označuje všecky, kteří jsou zaměstnáni na moři. Symbolicky jsou těmito námořníky a lodivody označeni v duchovním smyslu všichni, kteří určují lidem cíl a smysl života v národech. Ale jako ti předešlí králové a kupci jsou pozemští, to jest pozemsky smýšlející, jak je učila „zemská šelma" — hmotařská věda, židovstvem úsilně podporovaná, tak i tito lodivodové jsou pozemsky smýšlející, hledají a ukazují lidem cíl jen na této zemi. V původním řeckém textu je místo „plavec pobřežní" výraz: „každý, který k určitému místu pluje."

Zj. 18, 19.

Bludičky, které zavádí do močálů a do záhuby.

Filosofové, spisovatelé, profesoři universitní i středoškolští, učitelé, ti, kteří vedou spolky a organisace, jsou lodivody v duchovním smyslu. Vedou lodičky života jednotlivců, národů, rodin za určitým cílem. Jsou-li pozemsky smýšlející, vedou je jenom za cílem pozemským. Hlásají slovem mluveným i slovem psaným: „Jsi živ jenom pro tento svět, žij tedy podle toho. Užívej světa,

pokud můžeš." Při zkáze židovstva poznají i tito špatní vůdcové a ovšem i ti, kteří se nechali špatně vést, jak záhubné jsou všecky směry a všecky cíle pozemsky smýšlejících filosofů, spisovatelů, profesorů, učitelů, vychovatelů a vůdců stran: „A vykřikli plačíce a kvílíce (prožívajíce strašné zkamání): „Běda, běda, město to veliké, ve kterém všichni, kdo měli lodi na moři (kdo měli úkol vést druhé k bezpečnému a správnému přístavu Pravdy Boží a věčné Spásy), zbohatli z jeho bohatství, (nechali se zaslepit bludičkami hmotařského a požitkářského židovstva, neboť v času od Boha určeném, neočekávaně a náhle bude židovstvo zpustošeno a všecky jeho velkolepé úmysly a plány ztroskotají)".

Zj. 18, 20.

Nebe se raduje, že pramen pohoršení mezi národy je navždy odstraněn.

Čeho si svatí a spravedliví tak toužebně přáli, stane se skutkem. Uskuteční se, o čem proroci předpovídali. Čím byl kdysi násilnický a bezbožný stát babylonský oproti vyvolenému národu a oproti jiným národům, tím se stalo — nevěrné a nepřátelské židovstvo Vykupiteli Ježíši-Kristu — Církvi Kristově a všem národům světa. Stalo se zdrojem hmotného i duchovního násilí. Prorok Jeremiáš předpovídal zkázu Babylonu a slova jeho byla zároveň předobrazem zkázy novozákonního Babylonu — židovstva: „Kalich zlatý byl Babylon v ruce Hospodinově: opojoval celý svět, z vína jeho pili národové, a proto byli jak šílení. Náhle Babylon padl a rozdrcen byl, kvilte nad ním, přineste balšámu na bolest jeho, zdali by snad mohl být vyhojen! Chtěli jsme vyhojit Babylon, ale není zhojitelný; opusťme jej a pojďme každý do své vlasti! — Neboť sahá až k nebesům jeho trestuhodnost, zdvihá se až k oblakům. Hospodin ukázal spravedlnost naší věci (Církve): pojďme a vypravujme na Sionu (v nebi) dílo Hospodina, Boha našeho." Jerem. 51, 7—10. „Raduj se nad ním, (padlým židovstvem,) nebe a světci i apoštolové a proroci, neboť Bůh vykonal soud za vás nad ním."

Zj. 18, 21.

Pohoršení národa, který měl dávat nejlepší příklad ostatním národům.

Ježíš Kristus hrozil těm, kteří svádí ke hříchu a dávají druhým pohoršení: „Běda světu pro pohoršení! Je nutno, aby přicházela pohoršení, ale běda člověku skrze něhož pohoršení pochází. — Kdo by pohoršil jednoho z maličkých těchto,... tomu bylo by lépe, aby mlýnský kámen zavěšen byl na hrdlo jeho a on pohroužen byl do hlubiny mořské." Mat. 18, 7. 6. Ze dna se už nikdy nedostane na hladinu. Také židovstvo se nedostane už k moci, aby činilo dále překážky šíření Evangelia. Židovstvo hřešilo proti Ježíši Kristu a proti Jeho Církvi, a vina jeho je nepoměrně větší než ostatních pohanských národů, kteří vedli boj proti Církvi. Ježíš Kristus předpověděný proroky narodil se z národa židovského, a žil třiatřicet let uprostřed něho. Božské slovo i Božské skutky byly nevývratnými důkazy Jeho Vykupitelského poslání. A přece se národ židovský ve velké většině nepoddal vládě Ježíše Krista, nýbrž vytvořil si sám s pomocí bran pekelných světovládu a království nepřátelské Království — Církvi Ježíše Krista. A právě tím, že tento Bohem vyvolený národ pohrdl Vykupitelem, na Něhož čekal svět a Jehož nezbytně potřeboval, dal všem národům největší pohoršení. A toto pohoršení vzrostlo do nedozírna, když v době dvou tisíc let šíření Evangelia je židovstvo se svými pomocníky největší překážkou zakotvení křesťanské víry mezi národy. „I zdvihl jeden silný anděl kámen jako žernov veliký a vrhl jej do moře řka: „Takto s prudkostí bude vržen Babylon — (židovstvo) město veliké, a nebude již nalezen." Silný anděl a prudkost s jakou vrhá kámen do moře naznačují hlubokost a nezadržitelnost pádu nepřítele Církve Kristovy.

Zj. 18, 22. 23.

Tehdy na čas, nyní na vždy.

Prorok Jeremiáš předpověděl soud a trest Boží nad národem židovským rukou pohanských Chaldů. Hospodin marně posílal k národu židovskému všechny své služebníky proroky; neposlouchali. Proto praví Hospodin zástupů: „Protože jste neuposlechli slov mých, aj, já vezmu, pošlu všechny severní národy na tuto zemi i sbijí je a učiním, že budou na úžas

a na posměch věčnou pouští. A zahladím mezi nimi hlas radosti, hlas veselí, hlas ženicha, hlas nevěsty, hlas žernova i světlo lamp." Jerem. 25, 7.—11. Jestliže ve Starém Zákoně trestal Bůh tak přísně národ židovský, že se zpronevěřoval Božím přikázáním, tím více zasloužil nejtěžších trestů Božích, když se největším zločinem zprotivil svému Vykupiteli a když po celá staletí se nepřestal protiviti Jeho Církvi s úmyslem způsobit všemi prostředky za pomoci národů Její záhubu. V národě židovském zmizí všecky známky radosti a života.

Zj. 18, 24.

Ilustrace ke slovům Spasitelovým.

Totéž, co oznamuje Zjevení svatého Jana, předpověděl Božský Spasitel, když volal ke konci svého veřejného života k nevěřícím židům: „Hadi, plémě zmijí, kterak utečete před soudem pekelným? Proto, ejhle, posílám k vám proroky a mudrce a učitele, z těch některé zabijete a ukřižujete a některé z nich budete bičovati ve svých synagogách a pronásledovati z města do města, aby na vás přišla věškerá krev spravedlivá, vylitá na zemi od krve spravedlivého Abela až do krve Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zabili mezi chrámem a oltářem. Vpravdě pravím vám, všecky tyto věci přijdou na pokolení toto. Jerusaleme, Jerusaleme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou posláni k tobě; kolikrát chtěl jsem shromážditi děti tvé, jako slepice shromažďuje kuřátka svá, a nechtěli jste! Ejhle, zanechá se vám dům váš pustý..." Mat. 23, 33—39 — „A nalezla se v něm krev proroků a světců a všech těch, kteří byli usmrceni na zemi." Dějiny církevní jednou ukáží, že židovstvo mělo podíl takřka na všech pronásledováních Církve.

RADOST V NEBI, ŽE SE PŘIBLÍŽILA DOBA KRÁLOVSTVÍ JEŽÍŠE KRISTA NADE VŠEMI NÁRODY. — PORÁŽKA ŠELMY MOŘSKÉ A JEJÍHO PROROKA, ŠELMY ZEMSKÉ.

Církev děkuje Bohu za spravedlivý soud nad židovstvem — Dým věčné zkázy — Čtveré Alleluja na znamení brzkého Vítězství Ježíše Krista a Jeho Církve nad světem — Církev vstupuje do nejslavnějšího období svých Dějin, kdy zrodí Ježíši Kristu nesčíslné dítky ze všech národů — Církev se pro toto období zdokonaluje a posvěcuje — Blahoslavení, kteří budou hodnými dítkami Církve, budou účastni věčné svatební hostiny Beránkovy — Anděl klade důraz na pravdivost Zjevení — Za koho považoval sv. Jan anděla? — — Přijíždí Ježíš Kristus jako Vítěz, aby ujal Královskou Vládu nad národy — Roucho krví zbarvené ukazuje, že jede z boje — Za Ním Církev Vítězná — Evangelium jako meč, který přemůže pohany — Berla odznakem konečné Vlády Ježíše Krista nad obrácenými pohany — Král králů a Pán pánů — Anděl ohlašuje porážku nepřátel Církve, šelmy bezbožných vlád nad národy a hlasatelů bezbožecké vědy — Dokonalé Vítězství Evangelia.

Zj. 19.

1. Potom jsem uslyšel jako veliký hlas mnoha zástupů v nebi,
ani praví: „Alleluja, spása a sláva i moc jest Boha našeho, 2.
neboť pravé jsou a spravedlivé soudy jeho, ježto vykonal soud
nad nevěstkou tou velikou, která pokazila zemi smilstvím svým,
a pomstil krev služebníků svých z rukou jejích.“ 3. A opět
řekli: „Alleluja.“ A dým její vystupuje na věky věků. 4. I padli
dvacet čtyři starci a čtyři živočichové a poklonili se Bohu, jenž
seděl na trůně, říkajíce: „Amen, alleluja.“

5. A vyšel hlas s trůnu, jenž pravil: „Chvalte Boha našeho
všichni služebníci jeho a kdo se ho bojíte, malí i velicí.“ 6.
I uslyšel jsem jako hlas zástupu četného a jako hukot veliké
vody a jako hřmění silného hromobití, které pravilo: „Alleluja,
neboť ujal království Pán Bůh náš všemohoucí. 7. Radujme
se a plesejme a vzdejme mu chválu, neboť přišla svatba Beránkova a nevěsta jeho se připravila. 8. A bylo jí dáno, aby se
oblékla v jemné plátno běloskvoucí, čisté.“ — Jemným plátnem
totiž jsou spravedlivé skutky světců. — 9. I řekl mi: „Napiš:
Blahoslavení jsou ti, kteří jsou povoláni k svatební hostině Beránkově.“ A řekl mi: „To jsou pravdivá slova Boží.“ 10. I padl

jsem k nohám jeho, abych se mu poklonil. Ale (on) mi řekl: „Hleď, ať toho nečiníš; jsem spoluslužebník tvůj i bratří tvých, kteří mají svědectví o Ježíšovi. Bohu se klaněj." — Svědectví o Ježíšovi totiž jest duch prorocký.

11. A uviděl jsem nebe otevřené, a hle, kůň bílý a ten, jenž na něm sedí, slove Věrný a Pravdivý a se spravedlností soudí a bojuje. 12. Oči jeho jako plamen ohně a na hlavě jeho mnoho věnců; má jméno napsané, jehož nikdo nezná, leč on sám, 13. a jest oděn v roucho krví zbarvené; jméno jeho zove se Slovo Boží. 14. A vojska nebeská jela za ním na bílých koních, oblečena v jemné plátno, bílé, čisté. 15. A z úst jeho vychází meč [na obě strany] ostrý, aby jím bil pohany. A on bude je spravovati berlou železnou a on tlačí lis vína prchlivého hněvu Boha všemohoucího. 16. Na rouchu, a to bedru svém, má napsáno: Král nad králi a pán nad pány.

17. A uviděl jsem jednoho anděla, an stojí ve slunci, a ten vykřikl hlasem velikým řka všem ptákům, kteří lítali uprostřed na nebi: „Pojďte, shromažďte se k veliké hostině Boží, 18. abyste pojedli těla králů, těla tisícníků a těla siláků, těla koní a těch, kteří na nich sedí, a těla všech, svobodníků i nevolníků, malých i velikých".

19. A uviděl jsem šelmu a krále pozemské i vojska jejich shromážděná, aby vedla válku s tím, jenž seděl na koni, a s vojskem jeho. 20. I byla jata šelma a s ní ten prorok nepravý, jenž byl činil před ní divy, kterými svedl ty, kteří přijali znamení šelmy a kteří se klaněli obrazu jejímu; ti oba byli vrženi za živa do jezera ohnivého, hořícího sírou. 21. A ostatní byli zabiti mečem, vyšlým z úst toho, jenž seděl na koni; a všichni ptáci nasytili se těly jejich.

*

Zj. 19, 1. 2.

Pád mocné barikády satanovy je důvodem k veliké radosti v nebi a znamením blízkého Triumfu Církve na zemi.

Největší překážka šíření Evangelia ke všem národům, největší překážka věrného plnění Evangelia u národů křesťanských, nejzavilejší nepřítel Církve a nejzaslepenější spojenec satana — padl. Ti ze židovstva, kteří měli dobrou vůli, dotčeni Milostí Boží, uvěřili v Ježíše Krista a vyšli z Babylonského zajetí do novozákonního Jerusalema, do Církve katolické. Proto se celá Církev raduje: „Potom jsem uslyšel jako veliký hlas mnoha zástupů v nebi, ani praví: „Alleluja". Vítězné „Alleluja" se opakuje čtyřikrát, na znamení, že vítězství Krista Krále se

vztahuje na celý svět. Kolikrát se mohlo zdát slabým ve víře, že spása není v Ježíši Kristu a v Jeho Církvi, ale v mocných tohoto světa, zvláště v padlém židovském Babyloně, neboť tam bylo všecko bohatství, všecka sláva a moc. Ale byl to klam. „Spása, sláva a moc jest Boha našeho." Jemu jedinému patří, Jemu ji nikdo nemůže odejmout. „On vykonal (v určeném čase) soud nad nevěstkou tou velikou, která pokazila smilstvím svým (svojí nevěrou v Božství Ježíše Krista) celou zemi, všecky národy." Konečně bylo vyslyšeno volání krve nespočetných mučedníků, která, jako kdysi krev Abelova, volala k Bohu o pomstu. Na rukách židovstva byla krev z pronásledování Církve, k němuž ono dávalo kolikrát podnět přímo i nepřímo. Ve dvacátém století neméně než jindy. V národech má krev nesčetných mučedníků křesťanských na svědomí židovstvo, stojící takřka za každou bezbožností.

Zj. 19, 3. 4.

Sláva se proměnila v sodomský dým.

„A opět řekli: „Alleluja". A dým její (nevěstky) vystupuje na věky věků." Spravedlnost Boží zasluhuje, aby se Jí stále volalo: „Alleluja" — „Chvalte Pána". Jako nad Sodomou vystupoval kouř na znamení zkázy, tak je i nad židovským Babylonem vysloven soud zkázy. „Amen" — „Tak jest" „Chvalte Pána" volají zástupcové Starého i Nového Zákona i andělé, kteří zastupují přírodu.

Zj. 19, 5.

„Te Deum laudamus".

Jako dirigent ohromného sboru zpívajících, jeden z nejprednějších andělů dává povel: „Chvalte Boha našeho všichni služebníci jeho a kdo se ho bojíte, malí i velcí." To znamená: „Chvalte Boha všichni svatí podle svých stupňů věrnosti a slávy, kteří jste se báli a bojíte zarmoutit Boha hříchem, jako se bojí hodné dítky zarmoutit otce." A svatý Jan slyší zpěvy nesmírného zástupu nebeského. Síla zpěvu je jako mocný vodopád nebo jako burácení silného hromobití: „Chvalme Pána, neboť ujal království Pán Bůh náš všemohoucí." Pád úhlavního nepřítele Církve je znamením přicházejícího Království Ježíše Krista mezi národy.

Zj. 19, 6.

Za dobu devatenácti set let, osvědčila Církev lásku a věrnost, zachovala všecky poklady Milosti.

Po všech těžkých bojích, které Církev postoupila, aby Ježíši Kristu podrobila národy světa, nastala po vylití sedmi posledních misek hněvu Božího chvíle, kdy Ježíš Kristus zasáhne do boje svojí Božskou Všemohoucností. Za dlouhou dobu více než tisíce devíti set let v ustavičném boji proti satanovi a jeho říši, osvědčila Církev dostatečně svoji Lásku a Věrnost k svému Božskému Ženichovi Ježíši Kristu. V nespočetných útocích nepřátel byla znova a znova Církev napadána, zraňována, křižována, tupena, nenáviděna, ale nikdy Ježíše Krista nezapřela, nezradila, vždycky a všude vyznávala víru v Jeho Božství, hlásala vhod i nevhod poddaným i králům Jeho Božská přikázání. V nejtěžších bouřlivých náporech satanových lákavých bludů zachovala všecky články Učení Ježíše Krista bez nejmenší poruchy. Nikdy a nikomu neslevila ani tečku, ani čárku z Jeho přikázání. Boj, který Církev vedla nebyl krátký ani nepatrný. Měla proti Sobě „brány pekelné", všecky pluky satanovy, měla proti Sobě mocné říše a vladaře tohoto světa, měla proti Sobě mudrce, boháče, násilníky. Ale Církev se nikdy nezalekla, nikdy neztratila důvěru v Ježíše Krista, který Jejím apoštolům slíbil: „Na světě budete míti soužení, avšak důvěřujte, já jsem přemohl svět." Jan 16, 33. Církev byla po všecka staletí jako pravá „nevěsta" Ježíše Krista stále s Ním spojena. Vždycky a všude, i za nejtěžších okolností Církev svolávala Ježíše Krista na své oltáře, chovala Ho s největší Láskou ve svých svatostáncích a podávala Ho všem duším, které po Něm lačněly a žíznily. Ježíš Kristus v Nejsvětější Svátosti byl Jejím nejdražším Pokladem. Pro Něho trpět a umírat bylo Jejím dětem největším štěstím. Církev měla i své Jidáše, kteří Ji a Ježíše Krista zrazovali za satanovy stříbrné, za světské rozkoše, za chvilkovou čest a chválu. To byla největší Její bolest. Ze všech sil se snažila, aby za zrádné a odpadající kněze i laiky dávála svému Ženichovi náhradu v největších projevech Lásky „smírných obětí". Církev v největší věrnosti zachovávala Odkaz Ježíše Krista, daný Jí pod Křížem, Lásku k Panně Marii, Matce Boží a Matce své. Po všecka staletí hájila a vyvyšovala Její Panenství a Její Božské Mateřství proti všem rouhačům a bludařům. Celému světu postavila před oči Její Slavné

Neposkvrněné Početí. Do Nejčistšího Srdce své nebeské Matky složila Církev všecku svoji důvěru a oddanost v nejtěžším boji. Proto musila přijít odměna, musila přijít chvíle, kdy celé nebe slavně zvolá v jásavém „Te Deum": „Alleluja, chvalte Pána, neboť ujal království Pán Bůh náš všemohoucí!"

Zj. 19, 7. 8.

Blíží se vyslyšení: „Adveniat Regnum Tuum!"

Všichni andělé, archandělé, všichni svatí i zástupcové přírody, toužebně čekali po celá staletí na tuto chvíli Triumfu Církve na zemi. Nejslavnější proroci starozákonní, Isaiáš a David předpovídali jeho slávu. Proto se spojují znova a znova v jásavý chvalozpěv, když všemohoucí Královská Moc Ježíše Krista zlomila moc světovládného satanova spojence, židovstva: „Radujme se a plesejme a vzdejme mu (Bohu) chválu, neboť přišla svatba Beránkova a nevěsta jeho se připravila. A bylo jí dáno, aby se oblékla v jemné plátno běloskvoucí, čisté. — Jemným plátnem totiž jsou spravedlivé skutky světců. —"

Z Oběti Ježíše Krista Duchem svatým stvořené Tělo Církve.

Duch svatý po prvé ve Zjevení svatého Jana na tomto místě symbolisuje Církev jako „Nevěstu Beránkovu" (v řeckém: gyné — manželku). Ženich bere si nevěstu a stává se s ní svátostí sňatku manželského jedním tělem. Bůh spojuje snoubence tajemným posvátným způsobem v nerozlučitelný svazek manželský tak úzce a tak pevně, že žádná moc nemůže tento svazek rozvázati. Posvátné spojení ženicha a nevěsty v křesťanském manželství používá Duch svatý jako obrazu tajemného a Nejsvětějšího spojení Božského Těla Ježíše Krista s Tělem Církve, v němž jsou obsaženi všichni věřící jako jeho části. Jako první žena Eva byla stvořena ze žebra Adamova a vyšla tak z jeho boku, také Církev vyšla z otevřeného Boku a Srdce Ježíše Krista, nového Adama. Tam i zde byla podložena tajemná jednota těla. V Bohem seslaném spánku Adamově dostalo se světu, stvořením, pramáti Evy. V Bohem dopuštěném spánku Smrti Ježíše Krista na Kříži dostalo se světu, Vykoupením, Těla Nevěsty Kristovy — Církve. Církev vznikla z Oběti Těla a Krve Ježíše Krista na Kříži. Tato Oběť Ježíše Krista zasloužila takové proměnění duší lidských ve svátosti křtu, že Ježíš

Kristus sám nazývá křest „znovuzrozením", to jest „znovustvořením člověka." Všichni, kteří byli ve svátosti křtu za cenu Výkupné Oběti Ježíše Krista Milostí Ducha svatého „znovustvořeni", stávají se živými částmi Těla „nevěsty Beránkovy", druhého tajemného Těla Ježíše Krista, spojeného s Jeho skutečným Tělem Nejsvětějším svazkem, symbolisovaným svazkem manželským. Ježíš Kristus je Ženich, Církev je Jeho Nevěsta. Apoštol svatý Pavel klade svazek Ježíše Krista s Církví za vzor křesťanským snoubencům:

Jak svatě musí žít manželé, když je Ježíš Kristus učinil obrazem Sebe a Církve.

„Bratři, ženy buďtež poddány mužům svým jako Pánu, neboť muž jest hlavou ženy, jakož i Kristus jest hlavou Církve; on je spasitelem těla svého (Ježíš Kristus svými zásluhami připojil Církev na Sebe, stal se Jejím Spasitelem a Zakladatelem). Ale jako Církev poddána jest Kristu, tak i ženy buďtež poddány mužům svým ve všem (Církev ničeho nečiní ze Sebe, ve všem se řídí rozkazy Ježíše Krista). Muži, milujte své manželky, jakož i Kristus miloval Církev a vydal sebe sama za ni, aby ji posvětil, očistě ji koupelí vodní při slově (křtu svatého), aby sám sobě představil Církev jako (nevěstu) slavnou, jako takovou, která by neměla poskvrny ani vrásky nebo něco podobného, nýbrž aby byla svatá a bezúhonná. Tak i mužové mají milovati své manželky jako tělo své. Kdo miluje svou manželku, sebe sama miluje (protože tělo manželky je jeho tělo, svátostně s ním spojené); nikdo zajisté nikdy neměl v nenávisti těla svého, nýbrž živí a chová je, jakož i Kristus živí a chová Církev svou (chová svojí Milostí, živí svým Tělem a Krví), poněvadž jsme údy těla jeho, z masa jeho a z kostí jeho. „Proto, opustí člověk otce svého i matku svou a přidrží se manželky své a budou dva v tělo jedno." Tajemství toto jest veliké; já však to pravím s ohledem na Krista a na Církev." Efes. 5, 22—32. Duch svatý ústy svatého Pavla vysvětluje na příkladě svazku manželského

veliké tajemství spojení Oslaveného Těla Ježíše Krista s Tělem Jeho Nevěsty — Církve v Jednotu Mystického Těla Jeho.

Ježíš Kristus a Církev: Ženich a Nevěsta.

Nazývá-li Duch svatý Církev „nevěstou", podle řeckého „manželkou Beránkovou, chce tímto symbolem ozřejmit podstatu Spojení Ježíše Krista s Jeho Církví. Jest to Spojení tak úzké, že podivuhodnou Mocí Boží stává se takřka „stotožněním" Ježíše Krista s Církví. Je to Spojení svaté tím způsobem, že Svatost Ježíše Krista se přelévá do Církve. Je to Spojení nerozlučné a věčné.

Tři podstatné části sňatku: zasnoubení, svatba, svatební hostina.

Co symbolisuje Duch svatý „svatbou Beránkovou" s „nevěstou" — Církví? V národě israelském se manželský sňatek skládal ze dvou částí. První část byla smluvní, posvěcená náboženským obřadem a nazývala se „zasnoubení". Zasnoubení dávalo ženichovi a nevěstě plná práva, a ukládalo všecky povinnosti. Druhá část nazývala se „svatbou" a konávala se obyčejně do roka po zasnoubení. Při svatbě se už nekonaly náboženské obřady, protože ty už byly vykonány platně a závazně při zasnoubení. Svatba záležela v tom, že si ženich slavnostně v průvodu mladíků šel večer pro nevěstu, která umyta, krásně ustrojena, ozdobena bílým závojem, obklopena družkami, čekala na ženicha v domě svých rodičů. Z domu rodičů nevěstiných odváděl si pak za zpěvů a hudby ženich nevěstu navždy do svého domu. V domě ženichově byla svatební hostina.

Zasnoubení Ježíše Krista s Církví o Slavnosti Letnic.

Ježíš Kristus, Jednorozený Syn Boha Otce, sestoupil s nebe, z Domu Otce nebeského, na tuto zemi, kde mu Otec vyhlédl nevěstu. Jako v národě israelském musil si ženich nevěstu kupovat, tak i Ježíš Kristus neváhal vyplatit „kupní cenu" za svoji, Otcem Mu určenou Nevěstu, za Církev. Kupní cena za Církev byla oběť Božského Ženicha na Kříži. Tato Oběť stala se i Věnem Nevěsty-Církve. Ženich Ježíš Kristus vrátil se po zaplacení výkupné ceny k Otci svému. Zasnoubení Církve s Božským Ženichem vykonal Duch svatý o Slavnosti Letnic. Církev, pokud zůstává na zemi, jako Církev bojující, vyznávala a vyznává před celým světem Ježíše Krista jako svého Božského Ženicha.

Pro toto vyznávání Lásky a Věrnosti k Ježíši Kristu na zemi mnoho trpěla a mnoho trpí. Toto Utrpení Nevěsty-Církve je Věno, které dává svému Ženichovi.

Příchod Ženicha ke „Královské Svatbě“ předpověděn.

V Zásnubné Smlouvě Ducha svatého bylo úradkem Otce i Syna ustanoveno, kdy se Ježíš Kristus, Božský Ženich, okázale a slavně přihlásí před celým světem ke Své Nevěstě, jako Ona se před celým světem hlásila k Němu. Duch svatý ve Zjevení výslovně toto datum označil při šestém zatroubení andělově. V tento den národy poznají, že Církev katolická je Nevěstou Krále národů. Sláva, která z toho Církvi vzejde, bude se podobat „svatebnímu okázalému příchodu Ženicha k Nevěstě“.

Nevěsta čeká kdy zavolají: „Ženich přichází.“

„A nevěsta jeho se připravila“. Miliony duší posvěcených Duchem svatým, naplněných láskou k Ježíši Kristu, planoucích touhou, aby se jedinému pravému Králi duší a národů otevřely všecky brány dokořán, bude očekávat slavné chvíle, kdy se ujme své Královské Vlády nad národy a oslaví Církev jako jediný Ovčinec, v němž bude jediný Pastýř. „A bylo jí dáno, aby se oblékla v jemné plátno běloskvoucí, čisté.“ Duch svatý poznamenává: „Jemným plátnem jsou spravedlivé skutky světců.“

Zj. 19, 8.

Svatební Roucho z Dílny Ducha svatého.

Roucho Milosti Ducha svatého je „jemné, běloskvoucí a čisté“. Čím je roucho vzácnější, tím je jemnější. Jemné roucho vyžaduje velké opatrnosti od majitele, aby je nepoškodil. Svatební roucho duše „Milost posvěcující“ je rouchem „běloskvoucím“, čistým. Jako je nevěsta nanejvýš opatrná, aby si „jemné, běloskvoucí, čisté“ svatební roucho nepoškodila, tím více musí křesťan dbát o nejdrahocennější „svatební roucho“ Milosti Boží. Za toto roucho Ježíš Kristus dal svoji Krev. Proto zlému duchu tolik na tom záleží, aby toto roucho zničil smrtelným hříchem, nebo alespoň pošpinil všedními hříchy. Bohu Otci Ježíši Kristu, Duchu svatému a Panně Marii tolik na tom záleží, aby „jemné, běloskvoucí, čisté“ roucho Milosti posvěcující nejenom nebylo

zničeno, nejenom nebylo pošpiněno, ale aby bylo denně záslužnými skutky okrašlováno. Křesťan, který svého Spasitele nade všecko miluje, neopomene ranní modlitbou a dobrým úmyslem všecky denní skutky a práce učinit záslužnými: „Všecko pro Tebe, Nejsvětější Srdce Ježíšovo, skrze Nejčistší Srdce Mariino". Vroucí modlitba k Duchu svatému zmnohonásobí jeho síly. Duch svatý Všemohoucí Božskou Mocí dodá všem skutkům nejvyšší čistoty a lesku: „Duchu svatý, sladká Lásko Boha Otce a Boha Syna, zapal duši moji jako jsi zapálil Nejčistší Srdce Mariino."

Panna Maria obleče Církev do roucha Milostí Ducha svatého.

Mezi řádky jako bychom četli, kdo pomůže Církvi, „aby se oblékla v jemné plátno běloskvoucí čisté". O ústroj a ozdobu nevěsty-dcery pečuje matka. Církev je duchovní Dcerou Panny Marie. Panna Maria bude pečovat a starat se, aby Její milovaná Dcera-Církev se co nejkrásněji vyzdobila pro Krále králů. Duch svatý o Sobě zde nemluví. Ale bez Něho není možná čistota a ozdoba duší. Proto Matka Boží a Matka Církve dostane od Ducha svatého nesmírné bohatství Darů a Milostí pro duše. Ona si najde a vyhledá apoštolské duše, které budou Jejími pomocníky. Tyto apoštolské duše budou umět prosit a budou umět rozdávat všem. Plni důvěry budou otevírat náruč k Panně Marii, nebudou se bát prosit ani o ty největší Milosti a Dary. Všecko dostanou a ještě jim bude přidáno za jejich dětinnou důvěru. Kněžím dostane se velikých Milostí Ducha svatého, aby stavěli v duších jim svěřených nejkrásnější chrámy Ducha svatého tím, že je zasvětí Nejčistšímu Srdci Panny Marie. Pak se nebudou starat o potřeby duší jenom oni, nýbrž největší část práce a starosti vezme na Sebe Ona. Ona musí se stát Královnou Srdcí, Královnou rodin, Královnou farností, Královnou diecesí, Královnou národů, Královnou světa. Panna Maria Duchem svatým bude si proměňovat všecky podle Srdce svého Nejčistšího. Duše se budou stávat nádhernými Chrámy Ducha svatého, zasvěcenými Jejímu Srdci. Rodiny budou se stávat svatými Příbytky Ducha svatého. Vesnice, osady i města musí se vyčišťovat od strašlivých satanových nečistot, musí se stát zahradami, kde rostou a kvetou lilie a růže. Musí být zasypány propasti satanových bludů, kam padaly nesčíslné duše do věčného zavržení. Panna Maria vyprosí kněžím všecky Milosti od Ducha

svatého, bude mluvit jejich ústy, půjde s nimi na kazatelny, do škol, k nemocným. Odznaky Panny Marie, Její medailky, zvláště zázračná Medailka, obdařená Jejími velkými Přislíbeními, budou působit veliká obrácení a zachránění největších hříšníků. Její obrazy, sochy, oltáře budou pro všecky milostiplným útočištěm. Její dny, Jí zasvěcená sobota a Její svátky budou dny Jejího Královského Slyšení — Audiencí. Svatá Přijímání v první pátky a soboty budou velikými poklady Milostí.

Dítky Mariiny.

Ty obětavé duše, které se nabídly Nejsvětějšímu Srdci Jejího Syna, budou zvláštními Miláčky Panny Marie. Panna Maria vytvoří si ve světě velké a mocné armády: armádu dítek Mariiných, armádu jinochů a dívek, armádu mužů a žen. Pod praporem Jejího Nejčistšího Srdce budou služebníci Panny Marie malí i velcí rozbíjet barikády satanovy modlitbou a odříkáním, budou odstraňovat kal a špínu satanovu se světa, budou všude roznášet nebeskou vůni víry, pokory, svaté čistoty, lásky.

Duchem svatým probuzený heroismus duší.

„Spravedlivými skutky světců“ označuje Duch svatý hrdinské skutky pravého pokání, veliké lásky k Bohu a k bližnímu, jak se jimi vyznamenávali svatí a světice Boží. Mnohé duše bude Duch svatý volat k věrné a oddané službě Ježíši Kristu, Králi. Králům a pánům světským tolik se sloužilo, tolik se pro ně obětovalo. Mnohé duše poslušné volání Ducha svatého budou si přát o tolik oddaněji a věrněji sloužit Ježíši Kristu Králi, oč je On více než páni tohoto světa. Budou vyslyšeni.

Zj. 19, 9.

Od pozemské „Svatby“ k nebeské „Hostině“.

„I řekl mi: „Napiš: Blahoslavení jsou ti, kteří jsou povoláni k svatební hostině Beránkově.“ Archanděl Gabriel, který zprostředkuje a řídí vidění apoštolova, žádá s důrazem, aby napsal uvedenou větu. Jako dříve v kapitole 16, verši 15. byla vložena poznámka o zachování svatebního roucha a v kapitole 14, verši 13. poznámka o smrti v Milosti Boží, tak opět i nyní Duch svatý ústy archandělovými a perem Janovým klade všem věřícím na srdce jako nejdůležitější starost: „Buďte tak živi, abyste

byli povoláni nejenom k účastenství na slavné „svatbě Beránkově", to jest na pozemském Království Ježíše Krista, ale také k účastenství na věčné „svatební hostině", kterou vystrojí svým věrným v příbytku Otce svého." Těmi slovy dokresluje Duch svatý symbolický obraz o „Nevěstě — Církvi" a o „Ženichovi — Ježíši Kristu". Jako ženich si chodíval pro nevěstu do domu jejích rodičů, tam se k nevěstě okázale přihlásil, nazval ji svou a přinesl jí dary, tak i Ježíš Kristus po době tisíci devíti stech letech od Zasnoubení s Církví přihlásí se k Církvi jako Její Ženich a Král národů. Ale neodvede si hned celou Církev do nebe „do Domu Otcova". Po dobu tisíce let nechá Ji v plné slávě spolu s Sebou kralovat nad národy. Pak na krátký, ale neznámý čas dopustí, aby byla zbavena Královské slávy, aby prošla posledním utrpením a pak si Církev jako „Oslavenou Nevěstu" Svou odvede do nebe. Tam bude se konat „věčná svatební hostina" všech vyvolených. Duch svatý ústy archanděla Gabriela vybízí: „Proste a přičiňujte se „spravedlivými skutky světců", abyste si zachovali svatební roucho Milosti Boží a abyste měli nárok na místo při nebeské Hostině Beránkově. Místo slova „Amen", kterým se jindy potvrzovala pravdivost i důležitost řečených slov, pronáší archanděl celou větu: „To jsou pravdivá slova Boží." Každý to musí uznat.

Zj. 19, 10.

Rozmluva archanděla Gabriela s apoštolem.

Svatý Jan byl oslněn tím, co viděl, tak, že při posledních slovech archanděla Gabriela „padl k nohám jeho, aby se mu poklonil". Ale archanděl Gabriel nepřijal tuto poctu pro sebe: „Hleď, ať toho nečiníš; jsem spoluslužebník tvůj i bratří tvých, kteří mají svědectví o Ježíšovi. Bohu se klaněj." Archanděl připomíná svatému Janovi jeho apoštolskou důstojnost. Ježíš Kristus svěřil apoštolům v Duchu svatém úkol a moc, aby vydávali před celým světem svědectví o Jeho Božství: „Když pak přijde Utěšitel, kterého já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, jenž vychází od Otce, ten bude svědčiti o mně; avšak i vy budete svědčiti, neboť jste se mnou od počátku." Jan 15, 26. 27. Archanděl Gabriel má na starosti Zjevení Boží, jehož původcem je Duch svatý. Ve Starém Zákoně archanděl zprostředkovával Zjevení Boží prorokům. Svatý Jan je prorokem Nového Zákona. Jemu archanděl zprostředkuje Zjevení nyní. Jsou tedy arch-

anděl Gabriel, apoštol Jan i ostatní apoštolé služebníky Ducha svatého. Proto pocta klanění patří Bohu Duchu svatému. „Svědectví o Ježíšovi totiž jest duch prorocký", jenž byl dán archandělovi i apoštolovi od Ducha svatého.

Zj. 19, 11.

Jak se plní Manifest Boha Otce o Královské Vládě Ježíše Krista (Zj. 6,).

„A uviděl jsem nebe otevřené, a hle, kůň bílý, a ten, jenž na něm sedí, slove Věrný a Pravdivý a se spravedlností soudí a bojuje." Od obrazu „svatby Beránkovy" přechází Duch svatý k obrazu Ježíše Krista, jako Krále, který přijíždí z vítězného boje, který ještě není u konce. Svatý Jan vidí symbolické nebe otevřené. Jako na jevišti vyjíždí před očima svatého Jana „Bílý Jezdec" jako v kapitole 6, 2. V kapitole šesté v obraze „šesti pečetí" byly znázorněny všeobecné soudy Boží nad těmi, kteří budou odporovat „Bílému Jezdci", Ježíši Kristu, Králi národů „jemuž byla Bohem Otcem dána Koruna, a jenž vyšel vítězně, aby zvítězil." V kapitole šesté bylo Vítězství Kristovo a vykonání soudů Božích nad odpůrci přislíbeno. V kapitole devatenácté už boj i soudy Boží se blíží dokončení a vyplnění. V kapitole šesté vyjížděl Ježíš Kristus, Král do boje, aby si národy podrobil. Vyjížděl sám, nemaje nikoho za sebou. V kapitole devatenácté má už Ježíš Kristus nejtěžší, nejdelší boj za sebou. Nepřijíždí sám, jede za Ním družina bílých rytířů. Co bylo přislíbeno, se věrně vyplnilo: „Důvěřujte, já jsem přemohl svět." Jan 16, 33. Proto dává Duch svatý Bílému Jezdci jméno „Věrný". Bílý Jezdec, Ježíš Kristus, Král nebojoval proti svým odpůrcům mečem, ale bojoval „Pravdou" svého Božského slova. Proto Ho Duch svatý nazývá „Pravdivý". Ježíš Kristus je svrchovaný Božský Král. Proto, kdo odporuje Jeho Královské Vládě a Jeho Božským Zákonům, propadá Jeho Soudu. A tento Soud je nejvýš spravedlivý. Národy odporovaly Ježíši Kristu, Králi pokoje a míru. Spravedlivým soudem Božím pokoj a mír ztrácely, protože bez zachovávání Evangelia nebyl pokoj a mír možný. Hříšný odpor vůči Království Kristovu stával se zároveň národům trestem. Byly jím války. — Národy odporovaly Ježíši Kristu, Králi spravedlnosti a lásky. Spravedlivým Soudem Božím trpěly bídou, hospodářskými i sociálními krisemi povstávajícími z nespravedlnosti zaměstnavatelů k zaměstnaným a z ne-

lásky bohatých k chudým, neboť bez zachovávání přikázání Evangelia nemůže se uskutečnit pravá spravedlnost a láska k bližnímu. Hříšný odpor vůči Království Kristovu stával se opět národům trestem. Byly jím bída, hlad, útisky. — Národy odporovaly Ježíši Kristu, Králi života věčného. Přivolaly na sebe šelmy zemské, falešné nauky bezbožného materialismu v různých odrůdách. A tyto nauky čelily nejenom proti Božím přikázáním, ale proti Bohu samému, protože byly dílem satanovým. Uvrhovaly své vyznavače do propasti věčné smrti. Hříšný odpor k Ježíši Kristu, Dárci života věčného, stával se odpůrcům Ježíše Krista trestem nejtěžším. — Ježíš Kristus, Král, bojoval proti svým nepřátelům ve své Církvi. Byl to boj velice krvavý. Církev mnoho a mnoho krvácela, aby byla podobna svému Králi, který pro Ni krvácel na Kříži. Mučedníci se stali živými ranami Církve. Ale i tu bylo určeno Soudem Božím, jak dlouho měl trvat krvavý boj Církve. Nastal Bohem určený okamžik. Ježíš Kristus Božský Král Církve přijíždí, aby dal Církvi bojující zasloužené Vítězství. — Podle ohlášeného Soudu Božího (Zj. 6, 12—17) stalo se to tak, že otřásl Božský Soudce celým světem. I tento Soud byl spravedlivý a byl odvážen na „sedmi zlatých miskách". Materialistická náhražka Evangelia přivedla národy na světové bojiště. Válečnou katastrofou třemi směry materialismu omámených národů skončil odpor národů proti Evangeliu Ježíše Krista a proti Jeho Království — Církvi. Ježíš Kristus, označený Duchem svatým jako „Věrný a Pravdivý", jako „Spravedlivý Soudce" a jako „Dobrý Vůdce" přichází v pravý čas, aby zjednal Církvi vítězství „svržením šelem do jezera ohnivého" a „svázáním satana".

Zj. 19, 12.

„Oči", které soudí podle věrnosti v Lásce a podle lásky k Pravdě.

„Oči jeho jako plamen ohně a na hlavě jeho mnoho věnců; má jméno napsané, jehož nikdo nezná, leč on sám, a jest oděn v roucho krví zbarvené; jméno jeho zove se Slovo Boží." „Oči s plamenem ohně", podobně jako Zj. 1, 14., symbolisují vševědoucnost a vše postihující svatost a spravedlnost, která neomylně rozezná zlato od plev. Všecko dobré i zlé na světě musí se podrobit Božskému pohledu. Z očí Ježíše Krista, Božského Krále, září Jeho Svatost jako neodolatelný plamen. Jediným pohledem těchto očí je odsouzena každá pýcha a každý hřích, protivící

se Božskému Majestátu. Před těmato očima neukryje se ani nejmenší poskvrna. Před pohledem Božského Krále a Soudce obstojí jedině dokonalá láska. Duše, která svého Spasitele nade všecko milovala, o tolik víc, oč je On více než všichni tvorové, ta se nemusí bát Jeho svatého Pohledu. Božský Král a Spasitel žádá za Věrnost v lásce věrnou lásku. Hříchy proti věrnosti v lásce, když člověk dává v lásce přednost svému pyšnému „já" nebo jiným ubohým, pomíjejícím tvorům před Bohem Stvořitelem a Spasitelem, budou nejvíce zahanbeny a nejvíce potrestány. Božský Král duší lidských přinesl s nebe jako nejvzácnější poklad Boží Pravdu a žádá od lidí a národů vděčnost a lásku k Pravdě svého Evangelia. Hříchy proti Boží Pravdě, když jednotlivci i národy dávají přednost satanově lži, budou rovněž zahanbeny a potrestány. „Věrný a Pravdivý Soudce" soudí podle své nejvyšší Svatosti a Spravedlnosti a nikoliv podle soudů a výmluv lidských. Čím výše která duše stála ve svém povolání, čím větší měla vliv na své okolí, tím mocněji bude zachvácena stravujícím Pohledem Boží Svatosti. Zlato „věrné lásky" a „stálosti v Boží Pravdě" zůstane, plevy a nečistota budou pohlceny ohněm věčným.

Vítězství Lásky a vítězství Spravedlnosti.

„Věnce" jsou symbolem vítězství Božského Krále. Ježíš Kristus vítězí Láskou nebo Spravedlností. Každá duše musí do boje s Ježíšem Kristem, Králem duší. Buď se dá přemoci a uchvátiti Jeho Láskou a zařadí se do Jeho vojska a do družiny Jeho miláčků, jimž je určen věčný pobyt v nebeském Království, nebo bude přemožena Jeho Spravedlivým Soudem a zařazena na věky mezi poddané satanovy do temnosti zevnitřní, kde je pláč a zoufalství. Kolik bude svatých a spasených duší v nebi, tolik Vítězství Ježíše Krista, dobytých Jeho Láskou, se bude v nebi kolem Božího Trůnu na věky oslavovat. Blahoslavení a šťastní, kteří se dali Láskou Boží přemoci. Kolik bude zavržených duší, které zatvrzele odmítaly Boží Lásku, tolik bude dokladů Vítězství Boží Spravedlnosti.

Zj. 19, 12. 13.

Božské Jméno a Božská Krev důvodem k Vítěznému zakročení.

Svatý Jan vidí „napsané Jméno Božského Krále", v němž je obsažena Jeho Božská Moc, Láska a Moudrost, ale lidská řeč

nemůže je vystihnout. Je to Jméno „jehož nikdo nezná, leč on sám“ s Otcem a Duchem svatým. Roucho Božského Krále je „Krví zbarvené“, protože jede z dlouhého a těžkého boje. Krev na rouchu je Jeho vlastní Krev a krev mučedníků, kteří pod Jeho vedením bojovali a krváceli. Obojí krev, zachycená na rouchu Božského Krále, je příčinou a důvodem k Jeho Vítěznému zakročení do boje proti nepřátelům: dvěma šelmám a jejich vůdci satanovi.

Zj. 19, 14.

„Pravilť ke mně: „Syn můj jsi ty.... Požádej a dám ti národy v majetek.“ Žalm 2, 7. 8.

„Jméno jeho zove se Slovo Boží“. Božský Vůdce vojska bílých rytířů je Ten, skrze Něhož povstaly všecky věci, Jenž byl od věčnosti u Boha jako Živé Slovo Otcovo, které v čase Tělem učiněno jest. „A vojska nebeská jela za ním na bílých koních, oblečena v jemné plátno, bílé, čisté. A z úst jeho vychází meč (na obě strany) ostrý, aby jimi bil pohany.“ Duch svatý ukázal v předešlých kapitolách katastrofu národů otrávených satanovým materialismem. Národy samy nad sebou vykonaly Boží soud. Strašným způsobem vymstil se na nich odpor ke slovu „Slova Božího“, odpor k Evangeliu Ježíše Krista. Po skončení války tytéž národy staly se vykonavateli Božího Soudu nad nejzavilejším odpůrcem Slova Božího, odpůrcem Ježíše Krista — nad židovským Babylonem. Zbývají ještě dvě šelmy a satan. K šelmě vystupující z moře patří nejenom odkřesťaněné národy s Církvi nepřátelskými vladaři a vládami, ale patří k ní také všechny národy pohanské. S touto šelmou je spjata druhá šelma vystupující ze země, jako hlasatelka materialistické bezbožné vědy. Duch svatý symbolicky líčí duchovní boj, který pod vedením Božského Krále (ochranou Panny Marie, působením Ducha svatého) povede Církev. Svět se rozestoupí na dva tábory. V jednom táboře budou spolubojovníci Ježíše Krista, Krále jako jednolité „vojsko“ Církve bojující. V druhém táboře bude „šelma“ a králové pozemští se svými „vojsky“, shromážděnými, „aby vedli válku s tím, jenž seděl na koni, a s vojskem jeho“. Spolubojovníci Ježíše Krista jsou biskupové a kněží, domácí i misijní, kteří podporováni záložníky modlících se řeholníků, řeholnic i všech věřících zahájí duchovní boj „mečem Evangelia.“ Evangelium je Božská síla, protože vyšlo nejprve

z Božských úst Ježíše Krista. Toto Evangelium bude vycházet z úst všech kazatelů a misionářů jako „meč na obě strany ostrý", který bude duchovně „bít pohany", to znamená bude potírat jejich pověry. Všichni tito Evangeliem ozbrojení bojovníci a rytíři, odění v jemné plátno, bílé, čisté — svatého života, budou mít jediný úkol: podrobit Ježíši Kristu Králi všecky národy, jak předpovídali starozákonní proroci a jak předpověděl a oznámil Ježíš Kristus sám: „Mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince; i ty musím přivésti, a hlas můj slyšeti budou, a bude jeden ovčinec a jeden pastýř." Jan 10, 16.

Zj. 19, 15. 16.

„Teď tedy králové, buďte moudří!" Žalm 2, 10.

„A on bude je spravovati berlou železnou a on tlačí lis vína prchlivého hněvu Boha všemohoucího. Na rouchu, a to na bedru svém, má napsáno: Král nad králi a Pán nad pány." Ježíš Kristus bude spravovati národy „železnou berlou" svých zákonů a přikázání. On je svrchovaný Božský Soudce národů, který právě v tento čas „tlačí lis", vykonává Soud nad národy vzpírajícími se zatvrzele Jeho Královské Vládě pokoje a míru, spravedlnosti a lásky, i života věčného. Nyní se dává poznat všem národům v celé svrchované Božské Moci jako „Král nad králi a Pán nad pány".

Zj. 19, 17. 18.

Jakou Práci bude konat Duch svatý.

„A uviděl jsem jednoho anděla, an stojí ve slunci, a ten vykřikl hlasem velikým řka všem ptákům, kteří lítali uprostřed na nebi: „Pojďte, shromažďte se k veliké hostině Boží, abyste pojedli těla králů, těla tisícníků a těla siláků, těla koní a těch, kteří na nich sedí, a těla všech, svobodníků i nevolníků, malých i velikých." Duch svatý ukazuje v symbolickém obraze, jak dopadne boj Církve Ježíše Krista se šelmou materialismu a bezbožnosti. Výsledek boje ohlašuje už napřed archanděl Michael, ochránce Církve. Archanděl stojí nad světem v lesku „slunce", to jest v Moci Ježíše Krista. „Slunce" symbolisuje také papežskou Stolici a náměstka Kristova. Zj. 10, Obsah prohlášení archandělova je: „Hlasatelé a propagátoři bezbožného materialismu vymízí ze světa působením duchovní Moci Církve, jako mizí

těla poražených a zabitých na bojišti, jsouce ohlodána a roznesena ptactvem nebeským. Duchovní síla Evangelia vykoření bezbožný materialismus králů a vladařů, jejich ministrů a válečníků, vykoření pyšnou bezbožnost „siláků“ duchovních (učených tohoto světa) i těch, kteří si zakládali na své tělesné síle a viděli smysl života v rekordech; vykoření materialismus a lhostejnost k Ježíši Kristu u jiných, kteří měli tisíceré životní „koníčky“ nicotné a malicherné bez vztahu k věčnosti. Evangelium promění materialistické smýšlení „svobodníků“ — zaměstnavatelů i „nevolníků“ — dělníků, promění lehkomyslnou světáckou mládež i dospělé.

Už ne dolů, ale vzhůru!

Šelmy byly kdysi ve výhodě, poněvadž táhly národy dolů po široké pohodlné cestě hříchu bez ohledu na přikázání a Zákon Ježíše Krista a Jeho Církve. Církev byla v nevýhodě, když vedla jednotlivce, rodiny, národy po strmé a kamenité cestě Božích přikázání a odříkání vzhůru, podle slov Ježíše Krista: „Vcházejte těsnou branou; neboť široká jest brána a prostranná cesta, která vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteří vcházejí skrze ni. Jak těsná jest brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo jest těch, kteří ji nalézají.“ Mat. 7, 13. 14. Encyklikou náměstka Kristova (Zj. 10.) a působením apoštolských hlasatelů Evangelia, světlem Ducha svatého pod vedením Panny Marie, změní lidstvo své smýšlení. Jako dříve toužilo dolů, tak nyní bude toužit vzhůru. Církev vedená neomylným náměstkem Ježíše Krista stane se Vůdkyní, Učitelkou a Matkou všem národům, které se odřeknou rozkolů, bludů, pohanských pověr a budou vstupovat do Ovčince Kristova.

Zj. 19, 19. 20.

Běda těm, kteří odporují Duchu svatému!

„A uviděl jsem šelmu a krále pozemské i vojska jejich shromážděná, aby vedla válku s tím, jenž seděl na koni, a s vojskem jeho. I byla jata šelma (mořská) a s ní ten prorok nepravý (šelma zemská), jenž byl činil před ní divy, kterými svedl ty, kteří přijali znamení šelmy a kteří se klaněli obrazu jejímu; ti oba byli vrženi za živa do jezera ohnivého, hořícího sírou.“ Těmito varovnými slovy Duch svatý naznačuje, že ve vítězném duchov-

ním boji Církve proti satanovým šelmám, jak proti šelmě mořské (Církvi nepřátelským vladařům a vládám) tak proti šelmě zemské (hlasatelům materialismu), ti, kteří se ve svém nepřátelství proti Církvi zatvrdí a svoji bezbožnost neopustí, zahynou na věky. Zahynou na věky ti, kteří přijali „znamení" šelmy místo „Evangelia", jehož symbolem je „Znamení Kříže". Zahynou proto že přijali za své přesvědčení (znamení na čele 13, 16.)) a za předmět své životní akce (znamení na pravé ruce) satanovo „protievangelium", uvěřili „prorokům satanovým" a zavrhli Evangelium Boží, neuvěřili Ježíši Kristu, Vtělenému Slovu Božímu. Místo Ježíši Kristu, který jest „Cesta, Pravda a Život" vzdávali nejvyšší poctu „obrazu-modle" nauce satanova materialismu a v této „modle" viděli cestu, pravdu a život. Provinění a zločin stoupenců „šelmy" i jejího „proroka" jsou nesmírné. Je to druhá veliká „zpronevěra" lidstva od Boha k satanu po první „zpronevěře" v ráji, jenže od této „zpronevěry" není žádného vykoupení, pro všecky ty, kteří se v ní zatvrdí. Zatvrzelí stoupenci „šelmy i jejího proroka" budou „vrženi za živa (v plném věčném vědomí své viny) do jezera ohnivého, hořícího sírou." „Síra" je symbolem těžkých hříchů i jejich následků, věčných trestů: je prudkým jedem, prozrazuje se otravným zápachem, hoří.

Zj. 19, 21.

Blahoslavení přemožení.

„A ostatní byli zabiti mečem, vyšlým z úst toho, jenž seděl na koni; a všichni ptáci nasytili se těly jejich." Ostatní si podrobí Ježíš Kristus, Král „mečem" Evangelia hlásaného Jeho rytíři, apoštolsky horlivými biskupy a kněžími. Světové duchovní bojiště bude vyčištěno od nepřátel. I ti, kteří Evangelium ještě nepřijali, budou lidé „dobré vůle" a nebudou mít v sobě odporu proti Duchu svatému. Nebe i země bude moci zpívat společně: „Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis". Luk. 2, 14.

SATAN SVÁZÁN. DOBA POKOJNÉHO ŠÍŘENÍ CÍRKVE KRISTOVY. POSLEDNÍ PRONÁSLEDOVÁNÍ CÍRKVE. POSLEDNÍ SOUD.

Satan spoután a zavřen, aby nesváděl národy — Konečně soud podle přání mučedníků a vyznavačů Kristových — Svatí duchovně ožijí mezi lidmi a národy — Všichni si je budou brát za příklad a vzor — Tak se národy ponenáhlu shromáždí pod královskou vládou Kristovou — Ti, kteří ztratili svatost, neožijí pro nebe — Smrt druhá (věčná) nemá nad spravedlivými křesťany žádného práva — Svatí hrdinové víry budou mít v nebi privilegia kněžství — Po tisíci letech satan bude puštěn a naposled shromáždí své stoupence do boje proti Církvi — V boji ho překvapí soudný den — Bílý trůn pro Boží Majestát Ježíše Krista, Krále — Kniha života — Mrtvé musí vydat země i moře i podsvětí — Zavržení do ohně věčného.

Zj. 20.

1. A uviděl jsem anděla, an sestupuje s nebe, maje klíč
od propasti a řetěz veliký v ruce své. 2. I uchopil draka, hada
starého, jenžto jest ďábel a satan, a svázav ho na tisíc roků,
3. uvedl jej do propasti a zavřel i zapečetil nad ním, aby ne-
sváděl již národů, dokud by se nenaplnilo tisíc roků. Potom
musí býti rozvázán na krátký čas.
4. A uviděl jsem trůny; i posadili se na nich, a byl jim dán
soud, též duše těch, kteří byli sťati pro svědectví Ježíšovo
a pro slovo Boží, i těch, kteří se neklaněli šelmě ani obrazu
jejímu, ani nepřijali znamení na čelo nebo na ruku svou; a (ti)
ožili a kralovali s Kristem po tisíc roků. 5. Ostatní mrtví neožili,
dokud by se nenaplnilo tisíc roků. To jest vzkříšení první. 6.
Blažený a svatý je ten, kdo má účast ve vzkříšení prvním; nad
nimi smrt druhá moci nemá, nýbrž budou kněžími Božími a Kris-
tovými a budou s ním kralovati po tisíc roků.
7. A když se naplní těch tisíc roků, satan bude puštěn ze
své vazby; i vyjde, aby sváděl národy, kteří jsou na čtyřech
úhlech země, Goga a Magoga, a aby shromáždil je k válce; —
počet jejich (jest) jako písek mořský. — 8. A vyšli na šíř
země a obklíčili tábor světců a město milé. 9. I sestoupil oheň
od Boha s nebe a strávil je, 10. a ďábel, jenž je sváděl, byl

vržen do jezera ohnivého a sirnatého, kde jest i šelma a prorok nepravý; budou trápeni ve dne i v noci na věky věků.

Vzkříšení těla a soud poslední.

11. Také jsem uviděl trůn veliký, bílý, a toho, jenž na něm seděl; před jeho obličejem zmizela země i nebe a nenalezlo se pro ně místo. 12. A uzřel jsem mrtvé, veliké i malé, ani stojí před trůnem; i otevřely se knihy, též jiná kniha byla otevřena, to jest (kniha) života, a mrtví byli souzeni z toho, co bylo napsáno v knihách, podle skutků svých. 13. Moře totiž vydalo mrtvé, kteří byli v něm, a smrt i místo zemřelých vydaly (své) mrtvé, kteří byli v nich, a (ti) byli souzeni každý podle skutků svých. 14. A smrt i místo zemřelých byly uvrženy do jezera ohnivého. To jest smrt druhá, jezero ohnivé. 15. A kdo nebyl nalezen zapsán v knize života, byl uvržen do jezera ohnivého.

*

Pravé blaho.

V desáté kapitole Zjevení jsme viděli naznačeno, co se stane, až skončí trestné období. Archanděl Michael s plnou Mocí Ježíše Krista bude stát za papežem, který těžce zkrušenému lidstvu podá lék v podobě papežské Encykliky, v níž budou připomenuty světu všecky jeho bludné cesty za satanovými svody a bude v plném jasu Ducha svatého ukázána jediná zbývající cesta Evangelia. A svět tentokrát přijme lék Ducha svatého. Uzná, že skutečně jenom v Království Ježíše Krista dojde pravého pokoje a míru, pravé a všeobecné spravedlnosti na základě křesťanské lásky a že jenom od Ježíše Krista může obdržet život věčný.

Zj. 20, 1. 2.

Mocí Královny nebes uvězněn na tisíc let.

Odměnou lidstvu kajícímu se za všecka poblouznění a odboj proti Ježíši Kristu Králi bude, že od národů přijatý a uznaný Král králů a Pán pánů dá archandělu Michaelovi rozkaz a moc: „A uviděl jsem anděla, an sestupuje s nebe, maje klíč od propasti a řetěz veliký v ruce své. I uchopil draka, hada starého, jenžto jest ďábel a satan, a svázav ho na tisíc roků, uvedl jej do propasti a zavřel i zapečetil nad ním, aby nesváděl již národů, dokud by se nenaplnilo tisíc roků. Potom musí býti

rozvázán na krátký čas." Ke dvěma porážkám satanovým přistupuje i tato. V boji proti Církvi bude sražen do propasti a spoután na tisíc let, „aby nesváděl již národů." Archanděl Michael ke svým předešlým zákrokům na ochranu Církve proti satanovi připojuje tento zákrok. Činí jej ve Jménu Neposkvrněné Matky Boží a Královny nebe i země, protože Ona je vrchní Velitelkou v boji Církve proti satanově moci, Jí bylo dáno, aby vždy a všude, kde je vzývána, — „rozdrtila jeho hlavu." Duch svatý to naznačil prvním veršem dvanácté kapitoly. Proto Církev svatá se modlí k Panně Marii: „Ty, která vítězíš ve všech velikých bojích..."

Výslovné, nesymbolické, určení času.

„Klíč" k žaláři satanovu má Bůh. „Řetěz" je symbolem Moci Ježíše Krista. Tím vším opatřen, ve Jménu své nebeské Královny, spoutá archanděl velmoc satanovu. Jako v kapitole dvanácté, i zde Duch svatý čtverým jménem nazývá bývalého knížete světa. „Drak" znamená velikého, silného a ohyzdného „knížete zlých duchů". „Starý had" upomíná na lstivé jedovaté kousnutí v ráji, opětované bezpočtukrát sváděním lidí a národů k odboji proti Bohu. „Ďábel" znamená úskočného podvodníka, — „satan" nespravedlivého odpůrce. Slova třetího verše „dokud by se nenaplnilo tisíc roků" jsou dokladem, že se zde jedná o dobu „tisíce let." V tomto tisíciletí Církev bez překážek, které působil dříve satan, bude se šířit ke všem národům.

Vliv zlých duchů na jednotlivce.

Hřích ani v této době se světa nevymizí. Zlí duchové, i když jejich moc bude omezena a nebudou moci svádět celé národy, jak to činili dříve, budou i v této době z dopuštění Božího moci pokoušet jednotlivce. Tito musí projít zkouškou, kterou všichni lidé procházejí. Bez této zkoušky by nebylo zásluh. Ve velkém měřítku nebude satanovi možno dělat překážky šíření Evangelia. Úplně bez protivenství Církev také nebude. Připustí tedy Prozřetelnost Boží na tolik zásahy zlých duchů, pokud bude žádoucí k rozmnožení zásluh a horlivosti jednotlivců i Církve. K poslední veliké zkoušce bude vypuštěn satan před koncem světa, aby tříbil Církev.

Jak bude vypadat tisícileté Království Ježíše Krista.

Zjevení svatého Jana nepopisuje, jak bude vypadat doba Vítězství a Rozkvětu Církve. Tuto dobu popisují proroci starozákonní, zvláště David v žalmech a prorok Isaiáš.

O Království pokoje a míru, spravedlnosti a blaha pod vládou Krále-Mesiáše pronáší proroctví David v žalmu 71. (Vulg.) V druhém verši myslí David na svého syna Šalomouna a modlí se za něho. Prosí (ve 3. verši) za pravý pokoj a pravou spravedlnost v Šalomounově říši. Šalomoun je předobrazem Krále Mesiáše. Od verše pátého mluví David již jen o Mesiáši, protože ve světle Ducha svatého vidí Jeho Království prostorem a časem neomezené a sice tehdy, kdy se Mu poddají králové světa a všichni národové Mu budou sloužit:

Král David o době Království Mesiášova.

„2. ‚Dej, Bože, králi svou spravedlnost, a své právo královu synu, aby soudil tvůj lid dle práva, tvé utiskované spravedlivě! (Těmi slovy se modlí David za svého syna, svého nástupce, předobrazně prosí o příchod Vykupitele, Krále dokonalé spravedlnosti). 3. Kéž nesou hory pokoj lidu, pahorky pak spravedlnost! (V říši Šalomounově, a mnohem dokonaleji v budoucím Království Mesiášově nechť je pravý mír a pravá spravedlnost.) 4. Zjedná právo ubohým z lidu, přispěje na pomoc utištěným, utlačovatele potře. (Hlavně Král Mesiáš ujme se chudých, utištěných proti utlačovatelům.) 5. Žít bude jako slunce a měsíc, od pokolení do pokolení. (Pozemské Království Mesiášovo nebude na krátký čas, jako jsou království pozemských králů, nýbrž do konce světa.) 6. Sestoupí deštěm na holou louku, jako rosa, jež na zemi kape. (Pod Jeho Vládou dostanou duše „zeleň“ nadpřirozeného života. Tuto „zeleň“ způsobí „rosa“ Milostí Ducha svatého.) 7. Kvésti bude v jeho dnech právo a hojnost blaha, až pomine měsíc. (Až se Mu poddají národové, nastane na zemi pravá spravedlnost a z míru vzešlé pravé blaho. Mezi národy, které zůstanou Králi Mesiáši věrny, potrvá blaho až do konce světa.) 8. Panovat bude od moře k moři, od Řeky (Eufratu, Evropa) až do konce světa. (Svojí duchovní Mocí opanuje Mesiáš celý svět.) 9. Před ním se skloní odpůrci jeho, nepřátelé prach budou lízat. (Pohané i nevěra vzdají se odporu a uznají Mesiáše za Krále.) 10. Králové Tarsisu a přímoří budou podávat jemu dary; králové ze Šeby a Seby podary

mu budou nosit. (Vladaři světa uznají Mesiáše za svého svrchovaného Krále.) 11. Klanět se budou mu královė světa, a všichni národové mu sloužit. (Budou se Mu klanět jako Božskému Králi a Zákonodárci.) 12. Vytrhneť chuďasa násilníku, chuďasa, jenž neměl pomocníka. 13. Ujme se slabého a nuzného, života nuzných ochranu zjedná. (Naučí lidstvo pravé lásce k bližnímu.) 14. Vymaní je z útisku, křivdy, neb drahé bude mu jejich jméno. (Bude Králem lásky.) 15. Žít bude, dostane sabského zlata, klanět se budou jemu vždycky, každý den mu blahořečit. (Bude se Mu dostávat největších darů z vděčnosti, nejpřednější oběti jako projevu klanění a díků.) 16. Obilí bude v zemi i na horách, úroda její převýší Liban, kvést budou měšťané jako rostlinstvo. (Vlada Krále Mesiáše přinese venkovu i městu nejvyšší požehnání.) 17. Požehnané jméno jeho bude na věky, jako slunce bude trvat. On bude požehnání národům, všecek svět bude jemu žehnat. (Všecky národy uznají, že v Králi Mesiáši se jim dostává pravého a nejvyššího blaha.) 18. Žehnán buď Hospodin, Bůh Israelův, který jediný může činit divy; na věky slavnému jménu jeho buď žehnáno, plna buď slávy jeho všecka země! Staň se! Staň se! (Adorace celého světa, všech národů Božskému Králi, Jenž činí pravé divy a zázraky, Jemuž patří všecka čest a sláva.)

Isaiáš popisuje Království Mesiášovo.

Prorok Isaiáš líčí slávu Království Mesiášova nade všemi národy na počátku druhé kapitoly svého proroctví: 2. verš: „V posledních dnech zpevněna bude hora domu Hospodinova; bude nejvyšším vrcholem horstev, vyvýšená nad pahorky." (Království Mesiášovo—Církev—Skála bude vykonávat duchovní královskou Moc nad světem. Duchovní královská Moc Církve Ježíše Krista podrobí si „pahorky", to jest světské krále a vladaře.) 3. „Proudit" bude k ní každý národ, hrnout se mnoho kmenů, a řeknou: „Pojďte a vystupme na horu Páně, do domu Boha Jakobova! Ať nás naučí svým cestám, a choditi budeme po jeho stezkách!" (Do Církve-Království Mesiášova — přislíbeného Jakobovi: „Nevzdálí se žezlo od Judy, aniž hůl od jeho nohou, dokud nepřijde ten, jemuž přísluší a jemuž se národové podrobí." (Hebrej. text) — vstoupí všecky národy, všecky přijmou nauku Evangelia a nastoupí cestu Božích přikázání.) „Vyjdeť ze Siona nauka, a slovo Páně z Jerusalema. (Apoštolé

vyšli jako takoví z večeřadla na Sionu při Seslání Ducha svatého. Z Jerusalema se rozešli do celého světa s rozkazem Ježíše Krista: „Jděte tedy a učte všecky národy. Křtěte je ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. A učte je zachovávati všecko, co jsem vám přikázal." Mat. 28, 19. 20.) 4. „Porovnávat bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkují v radlice své meče, a svá kopí v srpy ženců. Nezdvihne meče kmen proti kmeni, aniž cvičit se budou v boji." (Až se upevní Království Mesiášovo nad národy, až všecky otevrou brány Evangeliu a podrobí se jeho přikázáním, nastane na zemi pokoj, mír a blaho. Válečnické nástroje se odloží. V pokoji a míru budou se národy snášet a milovat, budou si hledět vnitřního rozkvětu na základě přikázání: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své a z celé mysli své.... Milovati budeš bližního svého jako sebe samého." Mat. 22, 37. 39.)

Vrchol pokoje a spravedlnosti.

Z proroctví Davidova i Isaiášova vysvítá jako doplněk ke Zjevení svatého Jana, že doba Vítězství Ježíše Krista a Jeho Církve nad národy, dá světu to, po čem nejvíc toužil: vnitřní i zevnější mír a pokoj, spravedlnost a lásku a pravé blaho časné i věčné.

Zj. 20, 4.

I spravedliví budou souzeni.

„A uviděl jsem trůny; i posadili se na nich, a byl jim dán soud." Když byl vykonán soud nad židovským Babylonem a nad šelmami, když satan byl spoután, aby nemohl svádět národy, musilo se dostat uznání, chvály a odměny věrným duším. A tento soud vykoná čtyřiadvacet zástupců Církve vítězné. Jménem Ježíše Krista, Krále národů, dostane se uznání vítězům, jejichž „duším" se dostalo po tělesné smrti na zemi „vzkříšení", to jest věčného života v nebi. Prozatím jsou ve „vzkříšení" k věčnému životu jenom duše. Na konci světa dostane se „vzkříšení" i tělům spravedlivých. Toto bude „vzkříšením druhým", kdežto příchod duše do života věčného byl „vzkříšením prvním". Duše bezbožných „neožijí", to jest nemají na blaženém věčném životě podílu. Údělem duší, které nemilovaly svého Spasitele, je „smrt" zavržení. K zavržení duše se na konci světa připojí i zavržení těla, to jest „smrt druhá".

Mučedníci a vyznavači.

Mezi vítězi ve věčném životě jsou na prvním místě jmenováni ti, kteří přijali svědectví Ježíše Krista, že je Bůh, Spasitel a Král, s takovou vírou a láskou, a všecka slova Jeho jako slova Boží s takovou poslušností, že bez váhání dávali i život za tuto víru a poslušnost. K mučedníkům se řadí stateční vyznavači, kteří odpírali svodům „šelem" a nedali se svést k poblouznění rozumu bludem nebo nevěrou; nedali se svést ke službám satanovým šířením bludu a nevěry. „Viděl jsem... též duše těch, kteří byli sťati (symbolika násilného usmrcení) pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, i těch, kteří se neklaněli šelmě ani obrazu jejímu, ani nepřijali znamení na čelo nebo na ruku svou;......."

Nejživější obcování svatých.

„A ti ožili a kralovali s Kristem po tisíc roků." Svatí vítězové v době, kdy Ježíš Kristus ujme vládu nad národy, jako spolubojovníci Jeho dostanou také podíl na Jeho Královské Slávě na zemi. „Oživnou" zapomenutá jména i životy mnohých svatých mučedníků i vyznavačů. Národy ocení zásluhy a ctnosti Božích hrdinů, budou je milovat, vzývat a následovat. Nastane vřelé „obcování svatých" mezi věřícími na zemi a mezi svatými v nebi. Jako Ježíši Kristu budou národy prokazovat oddanou lásku a poslušnost, jako budou se vinout k Panně Marii, tak budou milovat a ctít i svaté. Nebe se sblíží se zemí.

Zj. 20, 5.

Před Bohem jsou mrtvi.

„Ostatní mrtví neožili, dokud by se nenaplnilo tisíc roků." Ti, kteří Ježíše Krista nemilovali a Jeho Církev pronásledovali zůstanou „ve smrti" mimo toto slavné a blažené Království Ježíše Krista. Jména všech kdysi tak oslavovaných nepřátel Církve budou v zaslouženém opovržení a zapomenutí. Národům bude jasno, jak tito pomocníci satanovi byli spoluvinníky na všech pohromách a katastrofách lidstva. Až projde tisíciletí Královské vlády Ježíše Krista, předchůdcové a stoupenci Antikrista oživí jejich jména a vezmou si za vzor jejich zlobu proti Církvi.

Zj. 20, 5. 6.

První a druhé vzkříšení, první a druhá smrt.

Blaho svatých mučedníků a vyznavačů bude se vylévat v době Královské vlády Ježíše Krista na celou zemi. Obyvatelé země pocítí, jak dobře je jít strmou cestou vzhůru, jak dobře je jít po cestě Božích přikázání, sebezapírání a trpělivosti, když na konci cesty otevírá se duši nový věčný život, který je opravdu „vzkříšením" ze smrti pozemského plahočení a útrap. „To jest vzkříšení první. Blažený a svatý je ten, kdo má účast ve vzkříšení prvním; nad nimi smrt druhá moci nemá, nýbrž budou kněžími Božími a Kristovými a budou s ním kralovati po tisíc roků." Věrný poddaný Ježíše Krista Krále nemusí se bát „smrti" věčné, která jest údělem těch, kteří šli po široké cestě bezbožnosti. Kde není bázně a strachu, tam je pokoj a mír. Vnitřní pokoj a mír je podstatnou částí blaha pozemského. Požívajíce vnitřního pokoje a míru, budou věřící v období Království Ježíše Krista nad národy horlivě a vděčně účastni ustavičné Oběti Mše svaté v nejtěsnějším spojení s kněžími a biskupy. Tak na nebi i na zemi dostává se vyvoleným podílu na Kněžství Ježíše Krista. Kdo má účast na Kněžském Úřadě Ježíše Krista, ten má účast také na Jeho Úřadě Královském. Svatí v nebi budou s Ježíšem Kristem vládnout (v tisíciletém období) nad zemí. Vyplní se na nich přislíbení osmera blahoslavenství, mezi ostatními i to: „Blahoslaveni tiší, neboť oni zemí vládnouti budou." Mat. 5, 4. Po tisíc let budou se věřící na zemi stýkat nejživějším duchovním způsobem se svatými bratřími a sestrami ve slávě nebes a budou z tohoto styku čerpat povzbuzení a sílu k svatému životu na zemi. A v tom bude spočívat Královská vláda Ježíše Krista a Církve vítězné, že v Duchu svatém povedou národy, vstupující do Církve pozemské, k věčnému cíli.

Obnova lidstva Duchem svatým.

V tisíciletí pokoje a rozkvětu bude se Církev šířit bez překážky ke všem národům. Duch svatý bude v nejhojnější míře vylévat svoji Milost nad lidstvo, které velikými tresty odpykalo svoji vinu a zatoužilo upřímně po Bohu. Otcovská Dobrota Boží vyslyší volání pozemských dítek, které budou vroucně prosit ve spojení s Nebeskou Matkou o Obnovení světa Duchem svatým. Po odstranění moci satanovy a jeho nástrojů bude Duch

svatý bez překážky působit, jako když ustane bouře a nastane klid. Satan nepopřál do této doby lidstvu klidu. Ustavičně vyvolával nepokoj a bouře na všech stranách světa, rozdmýchával požáry hněvů a vášní, zatemňoval rozum a poznání lidstva právě tehdy nejvíce, když dával vyvolávat svými falešnými proroky hesla o pokroku, osvětě, humanitě. Dlouho čekal Bůh na toto společné volání a prosbu celého lidstva o Obnovení světa Duchem svatým pod Královskou Vládou Ježíše Krista.

Světová novena k Duchu svatému.

Posledních devět let trestného období je určeno, aby bylo novenou celého lidstva o Ducha svatého. Církev Ježíše Krista pod vedením Panny Marie shromáždí všecky lidi dobré vůle, aby činili pokání a prosili úpěnlivě — jako apoštolé o Letnicích — o Příchod Ducha svatého:

„Přijdi, Duchu svatý, naplň srdce věřících,
a rozněť v nich oheň Lásky své."

Zj. 20, 7.

Poslední tříbení Církve.

„A když se naplní těch tisíc roků, satan bude puštěn ze své vazby; i vyjde, aby sváděl národy, kteří jsou na čtyřech úhlech země, Goga a Magoga, a aby shromáždil je k válce; — počet jejich jest jako písek mořský. — A vyšli na šíř země a obklíčili tábor světců a město milé. I sestoupil oheň od Boha s nebe a strávil je, a ďábel, jenž je sváděl, byl vržen do jezera ohnivého a sirnatého, kde jest i šelma a prorok nepravý; budou trápeni ve dne i v noci na věky věků." Po tisíciletí rozkvětu Církve a Jejího rozšíření mezi všecky národy nastane doba (neznámo, jak dlouho bude trvat) poslední zkoušky lidí a posledního tříbení Církve (Zj. 3, 14.). Bude otevřena propast a vězení satanovo. Satan využitkuje duchovní ochablosti, která nastane po době rozkvětu Církve. Bude hledat a mobilisovat do boje proti Církvi všecky lidi, kteří nebudou celým srdcem spojeni s Ježíšem Kristem a kteří si nevyprosí dar vytrvalosti v dobrém.

Evangelium a sv. Pavel o době před koncem světa.

Svatý Jan viděl ve Zjevení události před koncem světa a před posledním soudem jen kratince. Tento úryvek kapitoly dvacáté je doplňkem kapitoly jedenácté „o dvou svědcích". Duch svatý na jiných místech Písma svatého naznačil hlavní poučení pro tuto dobu. V Evangeliu Ježíš Kristus předpověděl: „... povstanou nepraví Kristové a nepraví proroci, a budou činiti veliké zázraky a divy, takže by v blud uvedli, kdyby možno bylo i vyvolené. Ejhle, předpověděl jsem vám to. Řeknou-li vám tedy: „Hle, na poušti jest," nevycházejte; „Hle, v pokojích jest," nevěřte. Neboť jako blesk vychází od východu a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod Syna člověka. Kdekoli bude tělo, tam se shromáždí i orlové. A hned po soužení těch dnů se slunce zatmí a měsíc nedá světla svého; hvězdy budou padati s nebe a moci nebeské se budou pohybovati A tu se ukáže znamení Syna člověka na nebi; i rozkvílí se tehdy všecka pokolení země a uzří Syna člověka přicházeti v oblacích nebeských s mocí a slávou velikou. A pošle anděly své s mohutným zvukem trouby; i shromáždí vyvolené jeho od čtyř větrů, od konce až do konce nebes." Mat. 24, 23.—31. Svatý Pavel v 2. listě Soluňským píše o Antikristovi, který vystoupí v této době a stane se vůdcem boje proti Ježíši Kristu a Jeho Církvi: „Tehdy se objeví onen bezbožník, kteréhož Pán Ježíš zahubí dechem úst svých a zničí jasem příchodu svého; jeho přítomnost bude podle působnosti satanovy s veškerou mocí a s divy a zázraky lživými, a s veškerým podvodem nepravosti pro ty, kteří hynou, a to proto, že nepojali lásky k pravdě, aby byli spaseni. Ano, proto pošle jim Bůh působnost klamu, aby uvěřili lži Antikristově, by odsouzeni byli všichni ti, kteří neuvěřili pravdě, nýbrž zalíbili si v nepravosti." 2. Sol. 2, 7.—12.

Zj. 20, 8. 9. 10.

Antikristova proticírkev.

Satan najde si svého člověka a ten se bude vydávat za spasitele s takovým úspěchem, že se k němu přidají velmi mnozí na celém světě a stanou se odpůrci, nepřáteli Ježíše Krista a pronásledovateli Jeho Církve. Antikrist se bude vydávat za boha a spasitele. Církvi Kristově bude vypovězen vyhlazovací

boj. Mnozí věřící budou neslýchaně mučeni, aby byli přinuceni k odpadu od Ježíše Krista a od Církve. Svatý Jan vidí Církev bojující v této době jako „tábor světců“ pod korouhví Kříže. V protivném táboře shromáždí Antikrist ze všech národů celého světa množství nepřátel „jako písku v moři“. Církev — „město milé“ ve svých věrných členech bude sjednocena láskou k Ježíši Kristu. Církev povede se své strany duchovní boj. Budou v Ní působit „dva svědkové“ Zj. 11, Proti Církvi povedou nepřátelé, symbolisovaní Duchem svatým jmény „Gog a Magog“ z proroctví Ezechielova (38), boj všemi a nejhoršími násilnými prostředky. Církvi bude Bohem a Spasitelem Ježíš Kristus. Nepřátelům Církve bude bohem a spasitelem Antikrist, jehož jméno v souhláskách udává Duch svatý na konci kapitoly třinácté. Boj proti Církvi bude přerušen příchodem Ježíše Krista, posledním soudem a zavržením všech nekajících spojenců Antikristových se satanem a jeho anděly do propasti pekelné, kdež „budou trápeni ve dne i v noci na věky věků“, to jest bez ustání.

Zj. 20, 11.

Proměnění.

„Také jsem uviděl trůn veliký, bílý a toho, jenž na něm seděl; před jeho obličejem zmizela země i nebe a nenalezlo se pro ně místo.“ Svatý Jan nahlíží na poslední soud. Vidí Soudce Ježíše Krista na bílém jasném Trůně, označujícím svatost a spravedlnost Boží. Svět bude proměněn ohněm z pomíjejícího na nepomíjející. V tom smyslu to předpověděl Božský Spasitel: „Nebe a země pominou...“ Mat. 24, 35. Ztratí svou pomíjející podobu, bude s nich sňata kletba hříchu, a budou sídlem nesmrtelných a věčně blažených.

Svatý Petr líčí proměnu: „Nynější nebesa i země týmž slovem Božím jsou uloženy, pro oheň jsouce uchovávány ke dni soudu a záhuby lidí bezbožných. — .... Přijde však den Páně jako zloděj, a v něm nebesa s velikým hukotem pominou, základy pak žárem se rozpustí a země i díla, která jsou na ní, shoří...“ 2, Petr. 3, 7.—10. Nebesa znamenají tam i zde tělesa světová, slunce, hvězdy. A v tom smyslu praví také svatý Jan: „Pro pomíjející hvězdné „nebe a zemi nenalezlo se místa“ v novém, obnoveném světě.

Zj. 20, 12.

Knihy skutků a kniha života.

„A uzřel jsem mrtvé, veliké i malé, ani stojí před trůnem; i otevřely se knihy, též jiná kniha byla otevřena, to jest kniha života, a mrtví byli souzeni z toho, co bylo napsáno v knihách podle skutků svých." — Vznešení i prostí vstanou zmrtvých. Nikdo nezůstane v hrobě. A život každého je jako popsaná kniha před Božíma očima. Všecko je tam. Dobré i zlé skutky. Ze všech těch skutků Spravedlivý Soudce vykoná spravedlivý soud. V Boží knize života jsou zapsáni jen vyvolení Boží.

Zj. 20, 13. 14. 15.

Smrt, která nemůže umřít.

Všichni mrtví budou vzkříšení. „Moře" národů vydá své mrtvé. Vydá je i věčná smrt, propustí je i peklo, aby každý oblékl své tělo. Všichni se doví, proč byli odsouzeni. A pak věčná smrt i peklo budou uzavřeny v ohnivém jezeře. Smrt druhá jest ta, kdy člověk umírá a nebude moci umříti. Kdo není zapsán v knize života, jinými slovy, kdo není zapsán v Srdci Ježíše Krista, bude uvržen do jezera ohnivého.

7. VIDĚNÍ OBNOVENÉ ZEMĚ A VĚČNÉHO KRÁLOVSTVÍ KRISTOVA.

Očištěný a obnovený svět se spojí s nebem — Věčný příbytek vyvolených a stánek Boží s lidmi — Všecky bolesti pominou — Hle, obnovuji všecko — Jako při prvním Stvoření: „Stalo se" — Ježíš Kristus dává pečeť svého Božství — Buď, anebo — Prohlídka nového Jerusalema s vysoké hory — Vlastnosti Církve — Drahokamy v základech Církve — Věčným Světlem — Ze všech národů — Nic poskvrněného nevejde.

Zj. 21,

1. A uviděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly, a moře již není.
2. Také jsem uviděl město svaté, Jerusalem nový, an sestupuje s nebe od Boha jsa připraven jako nevěsta ozdobená pro
muže svého. 3. A uslyšel jsem hlas veliký s nebe, an praví:
„Hle, stánek Boží s lidmi a přebývati bude s nimi, a oni budou
jeho lidem, a on Bůh, s nimi bude jejich Bohem; 4. a (Bůh)
setře všelikou slzu s očí jejich, a smrti nebude již; ani zármutku,
ani křiku, ani bolesti nebude již, neboť první věci pominuly."
5. I řekl ten, jenž seděl na trůně: „Hle, obnovuji všecko."
A řekl mi: „Napiš (to), neboť tato slova jsou spolehlivá a
pravdivá." 6. A řekl mi: „Stalo se. Já jsem alfa a omega, počátek a konec. Já dám žíznivému z pramene vody živé zadarmo.
7. Kdo zvítězí, obdrží to, a (já) budu mu Bohem, a on bude mi synem.
8. Bázlivci však a nevěrci a ohavníci a vrazi i smilníci a čarodějníci a modláři a všichni lháři budou míti díl v jezeře hořícím ohněm a sírou; to je smrt druhá."
9. I přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm misek plných sedmi ran posledních, a mluvil se mnou, řka: „Pojď, ukáži ti nevěstu, manželku Beránkovu." 10. I odvedl mě v duchu
na horu velikou a vysokou, ukázal mi město svaté, Jerusalem,
ano sestupuje s nebe od Boha, 11. maje velebnost božskou.
Lesk jeho byl podoben kameni nejdražšímu, jako kameni jaspisovému, jasnému jako křišťál.
12. Mělo hradbu velikou a vysokou s dvanácti branami a na branách dvanáct andělů a jména napsaná, totiž jména dvanácti

pokolení synů Israelových; 13. od východu tři brány, od severu tři brány, od jihu tři brány, a od západu tři brány. 14. A hradba městská měla dvanáct základů a na nich dvanácte jmen dvanácti apoštolů Beránkových.

15. A ten, jenž mluvil se mnou, měl jakožto míru třtinu zlatou, aby změřil město i brány a hradby jeho. 16. Jest pak to město položeno ve čtverhranu, a délka jeho jest tak veliká jako šířka. I změřil město třtinou na dvanáct tisíc honů, a délka i šířka a výška jeho jsou stejné. 17. Také změřil hradbu jeho stočtyřicetčtyři lokte; míra to lidská, které užil anděl. 18. Stavba hradby jeho byla z jaspisu, město pak samo bylo čisté zlato, podobné čistému sklu. 19. Základy hradby městské byly ozdobeny všelikým drahokamem; základ první byl z jaspisu, druhý ze safíru, třetí z chalcedonu, čtvrtý ze smaragdu, 20. pátý ze sardonyxu, šestý ze sardisu, sedmý z chrysolitu, osmý z berylu, devátý z topasu, desátý z chrysoprasu, jedenáctý z hyacintu, dvanáctý z ametystu. 21. A dvanáct bran (bylo) dvanáct perel; jedna každá brána byla z jedné perly, a náměstí města bylo čisté zlato jako průhledné sklo.

22. Chrámu jsem v něm neviděl, neboť Pán Bůh všemohoucí jest chrámem jeho, a Beránek. 23. A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby mu svítily, neboť velebnost Boží je osvítila, a svící jeho jest Beránek. 24. I budou choditi národové ve světle jeho a králové země přinesou slávu a čest svou do něho. 25. A brány jeho nebudou se zavírati za dne, neboť noci tam nebude; 26. a přinesou do něho slávu a čest národů. 27. A nevejde do něho nic poskvrněného, ani kdo páše ohavnost a lež, leč jen ti, kteří jsou napsáni v Beránkově knize života.

Zj. 21, 1.

Proměněná země bude spojena s nebem.

Ježíš Kristus předpověděl v Evangeliu: „Nebe a země pominou." Mar. 13, 31. Svatý Jan ve Zjevení píše: „A uviděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly." Tak se dovídáme, že nebesa (obloha) i země nepominou beze stopy, nýbrž že budou proměněny. Svatý Petr v druhém listě píše:„Nová nebesa a novou zemi očekáváme podle zaslíbení jeho, — ve kterých spravedlnost přebývá." 2. Petr 3, 13. Nebe, příbytek Boží, spojí se na věky s obnovenou zemí. Kletba hříchu, která s člověkem postihla všecko tvorstvo, bude se stvořeného světa vzata a oheň Boží zachvátí svět a promění jej v místo věčného pokoje, nevýslovné radosti a nepomíjejícího

blaha. Moře jako znak nestálosti, nepokoje a bouřlivosti i jako symbol neklidných a na sebe narážejících národů — nebude již. „A moře již není". Nebude národů lišících se od sebe rasou, řečí, nýbrž bude jedna rodina dítek Božích.

Zj. 21, 2.

„Také jsem uviděl město svaté, Jerusalem nový, an sestupuje s nebe od Boha jsa připraven jako nevěsta ozdobená pro muže svého." Město svaté je oslavená Církev. Proměnění hmotného světa a spojení jeho s nebem, sídlem Božím, se stane po vykonání posledního soudu. Oslavená Církev zaujme i proměněnou zemi. Všichni vyvolení Boží se budou stkvíti v nesmírné kráse, každý podle svých zásluh. Panna Paria, Matka Církve, bude mít v Sobě jako v ohnisku všecku krásu celé Církve. Jako ženich se spojuje nerozlučným svazkem s nevěstou, tak Ježíš Kristus se spojí s Církví. Církev bude živým a věčně krásným Stánkem Trojjediného Boha. „A uslyšel jsem hlas veliký s nebe, an praví: „Hle, stánek Boží s lidmi a přebývati bude s nimi, a oni budou jeho lidem, a on, Bůh, s nimi bude jejich Bohem; a Bůh setře všelikou slzu s očí jejich, a smrti nebude již; ani zármutku, ani křiku, ani bolesti nebude již, neboť první věci pominuly." Tak volají společně andělé.

Zakončení Sňatku Ježíše Krista s Církví.

Duch svatý nazývá symbolicky Církev oslavenou „nevěstou ozdobenou pro muže svého." Nyní po Posledním soudu a po spojení nebe se zemí nastala třetí fáze svatby Božského Ženicha Ježíše Krista s Nevěstou-Církví. První fáze bylo Zasnoubení o Letnicích při Seslání Ducha svatého. Druhá fáze byl okázalý Příchod Ježíše Krista jako Krále k Nevěstě-Církvi na tuto zemi. A třetí fáze konečně: Ježíš Kristus si odvádí Oslavenou a Ozdobenou Nevěstu do svých Komnat nebeských pro Ni připravených a vystrojených Božským Světlem a Nádherou.

Věčná, svatá Láska.

„Město svaté" symbolisuje Církev jako velikou společnost všech, kteří se dali posvětit Vykoupením Ježíše Krista. V této společnosti, která bude mít věčné společné přebývání, je jediná solidarita Božské Lásky. Všichni milují nejvyšší, nadpřiroze-

nou Láskou Trojjediného Boha, svého Stvořitele, svého Spasitele a Posvětitele. Bůh Otec a Bůh Syn dali svoji Lásku, kterou se milují navzájem v Osobě Ducha svatého za podíl také Církvi Oslavené. Tato Božská Láska nemůže nikdy utrpět žádného zmenšení ani vůči Bohu ani vůči jednotlivým obyvatelům nebeských příbytků.

Zj. 21, 3—4.

Věčné blaho.

„Nový Jerusalem" symbolisuje „pravý, skutečný Jerusalem", to jest „Město pokoje". Kde panuje neomezeně Láska Boží, tam jest dokonalý „pokoj", to jest: dokonalé pokojné užívání všech zdrojů blaha. Zdrojem nebeského blaha bude Bůh sám. Z tohoto Zdroje Nejvyššího Nekonečného Blaha budou na věky bez překážky čerpat všichni vyvolení, každý podle svých osobních zásluh. V Božím „Městě pokoje" nebude na věky žádná příčina k prolití jediné slzy, nebude tam smrti ani žádné pomíjejícnosti toho, co si člověk zamiloval, nebude tam zármutku, ani křiku, ani bolesti, neboť přestala působit kletba hříchu, která v předešlém světě nikdy a nikomu nedopřávala trvalého pokoje a blaha. „První věci pominuly."

Zj. 21, 5.

Kteří se dali vykoupit.

Zásluhami Beránka-Vykupitele byla pro všecky lidi „dobré vůle" navždy odstraněna kletba hříchu. Všecko tvorstvo, které se nechalo vykoupit, vrátilo se k Bohu v dokonalé Lásce a Kráse. Ježíš Kristus s Trůnu od Boha Otce slavně ohlašuje zakončení všeho, co vykonal k Nejvyšší Cti a Slávě Boha Otce a ke spáse svých tvorů: „Hle, obnovuji všecko".

Poznámka k verši druhému.

Tohoto verše používá Církev svatá jako Introitu ke Mši svaté na svátek Zjevení Panny Marie v Lurdech. Církev je skutečným „městem svatým" a „Jerusalemem novým". Panna Maria, jako Matka Ježíše Krista a Matka Církve, je duchovním svatým městem a duchovním novým Jerusalemem, protože v Jejím Srdci mají místo a příbytek v duchovním smyslu všichni Boží vyvolení.

Ke konci proroctví.

Slovy: „Hle, obnovuji všecko“ z Úst Ježíše Krista skončilo prorocké líčení dějin světa a tvorstva, jak je Duch svatý podává ve Zjevení svatého Jana. Na toto vylíčení dějin světa a tvorstva dává Ježíš Kristus svůj podpis a svoji důtklivou vybídku, aby každý využitkoval Milosti Boží, která se každému dává, k vítězství nad nepřáteli spásy a k obdržení synovství Božího ve věčném Království Božím. K vybídce přidává Ježíš Kristus hrozbu a výstrahu před hříchy, jejichž konec je věčná smrt ve věčném ohni.

Zj. 21, 5. 6. 7.

Ježíš Kristus ověřuje proroctví svým podpisem.

„A řekl mi: „Napiš to, neboť tato slova jsou spolehlivá a pravdivá.“ A řekl mi: „Stalo se. Já jsem alfa a omega, počátek a konec. Já dám žíznivému z pramene vody živé zadarmo. Kdo zvítězí, obdrží to, a já budu mu Bohem, a on bude mi synem.“ Nejenom zaznamenáním posledního Božího přislíbení o blaženém spojení Boha s lidmi v nebeském Jerusalemě, ale i zaznamenáním všeho, co předcházelo, vykonal svatý Jan velice záslužnou práci. Ukázal nejenom cíl, k němuž máme dospět, ale ukázal i cestu k cíli se všemi překážkami, ale také s nadpřirozenou pomocí, o níž se postaral Vykupitel Ježíš Kristus. Všecko řečené i vyobrazené je spolehlivé a pravdivé slovo Boží. Je spolehlivý cíl, je spolehlivá cesta k němu. Místo svého slavnostního „Amen“ praví zde Ježíš Kristus: „Stalo se“. Všecko, co viděl a slyšel svatý Jan jako předpovědi do budoucnosti několika tisíciletí až po hranice věčnosti, vyplní se doslova a jistě, jako by se už stalo. Od Ježíše Krista všecko vyšlo, „všecky věci povstaly skrze Něho“, On je „alfa“, to jest „začátek“. On v poslední instanci jako Král nebe i země a jako Soudce všech rozumných tvorů rozhodne, zda-li a který tvor dosáhl svého cíle, kterým je On Sám. Ježíš Kristus spojený Božskou Podstatou s Otcem i Duchem svatým je „Omega“ dějin tvorstva, — „konec a cíl.“

Každý může dostat Milost Ducha svatého.

„Pramenem vody živé“ je Vykupitelská Oběť Ježíše Krista, podstoupená na Kříži, obnovující se při Mši svaté s účinky na

věky trvajícími v nebi. „Vodou živou" vytékající z tohoto Pramene je zde na zemi Milost posvěcující, která dává duším nadpřirozený život dítek Božích a dědiců nebe. V nebi bude „živou vodou", věčně obživující všecky vyvolené, „životní síla", pryštící z nekonečného Života Božího. Milost posvěcující rozdává Duch svatý na zemi v Církvi ve svátostech. Každý, kdo o „živou vodu" Milosti Ducha svatého stojí, kdo po ní touží a „žízní", dostane se mu jí nejprve ve křtu svatém, pak ve svátosti pokání, v nejsvětější Svátost Oltářní, i v ostatních svátostech, podle míry touhy a přípravy „zadarmo", neboť Ježíš Kristus zaplatil za „živou vodu" Boží Milosti nekonečnou cenu Své Vykupitelské Oběti.

Co dostal, musí si zachovat pro hodinu smrti.

„Zvítězit" podle slov Ježíše Krista znamená, zachovat si duši ve stavu Milosti posvěcující v okamžiku smrti. Kdo umírá v Milosti posvěcující „obdrží to", co bylo naznačeno ve verších předchozích: vejde do „stánku Božího", stane se věčným členem Církve Oslavené, jak Ježíš Kristus praví: „Já mu budu Bohem, a on bude mi synem."

Zj. 21, 8.

Výstraha Ježíše Krista.

„Bázlivci však a nevěrci a ohavníci a vrazi i smilníci a čarodějníci a modláři a všichni lháři budou míti díl v jezeře hořícím ohněm a sírou; to je smrt druhá." Ježíš Kristus pro výstrahu podává seznam hříchů, které strhují duše do věčné propasti. „Bázlivci" jsou ti, kteří se bojí vyznávat víru v Ježíše Krista před světem, zapírají ji slovem i skutkem, za svého Spasitele se stydí. „Nevěrci" jsou ti, kteří se víry výslovně zřekli, nebo žijí tak, jakoby žádné víry v Ježíše Krista neměli. „Ohavníci" jsou lidé dopouštějící se pod vlivem nevěry protipřirozených nečistot, jakých se dopouštěli pohané v hlubokém mravním úpadku. „Vrazi" jsou nejenom ti, kteří zbavili někoho života, ale i ti, kteří chovají nenávist a nesmiřitelný hněv. „Smilníci" jsou, kteří přestupují šesté a deváté přikázání myšlenkami, slovy, skutky. „Čarodějníci" jsou původci a účastníci pověr, vyvolávání duchů, hadačství. „Modláři" jsou všichni, kteří mají stvořené věci za boha a živému Bohu úcty nevzdávají. „Lháři" jsou

ti, kteří milují satanovu lež a dávají jí přednost před Boží Pravdou, oddávajíce se bludům.

Zj. 21, 9. 10.

Nejenom anděl, ale i Duch svatý ukazuje celému světu Boží Církev.

V další části dvacáté prvé kapitoly znázorňuje Duch svatý vlastnosti Církve na obraze „města". Symbolický obraz předvádí apoštolovi jeden „z těch sedmi andělů, kteří měli sedm misek plných sedmi ran posledních", a to proto, že v době vylití misek hněvu Božího i potom v době Vítězství Církve nad národy, zvláště vyniknou vlastnosti Církve jako pravé a jediné Nevěsty Ježíše Krista, jako Božího Ústavu spásy, hlásajícího všem národům Boží Pravdu obsaženou ve dvanácti článcích víry. Anděl vyzývá v extasi apoštola: „Pojď, ukáži ti nevěstu, manželku Beránkovu." Těmi slovy naznačuje, že mu ukáže Církev tak, aby mu a všem čtenářům Zjevení padly do očí důležité vlastnosti Církve. „I odvedl mě v duchu na horu velikou a vysokou, a ukázal mi město svaté, Jerusalem, ano sestupuje s nebe od Boha, majíc velebnost Božskou." Pokušitel na poušti odvedl Ježíše Krista také na horu vysokou a ukázal Mu všecka království a nabízel Mu je. Po vylití sedmi misek v době Vítězství Církve se ukáže, že všechna království světa poddají se Královské Vládě Ježíše Krista v Jeho Církvi. „Město svaté, Jerusalem sestupuje s nebe od Boha", znamená, že Církev nemá původ na zemi, nýbrž má svůj původ v nebi. „Má velebnost Božskou". Církev je Božím dílem. Její podstata je nadpřirozená, Božská. Božská je také Její ochrana.

Zj. 21, 11.

Jenom Církev Svatá může rozdávat svatost duším.

Svatost Církve symbolisuje Duch svatý slovy: „Lesk jeho (Jerusalema) byl podoben kameni nejdražšímu, jako kameni jaspisovému, jasnému jako křišťál." Nádherný lesk jaspisového kamene (v době sv. Jana byl nazýván jaspisem diamant) je vhodným symbolem nesmírné krásy vykoupené a oslavené Církve. Jaspis-diamant je proto nejvzácnějším drahokamem, že se v něm nejdokonaleji odráží světlo slunce. Církev Ježíše Krista je proto tak krásná, protože v Ní září Duchovní Slunce

Ježíš Kristus. Jeho Svatost je Svatostí Církve. Už na zemi byla Svatost podstatnou vlastností Církve Ježíše Krista. Jedině Církví Ježíše Krista protékaly prameny Milosti a nadpřirozené Krásy. Každá duše, která touží a žízní po těchto pramenech, dostává, kolik chce, ve svatých svátostech.

Boží Církev je jedna.

V obraze Ducha svatého je naznačena „jedinost" Boží Církve: jediná Nevěsta Beránkova, jediné Město pokoje, protože Jediný Beránek a Ženich, Jediný Spasitel a Zakladatel Církve. Nevěsta následuje Ženicha. Církev jde se svým Ženichem do Jeho Slávy. Ostatní církve půjdou rovněž za svými zakladateli, kteří je odtrhli od Církve Boží a tím i od Ježíše Krista.

Zj. 21, 12. 13.

Hradba Boží Pravdy činí Církev nepřemožitelnou.

„Mělo hradbu velikou a vysokou s dvanácti branami a na branách dvanáct andělů a jména napsaná, totiž jména dvanácti pokolení synů Israelových; od východu tři brány, od severu tři brány, od jihu tři brány, a od západu tři brány." Hradby veliké a mocné bývaly viditelným znakem pevnosti města proti nepřátelům. Žádné město nemělo hradeb tak pevných a nedobytných jako Církev Ježíše Krista, zbudovaná na Skále Petrově. Jenom Jí byla řečena slova: „Brány pekelné Ji nepřemohou." Mat. 16, 18. Hradbou jest Církvi „svatá a neporušitelná Boží Pravda; obsažená v Jejím neomylném Učení, jak slíbil Ježíš Kristus: „A já budu prositi Otce a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstával na věky, Ducha pravdy; jeho svět nemůže přijmouti, poněvadž ho nevidí, ani ho nezná; vy však ho znáte; neboť ve vás zůstává a ve vás bude." Jan 14, 16—17 Po celá staletí bude satan útočit bludy a nevěrou na tuto hradbu Učení Církve, Pravdu Ducha svatého, ale nezmůže ničeho. Hradba neomylného Učení Církve jest nejmocnější ochranou Jednoty Církve. Co Církev učí, je Boží Pravda, nemůže se nikdy měnit. Kdo chce do Církve patřit a mít zásluhu „nadpřirozené Víry", musí věřit všecko, čemu Církev učí. Buď všecko, nebo nic! Takový je rozkaz daný Církvi Ježíšem Kristem: „A učte je zachovávati všecko, co jsem vám přikázal." Mat. 28, 20. „Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude; kdo však neuvěří, bude zavržen."

Mar. 16, 16. Církev Ježíše Krista se svým nezměnitelným Učením stojí sama v Dějinách světa a kolem Ní nesčíslné ustavičně se měnící filosofické názory a náboženské bludy. Jest živým důkazem pro všecky lidi dobré vůle: Pravda Boží se nemění a je jenom jedna, lží je mnoho a neustále se mění. Proto není nesnadné poznat, které Náboženství a která Církev je Boží. Učení Církve Ježíše Krista je opravdu „hradbou" „Božsky velikou — mocnou" a „Božsky vysokou — nadpřirozenou".

Církev je pro všecky národy.

Symbolické Město Církve má ve vidění svatého Jana podobu čtverhranu (21, 16.) a na každé straně tři brány, dohromady dvanáct bran. Symbolickým čtyřhranem naznačuje Duch svatý jinou vlastnost Církve: všeobecnost. Církev je určena pro všecky lidi a národy celého světa. Čtyřka v symbolice Ducha svatého znamená svět. Všeobecná Církev Ježíše Krista je pod ochranou Božích andělů, kteří podle plánů Boží Prozřetelnosti uvádí ve vhodný okamžik národy „branou Víry" do Církve. „Brána" symbolisuje víru. Do „hradby" Učení Církve, Pravdy Boží, se musí vejít, a vchází se „vírou". Kdo vchází do Církve křtem svatým, musí mít trojí víru. Musí věřit v Boha Otce, musí věřit v Boha Syna a musí věřit v Boha Ducha svatého. Proto jsou vstupy a vchody do světové Církve Kristovy křtem svatým, podmíněným vírou v Tři Božské Osoby, symbolisovány „třemi branami".

Církev jako věčné Království Ježíše Krista byla ve Starém Zákoně předpověděna.

Jména dvanácti pokolení synů Israelových napsaná na branách jsou pro vstupující povzbuzením a důkazem, že mohou vstoupit bez obav. Dvanácti patriarchům israelským odevzdal Bůh všecka přislíbení a všecka proroctví o spáse lidstva v novozákonním Království Božím, které založí Vykupitel. Proroci národa israelského připomínali a předpovídali příchod Vykupitele a Jeho Království Církve. Připravovali svůj národ a připravovali i ostatní národy na Vykupitele tím, že všem poskytli neomylnou „poznávací známku" Boží Víry a Boží Církve na vyplněných proroctvích a přislíbeních v Osobě Ježíše Krista. Tak stavěli duchovní brány, jimiž budou národové do Církve vcházet, poznávajíce v Ní Nejslavnější Dílo, Bohem přislíbeného a daného Spasitele světa.

Zj. 21, 14.

Apoštolská Církev apoštolské Učení.

„A hradba městská měla dvanáct základů a na nich dvanácte jmen dvanácti apoštolů Beránkových.“ Tak Duch svatý naznačuje výrazně další vlastnost Boží Církve: je apoštolská, to jest: Její představení: papež, biskupové a kněží jsou nástupci apoštolů. „Kde je Petr, tam je Církev.“ „Kde jsou nástupci apoštolů, tam je Církev Ježíše Krista“. Jediná Církev má nepřetržitou řadu nástupců svatého Petra. Ona také po celá tisíciletí má v opatrování hrob sv. Petra. U jeho hrobu je sídlo jeho nástupců. Také ostatní apoštolé odpočívají ve chrámech Církve, které nikdo nemůže upřít, že Jejími „dvanácti základy“ jsou „apoštolé Beránkovi.“ Protože „hradba“ v užším smyslu symbolisuje Učení Církve, naznačují Její „apoštolské základy“, odkud má Církev všecko své Učení: přijala je od apoštolů. Apoštolé je přijali bezprostředně od Ježíše Krista.

Zj. 21, 15. 16.

Měří se mírou Božské Lásky.

„A ten, jenž mluvil se mnou, měl jakožto míru třtinu zlatou, aby změřil město i brány a hradby jeho. Jest pak to město položeno ve čtverhranu, a délka jeho jest tak veliká jako šířka. I změřil město třtinou na dvanáct tisíc honů, a délka i šířka a výška jeho jsou stejné.“ Jeden ze sedmi andělů, kteří vylévali misky hněvu Božího, před očima svatého Jana měří „Město“ — Církev „zlatou třtinou“. Zlato ve Zjevení svatého Jana symbolisuje nadpřirozenou Lásku. V Církvi Boží je jenom tato jediná míra. Nadpřirozená Láska pochází od Ducha svatého. Duchovní velikost jednotlivých duší i celé Církve záleží na velikosti nadpřirozené Lásky.

Duchovní velikost Církve je v Její nadpřirozené Lásce.

Víme, že číslo „dvanáct“ i všecky násobky dvanáctky symbolisují nejenom Církev, ale i Její podstatu, která záleží v nadpřirozené Lásce Boží. Jako se „trojka“, symbol Boží bytosti, násobením — v naší době označovaném křížem — spojuje se „čtyřkou“, symbolem světa, tak se skutečně Bůh v Osobě Ježíše Krista spojil se světem, s lidstvem, nejdokonalejším spojením

Lásky (Oběti) na Kříži. Tak vznikla Církev. Protože vznikla z nekonečné Lásky Boha k lidem, je Její podstatou nadpřirozená Láska: „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal (v Oběť), aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný.“ Jan 3, 16. Rozměry „dvanáct tisíc honů“ na délku, na šířku i na výšku, symbolisují Církev jako společnost všech lidí, kteří jsou s Bohem spojeni nadpřirozenou Láskou. Tato Láska je Milostí Ducha svatého a sděluje se všem, kteří branou Víry a Křtu svatého vstoupí do Církve a berou účastenství na nadpřirozeném Životě Církve (zlato Zj. 21, 18) v Oběti Mše sv. a ve svatých svátostech. Že jeden z andělů vylévajících misky hněvu Božího předvádí svatému Janovi obraz Církve a že v čísle je násobitelem „dvanácti“ jeden tisíc, je také náznakem. Znamená to, že nadpřirozená Láska v Církvi — Městě Božím dosáhne největšího rozpětí (symbolicky: délky), největší vnitřní hloubky (symbolicky: šířky) i nejdokonalejší nadzemskosti, odtržení ode všeho hmotného a pozemského (symbolicky: výšky) v době tisíciletého Království Ježíše Krista nad národy.

Zj. 21, 17.

Učení, jehož náplní je Láska, činí Církev nepřemožitelnou.

„Také změřil hradbu jeho stočtyřicetčtyři lokte; míra to lidská, které užil anděl.“ „Hradba“ kolem Města — Církve je symbolem Učení Církve, neomylné Pravdy Boží, předané apoštoly jejich nástupcům: biskupům a kněžím, Církvi učící. Násobek „dvanáctkrát dvanáct“ „stočtyřicetčtyři“, znamená, že v Učení Církve je náplň Lásky Ducha svatého. Učení bludařů a filosofů nemá v sobě nadpřirozené Lásky Ducha svatého a nemůže dávat duším nadpřirozeného věčného života. Církvi Ježíše Krista je Její Božské Učení nadpřirozenou ochranou Její Jednoty a činí Ji vůči bludům a nevěře nepřemožitelnou. Anděl připomíná, že lidská míra „honů“ i „loktů“ je jenom symbolem.

Zj. 21, 18.

Víra a Láska z Milosti Ducha svatého.

„Stavba hradby jeho byla z jaspisu, město pak samo bylo čisté zlato, podobné čistému sklu.“ Jaspisem ve Zjevení svatého Jana je míněn čirý a nejvzácnější drahokam — démant (21, 11.) Symbolisuje ničím neporušenou a nezakalenou čistotu Učení

Církve Ježíše Krista. Jako démant dokonale zachycuje a vydává ze sebe paprsky slunce, tak Církev ve svém Učení zachycuje a věřícím podává jasné paprsky Boží Pravdy.

„Zlato, podobné čistému sklu“ symbolisuje nadpřirozenou Lásku v Církvi. Nadpřirozená Láska jest čistá jako zlato, je upřímná (průzračná) před Bohem jako sklo: „Pane, ty víš všecko, ty víš, že tě miluji.“ Jan 21, 17. Víra a Láska učinily Církev Nevěstou Kristovou. Víra a Láska činí Církev Ježíši Kristu nesmírně drahou. Vírou a Láskou stala se Církev nepřemožitelnou vůči peklu. Za Víru a Lásku dostane se Církvi věčného života a věčného blaha. Proto symbolisuje Duch svatý v obraze Církve zvláště tyto Její Božské vlastnosti.

Zj. 21, 19.

Drahokamy Ducha svatého.

„Základy hradby městské byly ozdobeny všelikým drahokamem; základ první byl z jaspisu, druhý ze safíru, třetí z chalcedonu, čtvrtý ze smaragdu, pátý ze sardonyxu, šestý ze sardisu, sedmý z chrisolitu, osmý z berylu, devátý z topasu, desátý z chrysoprasu, jedenáctý z hyacintu, dvanáctý z ametystu.“ Apoštolskými základy Učení Církve, symbolisovaného „hradbou městskou“, jsou články víry, kterou Ježíš Kristus světu dal, kterou apoštolé hlásali a kterou neporušenou po staletí a tisíciletí hlásají neúnavně nástupcové apoštolů v Církvi katolické. Dvanáct základních článků víry obsažených v Apoštolském vyznání víry Duch svatý symbolisuje nejvzácnějšími drahokamy. Tak Duch svatý naznačuje nesmírnou cenu nadpřirozené Víry, která je jediným základem spásy, věčného života a věčného blaha.

Základ víry předobrazen.

Dvanáct hlavních článků Víry je obsaženo v modlitbě Věřím v Boha, zvané Apoštolské vyznání víry, pocházející z dob apoštolských. Ve Starém Zákoně velekněz nosíval na prsou schránku zdobenou zlatem. Do ní bylo zasazeno dvanáct drahokamů se jmény dvanácti patriarchů. Ve schránce byly ukryty tři kaménky, zvané „Urim a tumim“, to jest „Světlo a Pravda“ .V důležitých otázkách a pochybnostech, týkajících se celého národa vyvoleného, dostávalo se velekněžì od Boha poučení vytažením jednoho ze tří kaménků, označených příslušnými písmeny. Schránku „Světla

a Pravdy" ozdobenou dvanácti drahokamy, které ve správném rozpoznání jsou tytéž jako ve Zjevení, můžeme považovati za krásný předobraz „Světla a Pravdy" obsažené v základních článcích křesťanské Víry. Velekněz Církve Ježíše Krista chrání svojí neomylností „Světlo a Pravdu" obsaženou ve článcích víry.

Drahokamy, jako výstižné symboly článků víry.

Ve Zjevení Duch svatý seřazuje drahokamy tak, že svojí barvou symbolisují Pravdy obsažené v jednotlivých článcích víry velice případně:

První článek víry zní: „Věřím v Boha Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země." Symbolem tohoto nejzákladnějšího článku víry o Bohu Otci, Původu všeho, je „jaspis" — démant, „kámen nejdražší, jasný jako křišťál (21, 11.)" Lesk tohoto kamene má celé „Město Boží". Tento drahokam symbolisuje vzácný obsah prvního článku víry, že jest Trojjediný Bůh, že první Božská Osoba se jmenuje Otec, že Bůh stvořil nebe i zemi. Čirý, bezbarvý, a oslnivě zářící démant vhodně naznačuje Boha jako Nekonečnou Dokonalost. Lesk této Božské Dokonalosti září na všecko tvorstvo, ale zvláště na Církev.

Druhý drahokam je safír barvy modré. Symbolisuje druhý článek víry: „Věřím i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho." Nebe se spojilo se zemí Osobou Ježíše Krista, Vtěleného Syna Božího. O tomto spojení „nebe" se zemí podává výmluvný náznak „modrá barva" safíru.

Třetí drahokam — namodralý chalcedon — symbolisuje Pannu Marii, o Níž jedná třetí článek víry: „Jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny." Krása nebe se nejdokonaleji zrcadlila v nejsvětější duši Matky Boží.

Zelený smaragd má barvu křesťanské naděje. Kříž Ježíše Krista dal světu naději spásy. Křesťansky doufati nám umožňuje víra ve čtvrtý článek víry: „Trpěl pod Pontským Pilátem ukřižován, umřel i pohřben jest."

Pátý drahokam je sardonyx černě a bíle pruhovaný. Smrt a život! Ze smrti do života! Ježíš Kristus svojí Smrtí získává duším život věčný. Uvádí do života věčného duše z předpeklí. Vstává z mrtvých, aby nám dal záruku také našeho budoucího vzkříšení. Tak je sardonyxem vyjádřen pátý článek víry: „Stoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých."

Sardis-karneol je žlutě červený. Barva žlutá (zlato) je odznakem Božské a Královské Velebnosti Ježíše Krista, když vstoupil na nebesa a posadil se na Pravici Boha Otce, ozdoben pěti ranami, výkupnou cenou naší spásy. Rány symbolisuje červená barva. „Vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha, Otce všemohoucího."

Sedmý drahokam, chrysolit má barvu zlatě-nazelenalou, je průhledný. Naznačuje obsah sedmého článku víry: „Odtud přijde soudit živé i mrtvé." Přijde ve Svém Božském Majestátu — zlatý lesk —, Svojí Vševědoucností — průhlednost — bude soudit všecky národy. Nazelenalá barva je barvou moře. Moře ve Zjevení svatého Jana symbolisuje národy.

Osmý drahokam, beryl je barvy olivové. Oliva je symbolem pokoje a míru. Dárcem pravého pokoje a míru v lidských duších je Duch svatý. Beryl symbolisuje osmý článek víry: „Věřím v Ducha svatého;"

Devátý drahokam je topas barvy medově žluté. Žlutá barva zlata je symbolem Boží velebnosti, která přikrývá a zahaluje Církev jako Nejkrásnější Dílo Boží. „Svatou Církev obecnou, svatých obcování." Církev se dělí na tři části: bojující, trpící, vítěznou. Celá Církev bude požívat jednou Božské Slávy svého Ženicha Ježíše Krista.

Desátý článek víry zní: „Věřím... v hříchů odpuštění." Zelený chrysopras symbolisuje barvou křesťanské naděje tento článek víry.

Jedenáctý článek víry: „Věřím... v těla vzkříšení" je symbolisován hyacintem. Hyacint je hnědě-žlutě-červený. Je v něm symbolicky znázorněna naděje mučedníkům (barva krve), že jejich těla, jejichž život obětovali pro Ježíše Krista (tělo symbolisované hnědou barvou země) vstanou jednou ve slávě nebeské (žlutá barva Boží Slávy).

Dvanáctý drahokam ametyst barvy fialové je odznakem pokání, které je podmínkou života věčného. Ametyst bývá také barvy modré a symbolisuje nebe a věčnou blaženost. Obě barvy symbolicky vyjadřují dvanáctý článek víry: „Věřím... v život věčný."

Zj. 21, 21.

„Perlu“ víry a „zlato“ Lásky může dát jedině Církev Ježíše Krista.

„A dvanáct bran bylo dvanáct perel; jedna každá brána byla z jedné perly, a náměstí města bylo čisté zlato jako průhledné sklo.“ „Brána“ symbolisuje víru, kterou Ježíš Kristus nazval v podobenství „perlou“ Mat. 13, 45. „Perla“ je symbolicky doprovázena „dvanáctkou“ nikoliv na označení počtu různých perel. Vnitřním složením je „perla“ všech dvanácti bran stejná. Duch svatý symbolickou „dvanáctkou“ naznačuje, že jenom „víra“, kterou se vchází do Církve Ježíše Krista je perlou, za niž lze koupit život věčný. „Náměstí města“, v němž je středisko a ohnisko života ,symbolisuje, že ohniskem života Církve je nadpřirozená upřímná Láska (zlato jako průhledné sklo). Není žádná jiná společnost, žádná jiná církev, jejímž ohniskem by byla Boží Láska.

Zj. 21, 22. 23.

Pohled na Církev oslavenou.

„Chrámu jsem v něm neviděl, neboť Pán Bůh všemohoucí jest chrámem jeho, a Beránek. A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby mu svítily, neboť velebnost Boží je osvítila, a svící jeho jest Beránek.“ V předešlé části symbolického obrazu Církve Duch svatý znázorňoval vlastnosti Církve, pokud je na zemi. V této části obrazu znázorňuje symbolicky Církev Oslavenou. Pozemské chrámy sloužily k tomu, aby se věřící v chrámě spojovali s Bohem: modlitbou, účastí na Oběti Mše svaté, svatým Přijímáním. V nebi všichni členové Církve Oslavené budou co nejúžeji spojeni s Bohem celou svojí podstatou, budou na Něho patřit a budou Boha požívat, to jest budou čerpat život a blaženost ne z požívání pokrmu, nýbrž z vnitřního sjednocení s Bohem s Ježíšem Kristem. Ve slávě nebe nebude třeba stvořeného světla, neboť Bůh sám, Ježíš Kristus na Pravici Boha Otce a Duch svatý, budou nestvořeným, nevýslovným a věčným Světlem všech vyvolených.

Zj. 21, 24.

Ozdobeni zásluhami věrných služeb Ježíši Kristu.

„I budou choditi národové ve světle jeho a králové země přinesou slávu a čest do něho.“ Z věčného Světla Slávy Boží se

budou těšit vyvolení ze všech národů. Zvláště v době, kdy po ukončení soudů Božích nad světem nastane období vítězného proniknutí Evangelia ke všem národům, kdy králové a vladaři uznají a nade všecko si zamilují Ježíše Krista Krále národů, budou vcházet do nebe nesmírné zástupy poddaných i králů, ozdobených zásluhami svého povolání ve službách Krále králů. „Přinesou slávu a čest" Ježíši Kristu a budou ozdobou nebeského Chrámu.

Zj. 21, 25. 26.

Boj dokonán. Věčná sláva Vítězů.

„A brány jeho nebudou se zavírati za dne, neboť noci tam nebude; a přinesou do něho slávu a čest národů." Brány města se zavíraly na noc před škůdci a před nepřáteli. Církev, oslavenou na věky, už nebude ohrožovat žádný nepřítel, Světlo věčné Jí bude svítit a všichni vyvolení budou se radovat ze zásluh, které si získali ve věrné Lásce k Ježíši Kristu. Oslavili Ho na zemi a On je oslavil v nebi.

Zj. 21, 27.

Pryč s překážkami. Duch svatý pomůže.

„A nevejde do něho nic poskvrněného, ani kdo páše ohavnost a lež, leč jen ti, kteří jsou napsáni v Beránkově knize života." „Poskvrnou" symbolisuje Duch svatý všední hříchy. I malé hříchy jsou překážkou vstupu do nebe. Překážku všedních, lehkých hříchů a neodpykaných časných trestů odstraňuje očistec. Duch svatý mezi řádky připomíná, aby věřící na zemi využitkovali Milostí Jeho a vzbuzováním dokonalé lásky k Bohu a získáváním odpustků v pozemském životě smazávali i nejmenší poskvrny hříchů.

„Vyvolení a spásu" je třeba si vyprosit.

„Ohavností" je těžký hřích. Těžký hřích v duši, která se smrtí odloučila od těla, navždy vylučuje z nebe. „Lží" je blud, nevěra. Vina bludu a nevěry zavírá nebe. Jenom ti vejdou, kteří si vyprošovali, aby až do konce vytrvali v dobrém. A ti jsou napsáni v knize Beránkově.

VĚČNÝ ŽIVOT A VĚČNÉ BLAHO VYVOLENÝCH. ZÁVĚR.

Proud vody života — Strom života — Dvanáctero plodů — Listí stromu — Zmizí kletba hříchu na stvořených věcech — Nazírání svatých — Světlo z Boha — Pečeť Boží Pravdy — Anděl svědkem, Jan zapisovatelem — Anděl odmítá klanění — Proroctví ve Zjevení obsažená se začnou vyplňovat — — Každému odplatím — Kteří umývají roucha svá — Vyvržení — Podpis: „Já jsem....“ — Duch svatý vzbuzuje v nevěstě touhu po Ježíši Kristu — Výstraha — Přijdu brzy — Požehnání čtenářům.

Zj. 22,

1. I ukázal mi proud vody životné, běloskvoucí jako křišťál,
který vycházel z trůnu Božího a Beránkova. 2. Uprostřed ná-
městí jeho a po obou stranách proudu byl strom života, který
přinášel dvanáctero plodů, vydávaje každého měsíce plod svůj,
a listí stromu toho (slouží) k vyléčení národů. 3. A nebude
již kletby žádné; ale trůn Boží a Beránkův bude v něm, a slu-
žebníci jeho budou mu sloužiti a 4. budou patřiti na jeho tvář,
a jméno jeho bude na čelech jejich. 5. A noci nebude již, ani
nebudou potřebovati světla svíčkového a světla slunečného, ne-
boť Pán Bůh je bude osvěcovati a budou kralovati na věky
věkův.

6. I řekl mi: „Tato slova jsou (zcela) spolehlivá a pravdivá,
a Pán Bůh duchů prorockých poslal anděla svého, aby ukázal
služebníkům jeho, co se má státi v brzku.

7. A hle, přijdu brzy. Blažený, kdo ostříhá prorockých slov
knihy této.“

8. A já, Jan, jsem ten, jenž slyšel a viděl tyto věci. A když
jsem je uslyšel a uviděl, padl jsem, abych se poklonil před
nohama anděla, jenž mi to ukázal. 9. Ale (on) řekl mi: „Hleď,
ať toho nečiníš; jsem spoluslužebník tvůj i bratří tvých proroků
a těch, kteří ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj.“ 10.
I řekl mi: „Nezapečeťuj prorockých slov knihy této, neboť
čas blízko jest. 11. Kdo škodí, uškoď ještě; kdo jest poskvrněn,
poskvrň se ještě a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě,
kdo svatý, posvěť se ještě. 12. Hle, přijdu brzy a odplata moje
se mnou, abych odplatil každému podle skutků jeho. 13. Já
jsem alfa a omega, první a poslední, počátek a konec. 14. Bla-

žení, kdo umývají roucha svá [v krvi Beránkově], aby měli právo ke stromu života a vešli branami do města.
15. Vně budou psi a čarodějníci a smilníci a vrahové i modláři, a každý, kdo miluje a činí lež. 16. Já, Ježíš, poslal jsem anděla svého, abych vám osvědčil věci tyto v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, hvězda jasná a jitřní.
17. A duch i nevěsta praví: „Přijď." A kdo slyší, řekni: Přijď. A kdo žízní, přijdiž, a kdo chce, naber vody životné zadarmo.
18. Osvědčuji pak já každému, kdo slyší prorocká slova knihy této: Jestliže by někdo přidal k těmto věcem, Bůh přidá na něho ran napsaných v knize této; 19. a jestliže by kdo odňal od slov knihy proroctví tohoto, Bůh odejme díl jeho od stromu života a z města svatého, z toho, co napsáno jest v knize této. 20. Ten, jenž osvědčuje tyto věci, praví: „Ano, přijdu brzy." Amen, přijď Pane Ježíši.
21. Milost Pána našeho Ježíše Krista (buď) se všemi vámi. Amen.

*

Zj. 22, 1.

Věříme v život věčný a známe cestu k němu.

„I ukázal se mi proud vody životné, běloskvoucí jako křišťál, který vycházel z trůnu Božího a Beránkova." Archanděl Gabriel, (který je jeden se sedmi archandělů, kteří vylévali misky hněvu Božího), když znázornil vlastnosti Církve Ježíše Krista, znázorňuje nyní v poslední kapitole Zjevení zdroje nebeské blaženosti. Na světě dostává od Ducha svatého Církev nevysychající proud Milosti Boží (posvěcující a pomáhající) a z této Milosti rozdává věřícím. Milostí posvěcující, zasloužmenou Životem, Umučením a Smrtí Ježíše Krista stává se křesťan svatým dítkem Božím a dostává se mu práva na věčný život (proud vody „životné") v nebi ve spojení s Bohem. Po prvé se křesťanu dostává Milosti posvěcující na křtu svatém. Voda křestní je symbolem pramene Milosti Boží. Ježíš Kristus několikrát v Evangeliu přirovnává Milost Ducha svatého ku prameni: „Nenarodí-li se kdo znova z vody a z Ducha svatého, nemůže vejíti do království Božího." Jan 3, 5. S vodou křestní vlévá se do duše Milost Ducha svatého a obmývá ji od dědičného hříchu. S touto první Milostí dostává se křesťanu práva přijímat ostatní svátosti a tak i možnosti čerpat v nejhojnější míře „z proudu vody životné" Ducha svatého.

Jak si ceníme nejvzácnější dar Boží.

Když si křesťan váží Milosti Boží, když se chrání, aby ji těžkým hříchem neztratil, a když konečně v Milosti Boží umírá, promění se mu Milost Boží ve věčný život v nejužším spojení s Trojjediným Bohem. Božský Spasitel řekl to ženě Samaritánce: „Kdybys znala dar Boží a kdo je ten, jenž ti praví: „Dej mi píti", ty bys ho prosila, a dal by ti vody živé. Kdo se napije z vody, kterou já mu dám, nebude žízniti na věky, nýbrž voda, kterou já mu dám, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného." Jan 4, 10—15. O slavnosti stánků volal Pán Ježíš hlasitě „Žízní-li kdo, pojď ke mně a pij. Kdo věří ve mne, proudy vody živé poplynou z útroby jeho." To řekl o Duchu svatém, kterého věřící v něho měli přijímati..." Jan 7, 37—39 Proud vody životné — běloskvoucí jako křišťál, který vycházel z Trůnu Božího (od Ducha svatého) a od Trůnu Beránkova (který ji zasloužil) a od Boha Otce, „který dal Syna svého jednorozeného, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, nýbrž měl život věčný" Jan 3, 16 — je symbolem „věčného života dítek Božích" ve spojení s Bohem Otcem, Ježíšem Kristem a Duchem svatým.

Zj. 22, 2.

Mysterium Crucis.

„Uprostřed náměstí jeho a po obou stranách proudu byl strom života, který přinášel dvanáctero plodů, vydávaje každého měsíce plod svůj, a listí stromu toho slouží k vyléčení národů." V ráji stál také strom života. Poněvadž však Adam a Eva utrhli se stromu Božího přikázání zakázané ovoce a odepřeli Pánu Bohu oběť poslušnosti a lásky, nesměli už brát se „stromu života" a byli vyhnáni z ráje. Novým „Stromem života" stal se Kříž, na němž vykonal druhý Adam-Ježíš Kristus Oběť nejvyšší Poslušnosti a Lásky k Bohu Otci a k nám lidem. „Stal se poslušným až k smrti kříže." Filip. 2, 8. A tuto nevýslovnou Oběť v celé Její podstatě a v celé Její Kráse a Moci vložil Božský Spasitel při poslední večeři do Mše svaté, kterou ustanovil. Oběť Mše svaté se bez ustání koná od Církve Ježíše Krista na všech místech celého světa a bude se konati na zemi až do konce světa. V Oběti Mše svaté Ježíš Kristus bez ustání podává a obětuje svému Otci nebeskému svoji Lásku a svoji Poslušnost, která se nezastavila ani před potupným křížem, nezastavila se před nejbolestnějšími

mukami duše i těla, nezastavila se ani před smrtí. A právě tato Oběť je „Stromem života“ „po obou stranách proudu“ — v čase na zemi i v nebi na věčnosti... na tomto břehu i na onom. Všecka nevýslovná sladká tajemství Vykoupení jsou „plody“, v nichž Církev čerpala největší radost na zemi, obnovujíc je a připomínajíc si je v církevním roce. V nebi budou tato přesladká Tajemství Lásky Boží zřejmá v celé svojí hloubce a kráse, a budou příčinou nevýslovné blaženosti v nových a střídajících se nazíráních všech andělů a svatých.

Tajemství Nejsvětější Svátosti Oltářní. Do hlubin všech Božích Tajemství.

V nebi budeme patřit na věčný Život Boha Syna v Bohu Otci v jednotě s Duchem svatým, tam budeme patřit s nevýslovným úžasem na tajemství stvoření světa a člověka, na tajemné přípravy k Vykoupení, na Vtělení Syna Božího, na tajemství Jeho pozemského Života, novým radostným (ne už truchlivým) způsobem budeme patřit na Jeho Rány z Lásky k nám přijaté, na Jeho Zmrtvýchvstání, na Jeho Slávu na Pravici Boha Otce, na všecky projevy Lásky Ježíše Krista k Církvi, zvláště na účinky požívání Těla a Krve Jeho ve svatém Přijímání v duších věřících. To jest to tajemné „listí stromu života, které slouží k vyléčení národů“, které by byly propadly hmotařství, vášním a hříchům, kdyby nebylo Nejsvětější Svátosti Oltářní jako nejvzácnějšího nebeského Pokrmu a léku pro slabost i nemoci duší lidských. Dárce Sám řekl o tomto pokrmu: „Já jsem chléb živý, jenž s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti z chleba toho, živ bude na věky. A chléb který já dám, tělo mé jest, které dám za život světa. Tu hádali se židé vespolek: „Kterak může tento dáti nám tělo své k jídlu?“ Proto řekl jim Ježíš: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti jeho krve, nebudete míti v sobě života. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v den poslední. Neboť tělo mé v pravdě jest pokrm a krev má vpravdě jest nápoj.“ Jan 6, 51—56 Nejenom na zemi, ale i v nebi budou se konat radostná tajemství spásy. To budou ty radostné změny „vydávání dvanáctera plodů ve dvanácti měsících“ symbolisujících blaženost Církve Oslavené, požívající v nejvyšší míře všech Tajemství Lásky Boží.

Zj. 22, 3. 4.

Tváří v tvář!

„A nebude již kletby žádné“, protože „Strom života“ a „listí“ s něho vyléčily všecky následky hříchu dědičného i všech ostatních hříchů. „Ale trůn Boží a Beránkův bude v něm (v nebeském Městě), služebníci (Oslavenci) jeho, (Trojjediného Boha), budou mu sloužiti (takovou službou, která se rovná nejslavnějšímu kralování), budou patřiti na jeho tvář (na nekonečně krásnou Podstatu Boží).“ „Jméno jeho bude na čelech jejich.“ Navždy budou dítkami Božími. Dítky nesou jméno otcovo. Na věky budou mít Otce nejdobrotivějšího, nejbohatšího, nejmilejšího. Jak píše svatý Jan ve svém listě: „Nyní jsme dítkami Božími, a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že když se to ukáže, budeme podobni jemu, neboť budeme ho viděti tak, jak jest“. Jan 3, 2—3.

Zj. 22, 5.

Schopnost vnímat Boží Světlo a Boží Krásu.

Vyvolení nebudou potřebovat stvořeného světla, „neboť Pán Bůh je bude osvěcovati.“ V nebi dostane se nám nejenom jasného světla ze samé Bytosti Boží, ale také nadpřirozené schopnosti, abychom nekonečný jas a světlo z Boží Trojice mohli přijímat.

Zj. 22, 6.

Pečeť Božské Pravdivosti.

„I řekl mi: „Tato slova jsou zcela spolehlivá a pravdivá, a Pán Bůh duchů prorockých poslal anděla svého, aby ukázal služebníkům jeho, co se má státi v brzku.“

Anděl znova potvrzuje pravdivost Zjevení apoštolu Janovi i všem budoucím čtenářům. Tato jediná prorocká kniha novozákonní je mocným reflektorem Ducha svatého, v jehož záři jeví se důležité události dějin Církve a světa osvětleny a prozářeny ve svých příčinách, následcích i v jejich konečném výsledku. Sotva apoštol odloží péro, události v nepřetržitém chodu půjdou za sebou. Stanou se tak, jak byly naznačeny. A poněvadž čas rychle plyne, dojde poměrně brzy na všecky „v brzku“.

Zj. 22, 7.

Budeme vydávat počet.

„A hle, přijdu brzy. Blažený, kdo ostříhá prorockých slov knihy této". Ježíš Kristus stojí za každým slovem Zjevení, v němž se jedná ponejvíce o soudech Božích nad světem. Abychom při těchto soudních visitacích Ježíše Krista obstáli, máme v knize výstrahy, příkazy, povzbuzení a naučení. A těch třeba úzkostlivě dbát v oddané lásce k svému Spasiteli, ale i Soudci. Tak budeme mít účast na Jeho věčné Lásce a věčné Slávě.

Zj. 22, 8. 9.

Projev díků, který nebyl přijat.

Svatý Jan chtěl poděkovat archandělovi Gabrielovi, který ho provázel ve vidění, a sklonil se před ním. Ale archanděl takový projev úcty odmítl: Nečiň toho, klanění patří Bohu. Anděl je spoluslužebník apoštolů, proroků a všech spravedlivých, kteří poslouchají Boha a plní Jeho slova.

Zj. 22, 10. 11.

Co si kdo vyvolí, dáno bude jemu.

„Nezapečeťuj prorockých slov knihy této, neboť čas blízko jest. Kdo škodí, uškoď ještě; kdo jest poskvrněn, poskvrň se ještě a kdo jest spravedlivý, ospravedlniž se ještě, kdo svatý, posvěť se ještě." Kdo škodí zájmům Božím a zájmům Církve Ježíše Krista a nechce věřit slovům knihy Zjevení, v němž je jasně naznačeno, že kdo není s Kristem a s Jeho Církví, je proti Němu a zahyne, — ať jen škodí. Přesvědčí se brzy, co je pravdou. Kdo miluje hřích více než Boha a Spasitele svého, ať zkusí a pozná, co si vyvolil a čím pohrdl.

Zj. 22, 12. 13.

Láska neřekne nikdy: dost.

Ale také ti, kteří věří v Ježíše Krista a milují Ho, kteří dbají Jeho přikázání a poslouchají jich, ať hledají, čím by se Mu ještě více zalíbili, ať konají co nejvíce dobrých skutků, ať shromažďují poklady Milosti Boží ze Mše svaté, ze svatého Přijímání, z trpělivosti a odevzdanosti do Vůle Boží. Neboť ze

Zjevení je jim jasno, že čím více kdo Ježíše Krista miluje, tím více bude od něho milován. „Hle, přijdu brzy a odplata moje se mnou, abych odplatil každému podle skutků jeho. Já jsem alfa a omega, první a poslední, počátek a konec.“

Zj. 22, 14.

Křest (pokání) a svaté Přijímání.

„Blažení, kdo umývají roucha svá v krvi Beránkově, aby měli právo ke stromu života a vešli branami do města.“ Duše poskvrněné hříchy, umývají se ve svátosti křtu (pokání) Krví Beránkovou. Tam splývá na ně Krev Ježíše Krista. A pak mají právo přistoupiti ke „Stromu života“, k svatému Přijímání, protože „branami“ trojího vyznání víry v Boha Otce, Boha Syna a Ducha svatého vstoupili do „Města“ Církve. Duch svatý mezi řádky naznačuje, že při svátostném „umývání duše od hříchů“ ve sv. zpovědi i při sv. Přijímání máme vzbuzovat vděčnou víru ve Tři Božské Osoby a obnovit křestní slib.

Zj. 22, 15.

Chtěli mít mnoho a ztratili všecko.

„Vně budou psi a čarodějníci a smilníci a vrahové i modláři a každý, kdo miluje a činí lež.“ Nevejdou do nebe, kteří jsou bez křesťanské kázně, sebezapírání, odříkání, jako toulaví psi. Nevejdou tam ani ti, kteří si libují v pověrečném vyvolávání duchů (tehdy gnostikové, dnes spiritisté). Nevejdou ani vrahové, to jest všichni ti, kteří umí nenávidět a mstít se, nevejdou modláři, kteří prokazují Božskou poctu stvořeným věcem, nevejdou ani ti, kteří vymýšlejí a zastávají bludy, satanovu lež, proti Učení Církve Ježíše Krista .

Zj. 22, 16.

Podpis Ježíše Krista, Božského Krále a Spasitele.

Ke konci Ježíš Kristus dává svůj Podpis a svoji pečeť, že kniha Zjevení je knihou Boží pro všecky církevní obce, pro celou Církev: „Já, Ježíš, poslal jsem anděla svého, abych vám osvědčil věci tyto v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, hvězda jasná a jitřní.“ V tomto Svém Podpisu připomíná Ježíš Kristus, že jako potomek Davidův je přislíbeným Vykupitelem a že je jediným

Světlem (Sluncem) světa. Kniha Zjevení ukazuje, jak dokonale a svrchovaně vykoná svůj vykupitelský úkol: přemůže všecky nepřátele Církve, dá Jí dokonalé vítězství a nejvyšší věčné blaho.

Zj. 22, 17.

Miluj a žízni!

Kniha Zjevení je přípravou na Příchod Ježíše Krista. Vzbuzuje touhu po Jeho slavném Příchodu. Jako nevěsta touží po svém ženichu, aby přišel a odvedl si ji do svého sídla, tak Církev po všecka staletí a tisíciletí v Duchu svatém volá: „Přijdi, Ježíši, Ženichu našich duší! A každý čtenář milující Ježíše Krista přidá také povzdech své vřelé touhy, aby uviděl Jeho Slávu, kterou má u Boha Otce. U duší svatých stupňuje se touha v opravdovou žízeň, která se neupokojí dřív, až budou u pramene nejvyšší Lásky a všeho blaha.

Zj. 22, 18. 19.

Výstraha.

Na konec dává apoštol výstrahu, aby se nikdo neodvážil ani slovo ubrat nebo přidat ke Zjevení, jak bylo od něho podáno. Každý lidský přídavek v této knize by porušil vnitřní obsah, smysl a souvislost: „Osvědčuji pak já každému, kdo slyší prorocká slova knihy této: Jestliže by někdo přidal k těmto věcem, Bůh přidá na něho ran napsaných v knize této; a jestliže by kdo odňal od slov knihy proroctví tohoto, Bůh odejme díl jeho od stromu života (řec.) a z města svatého, o nichž je psáno v knize této.“

Zj. 22, 20.

Poslední vyznání Lásky a Touhy Ježíše Krista a Církve v Božím Zjevení.

Jménem celé Církve loučí se svatý Jan s Ježíšem Kristem. Slyší z Jeho úst: „Ano, přijdu brzy“ ...na shledanou v Mém nebeském Království, Církvi drahá, vy všecky věrné duše, které Jsem Krví Svojí vykoupil, které miluji a po nichž toužím, abych je měl na věky ve svém Náručí. A Církev se slzami lásky a vděčnosti i touhy loučí se na poslední stránce Zjevení se svým Nej-

dražším a volá odcházejíc do víru a bouří světa: „Amen, přijď Pane Ježíši," ...nedej nám zahynout!

Zj. 22, 21.

Apoštolské Požehnání.

Svatý Jan dává všem své apoštolské požehnání: „Milost Pána našeho Ježíše Krista buď se všemi vámi. Amen." Tak končí poslední kniha ze 73 knih Zjevení Božího Starého a Nového Zákona.

OBSAH:

ČTENÍ
Z PÍSMA
SVATÉHO

NOVÝ ZÁKON
ZJEVENÍ
SV. JANA
APOŠTOLA

Až přečteš – poznáš,

jak je nyní potřeba „činné Lásky“ katolických věřících, to jest „Katolické Akce“, protože je velmi blízko Vítězné

Království Ježíše Krista nad národy.

Před dobou Triumfu a Rozkvětu Církve, kdy Duch svatý vykoná své největší zázraky a dá apoštolské schopnosti s velikými Milostmi a Dary mnohým duším, bude třeba se strany Církve, Nevěsty Beránkovy „aby se připravila“ Zj. 19, 7. To znamená: biskupové, kněžstvo, věřící pod Vedením Náměstka Kristova — papeže za Pomocí Matky Církve Panny Marie budou se snažit přivést lidstvo k opravdovému pokání k posvěcení života

Věrnou a Oddanou Láskou k Ježíši Kristu, Jedinému Králi národů a Králi srdcí.

Kdo se činně účastní

s ochotou a horlivostí přípravy k příchodu Božského Ženicha Ježíše Krista k Jeho Nevěstě Církvi,

aby nesčíslná srdce se zapálila vroucí Touhou po Milovaném Králi a Ženichu duší,

získá si zásluhy, které si získali kdysi svatí Apoštolé. Ježíš Kristus sám bude jim odměnou jejich apoštolské práce a dostanou pozvání k věčné Svatební Hostině Beránkově:

«Blahoslavení jsou ti, kteří jsou povoláni k svatební hostině Beránkově.» Zjev. 19, 9.

Obdiv a uznání Matce Církvi!

„Církvi svatá, Matko naše!“ Duch svatý svěřil Tobě knihy Písma svatého, jichž On sám je Původcem. Tobě svěřil mezi všemi knihami Písma svatého i knížku Zjevení svatého Jana, malou rozsahem, ale nesmírnou obsahem. Tuto knížku zahalil přesvatý Původce do tajemných symbolů, jejichž význam zůstával po celá staletí utajen a skryt. Slavní Učitelé Tvoji v nepřehledných řadách marně se namáhali odhalit roušku Božích tajemství. Našli se snad během staletí někteří, kteří zapochybovali, zdali's se, svatá Matko, nepoddala omylu a klamu, když jsi tuto knihu od počátku křesťanského Věku zařadila mezi knihy, které jsou Dílem Ducha svatého.

Ale Ty's, Matko svatá, nepochybovala nikdy ani okamžik. Tvoji slavní Vyznavači a Učitelé nahlíželi do této Knížky s největší úctou a láskou. Nerozuměli podrobnostem, vnímali jen hlavní rysy Slavného Obrazu Ducha svatého, znázorňujícího Tvoje Zápasy s branami pekelnými, se satanem, Tvým úhlavním nepřítelem a s jeho pomocníky.

Nerozuměli, ale věřili Tvojí Vírou, Prostou, Pevnou a Nezlomnou, že přijde jednou okamžik, kdy Světlo Ducha svatého zazáří i z této Jeho knížky oslňujícím Jasem celému světu **a ukáže všecky marné pokusy satana a jeho pomocníků přemoci Tebe, Slavnou Nevěstu Beránkovu, Neomylnou Hlasatelku Pravdy Boží, Učitelku národů.**

Matko svatá, v této době, v tomto strašlivém zatemnění bezbožného hmotařství, v této vzpouře nového satanismu lidského rozumu, kdy bezmezná pýcha postavila národy na okraj propasti, na ostré rozhraní slavné Kultury Evangelia a satanovy kultury falešné vědy, tvrdého a bezohledného sobectví, násilí a surovosti,

kéž v této době vytryskne Záře a Jas z knížky Zjevení, aby Duch svatý zachránil národy před propastí záhuby a ukázal jim jedinou Cestu k záchraně, Cestu Pravdy a Lásky Ježíše Krista, Tvého Ženicha!

Kéž je oslaven v Tvém Triumfu nade všemi národy Bůh Otec, Syn a Duch svatý!

Milý čtenáři!

Toužíme, abychom porozuměli Zjevení svatého Jana, apoštola.

Tušíme, že v této knize je Moc Ducha svatého, která vyvede lidstvo ze slepých uliček na jedinou správnou Cestu.

Chceme ochotně vyplnit přání Ducha svatého na počátku knihy: **„Blahoslavený, kdo čte a kdo poslouchají slova proroctví toho a zachovávají, co v něm jest napsáno". Zj. 1, 3.**

Ať Žije Kristus, Král národů!

Ať Žije věrná Nevěsta Ježíše Krista — Církev!

Ať Žije Maria, Matka skutečného i mystického Těla Kristova, Královna národů!

„Duchu svatý, sladká Lásko Boha Otce a Boha Syna, zapal srdce naše z Nejčistšího Srdce Mariina!"

Společenská knihtiskárna Loštice.